iskender PALA - Abumrabum.cs

<<@1>>

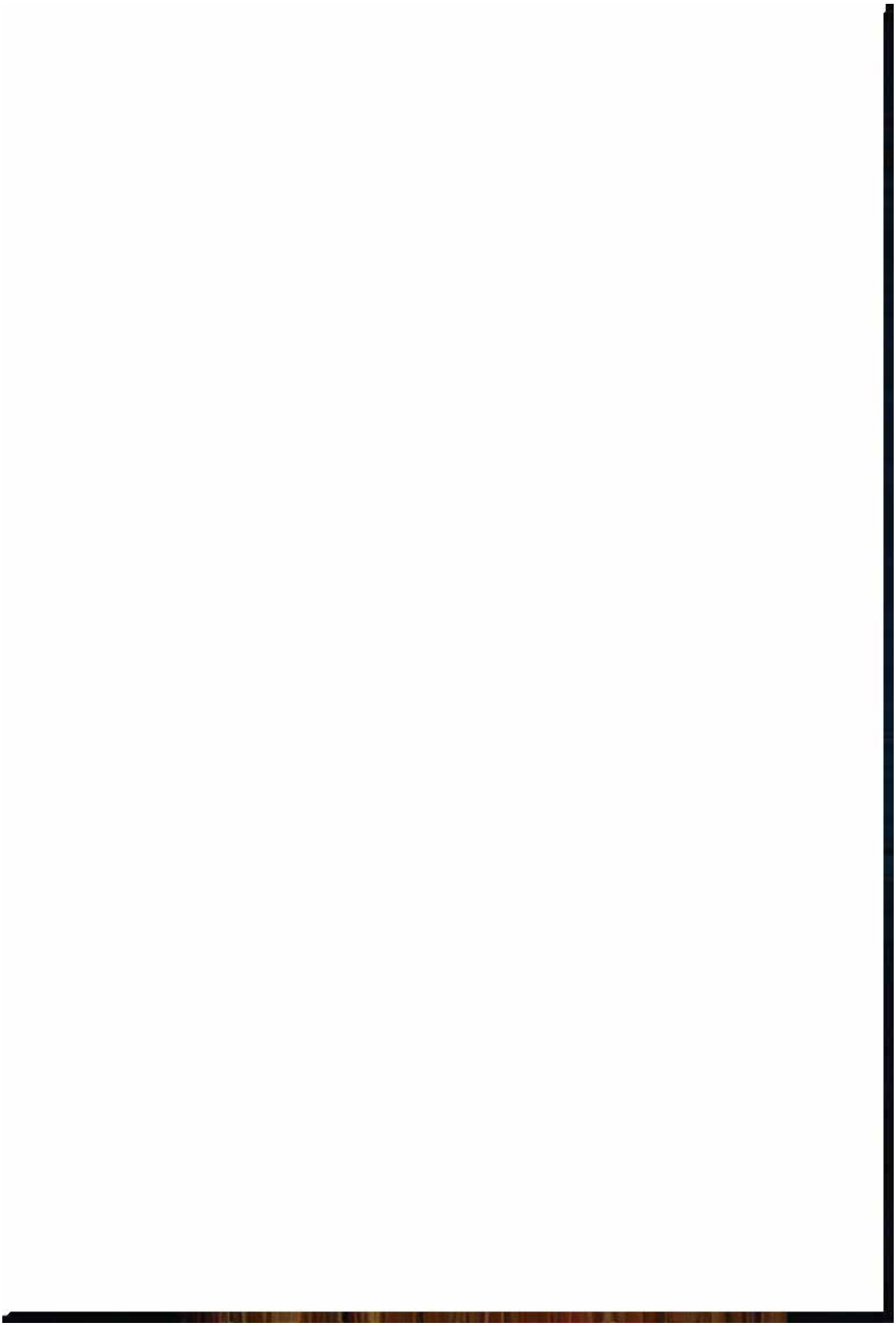

Bir (hz.) İbrahim Romanı

İSKENDER PALA

ABUM RABUM

1. Baskı 150.000 Adet

kapı

<<@2>>

İSKENDER PALA
I 958, Uşak doğumlu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakül tesi'ni bitirdi (1979). Divan edebiyatı dalında doktor (1983), doçent (1993) ve profesör (1998) oldu. Divan edebiyatının halk kitlelerince yeniden sevilip anlaşılabilmesi için klasik şiirden ilham alan makaleler, denemeler, hikayeler ve gaze te yazılan yazdı. Seminerleri ve konferansları geniş kitleler tarafından takip edildi ve "Divan Şiirini Sevdiren Adam" ola rak anıldı. Bazı çalışmalarıyla Türkiye Yazarlar Birliği Dil
ôdülü'nü (1989), AKDTYK Türk Dil Kurumu ôdülü'nü (1990),
Türkiye Yazarlar Birliği İnceleme ôdülü'nü (1996) aldı. Hem
şehrileri tarafından "Uşak Halk Kahramanı" seçildi. Babil'de
Ölüm lstanbul'da Aşk, Katre-i Matem, Şah&Sultan, OD, Ef sane, Mihmandar ile Karun ve Anarşist adlı romanlarının baskıları yüz binlere ulaştı, ödüller aldı ve yabancı dillere
çevrildi. Türk Patent Enstitüsü tarafından marka ödülüyle taltif edilip adı tescillendi. 2013 yılı Cumhurbaşkanlığı Bü yük ôdülü'ne edebiyat dalında layık görüldü. Bülbülün Kırk
Şarkısı adlı kitabını ömrünün en güzel çabası sayan İskender
Pala evli ve üç çocuk babası olup İstanbul Kültür Üniversitesi
öğretim üyesidir. www.iskenderpala.com www.iskenderpala.net

Kapı Yayınlan 586
İskender Pala Bütün Eserleri 73
ABUMRABUM lakender Pala
1. Basım: Aralık 2017 (150.000 adet)
ISBN: 97S-975-2448-30.S
Sertifika No: 10905
Kapak Tasarımı: Utku Lomlu
İllüstrasyonlar: Cihangir Erönü
Sayfa Tasarımı: Mürüvet Durna
© 201 7; lskender Pala
© 2017; bu kitabın yayın hakları Kapı Yayınları'na aittir.
Kapı Yayınlan
Ticarethane Sokak No: 15 Cal!alol!lu/İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76 e-posta:
bilgi@kaptyaytnlari.com www.kaplyaytnlarl.com
Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29
Genel Dagıtım
Alfa Baıım Yayım Da1Jbm San. ve ne. Ud. Ştl.
Ticarethane Sokak No: 15 Cal!alol!lu/lstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
Kapı Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun teselli) markasıdır.

ISKENDER
PALA
1 kapı

<<@6>>

TEŞEKKÜR
Bu kitap üzerinde çalışırken;
Bilimsel düzeltmeleri için Sayın Prof. Dr. Ömer Faruk
Harman, Prof. Dr. Cengiz Tomar, Prof. Dr. Nafiz Aydın ve
Dr. Selim F. Adalı beyefendilere,
Yayın öncesinde kitabımı okuma nezaketini gösteren
Sayın Sefer Turan, Hamit Çelik, Nuh Yılmaz, Cüneyt Avcı ve Aydın Doğan
beyefendiler ile Kübra Ôzteke,
Tülin Ersöz, Esra Akın ve Ayşegül Durmaz hanımefendilere,
İstanbul Arkeoloji Müzesi ile Şanlıurfa Müzesi personeline,
Hz. İbrahim'in izinde yaptığım seyahatleri benim için kolaylaştıran Yunus Emre
Enstitüsü'nün sayın yetkilileri ve hassaten Kahire YEE çalışanlarına,
Bu seyahatlerde bana eşlik edip görüşlerini paylaşan dostlarım Sayın Faruk
Bayhan, Fatih Aksoy ve
Faruk Bayrak beyefendilere,
Kapı Yayınları'nın fedakar çalışanlarına,
Kitaplarımın her zamanki ilk okuyucusu değerli eşim
Fatma Hülya Pala hanımefendiye,
Minnet ve şükran hisleriyle teşekkür ederim.
5

<<@8>>

Karakterler:
Selim [281: Üniversitede dinler tarihi asistanı Sümerolog.
Alperen [28): Emniyet istihbaratında komiser.
Vuslat [25): MİT ajanı.
Vedat Bayrak [50): MİT İstihbarat Araştırmaları Merkezi [İSAMER)
Şefi.
Masaaki [26): Japon emniyet görevlisi.
Keiko [28): Üniversite asistanı Japon Sümerolog.
Elazer Mikael [60): Kudüs"te ezoterik ilgileri olan bir haham.
Zara Levian [23): Sümerolog olarak yetiştirilmiş zelot.
Kitron, İzak (30): Sahte Mossad ajanı zelot.
Süslü [Susan Stone, 40): CIA karargahında Bilgi Operasyonları
Merkez Direktörü.
Christopher (30): Fransız gizli Yahudisi, Mossad ajanı.

Harput Ağa (50): İstanbul'da ezoterik örgüt yanlısı müze görevlisi.
Melissa [35): Fransız Sümerolog, CIA ajanı.
Kevin [26): Çaylak CIA ajanı.
Noah [40): İstanbul"da ezoterik örgüt yanlısı papaz.
Donald Furlan (55): Vatikan"da kardinal.
Bakan [40): Dünya hakimiyeti için çalışan gizli örgüt üyesi.
*
İştar [Yıldız-tanrı, İanna): Sümer'in aşk ve savaş tanrıçası, Jüpiter, Müşteri.
Sin [Ay-tanrı): Sümer'in büyük kozmik tanrısı, Kamer.
Şamas [Güneş-tanrı): Babil'in koruyucu tanrısı. Şems.
Marduk: Babil'in en büyük koruyucu tanrısı.
Utnapiştim: Sümerlilerin Hz. Nuh'a verdikleri ad.

Bu kitapta yer alan bütün resimler gerçektir. Olaylar ve isimlerdeki muhtemel benzerlikler tesadüf eseridir.

"Ur kentinde telaşlı bir gün. Bir kişi yakılacak. Bir peygamber.
Padişahla peygamber karşı karşıya.
Madde gücüyle mana gücü karşı karşıya.
Bir tiyatro oyunu bu galiba, ateş sahnesinde oynanacak ...
Perde işini de alevler görecek ...
Sezai Karakoç, Yitik Cennet, s. 56

<<@12>>

I

"Yıllar önce fırtınalı bir gecede Kuşimoto Feneri'nin kapısını bir el tıklattı. Ermiş tavırlı fener memuru Tanaka -herkes onun ruhlara rehberlik ettiğine inanırdı- kapıyı açtığında farklı giysiler içinde bir denizcinin yerde yattığını gördü. /slak, baygın ve ağır yaralı ...
Bir deniz kazası geçirdiğini anladı. Onu içeri alıp elini kalbine koy du. Hayret! Şimdi dilini hiç bilmediği şu denizcinin kalbini oku yabiliyordu: 'Çook uzaklardan geliyorum· dedi denizcinin kalbi,
'Taa Türkiye'den ... Gemim Ertuğrul, şurada dalgaların arasında.·
Tanaka bir yıl ewel Ertuğrul adlı Türk gemisinin kayalıklara çar parak battığı o fırtınalı geceyi hatırladı. Kaza mahalline baktı; de niz sakin, mehtap ışıltılıydı. Belli ki bu denizcinin rehber ruhları ona yardımda gecikmişlerdi. İçinden 'Ertuğrul'un Babayanı· diye fısıldadı ve ıslak giysilerini çıkarıp uzun paltosuna sarındırdı. Ona güzel bir döşek hazırladı, yarasına merhem sürdü, her gün ye- mekler pişirip ikram etti. Üç yıl geçti, ne Tanaka Ertuğrul'un Ba bayanı'na geçmişiyle ilgili bir şey sordu, ne Ertuğrul'un Babayanı
Tanaka'ya hayatını anlattı. İyi niyet ve tebessümde buluştular. O
üç yılda, Kuşimoto'da hiç kötü gün yaşanmadı, toprak bereketli mahsuller verdi, ağlar denizden hep dolu çekildi. Halkın yüzü gü lüyordu. Kıtlık, yoksulluk ve acı günler geride kalmıştı. Ve insanlar bütün bunlara bir sebep aradılar. Sonunda biri 'Fenerin efendisi
Ostad Tanaka'nın evinde bir babayan yaşıyor; temiz ruh!' deyiver di. O günden itibaren halk 'Ertuğrul'un Babayanı'nı gittikçe artan

bir merakla görmek istedi ve günlerden birinde, Kuşimoto'nun
şogunu, Katsumasa Tashima feneri ziyarete geldi. Çocukluk ar kadaşı Tanaka'yla sohbet edip babayanı sordu. Tanaka onu arka odaya, '
Ertuğru/'un Babayanı'na götürdü. Tashima babayanın yü züne bakınca içi

ferahladı. Temiz bakışlı, güler yüzlü, bilge görü nümlüydü. Kısa bir sohbetten sonra konuştuğu kişinin ne değerli biri olduğunu anladı ve Kuşimoto'daki değişimi onun başlattığına kanaat getirdi. Fenerden döndüğünde kasaba halkının meraklı sorularının hepsine cevap vermekle kalmadı, babayanın ruhlara rehberlik ettiğini, insanları kötülüklerden koruyacak bir tesir gü cüne sahip olduğunu da söyledi. Sonraki bütün zamanlarda Ku
şimotolular problemleri olduğunda, iyi günde, kötü günde, gelip hep babayandan yardım talep ettiler. Doktor hastasını ameliyat etmek istediğinde, hastalar ameliyat olmadan önce hep ona da nıştılar; genç kızlar ona sorarak evlendiler; delikanlılar balık ağla rını onun adını anarak denize saldılar. Kuşimoto'da herkes şimdi inanırlar ki, 'Ertuğru/'un Babayanı' onları kötülüklerden koruyup kollayacak, denizlerde denizcilerin ruhları var oldukça hayatları bereketli, günleri güzel geçecek ... "
!Eski bir Japon halk efsanesinden!
12

Tokyo, Fuchu, 31 Mayıs, 13.00 (TS1: 07.00) olis Merkezi'ne cinayet ihbarı yapıldı ında, üç sokak

ötedeki Tokyo Ecnebi Araştırmaları Üniversitesi'nde
P (TUFS) mezuniyet töreni başlamak üzereydi. Dekanlar başta olmak üzere bütün öğretim üyeleri ve öğrenciler akade mik kıyafetleriyle çimenlerle kaplı bahçedeki büyük platfor mun önünde yerlerini almış, veliler ve öğrencilerin yakınları da puslu bir ilkbaharın zengin tonlarıyla her rengi yansıtan ağaçlar arasında dizilen sandalyelere oturmuş, neşelerini uğultuya dönüştürmekle meşguldüler. Vakit ilerleyip de or kestradaki yaylıların slow parçalan birbiri ardına eklenmeye başladığında bahçeyi saran romantik hava yavaş yavaş da ğıldı. Kiremit renkli rektörlük binasının duvarına bir mimari tasarım olarak konulan büyük saat, törenin yirmi dakika ge ciktiğini gösteriyordu çünkü. Zaman kavramına titizlik gös teren Japonlar için moral bozucu bir durumdu. Nitekim bir kaç dakika sonra ziyaretçilerin uğultusu da kesilmiş, gözler kürsüde bir hareketlenme umuduyla etrafı kolaçan etmeye başlamıştı. Bakışlar rektör ile o yılın en başarılı asistanım an yordu; töreni başlatacak iki kişiyi. .. TUFS köklü bir üniversiteydi ve gerek öğretim üyeleri, ge rek mezunlar ve öğrencileri için bu, kaç yıldır beklenen çok
özel bir gündü. Yüzüncü yılın diploma töreni her sene yinele-
13

nen bilindik kutlamalardan daha zengin ve görkemli olmalıy dı. Ne de olsa okul birincisi üniversitenin yaş kütüğüne altın
çiviyi çakacak, en başarılı asistan da üniversite amblemin deki melek kanatlan arasından fışkıran meşalenin kırmızı
ışığını altın sarısıyla değiştirecekti.
Yanın saattir bekliyor olmak gerek konukların, gerekse
öğrenci ve öğretim üyelerinin akıllarında bir şeylerin ters gittiği fikrini uyandırmak üzereyken siren sesleri duyuldu.
Bütün o törensel ihtimam ve kurgunun birdenbire boşa git tiğini düşündürecek şekilde yaklaşan acı sesler ... Orkestra sustu. Meraklı bakışlar bahçe kapısına çevrildi ve umulma dık konuklar ardı ardına içeri girmeye başladılar; ambulans, itfaiye, polis araçları ... Yol boyundaki görevliler sirenlere uyarak aceleyle barikatları kaldırdılar ve geçişi engelleyen
öğrenci bisikletlerinden birkaçını kenara fırlattılar. Araçlar,
Asya ve Afrika Dil ve Kültürlerini Araştırma Enstitüsü'nün
önünde gelişigüzel durduğunda kalabalığın uğultusu kulak lan tırmalayacak kadar yükselmişti. Ve bir isim ağızdan ağı za dolaşmaya başladı: Keiko.
Keiko, bu yılın en başarılı asistanı, enstitünün Sümer ve
Akat dilleri üzerine çalışmalar yapan araştırmacısıydı. Sağ lık görevlileri ve polis ekiplerinin hızla binaya dalışları tören alanındakilerin olup bitenler hakkında yığınla fikir üretme leri anlamına geliyordu. Ve sonunda hepsinin hayretle ifa delendirdiği şey bir cinayet haberi oldu. Güzel ve başarılı asistan Keiko, -adının aksine- sevimsiz bir güne uyanmış ve bir cinayete kurban gitmişti. Tören alanında Keiko'nun yapa cağı konuşmayı dinlemek üzere heyecanla beklemekte olan ecnebilerden biri, şık giyimli Christopher, adımlan birbirine dolaşarak polislerin yanına koştu. Güzel sevgilisi Keiko' , yu odanın ortasında kanlar içinde yatarken göreceğini bilmeden.
Japonlar için izahı imkansız hallerden biri sayılabilirdi.
Bir üniversitede olabilecek en son hadise vuku bulmuş, kuru luş yıldönümü ve mezuniyet töreninin birleştirildiği önemli

bir gün kana bulanmıştı. Cesedin başındaki herkes şaşkındı.
Öğretim üyeleri gibi polis de olanlara bir anlam veremiyordu.
Öldürülen kişi üniversitenin en çalışkan doktora öğrencisi ve asistanıydı. Ve kalbinde elde dövülmüş bir kama duruyordu, kabzasında iç içe üç harfin yer aldığı bir kama ...
İlk bakışta antika bir kaiken bile sanılabilirdi. Kızın be denine sekiz kere girip

çıkmıştı. İlk müdahaleyi yapan sağlık görevlileri yerde uzanan sevimli Keiko'nun artık ölü olduğunu ve tıbbi anlamda bir müdahaleye gerek kalmadığını söylüyor lardı. Polis için araştırılacak pek çok detay vardı ama hepsi sıradan işlerdi ve kolay çözümlenecek bir vakaya benziyordu.
İlk bilgileri alabilecekleri asistan arkadaşları -biri hariç-, ho caları ve sevgilisi hemen yanlarındaydı. Yani muhtemel şüp heli olabilecek kişiler ... Maktulün boğazında morarma vardı ve yerdeki kan izleri bıçaklandıktan sonra telefona uzanmak istediğini gösteriyordu. Odanın yerleşim düzenine göre eş yalarının incelenmesi, telefon görüşmeleri ve mesajlaşm alar, görevlilerin sorgulamaları ve kamanın kabzasında parmak izi araştırması. .. Rutin cinayet prosedürü işte.
İnceleme başladığında polis fena halde yanıldığını anla dı. Parmak izi ekibi bütün gayretlerine rağmen hiçbir sonuç elde edemiyordu, oda tertemizdi. Hatta maktulün moraran boğazında ve cinayet aleti kamanın üzerinde bile incelemeye alınacak bir iz yoktu. Belki kabzasındaki işaret, harflere ben zeyen şu arma ...
Arkadaşlarının ifadesine göre Keiko'nun ofi sindeki özel anlam taşıyan birkaç aksesuardan biri olan bu antik kamanın üzerinde mutlaka parmak izi bulunmalı değil miydi? Katilin değilse bile kendisinin yahut bir ziyaretçinin, bir öğrencinin ... Ama yoktu. Katil neden bu kamayı sekiz kere vücuduna sapladıktan sonra kalbinde bırakmıştı? Neden alıp gitmemişti? Vermek istediği mesaj mı vardı? Üzerindeki şu arma, "ZE-M", kime veya neye aitti?
Çok geçmeden polisin aklından geçen tüm sorular ardı ar dına cevapsız kalmaya başladı. Gerekli incelemeler sona erdi-

ğinde sıfır elde var sıfırdı. Boğazı sıkılarak bıçaklanmış veya bıçaklandıktan sonra boğazı sıkılmış bir ceset öylece oda nın ortasında yatıyordu! Ne çevrede bir iz, ne telefonundaki aramalarda şüpheli yahut sıra dışı bir konuşma, ne de odayı dolduran insanlardan birinin bilgisi! Olağan dışı bir hareket veya gelişme? I-ıh! Hiçbir şey yoktu. Belki de bu yüzden, mak tulün telefonundaki kayıtları çözümleyen operatörün rapo ru faks yazıcısından çıkmaya başladığında bütün dikkatler makineden akan sayfaya yöneldi. Ama heyhat!.. Genç polisin çıktıyı okuyan sesinden umutsuzluk akıyordu:
"İsimleri kayıtlı tanıdıklanyla her zamanki günde lik görüşmeler ... 'Ertuğrul'un Babayanı' ve 'Sümeroloji' başlığıyla açılmış önemsiz iki WhatsApp ve mesaj grubu.
Konuşma süreleri kısa. Konuşma dili Japonca ve lngiliz ce ... bla ... bla ... bla ... Sonuç olarak, olağan dışı hiçbir veri mevcut değildir. Tekrar dinfrmmek istenirse telefonun şif resi: 'Abum Rabum'dur."
Odadaki hocalar tarafından da baş sallayarak tasdikle nen bu cümlelerden sonra

genç polis Masaaki, faks çıktısını avucunda öfkeyle buruşturup çöp sepetine basketlemek ister gibi kolunu kaldırdı, amiriyle göz göze geldi ve kararından dönüp kağıdı ona uzattı. O sırada omuzlan düşüveren polis amiri kağıda yeniden göz gezdirdi, son paragrafa gelince delil torbasındaki telefonu açtı ve şifreyi girmeyi denedi: "Abum
Rabum". Bunu içine düştüğü çaresizlikten mi yaptığını, yok sa gelen raporu doğrulayarak zaman mı kazanmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Belki de telefonu inceleyen ekibin dik katini çekmeyen bir ayrıntı yakalardı. Parmakları hızla tuşla malar yaptıkça ekranda bilgiler akıyordu. Aramalar, mesajlar ve diğer kayıtlar. "Ertuğrul'un Babayanı" dosyasında aile fert leriyle yakın arkadaşlarının, "Sümeroloji" grubunda da dün yanın her yerinden bilim insanlarının mesajları vardı. Olağan dışı hiçbir şey de yoktu üstelik. Kendine kızdı, "Bir bilim insa-

nının hayatında olağan dışı ne arıyorum ki zaten?" Dudağını büküp telefonu torbaya atarak yeniden masayı araştırmaya koyuldu. Eliyle döşemesini ve ek yerlerini yokladı. Köşede iğreti duran bir kağıtta Yomota Inuhiko'nun okuyana ölüm ve lanet getiren "Tomino'nun Cehennemi" adlı şiiri yazılıydı.
Önce ezberinden birkaç dize mırıldandı. Ama herkes gibi o da
şiirin sonunu getirmeden kağıdı bıraktı; lanete uğramamak için. Sonra da "Saçmalık" dedi alçak sesle ve yüzünü buruştu rarak devam etti, "Yok Ertuğrul'un Babayanı, yok Tomino'nun cehennem laneti! Seni efsaneler öldürmüş kızım!"
Gel gelelim fikrinden dönmesi uzun sürmedi. Maktulü ta nıyan herkes, ne ezoterik inanışlarından, ne de geçmiş takın tısından bahsediyor, bilakis tam bir işkolik olduğunu söylü yordu. Ofisi paylaştıkları Yahudi asıllı meslektaşı Kitron ile birlikte gece gündüz Sümer metinleri, Akatça kitaplar, yıldız bilim, arkeoloji, tarih ... Asosyal bir hayat. Polis amiri, kızın twitterda takip ettiği toplam bir iki akademisyen ve üç yakın arkadaştan başka dış dünya ile bağının olmadığını düşü nürken Masaaki amirinin düşüncesini okurcasına mırıldan dı, "Ne hayat ama" ve yüzüne bakarak tamamladı cümlesini
"Varsa yoksa kitaplar, yazılar ve tarih öncesi insanlar!"
"Dalga mı geçiyorsun Masaaki-kun! Sana benzeyen biri yatıyor işte yerde. Kitap, kitap, kitap ... Tarih, arkeoloji, Orta doğu ... Hatta kızın şuradaki Sümerce metinleri bile sana ses leniyor sanki! Sonra da herkes ağız birliği etmiş bana işkolik oluşundan, çalışkanlığından dem vuruyor. Yok arkeolojide tez sahibiymiş, yok Sümeroloji araştırmalarında adı literatüre geçmişmiş falan filan ... Neden öldü peki?"

Masaaki bir anda kendini yerde yatan kıza yakın hissetti.
Bildiklerinin benzerlerini bilen bu kızla ölüyken değil de sağ ken karşılaşmadığına, en azından onun Sümeroloji grubunda olmadığına hayıflandı. Olayı çözme konusunda sergilediği başarısızlığın ve hala bir ipucu elde edememe çaresizliğinin moral çöküntüsü içindeydi. Saatine baktı. On dördü geçiyor-

du. Tecrübeli bir polis şefi olan amirine başını çevirdi; altı yıl boyunca kendisine her şeyi öğreten ustasına. İlk günden bu yana onu hiç böylesine sıkıntılı ve çaresiz gördüğünü hatır lamıyordu. Zavallı adam, ilk araştırmaları yapmış, maktulün tanıdıkları hakkındaki bütün bilgileri almış, bulunabilenleri ayaküstü sorgulamış, çevre incelemesi ve parmak izi çalış malarının tamamlandığını kontrol etmiş ama çözüme ulaş mak üzere hiçbir ilerleme gösterememişti. Yerdeki cesede, kariyerini olumsuz etkileyecek bir vaka olarak baktığı belliy di. Yüzündeki huzursuzluğu fark edenler daha kötüsünü de düşünebilirlerdi. Her zaman bir zafer edasıyla tekrarladığı "Şimdilik cinayet mahallinde yapılacak pek işimiz kalmadı!" cümlesini bu sefer öyle kısa sürede, kendinden emin bir ses tonu ve neşeyle söyleyemeyeceği ortadaydı. Zihninin başka yerde olduğu duvarları dolanan boş gözlerinden okunuyor du. "Ne katilden, ne cinayet sebebinden bir iz! Peki ama nasıl olabilir?"
Keiko'nun cesedi torbaya girip de fermuarı kapatılırken hem Masaaki, hem de amirinin zihninde beliren tek umut, bu genç bilim insanının son iki yıldır ofisini paylaştığı Kitron'la henüz görüşmemiş olduklarıydı. Birlikte aylardır Sümer metinleri üzerinde çok yoğun biçimde çalışıyorlardı çünkü.
"Yine mi Kitron-san?" diye karşılık verdi soruya Dekan
Bey, sonra da artık sıkıldığını gösteren baştan savma bir el işareti yapıp sıraladı, "başta söylediğim gibi Memur Bey, iki gün evvel dini bayramlarını kutlamak için İsrail'e gitmek
üzere izin aldı. On gün sonra dönecek! Tamam mı, bir kere daha kayıtlara geçti mi? Şimdi müsaade ederseniz ... "
Dekan cümlenin gerisini getirmeden kapıya yöneldi. Bir an evvel bahçeye vanp yapılamayan törenin ardından hala bekleşen ebeveynler var ise özür dileyici bir konuşmayla an lan dağıtmaktı niyeti. Masaaki adamın acelesini anlayışla karşılayıp onu uğurladıktan sonra odadakilere yeniden baktı.
Doktora öğrencileri ve arkadaşları. Onlar da Kitron hakkında

dekanın söylediklerini doğrulayan cümleler kuruyor ve İsra il'e gittiğini anlatıyorlardı. Amiri öfkesini şakayla örtmeye
çalıştı:
"Evet Masaaki-kun? Tokyo'da Ortadoğu kültürüyle ilgile nen ve Yahudi komşulara sahip tek polis sendin, değil mi?"
"Pesah, efendim, İsrailoğullan'nın Mısır'daki kölelik za manlarından kurtuldukları günün yıldönümü, sekiz gün sü ren bir yolculuk anısına yapılan kutlamalar. Hep mayasız
ürünler yerler."
Bunları kekelerken Masaaki'nin zihninde amirinin patla maya hazır olduğu zamanlarda taşıdığı öfkenin ürküntüsü, gözünün önünde ise kendisine mayasız ekmek ve boyalı yu murtalar getiren Yahudi komşusu vardı. Amirinin dikkatini dağıtıp sakinleşmesini sağlamak için köşede üzgün bekle mekte olan Christopher'a sordu:
"Christopher-san, acaba biliyor musunuz, Keiko bir dine inanır mıydı?"
Christopher, elindeki sigaradan çekmek üzere olduğu ne fesi yanda bırakıp kekeledi:
"Bütün dinleri araştırırdı. Bazen Musevileri, bazen Hıristi yanlan, daha ziyade de Müslümanları ... Şintoizmi çok iyi bi lirdi. Her inanıştan kendine göre sonuçlar çıkardığı olurdu."
"Ne gibi sonuçlar?"
Christopher, sağ elinin dört parmağını sanki hayali bir golf topunu avucunda yuvarlar gibi sırayla hareket ettiriyor ve hareketini durmadan tekrarlıyordu. Heyecanlandığı veya korktuğu zamanlarda kendini ele veren bir tik gibi. Böyle durumlarda en rahatsız edici şey de kendisini dinleyenlerin dikkatlerini sözlerine değil, eline yöneltmeleriydi. Oysa mu hatabının gözlerinin içine bakarak konuşacak kadar ciddi, hatta samimi görünüyordu:
"Şey, efendim, sanki onun kendine göre bambaşka bir dini vardı. Efsanelerin din kökenli olduğunu düşünürdü mese la. Bazı kavranılan çok önemser, asla taviz vermezdi. Temiz

kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merha met, şükür, temizlik ve sözünde durmak, onun vazgeçilmez ilkeleriydi."
"Güzelmiş ... İnsana ilahi bir mesaj gelse zaten bunları emrederdi herhalde. Sevmeye başladım bu kızı."
Masaaki bu son cümleyi ortama bir neşe katmak ve ami rinin dikkatini konuya yoğunlaştırmak için coşkulu bir şaka edasında söylemişti.

"Ne zaman inançtan söz etsek, 'Yüce Baba' derdi, Yüce
Baba dürüstlük önerir. Yüce Baba sabır önerir. .. Yüce Baba dilini tutmak ... "
"Hımın! İnancı yüzünden öldürülmüş olamaz, değil mi?"
Christopher sorunun sahibine döndüğünde polis amirinin sert bakışıyla karşılaştı. Elindeki hayali golf topu sanki daha hızlı dönmeye başladı. Tane tane anlatmak istese de sesi he yecanlıydı:
"Asla efendim, o sapkın biri değil, bilakis herkese gerekli olan erdemlerin inancına sahipti, neden öldürülsün?"
*ss'i§ı
Ertelenen törenin ardından bahçede biriken bazı meraklı lar ile sirenleri susmuş araçlar, inceleme ekipleri ve Kei ko'nun cesedi üniversite bahçesini terk ediyordu. Masaaki ve amiri de cinayet mahallinde son kontrolleri yapmış, inceleme raporu için getirdikleri form bilgilerini gözden geçirip kapıya yönelmişlerdi. Masaaki çıkış hizasına özellikle konulduğu anlaşılan küçük not panosuna baktı. Daha doğrusu panoya iliştirilmiş bir fotoğrafa. Tanıdık bir yeri gösteriyordu. Vak tiyle turistik bir ziyaret için gittiği Türkiye'de güneşin doğu şunu seyrettiği bir dağ; Nemrut Dağı. O seyahatten sonra dağ ve Nemrut uzunca bir süre ilgi alanında kalmış, bu konular da ne bulduysa okumuş, her ikisi hakkında da pek çok şey
öğrenmiş, hafızasına kaydetmişti. Nemrut denilen dağın ef saneleri Fuji'ninkilerden gizemli, adamın hikayeleriyse Ka-

run'dan daha zengindi. Vaktiyle ziyaret ettiği Cleveland Sanat Müzesi'yle Kudüs Müzesi'nin duvarlarını süsleyen üç metre lik devasa rölyef ini hiç unutmamıştı mesela. Süslü giysileri içinde sağ elini başı hizasında kaldınşı bile onu binlerce yıl
öncesinin tanrısı yapmaya yetiyordu.
"Ne muhteşem bir sabahtı!" diye mırıldanırken eli dağı göste ren fotoğrafa uzandı. Köşesinde
27 Eylül tarihini okudu. "Ama ar kadaşları Keiko'nun iki yıldır Ja ponya'dan hiç ayrılmadığını; Ya hudi meslektaşıyla birlikte gece gündüz çalıştıklarını söylememiş miydi?" Resmin arkasını çevirdi.
Sağ köşede küçük üç kanji var dı. Turuncu mürekkeple yazılmış kanjiler.
"Resmin sahibi kim aca ba?" diye geçirdi içinden ve gözle ri odadaki her iki masayı yeniden araştırdı. Evet, işte Keiko'nun ma-
Nemrut Rölyefi sasında turuncu mürekkepli pilot (Cleveland Sanat Müzesi.
Ohiol bir kalem duruyordu. Kanjileri o kalemle yazmış olmalıydı. Yazıya tekrar baktı. Okumaya ça lıştı: "u-bi-do-ga ... ad-da-mah-he ... igiiiii .... " I-ıh! Bir an-

lam çıkmıyordu. Sanki Sümerce veya Akatçaya benziyordu.
Kitron'un Yahudi olduğunu aklına getirerek "İbranice olma sın?" diye sordu kendine; "I-ıh .. Hiç benzemiyor! Belki de
Akatların çivi yazısı yahut Babil alfabesi! Hece sistemini
çağrıştırıyor." Bu kelimelerden birini sesli söylemiş olma lıydı ki amiri, "Haklısın, Sümeroloji asistanlarının odasın dayız!" açıklamasında bulundu. Sonra da elinden alıp fo toğrafa dikkatle baktı. Dağın görüntüsü ve güneşin doğuşu gerçekten muhteşemdi. Masaaki "Bir helikopter veya balon dan çekilmiş olmalı!" dedi. Tam resmi yerine asacağı sıra-
21

da bahçede uzaklaşmakta olan Christopher'a da göstermek geçti içinden. Geri çağırdı. Üzgün sevgilinin sesindeki ke der, bu defa kelimelerine hiç yansımıyordu sanki:
"Ha, Nemrut Dağı! Türkiye'nin Fuji'si diyebilirsiniz. Ve eğer imkanınız olursa bir gün mutlaka gidip güneşin doğu
şunu ve batışını oradan seyretmelisiniz."
Amir eliyle yerdeki kan izlerini göstererek umarsızca bir karşılık verdi. Belli ki Christopher'ı kışkırtmak istiyordu:
"Oraya gidenlerden birinin şu yerdeki kanına bakarken mi bunu söylüyorsun?"
uHayır, giden o değildi. Hatta beraber gidelim diye çok yalvardım ama çivi yazı tabletlerini bırakıp gelemedi. Keşke gelseydi."
"Peki şu yazı. .. "
"Hangi yazı?" uİşte şu, resmin arkasındaki!"
"Hımın. 'u-bi-do-ga / ad-da-mah-he / igi in-lib."Hayır, res mi ben hediye ettim ama bir yazı yazmamıştım. Birisi kanji alfabesiyle kekelemiş gibi!
"Keiko-san'ın el yazısı mı peki?"
"Hımın. Sanki benziyor ... Biraz da benzemiyor ... "
Masaaki de Christopher'la birlikte yazıyı çözmek ıçın heceleri tersinden okudu, yerlerini değiştirip mırıldandı.
!-ıh! Japon dilinde hiçbir anlamlı kelime çıkmıyordu. Amiri eliyle "Haydi, boşver!" işareti yapıp fotoğrafı delil torbası na koymak üzere aldığı sırada torbada bir titreşim hissetti.
Maktulün telefonuna mesaj gelmişti anlaşılan. Okumak için telefonu açtığındaysa artık odayı terk etmiş, arabalarına iler lemekteydiler. ôl ü birinin telefonuna gelen çağrılar ve mesaj lar çoğu zaman önemli ipuçları verirdi. O beklenti ile ekrana baktı. Birisi twitterda İngilizce "Günaydın! Yüce Baba uyan- dı!" yazmış, yanına da bir gülen yüz ikonu yerleştirmişti. Po lis amiri sinirini dalga geçerek çıkarttı:

"Yüce Baba uyanmış! Hıhl Günaydın!"
22

Masaaki şakayı devam ettirdi:
"Efendim belki de bir şifredir!"
"Ne demezsin! Ölü birine şifreli mesaj! Ruhlar aleminden geliyordur mutlaka!"
Masaaki yol boyunca resimdeki tanıdık heceleri tekrarla yıp durduğunun farkında bile değildi:
"u-bi-do-ga ... u-bi-do-ga ... ad-da-mah-he ... ad-da ... igi ... inlib ... inlib ... "
Amiri "Kendine gel!" der gibi omzuna dokunduğunda Polis Merkezi'ne girmekte olduklarını hayretle gördü. Yüzü kızar dı. Mahcup olmuştu. Amiri takılmadan edemedi:
"Günaydın! Yüce Baba uyandı."
23

<<@26>>

il hakikate ermek, kendini de dünyayı da okuyup, anlayıp yutmak, ve dürüp kaldırmak mıdır defteri? yoksa kendinde ve dünyada
·anlaşılmaz olan ·ın gövdesinden kendine yeni bir 'kendilik' yontup çıkarmak mı?
Cahit Koytak, İbrahimce Sorular,
Yeni Başlayan/an İçin Metafizik, s. 86
25

Aynı saatte istanbul, Üsküdar, 31 Mayıs, 07.00 elim adının hemen her özelliğini taşıyordu. Ahlaklı, doğru, dürüst, tehlikesiz ve iyi niyetliydi. Tanıdıkla
S rı, kendisine dokunaklı bir hikaye anlatan herkes için cüzdanını boşaltmaya hazır olduğunu söylerdi. Selim olmak kalbine, aklına ve zevkine bir anlayış gibi sinmişti. Marmara
Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nin İslam Felsefesi Ana Bilim
Dalı'nda yüksek lisansını tamamlamış, ertesi yıl Londra'da katıldığı dil kursundan dönünce de aynı fakültenin Dinler Ta rihi Kürsüsü'ne asistan olmuştu. Fakültedeki altıncı yılıydı.
İnatla çalışmış, ilk iki yılda Hz. İsa'nın yüzü suyu hürmetine
Latince ve Aramice, ikinci iki yılda Hz. Musa ile İsrailoğulla n araştırmaları için İbranice öğrenmiş, sıra Hz. İbrahim ve daha evvelki resullere gelince de özel bir hocadan Sümerce ve
Akatça dersler almıştı. Hz. İbrahim ve Hanif kavramı hakkın da yaptığı doktora çalışmasını tamamlamak üzereydi. Dinler tarihi literatürüne ilişkin doymak bilmez bir oburlukla okur, adeta yiyip yutardı. Arapça yahut İngilizceden ...
Üsküdar'da ki evinde her sabah namazından sonra Kur'an-ı Kerim'den
üç sayfa tetebbu eder, sonra Sarayburnu'nu gören küçük pen ceresinden bir müddet denizi seyreder ve iki saat kadar da
çeşitli kitaplardan okurdu. O gün elinde Osmanlı Türkçesiyle
26

17. yüzyılda yazılmış bir hikaye kitabı vardı. Cildi eskimiş, yapraklan saranp kirlenmiş, mürekkebi dağılmaya başlamış bir elyazması.
Anlatıcı milattan önceki otuzlu yıllann başında, çivi yazı lı metinlerde Kummuh diye anılan Kommagene'nin ihtişamlı hükümdan Antiochos tarafından yaptınlmış abidevi bir küm betten bahsediyordu; bir anıtmezardan. Babil, Pers ve Yunan soyundan gelen bu kral, rivayete göre, söz konusu anıtmezan

hükmettiği ortak medeniyetin görkemli bir sembolü olmak ve tannlara minnettarlığını göstermek için yaptırmış. Başlan gıçta mezann güzel manzaralı, gönül eğlendirici bir yerde inşa edilmesini, güneşin doğuşunu izlemeyi çok sevdiği için de gündoğumunun ihtişamını gösterecek yükseklikte olması nı şart koşmuş. "Sonsuz uykuma dalacağım mekan öyle bir yer olsun ki" diyormuş, "tıpkı bir saray gibi, çevresine teraslar ya pılabilsin, bu teraslarda tannlanm ve atalanmın dev heykel leri bana eşlik etsin, zenginliklerim benimle ebediyete akarken adım çağlar boyu anılsın ve çevremde insanlar eğleşsin!" Dün yanın neresinde bir ünlü mimar varsa abideyi yapmak üzere krala müracaat etmişler. Nihayet Sin-Aınınar adlı iyi kalpli, temiz, dürüst bir mimann projesi beğenilmiş ve işe başlaması emredilmiş. Meğer Sin-Aınınar, Hz. İbrahim'in akidesi üzerine yaşayan ve yüzünü putlara döndürmemiş, dosdoğru kullardan biriymiş. Hatta bu yüzden babasının Amar-Sin koyduğu adını, sırf "Tann Sin'in oğlu, Tannnın kuzusu" anlamına geliyor diye tersine çevirip Sin-Aınınar yaparak putperestliğe yüz çevir miş. Ne Hz. Musa'nın artık bozulan dinine inanmak, ne de hal kın çoğu gibi yıldızlara, objelere, kültlere veya tanrı olduğunu iddia eden krallara tapmak istiyormuş. Hz. İsa'dan henüz ha beri yokmuş ama Allah'ın insanlan hidayete erdirmek üzere peygamberler göndereceğini de biliyor ve o peygamberi bek liyormuş. Hz. İbrahim'in babası gibi taş yontmada fevkalade maharetliyken bir gün olsun put yapmayı düşünmemiş; bunu şirkten saymış. Devrindeki bütün heykel ve put yapımcılan,

eğer put yontacak olsa nice sanat eserleri yaratacağını ve Ba bil geleneğini sürdürürcesine her köşe başını putların sardığı bir yurtta çok zengin olacağını söylemelerine rağmen inancı na ters düşmesin diye, bir kerenin dışında asla bir canlının suretini taşa işlememiş, ağaca oyınamış. Yonttuğu tek kaya, yaptığı abidenin terasına yerleştirdiği aslan heykeliymiş. El bette bunu da belli bir maksat için yapmış. Nitekim ustalık kokan bu aslan figürü iki kral sonra Kommagene devletinin sembolü olmuş ama ne halk, ne de kral, mimarın bir aslan heykelini neden yıldızlarla nakışladığını hiç bilmemişler. Za ten Kral Antiochos, Sin-Ammar'ın yalnızca sanatına değer vermiş ve ne onun inancını, ne de aslan heykelinin üzerine serpiştirdiği yıldızlan önemsemiş. Onun tek derdi, dünyada başka hiç kimsenin sahip olmadığı güzellikte devasa bir anıt-mezara gömülerek adını tarihe kazımakmış. Eski atalarının Babil'de inşa ettikleri dillere destan kulelere benzesin diye de mimar Sin-Ammar'a "Yüksek katlı olsun!" demiş daha işin ba şında, "Şöyle yüzyıllarca insanları eteğine çeksin, ta ki anıtla birlikte ben de ölümsüzlüğe erebileyim! Hatta hazine odamı da mezarımın altına yap ki, bir

sonraki hayatıma sefil biri ola rak uyanmayayım."
Sin-Ammar gerçekten işini bilen bir mimarmış. Önce abi denin yerini seçmek gerektiğini düşünmüş ve Güneydoğu To roslar'la Fırat Nehri arasında kalan geniş Kommagene ülke sini bir uçtan diğerine gezerek yapacağı abide için en uygun tepeyi aramış. Bulunca da "Belki Antiochos ölmeden evvel de burada zaman geçirmek, teraslarında tenezzüh etmek ister" fikrine kapılıp "Yapacağım eser saray gibi olmalıdır!" kararı nı vermiş. Nitekim daha sonraki günlerde buradan hep "sa ray" diye bahsetmeye başlamış ve gerçekten de saray gibi bir mimari şaheser ortaya çıkarma azmiyle işe koyulmuş. Seçtiği tepe gün doğumuyla gün batımının fevkalade güzel seyredile bildiği bir yer, 2150 metrelik bir yüksekliğin zirvesiyiniş. Ora ya her tırmanışta gördüğü ihtişamdan sarhoş olmuş ve başını

göklere çevirip İştar'ı, Sin'i ve Şamas'ı günlerce ve gecelerce izlemiş. Bir yandan da taşlar yontuluyor, harçlar kanlıyormuş.
Selim, hikayenin ortalarına varınca Babil halkının yıldız lara, aya ve güneşe tanrılık yakıştırdıkları Sümer panteonunu düşündü. Jüpiter'e İştar dediklerini, tanrı Sin'e tapınacakları vakit Ay'a, Şamas adıyla Güneş'e yöneldiklerini zihninden ge
çirdi ve bugünkü Mezopotamya dillerinde Güneş'e hala Şems denilmesinin bu eski inanışlara dayanıp dayanmadığı husu sunu "Araştırılacak Konular Defteri"ne kırmızı kalemle yaza rak okumaya devam etti. Hemen her cümlede bir kat daha hayrete düşerek ... Meğer Sin-Ammar, yapacağı saray görü nümlü anıtmezann göklerle bağlantısı olsun istiyormuş. Bi raz da Güneş'e, Ay'a ve İştar'a tapan insanlara göklerin ger
çek sahibi olan Allah'ın, İbrahim'e vahiy gönderen Allah'ın kudretini göstermekmiş niyeti.
Günler haftaları, haftalar aylan, aylar mevsimleri kovala mış ve iki senede, kah dağı yontarak, kah yontulan taşlardan inşa ederek dört katlı geniş ve muhteşem bir abide ortaya
çıkarmış. Saray gibi yüksek, saray misali geniş. Mermer ve kumtaşından odaları, terasları, şahnişinleri olan görkemli bir bina. Doğusunda ve batısında da envai çeşit bitkilerle be zenmiş iki tenezzüh terası. .. Açık havalarda göz alabildiğine uzanan Anadolu'nun kendi güzelliğini içinde barındıran dağ sıralan ve dağların zirvelerinde harelenen güzellikler, ışık kı rılmaları. Açık havalarda uzaktan uzağa bir ninni esintisiyle kokulan gelen Mezopotamya manzarası ise asla kelimelere sığmazmış. Ve Fırat'ın o kıvrıla kıvrıla akan nazlı mavisi...
İnşaat tamamlandığında Sin-Ammar krala haber salmış.
Kral da adamlarıyla birlikte abidesini görmek için gelmişler.
Karşılarındaki binanın uzaktan görünüşünü bile göz kamaş tırıcı buluyorlarmış. Yakınına vardıkça güzelliklerini birer birer keşfedip hayran kaldıkları bir yapı. Güzel çiçek koku lan arasında bahçe ve terasları gezdikleri sırada kral hemen emrini vermiş:

"Fermanımdır, ülkemin bütün yontucuları seferber olsun, bu teraslara atalarımın ve tannlanmızın heykelleri dikilsin.
Batı terasına Batılı tanrı ve atalarımın, doğu terasına Doğulu tann ve atalarımın ... Devasa heykeller olsun, her biri on beş, yirmi arşın; ta ki Sin-Aınmar'ın şu ihtişamlı mimarisine ya kışabilsinler." iii

'"

...
"" o C:
-c:ı o
- -
>O"I '"
'"
-=
:, '"
... C: o
E
QJ   z
Terasların gezilmesi bitince abidenin kapısından girmiş ler. Herkes çok heyecanlıymış. İlk katta harikulade döşenmiş ve duvarları nakışlanmış geniş mi geniş bir salon ... Göz alı cı ve hayranlık uyandırıcı. İkinci katta çiçeklendirilmiş bir sofa ... Ortasındaki fıskiyeli havuz, insana "Bundan güzel bir kış bahçesi olamaz!" dedirten türden. Meğer Sin-Aınmar Hz. İbrahim'in ayak izlerini taşıyan Babil'in asma bahçelerinden esinlenmiş. Öyle ki mermerleri somakiden, mukarnaslan al tın bezek bağadan yapmış. Üçüncü katta kralın eşleri için iki oda, bir de küçük hamam yer alıyormuş. Kurnaları billurdan, sulan gül kokusundan. Hamamın kapısında bir selsebil, iki kurnasının birinden bal şerbeti, diğerinden şarap akacak şe kilde ... Kral ve adanılan inanmışlar ki dünyada bir faninin gömülmesi için bundan daha güzel bir abide artık yapılamaz.
Hepsi Sin-Aınmar'ı kutluyorlarmış. Derken son kata çıkılmış.
Orada görülen manzara hiçbir yerde rastlanılmayan bir cen-
30 o::,

net bahçesine benziyormuş. Kale bedeni tarzında inşa edil miş olan tepe sahanlık ise hepsini hayran bırakmış, dilleri tutulayazmış. "Böyle mükemmel bir anıtmezan bu güne ka dar hiçbir kral yaptırmamıştır" demişler hepsi birden. İşte tam o sırada, kralın en bahtiyar anında, güneş ufka değmiş ve buğulu bir Anadolu sonsuzluğunda haleler ve hareler oluşturarak yavaş yavaş gözden kaybolmaya başlamış. Bu bir gün batımı değil, sanki bir hüzünlü veda imiş. Ayrılıkların ardından el sallar gibi. Antiochos bu melale kapılmasın diye Sin-Ammar, "Elbette kralım, giden şu güneş, yarın sabah bir müjde gibi doğacak!" diye mırıldanmış, vezirlerden birinin
"Tanrı Şamas!" diye ilave ettiği iki kelimeyi duymazdan ge lerek.
Akşam herkes eğlenip coşmuş. Şölenler, şenlikler ... Kral gecenin yansına doğru

Sin-Ammar'a kendisi için hazırla dığı mezarın yerini ve hazine odasını sormuş. İkisi birlikte ellerinde meşaleler, mahzene ilerlemişler. Yanlarına kimseyi almadan elbette. Dehlizler, yollar ve labirentler. Sin-Ammar yolu şaşırmasın diye kralına küçük işaretler gösteriyor, o sı rada söylediği kelimelerin bazılarını rakamsal karşılıklarıyla telaffuz ediyormuş; bir şifre gibi:
"Şu eşikten temiz kalplilikle geçiniz, şu taşı dosdoğru at layınız, bu köşeden sola dönerken sabırlı davranınız, sağa dönerken dilinizi kötülüklerden korumanız, sonraki üç basa makta hoşgörüyü düşünmeniz gerekiyor. Ardından merhamet hissiyle ilerlemek, şu kayaya asla sarhoşken gelmemek, şura ya da pak ve berrak bir zihinle dokunmak ve şu keskin kulpa haddi aşmadan yapışmak gerekiyor majesteleri. Ve sonraa aa ... İşte sizin zenginlikler ve hazineler dünyanız!"
Selim, bütün bu erdem kelimeleriyle bir hikayede karşılaş manın lezzetini dimağında hissediyordu. Çünkü bunlar tam da sırasıyla Hz. tbrahim'in Haniflik adıyla anılan "dosdoğ n rulukta mükemmel insan , kendi ifadelendirişiyle "insan-ı kamil" kavramını veriyordu. Doktora tezinde bu erdemlerin

her birini ayn bir bölümde inceleyerek Hz. İbrahim'e gelen ilahi mesajı izaha çalışmıştı. Bu keşfi hikayenin geri kalanını okumak üzere şevkini kışkırtmıştı. Kral, bu sekiz erdemi, temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dili ni korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin ve haddi aşmamak olarak aklına kazımış ve hatta bunların Babil'deki rakamsal karşılıklarını da ezberlemiş: 401, 110, 167, vs ... Biraz kafası karışır gibi olunca da "Keşke kelimeler yerine resimlerle şif releseydin sevgili mimarbaşı!" demiş Sin-Aınmar'a, "O zaman yolu bulmak daha kolay olurdu benim için."
"Resimler, yüce kralım, elbette resimler ... Lakin bir resmi başkaları da kolayca okuyabilir diye anlan binlerce yıl sonraki torunlarınız, gelecek zamanların insanları için tasarladım ... "
Kral o anda mimarın bu sözleri üzerinde fazla durmamış.
Dimağı o sırada abidesinin ihtişamıyla sarhoşmuş çünkü.
Yine de içeriye girince hazine odasının sadeliğine şaşırmış.
Bomboş bir oda.
"Bu nedir bre ustam! Abidemin bunca güzelliği yanında hazinemi koyacağım oda böyle mi olmalıydı. Yoksa altınlarımı odanın ortasına harman yapmamı mı bana layık görüyorsun?"
"Asla yüce kralım. Şöyle buyurun lütfen. İşte şu disk ... Keli melerin ve resimlerin en güzelleriyle süslendi. Yuvasına yerleş tirdiğinizde size hazineniz için çekmeceler, sergenler sunacak!"

Sin-Ammar, el ayası kadar bir diski krala sunmuş. Sonra da ona şifre kelimeleri sırayla söylemesini rica etmiş; yüksek sesle ... Ardından da kendisi bağırmış:
"Kulluk tek İlah'adır,
O'na karşı gelme!" Ses önce birkaç kez yankılanmış, sonra odanın akustik düzeneği devreye girmiş ve duvarda, kol bo yunda dikdörtgen bir taş yerinden oynayıp öne doğru çıkmış.
Sonra da ikişer kanş olacak şekilde ortadan ikiye ayrılmış.
Meğer taşın altında diskin yerleşeceği bir yuva gizliymiş.
Kral diski yuvaya oturttuğunda bir araba tekerleği döner gibi gıcırtılar eşliğinde bütün duvarlar ve zemin sandık sandık açılıvermiş.

"Unutmayın haşmetmeab, şifre sözümüzün tamamlayıcı sı 'Kulluk tek İlah'adır, ona karşı gelinmez!' İsterseniz bunu başka bir cümleyle değiştirebilirim, sizin söyleyeceğiniz bir cümle!"
"Gerek yok usta, insanların düşündükleri tanrılardan öte de gerçek bir İlah olduğunu inkar edenlerden değilim ben.
Yaptığın gibi kalsın; üstelik bu diğer kelime dizgesinden daha yalın 'Kulluk tek nah'adır, ona karşı gelinmez!'"
"Teşekkür ederim yüce kralım. Bu durumda labirentlerde rakamları, hazine odasında kelimeleri, kapıyı açmak için de diski kullanacağımızı size arz etmiş oldum."
"Üç kademeli şifre koyman hoşuma gitti değerli mimar; zekanı takdir ettim."
"Şimdi size dördüncü bir kademeden bahsetmeliyim yüce kralım. Bu kademe yalnızca sizin için ... Buraya koyduğunuz hiçbir şeyi, siz istemezseniz başkaları göremeyecek, bu odayı bulanlar hazinenizi bulamayacaktır."
Kral hayretle bakmış:
"Çok zekice!"
"Bu adımda, efendimiz, şu diski yuvasına her koyuşunuz da diskin haznesinden iki avuç kum boşalmış olacaktır, ye rine iki avuç kum doldurmanız gerekir. Buyurun, doldurun lütfen!"
Kral, Sin-Ammar'ın dediğini yapıp da diski tekrar gediğine yerleştirdiğinde bütün oda tekrar düz duvara dönüşüvermiş.
"Eğer bunu yapmazsanız yüce kralım," demiş Sin-Ammar, eliyle aynı odanın zeminini işaret ederek "sizin için cennete açılan şu kapı, bedenliler tarafından bir daha asla açılama yacaktır. Sonuçta efendimiz, sizin asil naaşınız şuraya konul duğu vakit kimse bu kumları yerine koyamayacağı için me kanizma kendiliğinden kurulacak ve ölümden sonraki hayata huzurla gitmiş olacaksınız."
Kral gördüklerinden fevkalade etkilenmiş. Geri dönerken aynı dehlizleri Sin-

Ammar bu sefer tersinden saymış: Haddi
33

aşmamak, pak zihin, merhamet, hoşgörü, dilini korumak, sa bır, doğruluk ve temiz kalp.
İstirahat için kendi salonuna çekilirken Sin-Ammar'a
"Dile benden ne dilersen!" demiş kral. O da "Eserimin sizin tarafınızdan beğenilmesi benim için yeterli ödüldür yüce An tiochos!" karşılığını vermiş.
"Yalnız kumlan unutmayın sa kın, doldurulması gereken kumlar. .. " Kral eliyle bir işaret ya parak sözünü kesmiş ve "Elbette unutmam Sin-Ammar, beni çocuk mu sanıyorsun, dördüncü adım, elbette unutmam!" diyerek susturmuş onu. Oysa Sin-Ammar tam da beşinci bir adımdan, bütün abideyi kapsayan yepyeni bir şifreden ve doldurulmak yerine boşaltılması gereken bambaşka bir kum dan bahsetmeye hazırlanıyormuş o sırada. Ama Antiochos'un yüzüne bakınca artık çok yorulduğunu anlamış. Ne de olsa uzun bir günün gece yansı. Sin-Ammar, "Aklı tam olanın, sözü az olur" telkininde bulunmuş kendine ve "Gerisini yarın söy lerim, bugün yeterince konuştum" diyerek susmuş. Gecenin şafağında güneşin o muhteşem doğumunu seyrederken kra lın daha zinde olacağını düşünüyormuş. Müsaade istemiş.
Kral ertesi sabah terasta güneşi beraber izlemek ve ar dından kahvaltı yapmak üzere mimara yol vermiş. Gün do
ğumuyla birlikte kendisine madalyalar, hediyeler sunmak mış niyeti. Sin-Ammar ise ondan hiçbir ödül kabul etmemeyi aklından geçirmedeymiş; "Kralımla kahvaltı yapmanın şerefi bizim için yeterlidir!"
Kral, Sin-Ammar'dan aynlınca öncelikle bu alçak gönüllü mimara karşı nasıl bir cömertlik yapacağını düşünmüş. Yap tırdığı abidenin dünyada adını ilelebet yaşatacağından mem nuniyet duyuyor, durmadan kendisine aferinler okuyormuş. Ve
çok geçmeden bu görkem kendisine kibir getirmiş ve şeytan içine girip kulağına "Ya Sin-Ammar, aynı görkemli binayı veya daha güzelini bir başkası için de yaparsa!" diye fısıldayıver miş. Bu şüphe, kralın uykusunu kaçırmaya yetmiş. Ertesi sa bah güneş doğarken Sin-Ammar kahvaltı için terasa ilerlerken,

önce krala beşinci kademe şifreyi ve şifreli taşın yerini söyle yip boşaltılması gereken kumu anlatmakmış niyeti. Meğer zeki mimar, Antiochos bu abideden daha iyisini yaptırmak yahut fikrini değiştirip başka yere gömülmek isterse diye bütün bi nayı bir anda yıkıp yumurta yumurta taş yığınına döndürecek bir mekanizma daha düzenlemiş. Antiochos mezara gömül dükten sonraki sekizinci gün devreye girecek bu mekanizma ya göre temiz kalp eşiğine gizlediği taşın çıkarılıp haznesinde biriken kumun boşaltılması, sonra da her kırk yedi yılda bir

bu işlemin tekrarlanması gerekecekmiş. Sin-Aınınar, Şamas,
Sin ve İştar'ın, yani Güneş, Ay ve Jüpiter'in gökte aynı dizilim de buluştukları kırk yedinci yıllarda, biriken bu kumların bo
şaltılmasını bir vasiyet olarak hanedanına tembihlemesini de kraldan isteyecekmiş. Çünkü eğer o taşın haznesinde biriken kum boşaltılmazsa ilk kırk yedinci yılın sonunda saray kendi liğinden çöküp çakıl yığınına dönecek ve zamanla kralın meza rı üstünde yumurta taşların yığıldığı devasa bir tümülüs yahut kümbet görünümünü alacakmış. Bütün bunlar kral hayattay ken kazara olur da kral hazinesine yeniden ulaşmak isterse, o vakit de hazırladığı diski kullanacakmış. Sin-Aınınar krala bü tün bunları söylemek için yanına varmış. O sırada şafağın kı zıllığı ufku harelendirmekteymiş. Dağların sırtından güneş yü- zünü gösterdi gösterecek ... Ne çare kral güneşin o muhteşem doğumunu izlemek yerine sahte bir tebessümle Sin-Aınınar'ın koluna girip teras burcundaki mazgallara kadar götürmüş ve muhafızlarının yardımıyla aşağıya ittirivermiş. Sin-Aınınar
çırpınarak mermer terasa doğru düşerken haykırmış:
"Diğer taş kralım, kumu boşaltılacak diğer taş!.. Beşinci adım!"
Selim derin bir nefes aldı. Bir yandan Sin-Ammar için
üzülürken diğer yandan "Güzel hikayeymiş!" deyip gülüm sedi. Okuduğu her satırda gözünün önünden hep Sümer ler'in geçtiğini ve onların ardılları olan Asurlular, Babilliler ve Akatlar'ın dünyasında dolaştığını ve bu çağrışımı yapan

sembolleri düşündü. Sin, Babil'in "Ay tanrısı"na verdiği isim di ve elindeki kitap Hz. İsa dönemine kadar Babil geleneğini devam ettirmiş bir kişiden bahsediyordu.
Gözleri İstanbul Boğazı'nın sularında, hikayenin dima
ğında bıraktığı buruk lezzeti hissederken hazinenin şifre kelimelerini sırayla tekrarladı ve doktora tezini düşündü.
Temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin ve haddi aşmamak. Babillilerin hüküm sürdüğü yurtlarda yaşamış olan Hz. İbrahim'in inanç esasla rıydı bunlar; Hanif anlayış ... Bugünkü insanlığın da ihtiyaç duyduğu erdemler silsilesi. Selim, bunlardan uzaklaştıkça sancılanan dünyayı düşündü. Sonra da Sin-Ammar'ı.
Şifre olarak Hz. İbrahim akidesinin temel taşlarını seç mesi kendisinin de öyle inandığını gösteriyor olabilirdi. İç sesine kulak verdi, "İsa çağında bir Hanif! Neden olmasın?"
Hiç put yontmamış olması da bunun işareti olarak anlaşıl maya müsaitti üstelik. Hz. İbrahim putlara karşı mücadele etmişken Sin-Ammar'ın iyi bir heykeltraş ve

mimar olması na rağmen hiç put yontmaması onun inancındaki sağlamlığı da gösterirdi. Ve nihayet olayların geçtiği dağ; Nemrut ... Hz.
İbrahim'i biraz ötedeki Urfa'da ateşe atan tanrı kralın adı. ..
Selim zihninin uzun bir müddet pencerelerinde güneşin göz alıcı parlaklığını taşıyan Cihangir'in evlerinde dolaştığı nı fark etti. Gün yavaş yavaş aydınlanıyor, şehir hızlı adım larla harekete geçmeye hazırlanıyordu. Gözünün önünde
Nemrut Dağı'ndaki gün doğumu vardı. Onu bir defa izlemiş ve Allah'ın kudretine bir kez daha hayran kalmıştı. Yerinden kalkarken Sin-Ammar'ı ve Babil'in Hz. İbrahim çağını hayal etmeye çalıştı. Gülümseyerek mırıldandı:
"Belki de Testament of Abraham ile diğer apokrif metinle ri yeniden okumalıyım!"
36

111
Yarım saat sonra lstanbul, Sultanahmet, 31 Mayıs, 7.30 abahın köründe kimdi bu arayan? Elini telefona uzat tı. Sessize almaktı niyeti. Gerek kalmadı. Üç kere çalıp susmuştu. Akşamdan kalmışların sersemlik uykusu
S na geri döndüğü sırada telefon tekrar çaldı. İçinden lanetler okumak geçiyordu. Gece yatarken neden sessize almamıştı sanki! Tam elini uzatmıştı ki ikinci çalışta sustu. Şimdi dik katle dinlemeye başladı. Tekrar çalarsa ...
Üçüncü ve tek zil sesinde yatağından nasıl fırlayacağını bilemedi. Penceresi Ayasofya'ya bakan turistik pansiyonda her sabahki derin sessizliği bozan bu zilin, sükuneti fırtına ya dönüştürmek için geldiğini biliyordu. Bu uyandınş, başka sabahlardaki rehaveti kaldırmazdı. Marmara'ya vuran sabah güneşinin denizde kırdığı ışıklan seyretme zevkini bir kena ra atıp telaşla telefona uzandı. Hemen mesajlarını kontrol et mesi gerekiyordu. Evet, işte üç dakika evvel gelen son mesaj ondandı. Gözlerine inanmak istemez gibi okudu:
"lu sulmu ana dannis, abum rabum izziz: U 6 ... 82"
"İbranice yerine Akatça ha?"
37

Sevindi. Değişik alfabeyle yazılan bir mesaj, bizzat kendi kimliğine dair daha çok bilgiye sahip olma şansı demekti. Ne zaman İbranice dışında bir dilde mesaj alsa, Zelotlann Yüce
Efendi'si, ailesi ve kimliği hakkında daha fazla şeyler anlat mak üzere ona söz vermiş oluyordu. Kelimelerde ifade bulma yan gizli bir anlaşma gibi, profesyonelce. Anlaşmaya göre her görev Zelotların Efendisi tarafından haşan oranında bilgiyle

ödüllendiriliyordu. Gerçekte kim olduğunu bilmeye çalışan birisi için başarmanın önemi. .. Yahut öz kimliğini dirhem dirhem satın almak ... Mesajı tekrar okuyup annesini düşün dü. Bütün ısrarlarına rağmen Yüce Efendi annesi hakkında henüz hiçbir şey anlatmamıştı. Aldığı mesaj İbranice olma dığına göre başaracağı görev ona annesini sorabilecek kadar imkan tanıyabilirdi. Tehlikeli ve gizemli... Gülümsedi. Oda sının
Tevrat'tan sonra en önemli iki kitabına baktı; Chicago
Assyrian Dictionary ve TDK'nın Büyük Sümerce Sözlük'ü.
TDK'nın sözlüğü Nafiz Aydın isimli bir araştırmacı tarafın dan hazırlanmıştı ve Zelotlann Efendisi Türkiye'deki işleri yönetirken mesajlarında bu sözlüğü kullanmayı severdi. Ki tap Sümerce ve onun ardılı olan Akatça kelimeleri örnekle riyle veriyordu. Açıp bilmediği ilk iki kelimeyi, "lu sulmu ana dannis"i aradı. "Hayırlı sabahlar!" "Sana da günaydın, yüce efendi!" dedi içinden ve efendisi kendine "günaydın" dediği için sevindi. Ondan böyle nezaket kelimeleri duymak çok na dir hadiselerden sayılırdı. Bir an cevap bile yazmayı düşün dü. Mesajın devamını okuyunca bundan vazgeçip dikkatini kelimelere verdi. Ve sonra bu iki kelimenin bir emir olduğunu gördü.
"lu sulmu ana dannis, abum rabum izziz = Günaydın!
Yüce Baba uyandı"
Tabii ya!.. Yüce Efendi "Günaydın!" demekle aslında, "Va kit tamam, kalk, işe başla ... " demek istiyordu: " ... Yüce Ba ba 'nın uyanması için işe başla!"

Zaman gelmişti artık! Üstelik rakamlar da belliydi. Üç ay dır bu günü bekleyerek İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde kop yaladığı sıradan tabletleri düşündü. Dört bin yıl önceki in sanların bazen aşklanna, bazen mimari kavgalanna, bazen alışverişlerine, hatta mahkemelerine ilişkin alelade bilgiler. Asıl görevinde başanlı olabilmek için bir araştırmacı kılı
ğında müze yetkililerinin itimadını kazanmak üzere zaman geçirirken kafa yormaya değmeyecek bilimsel saçmalıklar.
Yine de Sümerce metinleri okumanın bir eğlenceli yanı vardı, insanlık ve dünya hakkındaki en eski bilgiler arasında dolaş mak. Bu bilgiler ona, üç ayın sonunda, insanın hiç değişme diğini göstermişti. Hırslar, kinler, düşmanlıklar ... Azıcık da sevgi ve dostluk ...
Mesaja yeniden baktı. Evet, her şey açıktı. Kelimeler İs tanbul'da yapacağı görevin tanımını, rakam ise ayrıntısını veriyordu. Heyecanlandı. Başını Marmara'da demirlemiş ge milerden yana çevirdi. Bu manzaraya veda etme zamanıydı.
Görevi tamamlayıp şehirden aynlacaktı. Mesajı derhal sil meliydi. Parmağını tuşa dokundurdu. "Hayır! Bekle!" Mesaj
Akatça yazılmıştı, muhtemelen içinde başka bir şifre, başka bir emir daha olabilirdi. Üzerinde düşünmek gerekecekti.
Belki görevini yerine getirirken aynı kelimelerle yeniden kar
şılaşacak yahut tekrar mesaja bakmak durumunda kalacaktı.
Telefonu şarja takarken saatine baktı. "Efendisi bu saatlerde kuşluk uykusunda olmalıydı ama ... " dedi içinden ve Kudüs'te saatin 8.30; Tokyo'da ise öğleyi aşmış olduğunu düşündü. De mek Fuchu'daki kardeş başarmıştı. Gülümsedi. Muhtemelen
şimdi Shinjuku'da lüks bir restoranda kırmızı şarap eşliğinde
öğle yemeği yiyordu. "Tatlı niyetine de önünde çivi yazılı bir sayfa duruyor olmalı!" diye muzipçe geçirdi içinden.
Gözleri giysilerini aradı. İstanbul'dan aynlacak olması, içinde bir burukluk oluşturmuştu. Bu şehri çok sevdiğini fark etti. "İnsanın iki ömrü olsa birini mutlaka bu şehirde ge
çirmeli!" Kudüs'te büyümüş biri olarak aldığı emir fikrinden

hemen cayması için yeterli gelmişti: "Geç bunları, şimdi ola bildiğince hızlı hareket etmeli ve müzede mesai başladığında mutlaka araştırma salonunda olmalısın!"
Bugünkü nöbetçi memuru hatırladı; Harput Ağa. "Off!..

Gıcık herif!" Hemen herkesi sinirlendiren bir tip. Kaba saba.
Ona karşı ne cinselliğini sergileyen giyiniş tarzı, ne işveli tavırları, ne de küçük hediye teşebbüsleri işe yaramıştı. Üç aydır adamı avucuna almak için her çareye başvurmuş ama başarılı olamamıştı. Bugün onun suyuna gitmeli ve U 6 ... 82 nolu tableti depodan bir an evvel getirmesini sağlamalıy dı. Dünyanın pek çok yerinde küçük rüşvetlerle gönüllerini yaptığı bazı görevlilere hiç benzemeyen bu adam tam bir baş belasıydı. Üstelik tabletleri titizlikle kontrol ediyor, teslim alırken hasar görüp görmediklerine bakıyor, araştırmacının en küçük ihmalinde müze giriş iznini iptal ettiriyordu. Ma mafih onun bu titizliği olmasa kendisi de İstanbul'a gelmiş olmayacaktı ya! "İyi ki önceki iki Zelot tabletlere karşı sarsak davranmışlar da araştırma izinleri iptal edilmiş" diye geçirdi içinden. Aksi takdirde on beşinden bu yana -demek sekiz yıl olmuştu- hayal ettiği ve güzelliğin.J daha ilk günde hayran kaldığı İstanbul'u göremeyecekti. Uçaktan indiği gün Sulta nahmet'e varmış ve büyüleyici güzelliklere bakınca "İnsan bu şehirde ancak aşık olabilir!" diye mırıldanmıştı. Lakin kader,
üç ay boyunca aşık olacak bir tek kişiyi bile karşısına çıkar madan onu şimdi bu şehirden ayıracaktı.
Saçlarına bone takıp duşa girdi. Hızlı hareket ediyordu.
Giyinirken "Uyan bakalım Yüce Baba! Uyan ki dünya uyan sın!" diye mırıldandı. Bahara uygun spor giysilerden bir kombinezon oluşturdu. "Evet! Bunlar güzel!" Aynada kendine bakarken Yüce Baba'yı düşünüyordu: "Merak ediyorum bize neler söyleyeceksin?" Hafif bir makyajı tercih etti. Ne de olsa randevu verdiği bir erkeğin yanına değil bir müzenin araştır ma salonuna gidiyordu. Saatine baktı. Vakit vardı. Bilgisaya rına uzanıp internete girdi. Öğleden sonra 15.20'de Kudüs'e

uçuş olduğunu biliyordu. Kredi kartıyla bir bilet aldı. Bilgi sayan kapatıp yerinden kalktı, bavulunu hazırlaması gere kiyordu. Birkaç parça eşyasını özenle istifledi. Bilgisayannı ve pasaportunu üzerine koydu. Pansiyon sahibi için masaya dört aylık para bıraktı. Geri döneceğini düşünmesi ve pansi yonu başkasına kiralamaması gerekiyordu. Ne olur, ne olmaz, iş uzayacak olursa ... Bu yüzden veda da etmeyecekti.
Her şeyi yeniden kontrol etti. Ve sıra omuz çantasını ha zırlamaya geldiğinde eğilip çekmecesini açtı. Kurşun kalem ve silgisini, milimetrik baskılı kopya defterini, silindir bi
çimli tabletler için bükülgen cetvelini, mutfak eldivenini - tablete çıplak elle dokunmuyordu- ve dosyasını kontrol etti.
Bunlar, müzedeki normal günlere ait çalışma malzemeleriy di. Ama bugün ona

daha farklı malzemeler de lazımdı. Resim kartonu ebadında pelür kopya kağıdı ve karbon tozu. Nu marasına bakılırsa tablet oldukça büyüktü. Tamamını kop- yalaması gerekecekti. Bunu da her zamanki milimetrik ka
ğıda çizerek değil, tabletin şablonunu çıkararak yapacaktı.
Elbette bu kopyalama biçimi tablete zarar verebileceği için yasaktı. Okuyucu salonuna cep telefonuyla girebilmeyi ha yal etti. Eğer bu mümkün olsa her şey ne kadar kolaylaşı verirdi. Tabletin resimlerini çeker ve sonra dışanda istediği dijital ortamda bütün aynntılanyla inceleyebilirdi. Durdu; hayal etmeyi bırakıp pelür tabakaya ve karbon tozuna bak tı. Kağıdı kabaca rulo yaptı, sonra avucu arasında yuvarlaya yuvarlaya inceltip bir meşrubat pipeti kalınlığına getirince eteğini kaldınp külotlu çorabına raptettiği gizli kurdeleye iki ucundan bağladı. Karbon tozunu sarraflann altın koydukları küçük bir kadife torbaya doldurdu ve kestane büyüklüğünde bir topak halinde kemer tokasının altına yerleştirdi.
"Bugün kü suç aletlerim! İnşallah kimse görmez!" X-Ray cihazı öter se metal kemer tokası görünecekti. Tokayı eliyle yoklarken modern kontrol sistemlerinin olmadığı zamanlan düşündü.
Türkiye'nin bu tür kontrollere çok değil daha birkaç yıl evvel

başladığını öğrenmişti. Hatta bazı araştırmacı kılığında kül tür hırsızlarının İstanbul'da birçok kütüphaneye girdiklerini, elyazması kitaplardan resimler, sayfalar, formalar, hatta ki tabın kendisini bile çalıp götürdüklerini de işitmişti. İstan bul'da görevini ve pansiyonunu devraldığı arkadaşı geçen kış uzun bir palto, paltonun içine de geniş bir astar cep diktire rek sahte bir kimlik ile araştırmacı adı altında Süleymaniye
Kütüphanesi' ne girdiğini ve büyük boy bir minyatür albümü nü kaçırıp kurye ile Avrupa'da ünlü bir müzayede şirketine gönderdiğini, kütüphane idaresinin bir skandala yol açma mak için olayı örtbas ettiğini anlatmış, o da yalan söyledi ğini, bunu başarmanın imkansız olduğunu falan söylemişti.
Aldığı cevabı unutmuyordu: "Birkaç yıl sonra müzayede şir ketiyle çalışan falanca kütüphanenin yenilenen kataloguna bakarsın!"
Ve ballandıra ballandıra ilave etmişti:
"İstanbul'da hayat zenginler için daha güzeldir kızım, bunu unutma! Para kazanmanın bin bir yolu var."
"Rıh!" dedi içinden, pelür kağıdın bacağına yapıştığından emin olduğu sırada, "Eskidenmiş o. Türkler çok geç de olsa uyanmışlar. Eski misafirperverlikleri bile yok." Düşündü ki, herhangi bir yabancı onların misafirperverliklerini, neza- ketlerini veya iyi niyetlerini kullanarak kötü emellerine alet edemiyordu artık. Mamafih Türkler de yabancılara karşı eski ilgiyi ve nezaketi göstermekten

vazgeçmiş gibiydiler. İşte bu yüzden çok daha dikkatli olması, bugünkü vazifesini başarıy la tamamlay ıp İstanbul' a öyle veda etmesi gerekecekti. Odasının en görkemli mobilyası saydığı aynalı dolaba ilerledi. İç çamaşırlarını koyduğu çekmecede 22 kalibre, 8+1 model 71 Baretta'sı duruyordu. Nedense erkek silahlarını seviyordu. Keşke yanına alabilseydi. Eli uzandı, avucunda hissetti ve böyle bir silaha sahip olmaktan memnuniyetini kendine bir kez daha hatırlattı: "İşte budur!" Çantasındaki yerine baktı. Ama hayır, şimdilik ona ihtiyacı olmayacaktı.
42

Olmamasını umdu. Şimdi onu zelot usuHerine uygun emni yetli bir yere saklaması gerekiyordu. Birkaç adım geriye git ti; bavulunu hazırlarken gıcırdayan zemin tahtasını yokladı.
Ucunu biraz havaya kaldırıp silahı merteğin altına yerleştir di. Tekrar !stanbul'a gelecek olursa hazır bulması veya zelot
üyesi bir başka arkadaşının alıp kullanması için.
Evet, kontroller tamam sayılırdı. Odasını son kez gözden geçirip kapıyı çekti. İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin bütün duvarları kütüphane olan araştırmacı salonuna on dakika gecikmeyle giresiye ka dar her şey yolunda gitmişti. O kadar ki kütüphane memuru bile yerinde yoktu. Galiba rahatsızlanmıştı. Müdire Hanım diğer araştırmacıları rahatsız etmemek adına bir fısıltıyla gülümseyerek selam verdi:
"Hoş geldin Zara, kızım!"
"Hoş bulduk Zeynep Hanım!"
"Yine aynı tablet mi?"
"Hayır efendim, bugün U 6 ... 82'ye bakmak istiyorum. Eğer mümkünse tabii!"
"Elbette şekerim!"
Zeynep Hanım bir düğmeye bastı. !riyan depo memuru
Harput Ağa kapıda göründü. Zara'ya belli belirsiz bir "Gü naydın" dedikten sonra Zeynep Hanım'ın verdiği kağıttaki numarayı bir soru cümlesi gibi okudu; sanki bir şeye hayret etmiş gibi:
"U6 ... 82?"
Sesinde "Emin misiniz, bu tableti mi istiyorsunuz?" gibi bir eda vardı ve iki kolunu yanın metrelik bir mesafede aça rak tabletin büyüklüğünü anlatmaya çalıştı. Adam haklıydı;
Sümer metinlerinin ekserisi bir avuca, bilemediniz iki avuca sığacak kadar küçük tabletlerden ibaretti. Müzede elli binin
üzerinde tablet vardı ve bunların pek azı Harput Ağa'nın hay ret edeceği cesametteydi. Alışılmışın dışında bir tablet üze rinde çalışmak birilerini

işkillendirebilirdi. Nitekim salonda

çalışmakta olan Fransız Sümerolog Melissa da dönüp onlara baktı. Zara tedirgin olduğunu hissettirmemeye çalışmak zo runda kaldı. Harput Ağa denen bu insan azmanı çirkin adam, işte, yine aksilik ediyordu. Yedi nesil İstanbullu olmakla dur madan övünen bir Ermeni kendisine bir Müslümandan, şu
Zeynep Hanım'dan daha yakın ilgi göstermeli değil miydi?
Ama hayır, bu adam tipik bir Nazi ruhu taşıyor olmalıydı ki daha Müze'ye ilk vardığı günden itibaren tabletlerini getirir ken hiç gönüllü davranmamış, hatta zaman zaman onu oya lamayı kar saymıştı. Neyse ki Zeynep Hanım'ın işaretiyle bu sefer fazla bekletmedi. "İtimadın zaferi!"
Harput Ağa bir kağıda yazdığı numaranın karşılığı olan kalın ve iri tableti, on dakika kadar sonra kucağında bir be bek titizliğiyle getirdi. Bir dizüstü bilgisayar kutusunu andı rıyordu. Zeynep Hanım tabletin cesametine bakınca onu oku ma salonuna bitişik camlı bölmeye götürmesini işaret etti.
Buradaki eski tip araştırmacı masasının büyük tabletler için daha uygun olduğunu düşünmüştü. O sırada Fransız Süme rolog Melissa depo memurunun götürdüğü tablete dikkatle bakıyordu. Zara yüzündeki sevinç belli olmasın diye başını yere eğdi. Zelotlann Efendisi hep "Yüce Baba için çalışmak her şeyi kolaylaştırır!" demiyor muydu, işte kameraların gör mediği bir camekanın arkasında tabletle baş başa kalacaktı.
"Çok şükür!" Gönülsüz tavırlarla camekanlı bölüme ilerle mekte olan Harput Ağa bir arıza çıkarmazdı inşallah. Ama
çıkaracağa benziyordu. Çünkü tableti masaya bırakıp mah fazasını açarken sanki üzerindeki yazılan okuyormuş gibi fısıldayıverdi:
"Nefesler, ecele doğru atılan adımlardır."
Zara adamın felsefi düşünceleriyle ilgilenecek durumda değildi, duyduğunu duymazdan geldi. Tepesinde bir müddet dikilirken de yüzüne bakmadı; önünde satır satır zihnine ak makta olan çivi yazısıyla ilgilenmek varken. Yine de kaş altın dan kontrol ederek yanından uzaklaşmasını bekledi. Gider

gitmez de çantasına elini attı. Şüphedeydi, getirdiği pelür ka
ğıt yahut karbon tozu bu cesamette bir tabletin kopyalanma sına yetecek miydi?
Tabletin yazı aralığına baktı; karamsarlı
ğa düşmeye gerek olmadığını anladı. Üstelik camekanın arkasındayken. Derin bir nefes aldı. Önce kalemini, silgisini milimetrik kopyalama bloknotunu ve eldivenini çıkardı. Son ra kapıyı kontrol edip çantasının hemen üstünde duran mak yaj fırçasını kavradı. Karbon tozu keseciğini kemerinden alıp
önüne koydu. Küçük hareketlerle fırçayı keseciğe bandıra bandıra tabletin

üzerindeki çivi yazılarının her bir harfi üze rinde hafifçe gezdirdi. Bastırmadan ve tablete zarar verme den. Önündeki yazının güzelliğine hayran kalmıştı. Fevkalade zarif ve estetik ... Birisi özellikle süslemiş gibi. Pek çok tablet kopyası görmüştü ama bunun kadar özenilmiş bir yazı gör memişti. Korkuyla titrediği on dakikada kopyalama işlemini bitirdi. Sonra eteğinin altından pelür kağıdı çekti. Hışırtı yapmadan tabletin yüzeyine yaydı ve saç fırçasını kağıt yüze yinde yukarıdan aşağıya gezdirerek bütün tableti taradı. Ka
ğıt ses yapmasın diye azami dikkati gösteriyordu. Eli tabletin
üzerinde bir yukarı, bir aşağı gelip giderken o derece heye canlanmıştı ki bir an, okuyucu salonundaki araştırmacıların kalbinin sesini duyacaklarını bile zannetti. Nihayet işlemi tamamlayıp kağıdı kaldırdığında başarılı bir kopyalama ol-
duğunu görerek sevindi. Yalnız kağıdın ortalarına yakın bir yerde çeyrek altın büyüklüğünde bir boşluk çıkmıştı. "Ne ya palım, aynı işlemi baştan alamam!" deyip kağıdı tekrar eskisi gibi rulo yapmaya çalıştı. Hışırtı çıkarıyordu. Bu şartlarda onu tekrar çorabına sokuşturmak zor olacaktı. Alelacele kat layıp bir para cüzdanı ebadına gelince çantasının dibine na zikçe yerleştirdi. İnşallah çıkarken kimse çantasını yokla mazdı. Sıra tabletin üzerindeki karbon siyahlığını silmeye gelmişti. Saç fırçasını çıkarıp temizliğe başladı. Nafile, yeter li gelmiyordu. Çantasından sert dişli tarağını aldı, üfleye üf leye onunla yüzeyi temizlemeyi denedi. O sırada çay alma

bahanesiyle dışarı çıkmakta olan Melissa'nın kendisine bak tığını fark etti. Kontrol mü ediliyordu? Bereket versin parava nın arkasından tableti ve ne yaptığını göremiyordu. Şimdi kem gözlere karşı daha dikkatli olmalıydı. Okuyucu salonuna baktı. Araştırmacıların kendi işleriyle meşgul olmaları içini rahatlattı. Harput Ağa'nın saat başında ve buçuklarda araş tırmacıları tarassut için zemini ezercesine baskılı adımlarıy la ortalıkta gezindiğini biliyordu. Saatine baktı. lO'a beş kala bütün çalışmasını durdurdu ve kapıyı gözetlemeye geçti. Ve işte Harput Ağa göründü. Bölmeye yöneldiğinde yavaşça ye rinden kalktı. İçeri girmesini engellemek ve tableti görmesini perdelemek için kapıya ilerleyip elindeki ucu kırık kurşun ka lemi göstererek yeni bir kalem getirmesini rica etti. Dönüşte onu yine girişte karşılayıp teşekkürlerle kalemi aldı. Adam hiç gülümsemeden ve konuşmadan başını salladı ve dönüp uzaklaştı. İkinci on dakikayı yazıların kömür tozundan tama men temizlenmesine harcaması gerekiyordu. Bereket versin tablet yazıldıktan sonra fırınlanmıştı. Sümerler önemli bel gelerin daha uzun süre saklanabilmesi için yazdıkları tablet leri güneşte kurutmakla kalmıyor bir de fırında pişirerek sır
ça haline getirip dayanıklılığını arttırıyorlardı. Önündeki tablet sırçalanmıştı ve

nemli bezle silinmesi durumunda ha sar görmeyecekti. Çantasından pet su şişesini çıkardı. Pa muklu mendilini birkaç damlayla ıslatıp sırlı zemindeki kar- bon izlerini yeniden silmeye başladı. Sıra ortalarda bir harfe gelince parmaklarına bir pürüz dokundu. Kontrol etti. Tırnak büyüklüğünde bir deniz kabuğu parçacığıydı bu. Fırçayla
üzerini temizledi. Evet, az evvel kopyada oluşan boşluğun se bebi anlaşılmıştı. "Tablet denize yakın bir bölgede, Güney
Mezopotamya'da yazılmış olmalı, belki Ur!" Sümerologların tabletleri incelerken bu tür sedef parçalarına rastlamaları sık görülen bir durum değildi. Belki de tablet çamurunu ka ran ustalar işlerini iyi yapmamış, toprağı elekten geçirirken ihmalkar davranmışlardı. Sedef parçacığına yeniden dokun-

du. Ama hayır, bu parça bir çamur işçisinin ihmali olamazdı.
Bu kabuk buraya hususi konulmuş gibiydi. Bombesini par mağıyla yokladı. Kalbi şiddetle vurmaya başladı. Tablete ha sar vermek en son isteyeceği şeydi çünkü. Ama işte iki bin yıllık tabletin zeminindeki bu kabuk kımıldıyordu. İşaret parmağı artık badem büyüklüğünde açığa çıkan kabuğun
üzerinde bekledi. Hafifçe baskı uyguladı. O da ne? Kontrollü bir tık sesi! Ürperdi. Korkuyla heyecan arasında çığlık kopar mamak için kendini zor tutuyordu. İki bin yıl öncesinden bi risi eline dokunmuştu sanki. Ve ikinci bir tık sesi duydu. Ha yır hayır, rüya olmalıydı bu. Gözlerini ovuşturdu. Ama değildi; tablet yüzeyinde dörtte birlik bir kısım hareket edip yavaş yavaş yana kayıyordu işte. Gözlerinin önünde ... Titremeye başladı. Tarihe ait bir esere zarar vermenin vicdan azabını hissettiği an oynayan zeminin iç kısmında, çapı on santimi bulan bir disk gördü; üzerinde yazılar olan bir disk. Ünlü Phaisdos diskini hatırladı. Babil al fabesinin harfleri
üç çember halinde ve içten dışa doğ ru helezonik dizil miş bir disk. Babil döneminden kal ma zarif armalar, takılar, küçük el aletleri falan gördüğünü ama hiç böyle güzel bir eserle karşılaşma dığını düşündü.
Zenginlerin ve kralların kullandığı silindir mühürlere benze miyordu. Bu tür mühürler genelde yedi-sekiz santim uzunlu
ğa iki santim kadar çap veya kalınlığa sahip olur, yumuşak yuvarlanarak kazanacağı en mükemmel şekillerde imal kilin edilirdi. Nitekim Mezopotamya arkeolojisiyle ilgilenen her kes, Sümer yazmanlannın sanatçı kimlikli insanlar olduğunu kabul ederdi. Ama avucundaki şu küçük diski her kim hazır ladıysa sanat anlayışı fevkalade yüksek olmalıydı; şekiller o

derece zarif ve güzeldi. Bir tabletin içine gizlenecek kadar da değerli. Gözlerini tablete yeniden çevirdi. Üzerinde ne bir imza, ne bir kraliyet arması, ne de bir özel işaret vardı. "En azından bir sembol!" I-ıh ... Sıradan, önemsiz bir tablet. So nunda anladı: "Dikkat çekmeyecek bir zarf ve içinde bir mek tup?" Bu sefer de onun diğer Babil mektuplarına hiç benze mediğini düşündü. Babilliler mektuplarını birkaç santim
çapında yassı tabletlere yazıyorlar, sonra onu başka bir tab letle zaıi1ayıp gönderiyorlardı. Mektubu alan kişi zarfı ken disi kırıp içindeki tableti okuyordu. Müze koleksiyonlarında henüz zarfında bekleyen ve X-ray ışınlarıyla okunan mektup lar vardı ama bu cesamette bir mektup hiç ne görülmüş, ne duyulmuştu. Eğer kopyaladığı tablet bir zarf ise bu disk o zarfın içindeki mektup olmalıydı. "Bir zarfın kendisi değil, içindeki değerlidir elbette!" diye kendini inandırmaya çalıştı.
Belki de bu tablet bir zarftan ziyade sakladığı şeyi açıklayan bir belgeydi. Peki ama sakladığı şey neydi? Yüce Baba'ya ait bir şifre? Onun döneminden bir mühür? Belki de bir anahtar?
Eğer anahtar ise kilidi neredeydi ve kim bilir nasıl kullanıla caktı? Dikkatle baktı. Kelimeleri çözmeye çalıştı. Bir yandan da zihninde tercüme ediyordu: "Te-miz ka-kalp, sa-bır, mer ha-met ... " Daha fazla devam edemedi. İşte kapıda yine bir gölge vardı. Harput Ağa, yine dik dik kendisine bakıyordu.
Telaşla kolunu tablete perdeledi. Onun ne yaptığını veya neyi gördüğünü anlamaması gerekirdi. Eli gayriihtiyari diskin
üzerine gitti ve diske dokundu. Bir hayret daha; disk zarfa yapışık değildi. Avuçladı. "Şimdilik en önemli şey bunu gizle mek!" Bir müddet öylece durdu. Bunca gizli görevlerde sayı sız heyecanlı dakikalar geçirmiş, lakin hiç bu derece korkma mıştı. Harput Ağa yanına gelirse onu etkisiz bırakıp hızla kaçmayı düşündü. O sırada eli diski iyice kavramıştı. Tamı tamına avucuna sığıyordu. Üzerindeki yazının hepsini oku maya fırsat bulamamıştı ama parmaklarıyla yokladığında diskin arka yüzünde de hiyeroglifler olduğunu hissetti. Ka-

bartma resimler olmalıydı. Merakı kamçılanmış gibi çevirip arka yüzüne bakmayı geçirdi içinden. Ôn yüzünden daha gü zel ve renkli olduğunu düşündü nedense. Cebine yahut çanta sına atıverse, ne olurdu ki? Hayır kapıdan çıkarken çantası kontrol edilecek ve X-ray cihazından geçecekti. Şimdilik Har- put Ağa'dan kurtulması gerekiyordu. Bütün cesaretini topla yıp adama dönerek "Ne var, neden öyle rahatsızlık vererek bakıyorsun?" anlamına gelecek bir bakış gönderdi ve başını iki yana sallayarak güya onu protesto etti. Ama adamın kapı dan uzaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Hatta bu hareketinden sonra dikildiği yerde saatlerce bekleyebilirdi bile. Ya şimdi yanına gelirse? Ya elindeki diski ve tablet yüzeyindeki kınk görünümlü çukuru görürse? Bir an evvel elindeki şeyden kur tulması gerekiyordu. Arka yüzünde ne yazdığını veya hangi şekillerin olduğunu öğrenmeden bunu yapmak çok ağırına gidecekti ama işte mecburdu. Sol taraftan bedenini gölgele yerek sağ elini masanın altına uzattı ve haylice eskimiş ma sanın tavanındaki kiriş ile tahta arasına olabildiğince sağ- lam duracak şekilde diski sıkıştırdı. Biraz sertçe ittirmiş olmalı ki küçük bir sürtünme sesi geldi kulağına; "İnşallah
üzerindeki yazılar hasara uğramamıştır!" Harput Ağa hala kapıda bekliyordu. Ona hissettirmeden tabletin hareketli bölmesini eliyle ittirip yerine oturttu. Zarf, içindeki mektup alınarak yeniden kapatılmıştı. Derin bir nefes aldı. "Ooohhl.." Yaşadığı şey tam bir sürprizdi. Şimdi ne yapacaktı? Ba
şının belası hala oradaydı. "En iyisi buradan sessiz sedasız
çıkıp gitmek ... " Kararını uygulamak için eşyalarını toparla dı. Olabildiğine sakin ve tabii görünmesi gerekiyordu. "Şim di gider yarın tedarikli gelip diski götürürüm. İstanbul'dan bir gün geç ayrılmış olurum." Ayağa kalktığı sırada Harput
Ağa'nın yerinde olmadığını fark etti. "Çok şükür!" Tekrar ye rine oturmayı düşündüyse de artık buna gerek yoktu. Son bir hamle ile hafifçe eğilerek saç fırçasını tabletin üzerinde tek rar gezdirdi ve açılan kanatların ek yerlerini toz ile kapattı.

Tabii deniz kabuğunun üzerini de. Masayı kontrol etti. Eşya larını topladı. Evet, görev şimdilik tamamdı. İyi iş çıkarmıştı.
Zeynep Hanım'a selam verip müzeden titreyerek ayrıldığında saat 1 l.55'i gösteriyordu ve içindeki çıldırasıya merak büyük bir pişmanlığa dönüşmek üzereydi: "Diskin arka yüzünde ne vardı?"
Gülhane Parkı çıkışına yürürken merak ve pişmanlığın dışında aklına ilk gelen şey, bu başarılı işe karşılık Yüce

Efendi'nin kendisine vereceği ödül oldu. Ailesine dair bir kaç ayrıntı. Belki bir yer adı. Belki annesinin veya babasının isimleri ... Özellikle annesinin yüz tasviri. Yaşıyorlar mıydı?
Yaşıyorlarsa neredeydiler. Onlan görebilecek miydi? Sevinci adımlarına yansıyarak Sultanahmet Meydanı'na adeta seke rek çıktı. Mutluydu. Karan açıktı, yann müzeye tekrar gide cek, önce diski alacak, sonra pansiyondan bavulunu kapıp doğruca Atatürk Havalimanı'na. Sonra da ver elini Kudüs.
Bir an haykırmak, sevincini baharın renkleriyle, meydandaki çınarların kuşlarıyla, çevresinde neşeyle gezinen turistler le paylaşmak istedi. Sonra adımlarını yavaşlatıp doya doya çevresine bakındı. Sultanahmet Meydanı'nı özleyeceğini his setti. Alman Çeşmesi'ni ve Yılanlı Sütun'u geçtiği sırada disk yeniden aklına düştü. Tarihin heyecan verici bir parçasına dokunmuştu ama arka yüzünde ne yazdığına bakamamanın pişmanlığı zihninde feryatlar koparıyordu; "Keşke!" Keşke-lerden kurtulmak için yannı beklemek zorundaydı. Kendini teselli edercesine mırıldandı. "İyi ya işte kızım, İstanbul'da heyecan dolu bir gece daha geçireceksin, daha ne?" Sonra se vinçle gülümseyip adımlarını daha neşeli atmaya başladı. Ve sevinci bitiverdi. Nereden geldiklerini anlayamadığı iki ha-nım turizm polisi kollarından kıskıvrak yakalamış soru dolu gözlerle yüzüne bakıyorlardı. Birden gözü karardı. Başka za man olsa her ikisini de bir saniye içinde bertaraf edip fırlayı verirdi ama hayır, şimdi içinde öyle bir his yoktu. Dizlerinde derman, elinde takat kesilmiş gibiydi. Onca görev başarmış,

hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. İstanbul'da yakalanmak, İstanbul'dan kaçmaya tercih edilebilir miydi? "Kaç buradan!"
Kaçmak için kolunu kaldırdı. Sağındaki polisi dirseğiyle de virip soldakini yere yıkmaktı niyeti. Üç saniyelik iş.Ama kolu yukanya kalkmadı. Az evvelki tereddüt anında bileğine geçi rilen kelepçeyi unutmuştu. Düşünmeyi bıraktı. Ne zihninde kurtuluş için bir plan, ne dizlerinde kaçmak için bir derman vardı artık. Belki de dedikleri gibi bu şehir kınp dökmek için değil, nezaketle sevmek içindi. Peki ama ne olmuş, nasıl ol muş da yakalanmıştı?
Sultanahmet Turizm Karakol Amirliği'nde polisler kimlik kontrolü yapıyor ve eşyalannı anyorlardı. "Çantamda neyi anyorlar acaba?" Genç komiser sert dişli tarağı çıkanp ucun daki kerpiç tozunu parmağıyla yokladığında başının belada olduğunu anladı. Suç aleti aranıyorsa belli ki Yüce Baba'nın uyandığından onlann da haberi vardı. Bir polis çantasını ma sanın üzerine boşalttı. Şimdi en üstte katlanmış pelür kopya kağıdı duruyordu. Nefesini tuttu. Bir el uzanacak ve kağıdı açıp ne olduğunu görecekti. "Ah Harput Ağa, senin yüzün den çorabıma

yerleştiremedim, ya!" Ama hayır, polislerden biri kağıdı bir kenara ittiriverdi. Parfümleri, tarak ve makyaj malzemelerini kanştınyorlardı. Kesici, delici, tahrip edici bir
şey aradıklannı anladı. Şimdi büyükelçiyi mi, hahambaşını mı, banker Levi'yi mi aramalıydı? Ama onları aramadan evvel polislere biraz zorluk çıkarmak ve gözdağı vermek de belki işi halledebilirdi. Ne de olsa iş başındaki hükümet İsrail ile arasında bir kriz çıksın istemezdi. Nezarethane parmaklık lannın arkasına gitmeden evvel şansını denedi ve sesinin en yüksek perdesiyle sordu:
"Bu yaptığınızın hesabını vereceksiniz? Ben bir akademis yen araştırmacıyım. Bilim özgürlüğüne ne oldu? Beni neyle suçlayacaksınız ha?"
Cevap soğukkanlı komiserin sakin sesinde yankı buldu:
"Elbette müzedeki tarihi eseri tahriple?"

#Saçmalık! Tarihi eseri sizden daha fazla koruyan bir has sasiyete sahibim ben!"
"Belli kızım, belli. Onun için koca tabletin bütün yazılarını silip duvar tuğlası haline getirmişsin!"
Komiserin cep telefonunun ekranında gösterdiği resme bakınca Zara'nın dili tutulayazdı. Evet, bu, daha yanın saat
önce incelediği tablet, masa da Arkeoloji Müzesi'ndeki ma saydı. Ama tabletin üzeri bir tarakla kazınmış gibi yazı na mına hiçbir şey içermiyordu. Tam aksine kenara yığılmış bir
çanak dolusu kerpiç tozu vardı. Nezarethane yolunda başını iki yana sallarken içinden küfürler ediyor ve durmadan so ruyordu:
"Kim? Neden? Nasıl? Ne zaman?"
Bir an kanı donacak gibi oldu. Çünkü telefonundaki me sajı silmediğini hatırladı. Ve telefonu şimdi polisin elindeydi.

IV
Dokuz saat sonra
Virginia, Langley, 31 Mayıs, 08.30 (TS1: 16.30)
IA karargahının küçük toplantı salonlanndan birinde eğitimlerini tamamlamış yirmi genç kız ve delikanlı, amirlerini bekliyorlardı. Salonda herkesin düşündü
C
ğü ve korkuyla fısıldadığı yegane kelime "Süslü" idi. Çünkü
Süslü adı CIA karargahında dizleri titretir, kalpleri ürkütür dü. Kürsünün yanında şık üniformasıyla bekleyen yüzbaşı
önce saatine baktı, bir dakika vardı, mikrofonu yeniden kont rol etti ve gözlerini kapıya dikip nefesini tuttu. Kapı açılır açılmaz da mikrofona eğildi:

"Dikkaaat!.. Bilgi Operasyonlan Merkez Direktörü Sayın
Susan Stone!"
Kapıdan giren 40 yaşlanndaki, güzel, şık, "Süslü" lakabını hak edecek derecede bakımlı ama sert görünümlü kadın, öfke dolu bir tartışmayı yeni terk etmiş gibi tafralı ve kendinden emin bir şekilde kürsüye ilerledi, birkaç saniyede gözleriyle herkesi sindirdi ve hakim bir edayla konuşmaya başladı.
"Günaydın değerli arkadaşlar! Söyleyeceklerimi çok giz li kaydıyla dinleyiniz ve hiç aklınızdan çıkarmayınız. Sizler
ülkemizin Ortadoğu'daki gözü, kulağı, eli, ayağı olacaksınız.

Sizler aileleriniz ve dostlarınız burada rahat uyuyabilsinler diye uykusuz kalmaya razı olarak bu göreve başlıyorsunuz.
Sizler terörü Amerika'dan uzak tutmak için yabancı toprak larda kendini ispatlayacak kahramanlarsınız.
Değerli arkadaşlar! Hepinizin bildiği gibi ülkemizin Orta doğu'da desteklediği ve silahlandırdığı radikal gruplar var dır. Bunların bazıları yavaş yavaş eksen kayması yaşıyorlar.
Özellikle İran'ın ve Türkiye' nin -bu arada, kesinlikle Türki ye' yi bir Avrupa ülkesi kabul etmeyeceksiniz- Ortadoğu'daki dengeleri değiştirmedeki ısrarcılıkları bölgede etkili olmaya başladı. Rusların bölgedeki hakimiyet emellerine izin vere meyiz. Eğer biz o coğrafyalarda yeni soykütükleri oluşturmaz, yeni terör zeminleri yaratamazsak bölgedeki üstünlüğümüzü kaybedeceğimizden endişe duymaya başlayabilirsiniz. Unut mayın, Ortadoğu topraklarında kazık çürümemelidir. Dünya değişiyor ve bu değişim bizim ellerimizle olmak zorunda. Ku rulacak yeni dünya düzeninde Müslüman Doğu' ya ve Doğu kültürüne asla yer olmadığını hiç aklınızdan çıkarmayın.
Bunun için hepimize düşen görevler var. Ne yazık ki Sümer ve Babil derin uykusundan yavaş yavaş uyanıyor. Bunu biraz da bizim politikalarımız tetikledi. Yine de torunlarının o eski medeniyet birikimine ve kültürel zenginliğe sahip olmaları na müsaade edemeyiz. Yüzyıllardır bizim icadımız olduğunu herkese öğrettiğimiz insan haklarının Babil'de daha mükem mel şekilde kurallara bağlandığını bu saatten sonra dünyaya nasıl söyleyebiliriz? Parayı ilk kez bulanla''rın Lidyalı ataları mız olduğuna herkesi inandırmışken Kral Krezüs'ten iki bin yıl evvel Babillilerin para kullandıklarını şimdi nasıl itiraf ederiz? Dünya hukuk sisteminin ilk kez Roma'da yapılandı rıldığına inanan insanlık, bunun bir aldatmaca olduğunu öğ renir de Roma'dan üç bin yıl evvel Hammurabi' nin Doğu'daki hukuk sistemlerini derleyerek bir hukuk devleti oluşturduğu nu akıl etmeye başlarsa yeni dünya düzenini nasıl şekillendi- rebiliriz? Unutmayın ki Amerika, hakimiyet fikrini ekonomi-

den, askeri güçten ve siyasi gelişmelerden ziyade insanlığın algısını yöneterek sürdürmeyi tercih eder. Bu algı Batı'nın
Doğu'ya üstün olduğuna herkesi inandırmakla başlar. Böyle inandırmalıyız ki Doğu'nun zenginliklerinden yeterince ya rarlanabilelim ama Doğu'nun yeniden dirilişine fırsat ver meyelim. Doğu'da terör olmalı ki biz huzura, Doğu'da sefalet olmalı ki biz zenginliğe erişelim. Doğu'da tarih ve sanat eser leri ya tahrip edilmeli yahut kaçınlmalıdır ki dünyada Doğu medeniyetlerine, ondan önce de

Sümer ve Babil'e ait bizim güdümümüzde olmayan hiçbir iz kalmasın. Ta ki gelecek Or tadoğulu nesiller kendilerini yetersiz ve azgelişmiş hissedip Batı medeniyetine bo n eğsinler. Bunu bilimle, teknolojiy yu le, iletişim ve refah düzeyiyle gösterdiğimiz yetmez, bundan böyle kültür ve medeniyet baskısı da oluşturmalıyız. Yeni stratejimiz Ortadoğu'daki medeniyetleri gözlerden gizlemek tir. Bölgede sürmekte olan terör, şiddet ve kargaşa bunun için uygun zemini sağlamaktadır. Unutmayın Ortadoğu'da kan aktıkça bizim coğrafyamızda insanlar kanlanıp canlanır. Or tadoğu' daima terörist göstermek, İslamiyet'i bir terör dini yu olarak tanıtmak birincil görevinizdir. Soğuk savaş dönemin de Doğu Bloğu üzerinden yürüttüğümüz her algıyı şimdi Or tadoğu ve İslamiyet üzerinden yürütmek zorundayız. İşte sırf bu yüzden, altıyla ve üstüyle dünyanın en zengin topraklan sayılan Mezopotamya'yı kendi başına bırakamayız. Bilhassa
Suriye ve Irak elde bulundurulmalı, İran ve Türkiye'nin her adımı takip edilmelidir. İran ile Türkiye arasında tercihimizi belli bir denge içinde yürütmeye çalışırız, bunun için Arap
ülkelerindeki gelişmeler ve Rusya'nın dış politikası yakından takip edilmektedir.
Değerli arkadaşlar! Güvenli bir dünya için Ortadoğu'da size ihtiyaç duyduğumuzdan şüpheniz olmasın. İki yıldır sürdürdüğünüz eğitim programı size yeterince bilgi ve tec rübe kazandırmıştır umarım. Kiminizin Arapça yahut Türkçe, kiminizin Farsça veya Urduca, kiminizin de Kürtçe ve Rusça

öğrendiğinizi biliyorum. Her konuda olduğu gibi bu konuda da size olan güvenimiz tamdır. Unutmayın, Birleşik Devletler her daim arkanızda olacaktır. Her ne yaparsanız ülkeniz için ve insanlık için yapmış olacaksınız.
Ve bir şey daha ... Bana "Süslü" lakabının neden verildi
ğini merak edenler için söyleyeyim, ben her başarının insan ruhuna bir güzellik, bir süs olarak yansıdığını düşünürüm.
Bu yüzden sizin de süslerinizle anılmaktan gurur duyacağı mı biliniz. Dünyanın huzuru için bu güzelliklere ve süslere ihtiyacımız olacak çünkü. Yeni güzellik ve yeni tezyinat ope rasyonları için aramıza hoş geldiniz!"
Salonda herkes aynı anda ayağa kalkıp esas duruş gös tererek tek ağızdan "Sağ ol!" dedikten sonra adımlar kapıya yöneldiği sırada Süslü'nün emir tonundaki sesi yeniden du yuldu:
"Türkçe bilenler kalsın!"
Biri kız üç kişi geri döndüler. Herkes çıkınca Susan Stone onları çevresine oturtup gülümsedi:

"Sizler, arkadaşlar; sizlerin işi diğerlerinden daha zor ola caktır, bilesiniz . Çünkü Türkler kesinlikle zor bir millettir.
Büyük tarih birikimi ve kritik bir coğrafyada bulunmanın rüzgarıyla zaman zaman refleksleri şaşar ve elbette bizi de
şaşırtırlar. Bizim için iyi olan, hissi olmaları, esip savursalar, arada sırada efelenseler de icraata gelince vicdanlı davran malarıdır. Onları alt edebileceğiniz kara delik de işte tam bu rasıdır; vicdan ... "
"?"
"Ve siz beyler ikinizden biri bu akşamki uçağa yetişip İs tanbul'a gidecek. Hanginiz?"
Her iki ajan da gönüllü olunca Süslü açıklama gereği duydu:
"Ortadoğu'da birileri dünya kültür mirasını yönetip yön lendirebilecek bir bilginin peşindeler. Onlardan evvel sizin ele geçirmeniz gereken bu bilgi bizim de geleceğimize yön verecektir. İstanbul'daki ajanlarımızın birçoğunu bölgedeki

etnik grupların eylemleri çerçevesinde ülkenin güneydoğusu na yönlendirdiğimiz için sahada yeterince oyuncumuz bulun muyor. Bilgi beş saat önce bir müzeden alındı ve halen Türk polisinin elinde! Şimdi yeniden soruyorum, hanginiz gitmek ister?"
Her iki ajan yine öne atıldılar. Bu sefer Süslü daha uzun boylu ve yapılı olanı işaret ederek diğer ikisinin çıkmalarını söyledi. Salonda yalnız kalınca gülümsemesini arttırıp sesini bir perde daha düşürerek samimiyetle sordu:
"Adın ne delikanlı?"
"Kevin, efendim, Kevin Woo ... "
"Evet, Kevin Woodmaker. Dosyanı okumuştum. Yetimhane de yaşadıklarını, annenin seni reddedişini, bu işi neden iste diğini. .. Her neyse, şimdi yalnızca sen ve ben vanz artık ve yalnızca sen ve ben olacağız. Öncelikle bunu anladın mı?"
"Siz ve ben efendim, yalnızca siz ve ben!"
"Öğrendiğin her bilgiyi yalnızca benimle paylaşacaksın, elde ettiğin her şeyi yalnızca bana gönderecek veya getire ceksin! Ben senin ilahınım, unutma!"
"Emredersiniz, efendim!"
"Operasyonumuzun adı 'Yüce Baba'. Teşkilat bu operasyo na çok önem veriyor, bilesin. Yani 'Yüce Baba' senin istikba lin. Şimdi şu resme iyi bak! Adı Zara. Beş saat evvel İstanbul
Arkeoloji Müzesi'nde Sümerce bir tableti okuduktan sonra tahrip ettiği gerekçesiyle İstanbul polisi tarafından neza rette tutuluyor. Kopyaladığı yazıyı istiyorum senden! Kızın

önemi yok, alçak Yahudi'nin biri. İster kaçır, ister bırak, ister öldür, ister seviş, fark etmez yani; bana yazı lazım. Ha, bir de, Türk polisinin yazıdan henüz haberi olmayabilir! Eğer var ise işin biraz daha zor olacaktır. Son kertede bir ihtiyacın oldu ğunda şu kartvizitin sahibiyle irtibat kur. Türkiye'nin İçişleri Bakanlığı'nda."
"Yazı dünya kültür mirasıyla ilgili demiştiniz değil mi efendim?"
57

"O sözün gelişiydi. Yazının ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Çözümlemesini yaptıktan sonra derhal bana şifreli mesajla bildireceksin. Şimdi özel telefon numaramı kaydet: 00 757 81.. .. Ve derhal yola çıkman gerekiyor. Saat farkından dola yı zaten yeterince gecikmiş sayılırız. Git ve başar! İşte sana kendi talihini yaratmak için bir fırsat. Unutma, istikbalini sana 'Yüce Baba' verecek. Ve elde ettiğin hiçbir şeyi hiç kim seyle paylaşmayacaksın; ben hariç."
Kevin okyanus üzerinde ince bir vınlama ile yol alan THY'nin İstanbul uçağında uzun uzun düşünme fırsatı bul du. Zihninde sorular sorulan kovalıyordu. Görev? Hemen miydi? İşler böyle mi yapılıyor, emirler böyle mi alınıyordu?
Ajanlık bu muydu? Nereye gidiyordu? Bu mesleği isterken düşündüğü neydi? Babasının ölümünden sonra her gün zih nini kurcalayan istihbarat hayali böyle mi başlayacaktı? İlk operasyonunda tek başına olacağını aklına bile getinnemişti.
Şimdi ne yapacaktı; ne yapmalıydı? Bir ajan ne yapardı ki? İs tanbul'da sayısız bilinmezler kendini bekliyordu. Susan Stone adını daha evvel çok duymuş, onun ekibine katılmak için nice sınavlardan başarıyla geçmiş ve hakkında efsane gibi anla tılan operasyonlar dinlemişti ama böyle kendisini meydana atıvermesinin altında yatan sebep neydi? Meslekte başarılı olmasını mı, yoksa çuvallamasını mı istiyordu? Onca zaman zihninde büyüttüğü Süslü efsanesi bu muydu yani? Daima isteyen, emir veren bir kadın. Tamam zekiydi, ama kendisi- ne verdiği şu görev; zekice miydi? Az gülümseyip çok somur tan bir amir otoritesiyle iş yürüttüğüne göre zekadan ziyade hakimiyeti önemsiyor olmalıydı. Hırslı, atik ve kolay karar veren bir otorite ... Tahlil ve strateji kabiliyeti de yüksek olma lıydı. Ele geçirilecek belgede nelerin yazılı olduğunu muhte melen biliyordu; yoksa başkalarının yanındayken neden önce dünya kültür mirası gibi bir yalan söylemiş olsundu? CIA'in bütün görevleri zaten gizli iken tekrar tekrar gizliliğe vurgu yapması ve kendisinden başkasıyla paylaşmama tembihleri
58

neydi öyle? Belli ki kendisini deniyordu. "Yüce Baba" operas yonuna takılan hedefteki kızın başına gelecekleri hiç umur samıyor, ölümünü bile dert edinmiyordu. Buna görev bilinci mi, acımasızlık mı demeliydi? Ajanlık mesleğinde insan ha yatı bu kadar mı ucuzdu? Ve aklını kurcalayan bir soru daha; görev verirken ötekileştirici bir söylem sergileyip Yahudiler hakkında olumsuz konuşmasının altında ırkçı düşünceler mi, yoksa din aynını mı yatıyordu? Onun Vatikan'a karşı son de rece hürmetkar olduğu söyleniyordu; acaba bu görevin dini konularla bir ilgisi var mıydı? Bütün sorularının, kopyalanan tablet çözümlendiğinde cevap bulacağını ummaktan baş ka çaresi olmadığını anladı. Sonra da "Sümerce?" diye sordu kendi kendine. Peki ama böyle bir konuya neden Ortadoğu ve
Irak Analiz Direktörlüğü değil de Bilgi Operasyonları Merkez Direktörlüğü bakıyordu?Yüzünü buruşturdu. Zihni karmaka rışıktı. Yine de gözlerini yumarken tekrarladı:
"Yalnızca sen ve ben Bayan Süslü, yalnızca sen ve ben ... "

<<@62>>

V
On bir saat sonra
Tokyo, Fuchu, 1 Haziran, 09.30 (TS1: 03.30) asaaki mezuniyet töreni iptal edilmiş bir üni versitenin kapısında yüzlerce öğrencinin birikip
M pankartlar açmasını fazla garip bulmadı. Çünkü
Japonya'daki bütün televizyonlarda Keiko' nun ölümü haber olmuş, kızın masum görüntüsü üzerine cinaslı bir anlam içe recek şekilde "bilimsel hayatın katledildiği" yazısı bindirile rek kamuoyuna tekrar tekrar izlettirilmiş, öğrencilerin çoğun luğu "Üniversitede can güvenliği isteriz!" pankartları açarak, bazıları da Keiko'nun cinayete kurban gittiği için huzur bula mayacak olan ruhuna acıyarak sloganlar atmaya başlamıştı.
Yükselen sesin kameralara yansıması bütün Japonya'da olay oluverdi. Bazı kanalların sıradan bir cinayet yerine bilimsel dünyada bir vahşet vurgusu yapmaları üniversite rektörünü
Keiko' nun gencecik ruhunun huzur bulması için taahhütlere zorladı, bu taahhütler de Şintoizm'e gönül veren halk kitle lerini harekete geçirip twitter ve sosyal medya ortamında iki koldan yürüyen bir milli kampanyaya dönüşüverdi. Kimisi yaşanan elim hadiseyi akademik hayata yapılmış çirkin bir saldırı kabul ettiklerini dillendirip bütün üniversitelerin or-

ganize olması ve bilimselliğe karşı vandallığın protestosu nu; kimisi de genç bir insanın ruhunun hayalete dönüşmeyi haketmediğine vurgu yaparak halkın inancına saldırının ar tık engellenmesini istiyor ve emniyet teşkilatı ile hükümetten katilin veya katillerin behemehal bulunup adalete teslimini talep ediyordu.

Masaaki üniversite bahçesinde açılan pankartların ara sından geçerken katilin bulunmasına dair ısrarcı kamuoyu taleplerinin bir gecede Japon gururuna dokunmaya başladı

ğını düşündü. Keiko cinayetinde ihmali bulunan her kurum ve kişinin protesto edilmek üzere pankartlara adlarının ya zılması da bunun göstergesiydi. Bahçede toplanan yüzlerce

öğrencinin konuya bilimsel bir soğukkanlılıkla değil, Şin toizm'in iman esaslan çerçevesinden bakarak yaklaştıkları anlaşılıyordu. Gösteri maksatlı kullanılan giysiler, hayalet maskları ve atılan sloganlar okulda bir hayalet ruhun isten- mediğinin deliliydi. Masaaki neredeyse bütün Japonların re ikon' a, yani ölümden sonra atalarının arasına giden ama ço cukları ve torunları arasında da yaşamaya devam eden ruha inandığını düşündü. Bu durumda eğer kişi katledilmişse ru hunu huzur içinde teslim edememiş sayılır, bu da onu bir ha- yalete dönüştürür ve ölümüne sebep olanlar, engellemeyenler yahut tepkisiz kalanlardan öcünü almak üzere yaşadığı yere geri gelirdi. Bu inanış biçimi bahçedeki öğrencilerin okul larında bir kadın hayalet istemedikleri, bunun için mutlaka katilin bulunması ve Keiko'nun ruhunun aklanmasına dair sloganları haklı gösteriyordu. Masaaki daha yirmi dört saat bile geçmeden üniversiteler ve kamuoyunun hükümete baskı yı arttırmalarını bir iman sorunu olarak görmek gerektiğini anladı. Aynı baskı amirinin "Keiko'nun ruhunu huzura kavuş turmak ve ölüler diyarına temizlenmiş olarak gitmesini sağ lamak sana düşüyor genç dostum!" cümlesiyle de kendisini esir almıştı. Her zaman olduğu gibi güneş çarığı, çarık ayağı sıkmıştı. Yine de başka bütün soruşturmaları bırakıp yal-

nızca Keiko cinayetiyle ilgilenmenin iyi yanlarını düşündü.

Daha özgür, onurlu, getirisi yüksek bir görev. Şimdilik ağır sorumluluğu ve bedeli düşünmüyordu bile. Yegane düşüncesi hata yapma lüksünün olmadığıydı.

Bahçedeki bazı gençlerin kendisini üniformalı görünce aşırılığa kaçıp "intikam" sözcüğünü dillendirmelerine, sataş maların dozunu arttırmalarına aldırmamakla işe başladı ve aralarından kararlı bir şekilde yürüdü. Dizlerinin titrediğini ise

ancak binaya girdiği vakit anlayabildi. O sırada koridor daki televizyon ekranı hükümet yetkililerinin, cinayete göste rilen kamuoyu tepkisinin daha fazla büyümesini engellemek amacıyla vaat üstüne vaatte bulunduklarını son dakika ha beri olarak tekrar tekrar gösteriyordu. Bürokratik makamlar meğer her şeyi ne kadar basit zannediyordu:

"Halkımız müsterih olsun, hükümetimiz ne pahasına olursa olsun katil veya katilleri bulacak, Keiko-san'ın ka nını yerde bırakmayacaktır!"

Masaaki cinayet mahallinin kapısındaki mührü kırıp içe ri girdi. Sakin olmalıydı. Çevresine göz gezdirdi. Keiko'nun odası dün bıraktığı gibi duruyordu. Pencereye ilerleyip tö ren alanına baktı. Ağaçların dallarına bağlanmış mezuni yet kepleri bir yanda; gösteri yapan öğrenci grupları diğer yandaydı. Tam bir tezat. Yine de Keiko'nun ruhu adına çok sevindi. Öğrencilerin, sevdikleri bir asistanın hatırasına mezuniyet keplerini ağaç dallarına bağlayıp ona saygılarını göstermelerini takdir etmişti. "Keiko için ben de öğrencilerin bu takdirine yaraşır bir iş çıkartmalıyım!" diyerek kendine telkinde bulunduğu sırada kapıda sesler duydu. Tokyo'daki dört ayn üniversitenin rektörü içeri giriyorlardı; kendisin den bir açıklama duymak için. Galiba onlar da sıradan bir cinayetin birdenbire farklı boyuta taşınmasından rahatsız olmuş, öğrenciler ve kamuoyu tarafından olaya değişik yo rumlarla farklı anlamlar yüklenmesinin tedirginliğiyle ne

yapacaklarını şaşırmışlardı. Yoksa cübbelerini gıyıp birer yargıç gibi karşısına neden dikilsinlerdi ki? Şimdi ikna edici birkaç cümle söyleyerek hepsini başından savması gereki yordu. Boğazını temizler gibi yutkunup elini kapının kulpu na koydu ve alttan alan bir üslupla kelime kelime anlattı.
Her kelimede santim santim kapıya ilerlemeyi de ihmal et meyerek:
"Çok saygıdeğer hocalarım! Neler hissettiğinizi anlıyorum.
Sizi temin ederim meslektaşınızın katilini bulacağız. Gerek
Ulusal Güvenlik Bakanlığı'mız, gerek Danışmanlar Meclisi
üyelerimizin talebi doğrultusunda bu cinayeti aydınlatmayı
şerefli bir vazife bileceğimden emin olabilirsiniz. Şimdi eğer izin verirseniz araştırmalarıma devam edeyim."
Hocaların arkasından kapıyı kapattığında önce Nemrut
Dağı'nın resmini ve Keiko'nun telefonunu delil torbasından
çıkarıp masaya koydu. Sonra eski model masa bilgisayarının düğmesine bastı. Niyeti resim ve telefon mesajlarıyla alakalı bir kayıt aramaktı. Amiri, dün hantallığı yüzünden delil tor basına atamadıkları bilgisayarın dosyalarını incelemek için onu cinayet mahalline yeniden yönlendirmişti çünkü. Saat başı hükümetten bir yetkilinin arayıp cinayet hakkında bilgi istediği bir ortamda belki yeni ipuçları bulunabilir umudun daydılar. Herkesi rahatlatacak küçük bir bilgi bile işlerini gö rürdü. Sabah gelen otopsi raporunu yeniden okudu:
"Maktulün içtiği bir sıvıyla bayılma derecesinde ken dini kaybettiği, ağzının ve ellerinin bağlanarak rastgele sekiz yerinden bıçaklandığı, ölümü beklendikten sonra eli ve ağzındaki bağlann çözüldüğü, kadavra üzerinde herhangi bir parmak izine rastlanmadığı, cinsel şiddete maruz kalmadığı. .. "
Aynı sayfayı defalarca okumaktan sıkılmıştı. Raporu ma saya bırakırken mırıldandı:
"Acemi misin doktor? İnsan hiçbir ipucu da bulamaz mı?"

Raporda her teferruat vardı ama polisin işine yarayacak tek bir bilgi yoktu. Dahası, olay çelişkilerle doluydu. Hem acemice bıçaklanmış, hem parmak izi bulunamamıştı mesela.
Boğuşma olmamış ama maktulün eli ve ağzı bağlanmıştı. Ci nayet özel bir kamayla işlenmiş ama katil onu alıp götürmek, saklamak, imha etmek veya denize atmak yerine kızcağızın göğsünde bırakmıştı. Cinayet masası uzmanları kabzadaki işaretin İbrani alfabesinden iç içe istiflenmiş üç harf olduğu nu söylüyorlardı: "ZE-M". Özel bir kelime, bir kavram veya bir ismin baş harfleri gibi. Olmayabilir de. Masaaki, İbranice harfleri düşününce Kitron dedikleri

araştırmacıyı yeniden hatırladı. "Acaba aralarında bir bağıntı var mı?" Varsa bunu nasıl kurmalıydı?
Eski bilgisayar, büyük kasasından gürültülü sesler çıka rarak birkaç dakikada açılabildi. Masaaki cüssesine göre bu derece basit ve kapasitesiz bir makineyle karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti. Ekranı gözden geçirdi. Zaten dosyalar çok kalabalık değildi. İşletim klasörleri haricinde "Bilimsel", "Sü meroloji", "Ertuğrul'un Babayanı", "Toplantı", "Ders", "Resim ler" başlıklı altı klasör ve birkaç word dosyası ... Keiko'nun
şahsi klasörü olarak adlandırdığı "Ertuğrul'un Babayanı" ve resim klasörlerinden başlayarak hepsini tek tek açıp kont rol etti. İçeriklerine baktı. Ders notlarını inceledi. Hepsi kısa kısa ... Bir tek "Toplantı" klasöründeki dosyalar kabarık, hatta aşırı yüklüydü. "Bunca toplantıdan yaşamaya zaman bulama mışsındır be ablacığım!" diye Keiko adına hayıflandı. "Üstelik Ertuğrul'un Babayanı da seni hiç korumamış!" "Bilimsel" ve "Sümeroloji" yazan klasörlerde pek az dosya olduğu dikkatini çekti. İki yıldır sevgilisine bile zaman ayıramayan işkolik bir Sümerologun bütün bilimsel çalışması bu olamazdı. Üstelik herkes onun Sümeroloji alanındaki başarılarından söz edip dururken. Masaaki birisinin bilgisayardaki bu tür verileri boşalttığından şüphelendi. "Cinayetten önce belki! Belki de sonra! Hatta dün gece!" Bu son seçeneğe önce ihtimal verme-

di. Çünkü dün burayı terk ederken kapıyı mühürlemişlerdi.
"Peki ya pencere?" Yerinden kalkıp kontrol etmesi gerekiyor du. Ve hayret! Pencere kanadı kapalı durumdaydı ama kilidi bozuktu. Parmağıyla ittirip aşağıya baktı. Zemin kat sahan lığından uzatılacak bir merdiven pekala buraya yetişebilirdi.
İyi ama kim böyle bir şeye cesaret ederdi ki? Kim mühürlü bir odaya girecek kadar bu kızın düşmanı olabilirdi? Öğrencisi, arkadaşı, meslektaşı? Sevgilisi Christopher tamamen akademik hayatın dışında biriydi. Dekan veya diğer hocalar Sümerolog bile değillerdi.
Meslektaşı Kitron ise burada yoktu? O esnada aynı soru ta kıldı aklına; akşam kendine sorduğu soru:
"Ya buradaysa?"
Gece televizyon haberlerini izlerken Kitron'u araştır mayı düşünmüş ve adamın ilk adını öğrenmekle işe başla mıştı: İzak. Sonra Tokyo'daki hayatı hakkında üniversitenin web sitesinden bilgi edinmiş, başlangıçta belli bir kimlik özelliğine sahip olmayan sıradan bir Yahudi olduğuna hük metmiş, ama araştırdıkça işin eğlencesine önem veren, sü rekli muhalif ve doğuştan redde

hazır aykırı bir kişilikle karşılaşmıştı. Acımasız ve sebatsız olduğu da söylenebilir di. Böyle bir adamın dini bir bayram için ülkesine gitmesi şaşılacak gibi duruyordu. Eğer gittiyse ne zaman, nereden, nasıl gittiğini öğrenmek gerekirdi. Tokyo'dan İsrail'e direkt uçuş yoktu. Aktarmalı uçuşların tamamını listeleyip ilgili havayollarını aramış ve hiçbir havayolunun iki gün evvelki uçuş listesinde adının bulunmadığını öğrenmişti. Bu sefer uçuş bilgilerini son üç günün tamamı olarak resmen istet miş ve saat 10.00'a kadar bildirilmesi talimatını vermişti.
Saatine baktı. "Cevabı öğrenmeye az kaldı." Akşam bir başka
şey daha yapıp Keiko'nun telefonunu da incelemişti. En son gelen mesaja yeniden bakıp Sümeroloji grubuna bir cevap yazmıştı: "Yüce Baba'ya benden de günaydın!" Eğer birisi twitterda sahte bir hesaptan böyle bir mesaj paylaşıyorsa
66

Keiko'nun Sümeroloji grubundan birine de anlam ifade ede bilirdi.
"Bay Kitron!" dedi Masaaki, odadaki ikinci çalışma masa sına ilerlerken, "bakalım senin nelerin var?"
Hayret; bütün çekmeceler kilitliydi. Elbette bir ataş alıp
çekmeceyi açması zor olmadı. "Ne?" Hiçbir çekmecede bıra kınız bir dosya ya da bir kağıdı, bir toplu iğne dahi yoktu.
Bay Kitron taşınmıştı sanki. "Pesah için gitmemiş miydin be yim?" Bunu galiba biraz yüksek sesle mırıldanmıştı ki birden
Pesah'ı düşündü. Sonra telefonundan internete bağlanıp "Ya hudi Bayramları" başlığını arattı. Evet, işte Pesah, hamursuz bayramı, Nisan ortasındaydı. Tekrar aradı ve hayret, Yahudi lerin Mayıs sonuna rastlayan hiçbir bayramları yoktu. Dün amirini yanılttığını fark etti. Bahara rastladığını biliyordu da, meğer Mayıs ile Nisan'ı karıştırmıştı. "Bay Kitron, eğer sen Mayıs sonunda Pesah kutlamaya gidersen ben de senin bilgisayarına girmek için arama iznine gerek duymam!"
Masaaki aklına gelebilecek bütün şifreleri denediği halde
Kitron'un bilgisayarını açamadı. Google ve Bing'de yaptığı ara malar da netice vermedi. Keiko'nun bilgisayarında hiç şifre yokken mesai arkadaşı ve meslektaşının bunca güvenlik önle mi niyeydi? Bunları düşünürken telefonu çaldı. Arayan yardım cısıydı, havayolu şirketlerinden gelen neticeyi bildiriyordu:
"Son üç günde Japonya'da Kitron isimli dört kişi uçağa binmiş efendim. Üç gün evvel biri New York'a, gitmiş, Kit ron Summerset. İki Fransız vatandaşı Bay ve Bayan Kitron,
70 yaş indiriminden yararlanan ucuz biletlerle Malezya'dan
Tokyo'ya gelmişler. Ve şimdi sıkı durun, Akademik kimlikli

Bay Kitron, dün JAL'ın 13.10 uçuşuyla Narita'dan Moskova'ya uçmuş. Yaşı ve ilk adı sizin aradığınıza uyuyor."
"İzak mı?"
"Evet! Ve sizin için seyahatin arkasını da araştırdım. Ada mınız Moskova'dan gitmek üzere iki bilet birden almış. Biri
İstanbul, diğeri Kudüs'e!"

"Kuş uçuyor desene!"
Masaaki cinayet mahallinden çıktığında zihninde üç soru vardı? Gece ofise girilmiş miydi? Keiko'nun bilgisayannı kim, ne zaman boşaltmıştı? Bay Kitron katil olabilir miydi? tık ikisi için ofise parmak izi uzmanlarını ve yeminli bilgi-sayar hackerlanndan birini göndermek yeterli olacaktı ama
üçüncüsünü çok dikkatli araştırmak gerekiyordu. Geçen yıl bir adi hırsızlık vakasında bile İsrail ile ortak çalışma yü rütmenin imkansız olduğunu çok iyi anlamıştı. Adamlar ken di vatandaşlarının kılına dokundurtmuyorlar, bütün delil ve iddiaları tersinden okuyarak insanı çıldırtıyorlardı. Ve şim di bunu çözmek yine kendisine kalacaktı. "Tamam öyleyse!" dedi ve ne pahasına olursa olsun muammayı çözmeye karar verdi. Ulusal Güvenlik Bakanlığı yetkilileri veya Danışma
Meclisi üyeleri için değil, gepegenç bir Japon bilim insanının reikon'u huzur bulsun, kanı yerde kalmasın diye yapacaktı bunu. "Japonya'nın şerefi adına!"
Ofise döndüğünde arabasını geri geri park ederken Kei ko'nun telefonuna bir mesaj geldi. Elini heyecanla telefona attığı sırada eski Toyota'sı duvara toslamıştı bile. Dişlerinin arasından bir küfür savurup mesajı okudu: g
"Sev ili Keiko! Yüce Baba'ya selam olsun. Odur bize te miz kalbi, doğruluğu, sabrı, merhameti ve dilini tutmayı
öneren ... "
Mesaj Selim adında birinden geliyordu ve İngilizce yazıl mıştı. Simge yerinde de ay-yıldızlı bir bayrak resmi vardı.
Türk bayrağını tanırdı, Türk-Japon dostluğu ve seyahatleri sayesinde öğrenmişti bunu.
„Türk bayrağı. .. Türkçe bir isim ... Türkiye'de bir dağın res mi... İstanbul'a alınmış bir uçuş bileti... Hımın!"
Ofise girdiğinde araştıracağı son bir kişinin kaldığını fark etti: Christopher.

Bilgisayar başında geçen bir saatin sonunda amının
önüne internetten indirilmiş bir fotoğraf koyup durumu ra por etti:
"Efendim! Keiko-san cinayetinde, şu fotoğrafta gördüğü- nüz iki kişiden birinin parmağı olduğuna inanabilirsiniz!"
Amir eline aldığı fotoğrafa bakınca şaşırmıştı:
"Christopher?"
"Evet efendim!"
"Yanındaki kim peki? Bu derece samimi?"
"Bay Kitron elbette! İzak Kitron!"
"Hımın ... Çok ilginç! Ya şu arkadaki devasa heykeller?"
"Nemrut Dağı'nda Efendim! Kommagene Kralı'nın anıt te- rasında!"
"Neler oluyor Masaaki?"
"Onu henüz bilmiyorum efendim ama her ne oluyorsa Tür- kiye'de oluyor!"
"Hazırlan o halde, gidiyorsun!"
"Ama efendim, önce Bay Christopher ... "
"Sen üniversiteye gidince ben de onu arattım. Bil bakalım ne oldu?"
"İstanbul' a uçtu."
"Nasıl bildin?"
"Bay Kitron'un da şu saatlerde Moskova'dan İstanbul'a uçuyor olabileceğini düşünerek efendim."

<<@72>>

VI

"isa'dan sonra Romayı yaklaşık kırk yıl uğraştıran Yahudiler 66 yılında Masada Kalesi'ni ele geçirdiler. Yetmiş yılında Kudüs'ün düşmesi üzerine de üç yıl ısrarla kalede direndiler. Roma on bin askerle onları kuşatıp dışarıyla irtibatlarını kesmekten başka
çare bulamadı. Bu, kendilerine 'zelot' adını veren direnişçi Yahu diler için açlığa, susuzluğa ve sonunda da ölüme mahkum olmak demekti. Kalenin savunması her geçen gün zayıflıyor; umutlar tükeniyordu. Ve bir gün Yahudilerin lideri Elazar ben Yair; her kesi kale meydanına toplayıp kendilerini öldürmeleri gerektiğini söyleyiverdi. Oysa Yahudilik, intiharı kesinlikle yasaklıyordu. Yair nutkunda '. .. Bırakın karılarımız bizden önce ölsünler; bırakın
çocuklarımız ölsün, köleliğin acısını tatmadan .... Karılarımızı ve çocuklarımızı ellerimizle öldürdükten sonra da karşılıklı olarak birbirimizi

öldürelim' demişti. Bütün eşyaları yok etmeyi ama yi yecekleri bırakmayı teklif etti: 'Yiyecekler bizim ihtiyaçlar yüzün den ölmediğimizin kanıtı olacaktır. Böylece, bizim asıl kararımız anlaşılacak; ölmeyi köleliğe tercih ettiğimiz bilinecektir.· Elazer'in dediği yapıldı. Önce kurayla erkeklerden on kişi, onların içinden de biri seçildi. On kişi doksan beşer kişiyi kılıçtan geçirdiler; son kişi de diğer dokuzunu öldürüp intihar etti. Rivayete göre bu olay kaleden beş çocukla kaçan bir kadından öğrenildi."
[Yahudi sözlü geleneğindeki Masada Efsanesi'nden]
71

Bir saat sonra
Kudüs, Moriah, 1 Haziran, 05.30 (TS1: 04.30) z sonra güneş Zeytindağı'ndan yükselecek, Kubbe tü's-Sahra ve Süleyman Mabedi'nin kubbelerinde ışıklar kırmaya başlayacaktı. Vakit gelmişti. Mutlu
A bir günün şükür duasıyla, sorumluluklarını aldığı gençlerin ruhlarında ateşler yakma vaktiydi. Elazer ben Mikael, Zelot ların Efendisi, hiç dışına çıkmadığı Beyt Alfa Sinagogu'nda her beş yılda bir bu heyecanı yaşarc1ı. Şimdi herkese yama cında bulunduğu şu Moriah Dağı'nın kutsallığını ve o kut sallık uğrunda ölmeyi öğretme vaktiydi. Ona göre hayat da, kulluk da burada başlayacak ve bitecekti çünkü. Kıyametten sonra ruhlar burada toplanıp mahşer olacaktı. Süleyman Ma bedi bir zamanlar burada kurulmuş ve adına Tapınak Dağı denmişti. O halde eski tapınağı yeniden inşa etmek gerekirdi.
Bunun için Müslümanların Mescid-i Aksa dedikleri caminin bir an evvel ortadan kaldırılması gerekiyordu. Burada İbra nilerden başkasına yer yoktu. Ne Hz. İsa'nın hatıraları adına
Hıristiyanlar, ne de Hz. Muhammed'in Mirac'ı anısına Müs lümanlar burayı kutsal saymamalıydılar. Tapınak Dağı'nın bütün kutsallığını İbrahim'in İshak'ı burada kurban etmesi ne ve Süleyman Mabedi'ne bağlamak gerekirdi. Bu amaç aynı zamanda Siyonizm'in de amacı olmalıydı. İşte şimdi Zelotla-
72

ra bunları öğretme vaktiydi. Hepsi örgütün geleceğini bura da görmeli, buradan dünyaya yayılmalıydılar. Bunun için ya
Hz. Musa'nın Sina Çölü'ndeki çabasını, yahut Mesih İsa'nın, sırtında çarmıh, alnında demir dikenler taşıyarak cennete gi den yolda son yürüyüşünü örnek almalıydılar. Yardımcısının haftada bir onları peşine takıp Zeytindağı'ndan başlayarak
Yeniden Diriliş Kilisesi'nde son bulacak şekilde Via Doloro sa'nın dokuz durağında vaaz vererek vecd içinde ağlaması ve ağlatması boşuna olmamalıydı.

Yoksa hemen şuracıkta son akşam yemeğini yiyen İsa onları kutsamaz, Musa da cennette kucağını açmazdı.
Elazer ben Mikael, mahşerin merkezi sayıp ileride cennetin burada kurulacağını söylediği Beyt Alfa Sinagogu'nda İbrani soyunun seçkin millet efsanelerini harmanlayarak kanun dışı yollarla Zelot'un kutsal çocuklarını eğitiyor, terbiye ediyor, hizmete koşturuyor ve karşılığında cennet vaat ediyordu. Ona göre yetiştirdiği Zelotlar pek yakında dünyayı değiştirecek, vaat edilmiş topraklarda, şu Kudüs ile Harran arasındaki be reketli hilalde, Yahve'ye seçilmiş bir millet sunacaklardı.
Elazer, salona ilerlerken içindeki sevinci hissetti. Bu ayin, her zamankinden farklı olmalıydı. Seherin bereketini dev
şirmek, kutsal çocuklarına o heybetle hitap etmek gerekirdi.
Hepsi mutlaka tığ örgüsü kipalarını başlarına geçirip Hz. Sü leyman'dan kalan Megaribe, Burak Duvarı veya nam-ı diğer
Ağlama Duvarı'nda bir saat boyunca gözyaşı dökmüş, son ra İbrahim'in İshak'ı kurban ederken başını koyduğu mah zendeki taşı öpüp kızaran nemli gözlerine su değdirmeden salona gelmiş, her zamanki ikişerli sıra tertibiyle kendisini bekliyor olmalıydılar. Üzeri altın sırma sembollerle dolu ef latun pelerininin eteklerini savurarak salonun kapısını aç tığında hepsi birden ayağa kalktı. Şimdi kımıltısız bekleme vaziyetinde bir nutku dinlemeye hazırdılar. İşte kutsal çocukları buradaydı; siyah cübbelere bürünmüş üç genç kız ve yedi delikanlı ...
Tam da hayal ettiği şekilde, her şey için

hazır. .. Zelot demek her şeyden evvel disiplin demekti. O di siplinin arasından ağır ağır geçip salonun ortasına yürüdü.
Her adımında gençlerden ikisi ayağa kalkarak ellerini önle rinde birleştirip iki yana açılarak koridor oluşturuyorlardı.
Elazer, elindeki yad ve başındaki kadife taç ile adeta kutsal bir kralın etkisini yaratmak ister gibi yavaş yavaş kürsüye ilerledi. Gençler kürsünün önünde dirseklerinden kenetlenip bir yanın ay oluşturdular. Hepsi cübbelerinin kapüşonları nı başlarına geçirmiş, başları bir Mevlevi semazeni misali eğik, gözleri ayak parmaklarında, kasları gerilmiş vaziyette
Yüce Efendi'yi hürmet ve huşu ile dinlemeye hazır bekleşi yorlardı. Elazer, çocukluklarından itibaren onları buna ha zırlamış, kutsal davaları adına sonunda cennete dönüşecek bir mekanda örgütlendiklerini kendilerine her fırsatta telkin edip durmuştu. Bugün onlara müjdeli haberler vereceği için daha mutluydu. Buhurdanı harlandırdı. Çocuklarına gururla baktı. Çiçek bozuğu sivilcelerle dolu çopur yanaklarını şişi rerek öksürdü ve sesine kattığı trajik ton ile açılış nutkunu irat etmeye başladı. Her vurgulu cümlesinden sonra gençler baygın tütsülerin rehavetiyle haykırıp sonra birden susuyor lardı:
"Zelot'un kutsanmış çocukları, aslanlarım! Hatırlayın, iki bin bu kadar yıl önce, gezgin bir Yahudi vaiz ve şifacı, Tan n'nın Krallığı'nı kurmak için Celile topraklarında Roma'ya karşı ölümcül bir mücadele vermişti. Hatırlayın, kutsal Ya huda toprağından çıkmış bir aslan gibiydi. Roma canileri ve hainler onu yakaladılar. İşkence gördü, devlet suçlusu ola rak çarmıha gerildi. Bugün Kudüs'te ve Celile'de Süleyman ruhuyla onun kutsal krallığını yeniden kurmak adına varlığı mızı fedaya hazırız!"
"Hazırııızz!"
Hazır olduğunu haykıran gençlerin hiçbiri o esnada hain diye sözü edilen kişilerin kendi atalarından çıktığını, Hz.
İsa'yı Romalı askerlere ihbar edenlerin yine Yahudilerden

olduğunu elbette düşünmüyorlardı. Zaten Elazer buna fırsat tanımazdı. Sesini yükseltti:
"Şimdi o ulu atalan analım!"
Bu cümleyi duyunca gençlerin hepsi kenetli ellerini dua eder gibi göğüs hizasında açtılar. Anacak oldukları atalarının isimlerini söylemeye hazırdılar:
"Ulu atalaaaar!.."
"Clopas'ın oğlu Zelot Şimon'a ve Celile'de Şahat Ha-ga dol'u başlatan seçilmişlere selam üstüne selam olsun ...

"Selam olsuuuun!"
"Ve Musa'nın çocuklarını İsa'dan ayırıp Kutsal Herod ta pınağını harabeye döndüren Romalılara lanet üstüne lanet olsun ... "
"Lanet olsuuuun!"
"Zelot Şimon'un yolunda Beth Horon Muharebesi'nin şanlı kahramanlarıyla birlikte atamız Monahem ben Yehuda'ya se lam üstüne selam ... "
"Yehuda'ya selam olsuuuun!"
"Soydaşlarımızı zalimce kılıçtan geçirerek Hamursuz Bay ramı'nı kana bulayan ve kutsal Menora'yı gasp eden zalimler zalimi Titus Flavius'a lanet üstüne lanet ... "
"Titus'a lanet olsuuuun!"
"Alçak Roma'nın güya şeref saydığı kartal sancağını ele geçirirken can veren atamız Ananus ben Ananus'a selam üs tüne selam ... "
"Ananus'a selam olsun! Selam olsuuuuun ... "
"Ve yüzyıllar sonra Yahudilere millet bilincini yeniden ka zandıran ulu rehberimiz, kükreyişi kutsal Judah aslanlarını andıran Theodor Herzl'e selam ... "
"Selam olsun! Selam olsun! Selam olsuuuuuun!"
"Ve sizler, aslanlarım!.. Bütün hayatı o kahramanların ru haniyetlerinden alınmış ilhamlarla yaşayan sizler . .. Mesih'in gerçek varisleri olarak Yahudi Tapınağı'nda Mesih ve Musa adına can veren kahramanların tecessüm etmiş fedaileri, siz-

ler ... Siyonizm davasının büyük kahramanı Herzl'in rehber liğinde Abdülhamidlerle mücadeleyi dava edinmiş sizler ...
Müjdeler olsun ki bugün güneş, davamız adına mutlu bir ça
ğın üstüne doğacak ... "
"Halel uya ... Haleluuuuyaaaaaa ... "
"Çünkü bugün sayımız, sarp kayaların zirvesindeki Masa da'da kutsal bildikleri dava için intihar eden ulu önderleri mizin sayısına ulaştı! Her biri Zelot Şimon'un yüce davası için can vermeyi özgürlüğe tercih etmiş tam 960 kahraman.
Masada kahramanları ... Kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısı ve çocu
ğuyla ... "
"Selam olsun ... Selam olsuuuuun ... "
"Ve sizler ... Aslanlarım ... On fedai... Her biriniz onlardan 96 kişinin gücünü ve mesuliyetini taşıyan gerçek Şimonlar;
Herzllar, Yehudalar ... Zelot olmanın sımna eren seçilmiş kahramanlar! ..

Bugün sizler kemale erdiniz, derece atladınız, can almaya yetkilen dirildiniz ...
"
... "
"Halel uya ... Haleluuuuyaaaa
"Bir farkla ki asla kendi soydaşlarınızın kanını dökmeye cek, asla birbirinizi öldürmeyeceksiniz! Sizler, Yahudi dire nişçisi İsa ve Zelot Şimon'un yolunda birer cengaver değil, bizzat İsa olacaksınız. Sizler Firavun karşısında Musa ola- caksınız ... Başkalarının özendiğine siz ulaşabilecek, başkala rının istediğini siz yapabileceksiniz. Zelotların, Masada'nın,
Siyon'un ve Herzl'in ruhu adına ... Zelot olmak ve Zelot ölmek adına!"
"Halel uya ... Haleluuuuyaaaa ... "
"Bir gayeye ancak kalpten isteyenler ulaşır. Sizler bir gaye için varsınız!"
"Haleluya ... Haleluuuuyaaaa ... "
On beş dakika kadar sonra kenetlenen gençlerin hepsi ter içinde kalmıştı. Haham Elazer cübbesinin yenini hepsinin hala dua vaziyetindeki açık ellerinin üzerinden geçirdi. Onlar da kenetlendikleri kollardan sıyrılıp esas duruşta beklediler. Bu-

hurdanlar genizlerini yakıyordu. Hahamın işaretiyle her biri olduklan yerde dizleri üzerine çöktüler. Salonda derin bir ses sizlik oldu. Birkaçı yutkundu. O sırada Haham Elazer kral taht lannı andıran kürsüsüne oturdu ve asasını üç kez yere vurarak
"Si yon ... Masada ... Zelot!" diye zihinlerde çakılı kelimeleri tek rarladı. Bütün gençler aynı kelimeleri koro halinde tekrarla yarak başlannı önlerine eğdiler. Şimdi Siyon'u benliklere bir gergef gibi işleme, ruhlan Masada'ya teslim etme ve gerçek bir
Zelot olma zamanıydı. Masada, Hz. İsa'nın açtığı yolda Yahudi direnişinin zalim Roma'ya meydan okuyan mücadelesinin ve var olma destanının adı; Siyan ise İsa'dan sonra Roma'ya karşı yıllarca direnen Zelotlan temsil eden bir kimlikti. Bunun için okul çağına gelen her İsrailli çocuğa Ölü Deniz'in Batı sahi lindeki Masada ziyaret ettiriliyor, her İsrailli asker, eğitimini tamamladıktan sonra yemin törenini Masada'da yapıp oradaki direnişin anısıyla silah kuşanıyordu. Haham Elazer, Yahudi tarihinde birkaç kez yeniden uyan dırılan Masada ruhunu anarak önünde bekleşen gençleri Si yonizm'in Klu Klux Klan'ı yapmak istiyordu. Elbette onlara
"özgürlük savaşçısı" diyordu ve tarihteki bütün Zelotlann sonunda özgürlük savaşçıları yerine radikal birer şiddet ve terör grubuna dönüşüverdiklerini anlatmıyor, bilakis zelot geleneğinin en büyük başarısı saydığı on dördüncü

yüzyıl da Bizans'a karşı ayaklanan Selanik Zelotlan'nı her fırsatta örnek gösteriyordu. Yoksul ve zayıf Selanik halkının Zelotlar elindeki katlanılmaz sefaletine hiç değinmeden elbette.
Moriah Dağı'nın kutsal yamacında Yüce Efendi'yi dinle yen gençler kendilerini Masada ruhuyla donatılmış birer ze lot olarak hissetmeye başladıklarında Elazer'in sözleri her birerinin kalbinde coşkun savaş naralan olarak yankılandı. Bundan böyle terör dahil her türlü eylemi dinsel bir ideal olarak benimseyip kutsal davanın sürmesi adına kullanmak tan çekinmeyeceklerdi. Selanik'ten itibaren zelot ruhunu diri tutmak adına her çağda radikal bir haham yaşadığını ve bu

seferki adresin Beyt Alfa Sinagogu olduğunu ise elbette bil miyorlardı. Her beş senede bir aynı nutukların tekrar edildi
ğini de ...
Haham Elazer asasını yukarı kaldırdığında, salondaki her kesin ruhunu tamamen ele geçirdiğinden emindi artık. Şimdi onlara bir soru soracak ve beklediği cevabı rahatlıkla alacak tı. Duruşlarından, yüzlerindeki gergin çizgilerden buna hazır olduklarını anlayabiliyordu. Hepsini o kadar iyi tanıyordu ki... Her birini daha bebekken alıp buraya getirmiş, kimisine on, kimisine yirmi yıl emek vererek yetiştirmişti. Bazılarına kim olduklarını asla söylemeden ... Bilakis kim olduklarını
öğrenmek için verdiği görevleri başarıyla yapmaları gerek tiğini söyleye söyleye ... Bir mabede adanan her çocuk gibi onlar da bir tek ideal taşıyorlardı: İsa'nın havarisi Yurtsever
Şimon'un -nam-ı diğer Zelot Şimon- yolunda dine hizmet...
Asla boyun eğmeyerek, asla yetinmeyerek, gerekli mücade leyi daima vererek Kutsal Siyon'un amacına ulaşmak ... Her zelot biliyordu ki, şart ve zaman değişse de ulaşılmak için bir amaç mutlaka vardır ve Hz. Mus a'dan itibaren bu hep böyle sürmüştür. Bir zelot, amacın gerçekleşmesi için her yolu mu bah saymadan zelot olamazdı çünkü. Çok eski çağlarda, Zelot
Şimon'un halefi sayılan Monahem ben Yehuda'nın Sicari'leri böyle yapmış ve amacı daima hatırlatsın diye üzerine kutsal yeminler ettikleri birer kama taşımışlardı. El yapımı dövme kamalar. Sonraki zamanlarda bu kamaların üzerinde Zelot'un yaşayan efendisine ait bir mühür kazınmaya ve her çağın yeni mührüyle birlikte demirci ustalarınca yeni kamalar dövülme ye başlanmıştı.
Elazer ben Mikae l yanı başında duran kasede parmaklarını ıslattı, Tora'ya el bastıktan sonra şofarı zafer işareti yapar gibi bir kez havaya kaldırdı, sonra da etrog ku tusunu açıp içinden şimdiki kamayı çıkardı. Beyt Alfa kubbe si altında

kınından sıyrılan bu kamanın kabzasında mühür olarak üç harf kazınmıştı: "ZE-M". Yani, "Zelot Elazer ben
Mikael". Haham isminin baş harflerini taşıyan altın amblemi

pencereden giren gün ışığına tutarak gençlerin suratlarında parıldamasını sağladı. Loş salonda hepsinin gözleri parlaya rak açıldı. Elazer yutkunarak genzini temizledi. Artık soruyu soracak ve Hz. İsa'dan bu yana Yahudi inançlarını savunan
Zelotlar Örgütü on fedai kazanacaktı. Büyük işler başaracak on fedai. Gençler kenetlenmiş ruhlarıyla buna çoktan hazır dılar:
"Aslanlarım!"
Hepsi ellerini koyunlarına attılar. Aynı mührü taşıyan yeni kamalar yenlerden çıkıp göğüs kafeslerine uzandı. Kalp hi zasında yara izi bırakacak derinlikte birer çizik için. Çok zor durumlarda birbirine kardeş olduklarını bilmek adına, hep sinin bağrında aynı yara. Bir şifre, bir işaret ... Ve haham elini cübbesinin altından kalbi üzerine bastırarak sert bir üslupla haykırdı:
"Evlatlarım!. .. Gaye için ölmeye ve öldürmeye!.."
"And olsun ... And olsun ... "
"Ölmeye ve öldürmeye!"
"And olsun ... And olsun ... "
"Ölmeye ve öldürmeye!"
"And olsun ... And olsun ... "
"Hanginiz?"
Salonda aynı anda "Ben!.. Zelot'un Efendisi," sesi yankı landı ve devam etti;
"Ben, Şimon!"
Ürpertici bir andı. Hepsi heyecanla terliyor, titriyor, se vinçle zafer arasında kendilerini kaybedecek gibi oluyorlar dı. Üç defa tekrarlanan bu soru ve cevabın ardından herkes başını yerden kaldırdı, cübbelerinin kapüşonlarını omuzla rına doğru açtılar. Kamalar bedenlerini çizdi ve göğüslerden ağır ağır kanlar sızmaya başladı. Kızlar dahil hiçbirinin gıkı
çıkmıyordu. Sızlanan, söylenen yoktu. Bilakis gülümseyen
çehrelerinde hepsinin ince sızılar çektikleri ama bunu mut luluk saydıkları okunabiliyordu. Neden sonra kanların Üzer lerine el ayası ebatında yara bantları yapıştırılırken kamalar

bellerdeki kınlara sokuldu. Artık haham Elazer'in sözlerine kulak vermek üzere oturmaları gerekiyordu. Biliyorlardı ki fedai olmaya söz verdikten sonra görevler konuşulur, yapılan ve yapılacak işler müzakere edilirdi. İşin en heyecanlı yanı ...
Elbette Elazer'in direktifleri doğrultusunda:
"Aslanlarım! Bir zelot, geleneğine daima bağlıdır. İsa Me sih'ten tevarüs

ettirdiği emirleri her daim uygular ve uygu lanması için savaş verir. Bir zelot, kazanmak için son model silahlar edinir, en gelişmiş savaş taktiklerini uygular. Ve el bette kazanır. İşler kötüye gittiğinde kendini geleneğe kapatır ve her şeyi titizlikle uygular. Buna bal tuzağı veya işkence dahildir. İki bin yıl Zelotlar böyle yaşadı ve iki bin yıl daha yaşatmak için şimdi bir aradayız. Siyon'un kutsal ülküsü adına ... Herzl adına ... Unutmayın, kanınız kamanıza bulaştı. Kutsal davanız mübarek olsun!"
"Halel uya ... Haleluuuuyaaaa ... "
Seher ayini ve yemin töreni bitmiş, herkes birbirini kutlu yordu. Salonu bir uğultu kapladı. O sırada içeriye sinagogun kayyumu girdi. Yere basmaya korkarcasına gelip hahamın kulağına bir şeyler fısıldadı. O da yüzü aydınlanarak eliy le "Gelsin!" işareti yaptı. Bir dakika sonra içeriye giren deli- kanlıya karşı eliyle gel işareti yaparak neşeyle "Aaaahh! Zelot Kitron!" diye bağırdı ve salondaki herkesin kendisine baktığı nı hissedince sözlerini sürdürme ihtiyacı duydu:
"Kitron'u tanıyın aslanlarım; davamızın müstakbel lideri
İzak Kitron!"
Kitron, "Adonay!" cevabıyla başını yere eğerken yemin tö renini tamamlamış çaylakların tamamı ona gıptayla bakıyor lardı. O bakışlar Yüce Efendi'yle birlikte özel bölmeye geçesi ye kadar ikisini takip etti. Haham Elazer meraktaydı:
"Anlat!"
"Tokyo Üniversitesi'ndeki görevimi dün itibariyle başarıy la tamamladım, efendimiz. Yüce Baba'nın vahiylerine açıla cak kapının anahtarını ele geçirdik sayılır."

"Kolay olmuştur umarım!"
"Biraz kan bulaştı Yüce Efendi'm!"
"Buna üzülme aslanım! Tarih boyunca Zelotların, Sicarile rin damarlarından boşalıp giden kanlarına say. Yenlerinizdeki kamalarınız kan içindir, unutmayın. İnsan hayırlı bir netice elde edecekse gayrimeşru yollarda yürümekten korkmamalı.
Netice hayır olacaksa şerri işlemek yalnızca bir vasıtadır. Ro malı lejyonerlere karşı direniş örgütünü kuran büyük atala rımız böyle düşündükleri ve şerri meşru saydıkları için bila hare Haşhaşiler, Tapınakçılar, Masonlar, tlluminatiler, şunlar, bunlar hep aynı usulle davranmışlardır. Bir dine hizmet gay retli ve hevesli fedailer ister, cihat ruhu ister. Zelot da zaten bu demek değil midir? Sen yeter ki delil bırakmamış ol!"

Kitron, başını yere eğdi. Sayısız delil bırakmıştı. Ne var ki bunu anlatırsa başarısızlığına verilir, Yüce Efendi katında itibarı zedelenirdi. Nasıl olsa bir daha Japonya'ya dönecek değildi. Cevabı biraz değiştirerek vermeyi uygun buldu. Bir gün yalan söylediği ortaya çıkmasın diye.
"Maalesef efendim, Keiko sonuca tahminimden erken ulaştı. Üstelik benim bir Sümerolog olmadığımı anlamak
üzereydi. Elimi çabuk tutarsam hem yakalanmadan bilgilere ulaşır, hem de Chris'in benden evvel çözümlemeye ulaşması na mani olurdum."
"Keşke bıraktığın delilleri onun üzerinden harcasaydın da sen buraya geldiğinde onu katil diye yakalasalardı! Böylece
CIA tablet yerine bir Mossad ajanının derdine düşerdi. Belki
Chris'in kime hizmet ettiği de belli olurdu."
Kitron, Yüce Efendi'nin zekasına bir kez daha hayran ol muştu. "Keşke!" dedi içinden, sonra ilave etti, "Arkadaş sami miyetiyle aşağılanmaktan ve beceriksizliğimi yüzüme vurup durmasından ebediyen kurtulurdum." O sırada içinden ge
çenleri haham Yüce Efendi'nin de okumasından korktu. Yüzü nü buruşturdu:
"Ah Chris!.. Sen ölümü hak ediyorsun ama ... "
"Şimdi sen ne bulduğumuzu anlat, Kitron, aslanım!"
81

Kitron, "Adonay!" diye mırıldanarak Yüce Efendi'nin önün de saygıyla eğilip çantasından çıkardığı bilgisayarının uyku düğmesine tıkladı. Ekranda "Keiko'nun Günlüğü" başlıklı bir dosya açıldı. İçinde Sümer harfleriyle yazılmış üç satır ve ikinci satırın sonlarına doğru da yazıda bir boşluk vardı.
Boşluk kısmı parantez içinde sıra noktalarla gösterilmişti.
Metni okudu:
"lu-ze-de-ne, lu-ni-ze-ne, lu-inim-du-ga-ne, lu-a-kus sa-ne, lu-sa-la-su-de-ne, (...) ki-sar-ra u urugal-la, nig-me gar-se ad-da-mah-he us ga-na a-da-al lah-ha-an-ze-en na-ne"
Sonra da tane tane tercümesini tekrarladı:
"(Ey) temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, sabredenler ve dilini koruyanlar, hoşgörü ve merhamet sahipleri, (...) iki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takip edi niz."
Kelimeler dilinden dökülürken Kitron birden kendi gerçek yüzüyle karşılaştığını fark edip suratını buruşturdu. Okudu
ğu metin Hz. İbrahim'in ağzından belki de Allah'ın kullan na bir mesajı idi ve şu anda yaptıklarıyla Allah'a karşı geli yordu. Sümer tabletindeki metin "Temiz kalpli ve dosdoğru olanlar" diyordu ama kendisi hem temiz kalpli değildi, hem

yalan söylüyordu. "Sabreden ve hoşgören" diyordu ama o sab redememiş ve hoşgörüyü bir yana atıvermişti. "Dilini tutmak ve merhamet" ise hiç ona göre değildi ve acımasız olmakla
övünüyordu. Muhtemelen metnin boşluk oluşan kısmında da onda olmayan hasletler yazılıydı. "Amaaan! Musa'nın kitabın da yazılanları bile yapmadıktan sonra ... " diye başını salla dı ve vicdanının kalbine hesap sormasına müsaade etmedi.
Moral bozucu bir şeydi ama işte gerçek buydu. Elinden ne gelirdi. Böyle olmayı kendisi istememişti. Yüce Efendi ona zelot kimliğiyle var olabilme mücadelesini böyle öğretmişti.
82

Uydurduğu mazeretlerden sonra kalbini teskin babında ba
şını salladı ve "Bari zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı ta kipten geri kalmayayım!" diye utançla ve biraz da muzipçe gülümsedi. Sonra da anlatmaya devam etti:
"Yüce Efendi'miz! Araştırmalanmız bu cümledeki erdem lerden her birinin bir şifre olduğunu gösterdi. Tabii şu sa tırdaki iki kelimelik boşluk hariç. Bir yerlerde bu şifreyle açılacak bir kilit veya kapı olması gerekiyor. Ve elbette arka sında da Yüce Baba'nın bize iki dünyada zenginliği getirecek hazinesi."
"O bir yerlerin neresi olduğunu tahmin edebiliyorum ve oradaki hazinenin ne kadar değerli olduğunu sana anlatsam dudağın uçuklar Kitron, aslanım! Dünyayı ve ahireti kolları mızın arasına sığdıracak bir hazineden söz ediyorum. Mut laka bizim olması gereken bir hazine. Vatikan'a bırakamaya cağımız, hele Müslümanlara hiç koklatılmaması gereken bir hazine." Kitron'un merak dolu bakışlanna cevap olmak üzere de gülümseyerek devam etti: "Hazineyi merak ettiğini biliyo rum Kitron. Altın veya mücevher gelmesin aklına; dünyanın bütün altın ve mücevherlerine hükmedecek, ahiretin bütün servetini ayaklanmıza serecek bir sihirli değnek gelsin. Bir
İlahi vahiy, bir mesaj. Öğrenen herkesi kurtaracak bir mesaj.
Lakin ona giden yollar hep ölümle döşeli. Mesajın kendisi kurtuluş ise de çevresi tehlikeyle kuşatılmış. Ne kadar az in san bilirse o kadar iyi. Sen ve ben Kitron ... Christopher ve
Zara bile değil, yalnızca sen ve ben!"
Haham Elazer başını pencereye çevirdi. Taş duvarlara yansıyan kızıllıktan güneşin bir mızrak boyu yükseldiğini anladı. Yerinden kalkıp vaaz kürsüsüne geçme zamanıydı.
Kitron'a yaklaştı. Önünde, dizlerinin üstüne çökmüş, saygılı bir şekilde bekliyordu. Bu manzaraya dışarıdan bakan birisi tahtını önemsemeyen bir kral

ile kralı önemseyen bir fedai görürdü. Kral elini fedaisinin başına koyduğunda fedai an lattı:

"Yalnızca siz ve ben Yüce Efendim, hazineyi elde ettiğimde yalnızca siz ve ben olacağız ... "
"Peki nasıl?"
"Her nasıl olması gerekirse Yüce Efendim! Biliyorsunuz tabletin Sümerce orijinali Philadelphia Üniversite Kütüpha nesi'nde. Araştırmacıya açılmıyor. Tokyo'da üzerinde çalıştı
ğımız mikrofilmi 1960'lardan kalma. Muhtemelen şimdi tab let daha da hasarlı vaziyettedir."
"İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde aynı tabletin Sümerce veya
Akatça bir benzeri daha var Kitron. Ve kardeşin Zara onu kop yalayıp bize getirecektir!"
"Umalım ki öyle olsun Yüce Efendim. Ve yine umalım ki bi zim çalışmamızda eksik olan iki kelime Zara'nın kopyaladığı tablette yer alıyor olsun. Aksi takdirde Bağdat Müzesi tablet lerinin peşine düşmek zorunda kalacağız."
"Körfez Harbi'nden sonra Bağdat'ta bir şey mi kaldı sa nıyorsun Kitron, aslanım? O günlerde müzeyi yağmalayıp depolarını boşaltan irade, onları henüz bir teşhirin kolek siyonlarına ilave etmedi. Marifetinin ortaya çıkmasını han gi hırsız ister ki! Yağmalanan ülke yağmalandığını unutsun yahut dava açamasın diye en az yirmi beş yıl zamanaşımını beklemeleri gerekiyor!"
"Tabii Bağdatlıların o yirmi beş yılda dava açacak bir ül keleri kalırsa."
"Sevgili Kitron, aslanım, Mezopotamya Müslümanlara bırakılamayacak kadar önemlidir. Bağdat, Şam, Halep gibi
şehirlerdeki İslam hafızasının silinmesi, hatta oralardaki İs lam büyüklerinin mezarlarının bile toprağa karıştırılıp kay bedilmesi için uğraşan insanlar ve milletler yeterince vardır.
Biz onlar gibi olamayız. Hem ülke işgal etmek pahalı bir yol dur. Ama eğer aklın ve planın var ise yalnızca eseri ve hırsı zı değil, işe yarayacak herkesi satın alabilirsin. Kimisine bal tuzağı, kimisine ses kaydı, kimisine para göstererek ...

Si yon adına ... Ve bizim bekleyecek yirmi baş yılımız yok, hat ta yirmi beş günümüz bile ... "
Salona sesler dolmaya başladığında Kitron Kudüs Mü zesi'ni düşünüyordu. İsrail Devleti'nin kuruluşu daha dün gibiydi ama müze görkemli bir koleksiyona sahipti. İçinden
"Satın alımlara çok para harcanmış olmalı!" diye geçirdiği sı rada Haham Elazer kulağına bir şeyler fısıldayıp seher vaazı için toplanan cemaatin yanına doğru

ilerledi. Kitron esas du ruşa geçip cevabı çoktan vermişti:
"Baş üstüne Yüce Efendi. İlk uçakla İstanbul'a gider, gere
ğini yapanın."
85

<<@88>>

VII
"Ebu Zer anlatıyor: Bir gün Resulullah ·a {sav) 'Ey Allah 'ın elçisi,
Allah kaç kitap indirmiştir?' diye sordum. Allah Resulü şu cevabı verdi: 'Allah
104 kitap indirmiştir. Allah, Adem·e 10, Şit'e 50, İd ris'e 30 ve İbrahim ·ede 10
sahife indirmiştir. Ayrıca Zebur, Tevrat,
İncil ve Kur'an·, indirmiştir.· Ona 'İbrahim'in sahifeleri nedir ya
'
Resulallah ?' diye sordum. O, Hepsi misallerdir' buyurdu ve sonra
İbrahim 'in sahifelerinden misal okudu:
{...)
'Aklına mağlup olmayan akıllı kişi saatlerini üçe ayırmalıdır. Bir saatinde
Rabbine münacat etmeli, bir saatinde nefsini hesaba
çekip yaptıklarını düşünmeli ve bir saatinde de rızkı için çalışma lıdır.
Akıllı kişi ancak üç şey için yola çıkmalıdır: Ahiret azığı, dünya azığı ve haram
olmayan zevkler. Yine akıllı kişiye gerekir ki zama nını gözetsin, dilini korusun
ve işini sağlam tutsun. Çünkü sözünü amelinden sayan kimse az söyler; ta ki
faydası ve anlamı olsun .....
(İbn Hibban, el-Musnedü's-Sahıh, 11-276)
87

Beş buçuk saat sonra lstanbul, Bağlar başı, 1 Haziran, ı 0.00 andevusuna dört
dakika erken geldiği için özür di ledi; tanışmak için can attığı birisini fazla
bekleme
R yi göze alamadığını ilave ederek. Selim, fakültedeki odasında randevu verdiği
elli yaşlarındaki bu kibar ve şık papazın adını daha evvel de duymuştu; Harriet
Noah Efen di. Kimisi onun üç semavi dinin müşterek yönlerini araştı rıp
dünyada bir barış ortamı için çalıştığını, kimisi Vatikan tezlerini Müslümanlara
kabul ettirme gayretiyle faaliyetler yürüttüğünü söylüyordu. Adı Nuh olduğu
için kendisini in sanlığı kurtaracak gemi olarak gördüğünü söyleyenler bile
vardı. İnternet siteleri ise hahamlarla pek anlaşamadığını yazıyordu. Hatta bir
tanesi, konferanslarında Hz. İsa'nın bir
Yahudi din adamı olduğunu, Romalılara karşı mücadelede hep Yahudilerin

haklarını savunduğunu, buna karşın bazı
Yahudi havarileri tarafından tanrının oğlu sayılarak hedef gösterildiğini ve çarmıha giden yolun da yine Yahudiler tara fından ispiyonlanarak açıldığını ısrarla tekrarlayışını allayıp pullayarak anlatıyordu. Haberin başlığı da kışkırtıcı biçimde
"Harriet Noah: Hz. !sa'ya ve Hıristiyanlığa en büyük zara n Yahudiler verdi" şeklindeydi. Selim yüzüne bakar bakmaz misafirinin çok zeki olduğuna hükmetti. Ve zekasını örten saf

bir gülümsemesi olduğunu fark etti. Böyle adamların tartı
şırken karşısındakinin iddialarını kurnazca çürütebilecek yetenekte ve kendine ait bir hatayı kabul etmeyecek kadar inatçı olabileceklerini düşündü. İçinden bir Besmele çekip her zamanki gülümsemesiyle misafirini karşıladı:
"Buyurunuz efendim, şeref verdiniz!"
"O şeref bize aittir Selim Bey. Sizin gibi donanımlı bir ila hiyat hocasıyla -size hocam dememe müsaade ederseniz ta bii- tanışmak insana değer katar."
"Teşekkür ederim efendim, hoca olmaktan ben de bahtiya rım; sorumluluklarını yerine getirebildiğim sürece ... "
"Sorumluluklar? Hoca olmanın öğretmekten başka sorum luluğu mu var?"
"Evet, Bay Noah; bir hocada bilgiyi öğretmesinden evvel bilmesi, üretmesi, hazmetmesi gibi şartlar aranır. Hoca evve la alim olmalı, sonra ilmiyle amel etmeli, sonra öğretmelidir.
Öğrettiği şeyi hakikatiyle bilmeyen, ruhuyla yaşamayan, on dan başka bilgiler üretemeyen kişiye hoca denemez. Hocalık alimlikle birlikte yürümezse öğrenimi ve öğretimi bir külfe te dönüşür. Bu yüzden Allah cahillere 'Niçin öğrenmediniz?' sorusunu yöneltmeden evvel alimlere 'Niçin öğretmediniz?' diye soracak."
"Böyle düşünüyor olmanıza çok sevindim. Çünkü 'Niçin
öğrenmediniz?' sorusuna doğru cevap bulabilmek için en doğru yere geldiğimden eminim. Bu bağlamda sizden doktora konunuz olan Hz. İbrahim'i öğrenmek isterim; üç dinin ortak atası."
"Elbette efendim, lakin önce size ne ikram edelim; sıcak, soğuk?"
"Lütfederseniz bir çayınızı içeyim, efendim!"
Selim bir zile bastı. İçeri giren terbiyeli hademeden ken dilerine iki çay getirmesini rica etti. Sonra misafirine döndü:
"Nereden başlayalım efendim?"

"Hiç fark etmez, İbrahim'in Müslümanlığından, Yahudili
ğinden yahut Hıristiyanlığından başlayabiliriz!"
"Hz. İbrahim'in İslamı'nı anlatmakta bir beis görmem,
Bay Noah, lakin onun Yahudi yahut Hıristiyan olduğu te zinin yüzyılımızın başındaki müsteşriklerce İslam karşıt lığı adına uydurulduğunu biliyor olmalısınız. 'İbrahim'in
Yahudiliği' yahut 'İbrahim'in Hıristiyanlığı' gibi iki kavra mın bilimsel literatüre yerleştirilmesinin kilise yahut havra için fazla önemli olduğunu da düşünmüyorum ben. Ne Eski

Ahit'in, İşaya yahut Tarihler Bölümü'nde 'Allah'ın dostu' olarak tanımlanması onu Yahudi yapar, ne de Yeni Ahit'te
İsrail'i İbrahim'in zürriyeti diye çağırmak onu Hıristiyan laştınr. O halde ona üç dinin atası demek yerine üç peygam berin atası demek daha doğru olur. Çünkü üç dinin atası olması için 'dosdoğru olma' kavramıyla eşit tutabileceğimiz Hanif akidesinin Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslamiyet'in içinde hiç değişmeden ve bozulmadan devam edip geliyor olması gerekirdi."
"Devam etmiyor mu, sizce? İsa Mesih'in mesajıyla İbra him'in doğruluk üzerine inşa olunan Hanif akidesi aynı değil mi?"
"Bir an düşünün Bay Noah, aynı aidiyet cümlesini Yahu diler Hz. Musa, Müslümanlar da Hz. Muhammed için kurdu
ğu takdirde bütün dinlerin birbiriyle aynı olması gerekmez miydi?
"Aynı değil miyiz zaten Selim Hocam, Allah huzurunda üç semavi din?"
"Eğer Yahudiler Hz. Musa'ya, Hıristiyanlar da Hz. İsa'ya gönderilen vahyi değiştirmemiş olsalardı elbette üç semavi dinden söz ediyor olurduk. Unutmayın ki Müslümanlar, Hz.
Muhammed'e İslam mesajının gönderilme sebeplerinden birinin de önceki semavi dinlerin tahribata uğratılması ol duğuna inanır. Hani Yahudiler Ahit'i tahrif edince Hz. İsa'ya
'Yeni' bir ahit gönderildi ya!"

"Bunu siz söylüyorsunuz, elbette. Diyelim Ahit tahrif edil diği için Yeni Ahit geldi. Hatta sizin İslamiyet de Son Ahit ol sun. Soru şu, her üçünün de özde aynı esaslara dayandığını inkar edebilir miyiz?"
"Efendim, dinin çıkış noktasının insanlığa bir mesaj oldu
ğundan bahsediyorsanız elbette inkar etmeyiz. Hatta temel değerler açısından bakıldığında bütün dinleri devamlı geliş tirilen bir bilgisayar yazılımına bile benzetebiliriz. 'İnsanlı
ğın İlahi kullanım kılavuzu' gibi bir şey"
"?"
"Şöyle izaha çalışayım. Hz. Adem zamanındaki insanlığın bilinç, bilgi ve gelişim seviyesine on sayfalık bir yazılım ye terli geliyordu ki Allah o kadarlık bir vahiy gönderdi. Sonra insanlar çoğaldı, insanlık gelişti, bilgi arttı, bilinç ve kültür daha kapsamlı hale geldi, Allah Musa peygambere gönde receği vahiy yazılımının kapasitesini arttırdı. Tevrat, önce ki vahiylere göre daha kapsamlı, geniş ve yeni bir program gibiydi. Bu böyle devam etti ve Hz. İsa zamanında insanlık ihtiyaç ve bilgileri ölçüsünde daha yeni versiyon bir prog rama sahip oldu; eski Ahit yenilenip Yeni Ahit oldu. Böylece her yeni gelen program bir

öncekinin insaniyet ve kulluk adı verilen hard diskindeki işletim sistemine sahipti ama kapasite ihtiyaca oranla artıyordu. Bu bakımdan en son ver siyon olan İslamiyet, insanlık için mükemmelleştirilmiş bir program olarak geldi. Onun içinde diğerlerinin temel pren siplerinin, mesela Yahudilerdeki on emrin yahut sizdeki gü lümseme ve çalışkanlık kurallarının tekrarlanması kadar tabii ne olabilir?"
"Müslümanların bugünkü perişan ve pejmürde halleri bu söylediklerinizle çelişiyor sanki Selim Hoca'm."
"Haklısınız, çelişiyor; Müslümanların görüntüsü çok va him. Bunun da bana göre iki sebebi var: Birincisi, Müslüman ların bu programı kullanmadaki yetersizlikleri; ki bu, kulla nıcının hatalı olduğunu gösterir, programın değil; ikincisi

de diğer iki programın kullanıcılannın işbirliği halinde yeni programı kötü gösterme gayretleri."
"Bu suçlama sanki bana bir komplo teorisi gibi geliyor
Selim Hoca'm, onlar da aynı Allah'a inanırken neden böyle yapsınlar ki?
"Çünkü bu program yayılırsa virüs bulaşan kendi prog ramlannı çöpe atmak zorunda kalacaklar da ondan. Nitekim dünyadaki dinler arasında yükselişte olan yalnızca İslami yet; elbette bunun önüne geçilmelidir; terörist gösterilerek, gelişmemişlikle suçlanarak, hayat hakkı tanınmayarak, de vamlı şiddetle anılmasına zemin hazırlanarak vs. vs."
Papaz Noah, şöhretini duyup geldiği Selim Hoca'nın yaba na atılacak birisi olmadığını yavaş yavaş keşfediyordu. Hava daki elektriği olumlu enerjiye dönüştürmek üzere konuyu Hz.
İbrahim üzerinde yoğunlaştırmayı düşündü:
"Bütün bu dinlerin evrensel esaslan hep kalp temizliği ni, doğruluğu, cömertliği, dilini tutmayı, sabn ve merhameti
önerdiğine göre bahsettiğiniz programın Hz. İbrahim'e gön derilen önceki versiyonu da aynı erdemleri emretmiş olamaz mıdır?"
"Elbette olabilir, hatta olmalı!"
"O halde İbrahim inancının bizleri Yahudilerle ve sizlerle buluşturmasında ne beis vardır?"
"Hiçbir beis yoktur; bilakis, evrensel ahlak esaslarında buluşmakta fayda bile vardır."
"Ne gibi esaslardan söz ediyorsunuz?"
"Dosdoğru olmaktan... Hz. İbrahim'in Haniflik esasın dan."
"?"

"Bay Noah, Kur'an, tam on iki ayette açıkça Hz. İbra him'in dosdoğru bir kul oluşundan söz eder. Biliyorsunuz o, putlardan tannlar edinildiği, kralların tanrı diye hüküm sürdükleri bir dönemde yaşamıştı. Sümer kralları, Akat kralları, Asur kralları, Babil kralları hep tanrılık iddiasıyla
92

yaşayıp öldüler. Doğrusu Mezopotamya gibi sıcak bir coğ rafyada gündüz güneşte yanarken ılık gecelerinde açık gök kubbenin yıldızlarına yahut ayına bakarak göklerin ihtişa mından etkilenmeyecek pek az kişi mevcuttur. Krallardan pek çoğunun güneş yerine ayı kendisine sembol edinip ay tanrısı Sin'in gücüne sahip olmak istemesi sizce anlam lı değil midir? Sin-Adud, Sin-tddinam, Sin-Eribam gibi...
O zamanlar Mezopotamya toplumlarında göğe ve yıldızla ra tapınmak bir gelenek olmuştu anlaşılan. Ay tanrısı Sin, uzun sakallı ve elbisesinin üzerinde hilal şeklinde ay bulu nan bir insan suretinde canlandırılıyordu. Halk bu tanrıla- rın kabartma resim ve heykelciklerini yapıyor ve evlerinde, mabetlerinde saklıyorlar, isimlerinde bunları kullanmayı geleneksel bir inanç tarzı olarak algılıyorlardı. Sin-Anur,
II. Nabukadnazar'ın veziri; Sin-Taralı, Amel-Marduk'un müneccimi, Sin-Ammar, Kommagene'nin ihtişamlı kralı
Antiochos'un mimarı, vb ... Bu inanış ve gelenekler Mezo potamya'da çağlar boyunca, ta M.S. 600'lere kadar varlığı nı sürdürmüştü. Bugün ziggurat olarak bildiğimiz gözlem evleri, söz konusu inancın bir nevi mabetleriydi; Tanrı'ya yakın olmak için sekizer kat yükselttikleri mabetleri ... Hz.
İbrahim işte o zigguratların ve tanrı kralların arasına doğ du. İncil ona 'Allah Dostu', Müslümanlar da aynı anlamda
'Halilullah' derken bütün o putlardan, putlaştırmalardan vareste yaşamış bir peygamberden söz eder. Yine çok iyi bi leceğiniz gibi o, yıldızları, ayı ve güneşi daha çocukken te fekkür etmiş ve sonunda kudret sahibi yüce bir yaratıcının olduğunu daha çocukken bulmuştu."
"Tevrat da aynen bunu söylüyor Selim Hoca'm ve onun putlar yerine Rabb'a inandığını anlatıyor. Yani ki Ahd-i Atik yazarlarının çeşitli vesilelerle onu örnek bir şahsiyet olarak göstermeleri boşuna değildir. Çıkış'ın dört yerinde, Ester ve Mezmur'un da birer bölümünde Yahve için 'lbrahim'in Al lah'ı' diye yazmışlardır."
93

"Çok yaşayın Bay Noah. Ahd-i Atik'in 'lbrahim'in Allah'ı' ifadesi gösterir ki, Hz. İbrahim tek Allah' a inanıyordu, Tes lis' e değil. Bu durumda sohbetimizin başındaki Hıristiyan olan İbrahim'den söz edemeyiz. Nitekim putlara tapınmamak ve her hükmün sahibinin Allah olduğunu bilmek de onun Hıristiyanlığına manidir. Bunun gerisinden ben size Allah' a iman, Meleklere iman, Kitaplara iman diyerek İslam imanı nın altı şartını sıralayabilirim."
"Allah'a inanıyordu, tamam; meleklere imanı var mıydı?"
"Evet melekler ... Lut'un kavmine giden melekler ona mi safir olduğuna ve Allah bir melek vasıtasıyla İbrahim'e koç gönderdiğine göre Hz. İbrahim meleklere inanıyordu. Hatta
Kur'an'ın Meryem suresinde putperest babasına 'Babacığım,
şeytana kulluk etme, çünkü şeytan Rahman'a isyan etmişti' dediğine göre inanç sistemi içinde şeytan da vardı."
"Kitap?"
"Evet, kitap!.. Hz. İbrahim'e ayetler indirilmişti. Bunların tabletlere yazılı olarak saklandığı sanılıyor. Sümer kazıların da çıkarılan pek çok tablette onun dininden işaretler görmek mümkündür. Akatların 'Abum Rabum' dedikleri 'Yüce Baba' Hz. İbrahim'dir."
"Öyle mi!.. Çok ilginç! Peki şu Yüce Baba'nın iman ettiği diğer şeyler nelerdi?"
"Doktora tezimin konusuydu bunlar benim, efendim. Pey gamberlik, ahiret, cennet ve cehennem, hesap ve ceza... O
çağda fevkalade geniş ve ibretli başlıklar ... Hepsini tek tek anlatmaya kalksam ... "
"İbadetlerini nasıl yapıyordu, bari onu söyleyin!"
"İşte kesin olarak tespit edemediğim bir başlık. Kabe'yi haccettiğine göre Hac diye bir ibadeti vardı. Oruç ve zeka tı da mevcuttu. Kurban konusunda her ne kadar siz İshak, biz İsmail diyorsak da sonuçta kurban kestiği kesin. Keza Kur'an'da yine Meryem suresinde, o ve oğlu İsmail'in rüku ve secde ettikleri söylenir ki biz buradan bir namaz ibadetine

de kapı aralayabiliriz. Elbette namaz için d abdest lazımdır.
Kaynaklarda Hz. İbrahim'in insan bedeninde on temizlik ey lemini uyguladığı yazılmıştır. Ağza su vermek, burna su ver mek, bıyıklan kısaltmak, saçları taramak, dişleri temizlemek, koltuk altını temizlemek, kasığı temizlemek, tırnak kesmek, taharetlenmek ve sünnet olmak. Bunların pek çoğu sizde veya Yahudilerde de var, malum."
"İşte İbrahi m'de buluşmamız için bir sebep daha?"

"Siz hala orada mı kaldınız benim değerli konuğum, lüt fen, sizinle biz her gün buluşalım ... Buluşalım ve Hz. İbrahim sohbeti yapalım, neden olmasın?"
"İşte ben de bunu istiyorum Selim Hoca'm, dinlerin birbi rini anlaması. .. "
"Hz. İbrahim'in şu sayacağım sünnetlerinde buluştuğu muzda biz sizi anlıyor olacağız Bay Noah."
"Nedir onlar?"
"Asurlulann ve Babillilerin toplumsal kurallara dönüş türdükleri sünnetler. Mesela; temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin ve haddi aş mamak."
"Siz İbrahim'in sünnetleri diye kilisenin erdemler listesini saydınız."
"O halde söyler misiniz bana Bay Noah, son iki erdem hak kında, şu pak zihin ve haddi aşmamak hakkında ne düşünü yorsunuz?"
"Aklı güzel işlerde kullanmayı ve Tann'nın yasaklarını çiğ nememeyi elbette!"
"İşte sizinle ayrıldığımız nokta burası Bay Noah. Biz pak zihin deyince berrak anlayış ve kavrayışı esas alıyoruz. Bu yüzden İslamiyet zihni bulandıran şeyleri haram saymıştır.
İçki gibi, uyuşturucu gibi... Oysa size göre şarap Hz. İsa'nın kutsal kanı. Peki ama Hz. İbrahim'in akidesinde içkinin ya saklı olması size bir anlam ifade etmiyor mu? Bir düşünün, kilise pak zihin kuralını sırf içkiyi serbest bırakmak için talı-

rif etmiş olamaz mı? Keza haddi aşma kuralıyla Allah'a oğul lar isnat edip Teslis'i Baba-Oğul-Ruhulkuds olarak yorum lamak İbrahim'i de tahrif değil midir? Keza İbrahim bütün
ömrünü putlarla mücadele içinde geçirmişken sizin kiliseleri donatan pitoreskleri, ikonaları, heykelleri acaba nereye ko yacağız?"
"Dostum, siz şu anda sanatı, estetiği inkar ettiğinizin far kında mısınız? Unutmayın ki dinin sanatla ifadesi ancak me deniyetlerin başarabildiği bir ziivedir."
"Kesinlikle sizinle aynı fikirdeyim Bay Noah, her din ken di sanat ve estetiğini üretebildiği sürece insanların kalbinde daha derin tesirler icra eder. İslamiyet sanatın Rahmani ol duğunu kabul eder ve kesinlikle inkar etmez. Dinin radikal yorumcularının dışında resim yasağı bile koca bir yalandan ibarettir. Onun yanında tasavvuf, kelam, astronomi, güzel sa natlar ... "
"İşte Hıristiyan dünyanın üstünlüğü; yani hikmet ve fel sefe!. .. Josephus, Philon, Nicolas de Damas gibi bazı kilise yazarları, İbrahim'in, Şam'ın dördüncü kralı olduğunu, ast ronomi, metafizik ve matematikte derin bilgisinin bulundu ğunu, yeryüzünde ilk harfleri ve İbrani dilini, Isidore de Se ville gibiler ise

Süryani ve Keldani harf karakterlerini onun icat ettiğini söylüyorlar. Testament of Abraham gibi yasaklı kitaplar daha da ileri gidip 88 ve 89. mezmurların ona ait ol duğunu dillendiriyorlar, belki bilirsiniz."
"Testament of Abraham'ı okudum. Mezmurların ona ait olduğu hususuna değil ama astronomi ve metafizik bilgile rindeki yüksek seviyesine itirazım olamaz. Çünkü modern
Sümeroloji çalışmaları onun yaşadığı dönemin tam bir ast ronomi ve hikmetler çağı olduğunu gösteriyor. Nitekim temiz kalplilik, doğruluk, sabır gibi gönül terbiyesine ilişkin er demlere hikmetli bir toplumda daha ziyade ihtiyaç duyulur. Hz. İbrahim'in bütün çabası işte o hikmetli toplumu oluştur maktı."

"O halde biz bugün söz konusu erdemleri insanların kalbi ne yerleştirerek o hikmetli toplumu yaratabiliriz!"
"Kesinlikle! Bütün kalbimle katılıyorum!"
"Ben daha da ileri gidip kiliseme tbrahim'in Hıristiyan dindarlığının modeli olduğunu söylüyorum. Kitab-ı Mukad des dışındaki Yahudi dini literatürüne, Talmud ve Ahd-i Atik tefsirlerine bakıp Hz. İbrahim'in şifahi Tora'ya uygun dav randığı, Musa şeriatının hükümlerini uyguladığı, bunları oğlu İshak ile torunu Yakup'a da vasiyet ettiği ve sabah iba detini ilk defa onun tesis ettiği fikrini taşıyan bütün Yahudi meslektaşlarıma karşı İncil'de İbrahim'in söyledikleri doğ rultusunda pek çok cümle bulunabileceğini ifade ediyorum. Sizin de dediğiniz gibi İbrahim, insaniyetin evrensel erdem lerine ait amelleri tamı tamına Allah'ın istediği şekilde yeri ne getiren Yüce Baba idi. işte tam da bu yüzden, değerli Se lim Hoca'm, İbrahim Hıristiyanlık, Musevilik yahut İslamiyet arasında bir ayrıştırma vesilesi değil, bilakis bazı noktalarda ortak düşünce platformudur. Yahudi dostlarımla bu konuda mutabıkız. Şimdi sizden de bu birliğe katılmanızı istememin sebebi Ortadoğu'da yıllardır savaşmakta olan insanların ba rış ve esenlikte buluşması adınadır."
"Bu bahis benim uzmanlık alanım değil efendim ama yine de söylediğinize Ortadoğu'da bir barış için evet diyebilirim.
Hz. İbrahim'in din esasları üç semavi dinin müminlerini bu luşturup dünya barışına katkı sağlayacaksa buna asla itira zım olmaz; gel gelelim Ortadoğu'da savaşı kışkırtan üst akıl, buluşmayı değil ayrışmayı öneren haramiler, eşkıyalar, za limler kulübüne dönmüşken Hz. İbrahim bizi nasıl buluştu racak?"
"Ah Selim Bey, şu dünyada yol kesenler olmayınca, şeytanlar ve zalimler bulunmayınca gerçek iyiler yahut yoksulları doyu ranlar nasıl anlaşılır, Rabb' a kulluk edenler nereden bilinir?"
"İyileri tanımak için mutlaka kötülere ihtiyaç olduğu fikri ne itibarım yoktur

benim. Birilerinin semirmesi için birileri-
97

nin de aç kalması gerekmiyor çünkü. Yaşadığımız şu dünyaya bakınız, Rabbimiz, hangi eserini sevginin kucağında büyüt memiş? Neden okşamak ve kucaklamakla gidilecek yere, tek me ve tokatla erişmeyi tercih edenlere değer verelim ki? Gü lümsemek dururken kaş çatmayı, sevmek ve barışmak varken küsmek ve kavga etmeyi huy edinenler zalimlikten gayrı ne yin peşinde olabilirler? Bu erdemler için buluşacaksak ben de sizinle beraberim; lakin Ortadoğu'da savaş çıkaranlara
Hz. İbrahim'in doğruluk üzerine bina edilmiş Hanif akidesini bütün çıplaklığıyla anlatmadığınız sürece aramızdaki bu me seleyi çözmüş olamayacağız. Çünkü Hz. İbrahim'in inandığı en basit düsturlar bile sizin kutsal metinlerinizde maalesef yer almıyor. Hz. İbrahim'in önerdiği Müslüman merhametiyle Hıristiyan veya Yahudi merhametini kıyaslamak mümkün de
ğildir mesela. Vicdanlarımız aynı değerleri merkeze almıyor artık. Haniflik, dosdoğru olmak demek. Buradaki doğruluk tan bizim anladığımız ile sizin anladığınız kıyas kabul etmi yor nedense. Bizdeki hoşgörü sizde olsaydı Filistin'de yahut
Bosna'da, Müslüman coğrafyası ve Ortadoğu ülkelerinde her gün cinayetler işlenmezdi. 'Öldürmeyiniz!' emrini 'ôldürt meyiniz!' biçiminde de okuyacak bir Hıristiyan veya Yahudi dünyasını nerede bulacağız? Ve nihayet Hz. İbrahim'in öner diği şu az evvel tartıştığımız içki yasağı. Buyurun, bu şartlar da Hz. İbrahim'le Hıristiyanlık veya Yahudiliği bağdaştırın."
Papaz Noah, Selim'in sesindeki celali hissetmişti. Bunu
Selim de fark etmiş olmalı ki yüzü kızardı ve elini misafi rinin eline koyarak "Bağışlayın beni!" diye fısıldadı, "sesimi yükselttim, haddimi aştım!" Bay Noah o andan itibaren Hz.
İbrahim'le alakalı olarak Selim'e sormayı düşündüğü pek çok konuyu erteledi. Karşısındaki genç akademisyenin inancını koruyan gerçek bir alim olduğuna, öğrenmenin ve öğretmenin hakikatine erdiğine inandı. Sözleri doğru, fikirleri tutarlıydı.
Her daim tebessümü yüzünde, hüznü kalbinde olmasına rağ men inancı söz konusu olunca gayrete gelip celalleniyordu.
98

Artık fazla konuşmamak gerektiğini düşündü. Hz. İbrahim'in çocukluğu, ateşe atılışı, göçleri, Kabe'nin inşası vs. için hazır ladığı bazı soruları erteledi. Şimdilik muhatabı özür dileme noktasındayken sohbeti sona erdirmek, işi tatlıya bağlamak olurdu. Kapıdan çıkarken tekrar gelebilecek itibarda ve ken dinden emin olarak yürümeyi istiyordu:

"Aziz kardeşim! Bazılarını kasten sorduğum suallerimin hepsine tatminkar cevaplar aldım. Sizin gibi meseleleri ge niş perspektiften ve yetkinlikle tahlil eden bir meslektaşımla karşılaşmaktan çok mutluyum. Kendinizle ne kadar övünse niz azdır."

"Övünmek kişioğlunun neyine ki Bay Noah. Başlangıcı bir damla meni, sonu da balçık olan bir bedenin övünmesi ne beyhude şey. Kendi rızkını dahi yaratamadığı gibi, kendini helakten de kurtaramıyor."

Harriet Noah durdu. Sebatla Selim'in yüzüne baktı. Sonra çok samimi bir eda ile söylendi:

"Şimdi size son bir soru soracağım, mahrem bir soru ... Sa- mimiyetle cevap vermenizi umarak ... "

"Ben her sorunuza samimiyetimle cevap verdim, efendim!"

"Peki, o halde bunu bir sır olarak sorayım!"

"Hay hay, buyurun lütfen, sımnızı korurum!"

"Hz. İbrahim'in şeriatı bütün dünyada yeniden yaşanmaya başlasa, sizce bu ne anlama gelir?"

"I-hımm!.. Birileri buna asla müsaade etmez. Müslümanlı ğı terörist ilan eden bir anlayış herkesin İslam' a özgü hoşgö rü ve barış içinde yaşamasına göz yumar mı sanıyorsunuz? Aynca Yahudiler buna razı olur mu?"

<<@102>>

VIII

Beş saat sonra

Roma, Vatikan, 1 Haziran, 13.00 (TSi: 15.00) t. Peter's Bazilikası'nın büyük salonundaki konferansı düzenleyenler daha başlangıçtan itibaren kardinaller heyetinin tepkisini çekmişti. Bazı dini çevreler kutsal S bilgileri tartışmaya açmanın kiliseye vereceği zararı dillendi riyorlar ve konferansın yapılmaması için itiraz üstüne itiraz getiriyorlardı. Katolik dünya bu vesileyle köklerine dönmüş, eski kimliklerin çatışmasıyla çalkalanmıştı. Konferansta se küler fikirler öne süreceğini dillendiren Opus Dei taraftarları ile

Domenikenler, Cizvit ve Fransiskenler arasında tartışma lar başlamış, konferansın yapılacağı salon önünde her iki ta raftan karşılıklı protestolar artmıştı. Bir gün evvel de Malta
şövalyeleri hareketliliğe dahil olmuş ve Opus Dei'yi destek lediklerini açıklamışlardı. Bu konferans vesilesiyle ilk defa kutsal akide konuları Vatikah mensubu olmayanlar arasında
üstelik de Vatikan çatısı altında tartışılacaktı. Kardinallere göre kim bilir hangi imansızlar ne tür küfür cümleleriyle bu kutsal mekanı kirleteceklerdi?
Salon, hıncahınç izleyici kitlesiyle doldurulmuştu. Tama mı yalnızca 930 nüfuslu Vatikan devletinin yönettiği iki yüz-
101

den fazla günlük ve haftalık yayın organı, yine kendisine ait
154 radyo ve 49 televizyon kanalı bu konferansı haber olarak duyurunca salonda kamera ve mikrofondan dinleyicilere yer kalmaması şaşılacak bir şey değildi. Localarında cübbeleriy le oturan din adamları, her biri 1500 Euro kilise bağışı bayı larak bir sandalye bulabilmiş koyu renk takım elbiseli beyler, erguvan renkli tayyörleriyle şık bayanlar ve elbette yığınla gizli servis elemanı. Ve Süslü Susan Stone, Avrupalı bir hanım bakanla birlikte en ön sırada protokol locasındaydı.
Belinden beyaz ipek dantellerin sarktığı turuncu cübbe si ve sim topuzlu zünnarıyla kürsüye gelen Kardinal Donald
Furlan, önce salondakileri gözden geçirdi, sonra sol eliyle bağrında pırlantaları ışımakta olan haçını kavradı, salonu tılsımlar gibi istavroz çıkarıp kalın okuma gözlüklerini taktı.
Vaazını irticalen gerçekleştirmeyi planlamıştı ama dikkat çe keceği konulan ve başlıkları takip edebilmek adına notları nı çıkardı. Yardımcılarından birisi o sırada kürsüye kitaplar koymakla meşguldü. Bunca kalabalığı salona çeken fikirlerin yazılı olduğu apokrif metinlerle, gizli söylenceler ve din kar
şıtı sektiler tezleri anlatan yarı kutsal kitaplar kürsünün sağ yanına, Kitab-ı Mukaddes sol yanına. Furlan, kitaplara do kundu ve az sonra dile getireceği çelişkili hükümlerin yazılı olduğu sayfalardaki işaretleri kontrol etti; ardından acıma sız tartışmaları başlattığında hemen açıp okuyabilmesi ge rekiyordu çünkü.
Kardinal, sadece kırk dakika kaldığı kürsüde, planladığı her şeyi söyledi. Üstelik konusuna ziyadesiyle hakimdi ve tane tane, ateşli sayılabilecek derecede ikna edici bir konuş ma yapmıştı. Önce söz konusu gizli metinlerin Hıristiyanlar ve Yahudiler tarafından Kitab-ı Mukaddes'e dahil edilme mekle birlikte sözlü gelenekte sıkça anılmasının önüne geçi lemediğini bir başarısızlık olarak

vurguladı. Katolik anlayış tarafından daha 1546 Trento Konsili'nde kutsal metin kabul edilen bu kitaplara tarih boyunca yapılan haksızlığın Hıris-

tiyan dünyada bilgelik sözleri, dua ve ezgi eksikliğine yol aç tığını anlatarak söz konusu söylencelerin zenginliğine dikkat
çekti; tartışılmasını sağlamak için elbette:
"İnanan hangi kişi Yeremya'nın Mektubu yahut Azar ya'nın Duası'na hayır diyebilir? Bel ve Ejderha'dan yahut
Üç Genç Adam'ın Ezgisi'n den etkilenmeyen içimizde kim vardır? Hepimizin gizli bir zevk ve heyecan duyarak okudu
ğumuz Ester, Suzanna veya Ezra'nın öyküleri yahut Bilgelik,
Tobit ve Makabeler bize içimizden gelen ilahi seslerin şuh ve cilveli fısıltıları değil midir? Şimdi bazı arkadaşlarımız bu metinleri sırf Grekçe diye orijinal olmamakla itham edip kutsal metinlerden sayılmasına muhalefet ediyorlar. Güya onlara göre kutsal sayılmak için mutlaka İbranice ve Ara mice asıllarının bulunması gerekirmiş; saçma! Sayın katı lımcılar; bir an düşünün, eğer biz aynı şartı Kronik İnciller için de istersek durum ne olur? Matta, Markos ve Luka, İn- cillerini İbraniceden başka bir dille, Yunanca yazdılar diye onları da apokrif mi kabul edeceğiz? Bu yapılan, Yahudi kay naklarına atıfta bulundu diye şu elimde gördüğünüz Testa ment d'Abraham yahut Apocalypse d'Abraham'ı reddetmek kadar anlamsız ne olabilir? Yahudiler Talmud'u apokrif diye red mi ediyorlar? Evet, kutsal kitabımızın orijinal dilinde olması bütün tartışmaları bitirir, din ve İsa hakkındaki bü tün hakikati ortaya çıkarırdı. Temennim odur ki bir gün Hz. İsa'nın ağzından çıktığı biçimiyle kayda geçirilmiş orijinal bir vahiy örneği gizlendiği yerden çıkarılıp elimize ulaşsın.
Ancak o zaman kilisemiz adına dünyadaki pek çok sorun çö zülür, Tanrı'nın bize ulaşan sahih vahiyleriyle doğru yolu muzu buluruz. Ah, keşke, İsa'nın,
Davut'un, Musa'nın veya
İbrahim'in mesajlarından birinin orijinaline sahip olsaydık; hayatı nasıl değiştirirdik! Hiç olmazsa dinlerin büyük atası
İbrahim'in kitabı elimizde olsaydı? Kim bilir, belki o zaman,
Yahudi kardeşlerimizin Ahd-i Atik eksenli iddialarını çürü tebilir,
Müslümanların tahrif edilmeden günümüze ulaşma-

sıyla övündükleri Kur'an'a karşı mücadeleyi daha ucuza ge tirebilirdik."
Furlan'ın konuşması iki çeşit alkışla sona erdi; yoğun tak dir alkışları ve ritmik protesto alkışları. Soru ve cevapların ise neredeyse tamamı bir uğultu eşliğinde gerçekleşti. En sonda da itirazlarını kürsüye yürüyerek sürdürmek isteyen bazı muhalif mezheplere karşı devrimci kardinalleri çevre sinde halka oluşturan genç papazlar salona hakimiyet sağ layıp onu arka koridordan odasına çıkardılar. Ortalık kısmen sakinleşip protestocu katılımcılar polis eşliğinde Vatikan dı şına çıkarıldığında ise Kardinal Furlan'ın odasına iki hanım konuk geldi; Bayan Süslü ile beraberindeki Avrupalı bakan.
Süslü kardinalin önünde diz çöküp istavroz çıkardıktan son ra kendisine işaret ettiği yere oturdu. Bakan ise ayakta bir selam verip komplimanda bulundu:
"Çok başarılı bir konferanstı Kardinal Hazretleri, sizi teb rik ederim!"
Furlan, fevkalade mutlu bir tebessümden sonra gevrek bir ses tonuyla karşılık verdi. Cümlelerinde imalar vardı:
"Kilisenin bu meseleleri biraz tartışması gerekir artık, de
ğil mi Sayın Bakan! Yoksa bağnazlık içinde boğulacak."
"Aldırmayın Kardinal, cahiller gülün güzelliğini görmez, gider dikenine takılırlar. Biz hakikati görenler, kilisenin ca hilce tartışmalarla oyalanmasından nasıl yararlanacağımıza bakalım. Varsın Papalık öte dünyayı kurtaradursun; bu dün yayı bize bıraktığı sürece hiçbir sorun yoktur."
Furlan kadının bu samimi tavrından cesaret alarak san ki bir pazar vaazının sonunda kilise korosuna teşekkür eder gibi yumuşak bir girişle sordu:
"Soğuk savaş döneminden bu yana insanlığı kurtaracağız diye cemiyetimizin neler yaptığını, eski antikomünist fikirler yerine dinleri ve özellikle Müslümanlığı kara listeye oturt mak için nelere katlandığımızı içimizdekiler bile anlamıyor lar ya Sayın Bakan, işte dert bu! Neyse ki sizler varsınız da

gösterdiğimiz çabalar boşa gitmiyor. Şimdi sizi dinliyoruz; bütün dikkatimizle."
Bakan Hanım kendinden emin bir bakışla her ikisini de süzdü. Cambazın ipe çıkıp gösteri yapma zamanıydı. Sesinin tonunu bir perde düşürdü ve tane tane anlattı:
"Geçen haftaki toplantının Sayın Kardinal, fevkalade be reketli geçtiği müjdesini verebilirim size. Bildiğiniz gibi bu yılki buluşma Avusturya'nın Tirol bölgesindeydi. Çeşitli ül kelerden karar merciinde olan delegeler, başbakan, bakan, iş adamı, gazeteci ve entelektüeller hep oradaydı. Altmış üye. Görevlerimizi ve dünya güvenliği için ne yapmamız gerekti
ğini görüştük. Uzun ve tartışmalı oturumlar gerçekleşti. Her zaman olduğu gibi

toplantı herkesin, bilgilerini kırk yıl bo yunca kardeşlerden başka kimseyle paylaşmayacaklarına dair yemin etmeleriyle sonlandı. Yani şimdi size söyleyecek lerim için aynı yeminin geçerli olduğunu biliniz."
"Elbette Sayın Bakan, lakin yemin etmeden evvel öğren mek istediğim bir şey var. Kamuya yansıdığı kadarıyla top lantıyı bazı ülkelerden gazeteciler de izledi, onlara da yemin ettirildi mi?"
"The New York Times ve Washington Post'un yöneticileri ne bile ... "
"Ortadoğu ülkelerinden katılan patronlar ve gazeteciler?"
"Hepsine! Gizli görüşmelerimizin yazılması yahut halka duyurulması halinde başlarına neler geleceği de anlatılarak
üstelik. Yoksa kurmak istediğimiz dünya hükümetini nasıl yönetebiliriz?"
"O halde ben de gönül huzuruyla yemin ederim ki burada konuştuklarımızı kırk yıl kimseyle paylaşmayacağım!"
Süslü, altmışına merdiven dayamış bir adamın kırk yıl ge
çerli yemin etmesini komik bulmakla birlikte gülemedi, ko nuyu değiştirdi:
"Peki ya insanlığın karşı karşıya olduğu sorunlar ve dünya güvenliği, Sayın Bakan?"

"Her yıl olduğu gibi ana gündemimiz bu idi, hanımefendi.
Dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir sorun, kişi ya hut devlet ölçeğinde, herhangi birimizin varlığını tehdit eder duruma geldiğinde en etkili cevabı uygulamaya koymak üze re net ve kesin bir karar alındı. Elbette çeşitli ülkelerin eko nomik ve siyasi yapılanmaları tartışılıp muhtemel çatışma ve savaş hallerinde savunma sanayiine yapacakları yatırımlar, bunların grubumuza getirileri tüm detaylarıyla değerlendi rildi. Siber saldırı yahut küresel güvenlik sistemleri, dijital dünyanın bir tehdit ve karşı tehdit olarak kullanılması, tek- noloji ve bilgi çağının yönetimsel gücü, yapay zeka ve siber dalga, kültür ve sanat yoluyla desteklenecek algı yönetimleri, her şey, ama her şey etraflıca incelendi, fikirler üretildi. Ve sonuçta, içiniz rahat olsun, dünya güvenliği için yapılan eski planlar gözden geçirilip yenilendi."
Bakan Hanım "dünya güvenliği" diye tekrarladıkça Süslü, yeryüzünün gelmiş geçmiş bu en büyük kelime oyunuyla in sanlığın aldatılmaya devam edeceğini düşünmekten kendini alamıyor; yine de onu ciddiyetle dinliyordu. O sırada Furlan suratını buruşturarak sordu:
"Dünya güvenliği için Doğu-Batı karşıtlığı ve medeniyetler
çatışmasıyla ilgili planlar da gözden geçirilmiştir umarız?"
"Elbette kardinal, küresel tehlikelere karşı elbette bunu da müzakere ettik. Olimpos eteklerinde kimlik kazandırılan ve Euro sayesinde bir arada tutulan

Avrupa'nın Doğu tehdi dini sürdürmesine dair planlar ... Hepsi güncellendi. Elbette
Doğu'nun bütün zenginliklerinin ele geçirilmesi, tarih, sa nat ve kültür eserlerine el konulması, el konulamayanların yok edilmesi gibi uygulamalar yine devam ettirilecektir. Yeni stratejimiz Doğu'nun medeniyet üstünlüğünü gösterecek her fikir, olay, eser ve anlayışın derhal yok edilmesi tezine da yanmaktadır. Batı'nın Yunan mitolojisi üzerinden sağladığı medeniyet üstünlüğünü Sümer'e yahut Bağdat'a, !stanbul'a yahut Tahran'a kaptıramay ız. Kaptırırsak dünyayı yönetme

erkimiz zaafa uğrar, mağlup oluruz. Sloganımız 'Doğu asla uyanmamalı, Doğu asla başannamalı, Doğu asla kendine gel memeli! Bunun için Doğu devamlı savaşmalı; mümkünse bir biriyle!' şeklinde özetlenebilir. Siz Doğu'dan kastımı şimdilik
İslam olarak da anlayabilirsiniz. Rusya ve İsrail ise bu ça tışmanın Truva atlarıdır. Geleceğin dünyasında, belki Avru pa Birliği dağıldığında nüfus dengeleri, ekonomik dengeler, siyasi ve askeri dengeler hep zıtlık üzerine bina olunacaktır.
Zıt kültürler, zıt medeniyetler, zıt inanış ve zıt felsefe. Bu gö rüş toplantıya katılan bütün Avrupalı üyelerin ortak fikridir ve Doğulu delegelerimizden bu konuda teşvik ve yardım sözü alınmıştır. Ortadoğu bölgesinde halen gizli destek verdiğimiz savaşların devamına, o savaşlar için yapılan yatırımların art- tırılmasına, etnik yapılar üzerinden yeni millet ve kimlikler oluşturulmasına, lider konuma yükselmekte olan bölge ülke lerinde terör ve tedhiş eylemlerinin tırmandırılmasına, Arap
ülkeleri arasında kardeşlik bağlarını zedeleyici kutuplaşma lar oluşturulmasına karar verildi. Buna muhalefet eden bazı
Avrupa ülkelerini de saflarımıza çekmek üzere zaman zaman terör olaylarıyla korkutmak gerektiği tavsiye edildi. Ve ülke lerindeki gerekli lobi yahut manipülatif faaliyetler için hazır bekleyen her milletten 5000 üyemiz, üyelikteki derece ve ko numlarına göre şu anda bu bilgilere kademe kademe sahip oluyorlar."
"Harika!"
"Mükemmel!"
"Ve bütün bunlar olurken biz ne yapacağız; biz üçümüz?"
"?!"
"İstersen önce sen anlat Bayan Süslü!"
Süslü elektronik sigarasını çıkarıp Bakan'dan izin istedi, o da izin verir gibi baş parmağıyla zafer işareti yaptı. Kardinal kilise çatısı altında sigara kokusuna artık

itiraz edemezdi.
Bilakis Bakan ona da "Daha serbest olun!" şeklinde anlaşıla bilecek hareketlerde bulunup neşeyle fıkırdadı:

"Buluşmamızı eğlenceli hale getirelim artık. Şöyle heye canlı şeyler anlat bize!"
Furlan bu sefer kilisenin çiğnenen kuralları adına koltu
ğunda sıkıntıyla kımıldanırken Susan Stone jest ve mimikle riyle "Elbette!" der gibi bakana doğru biraz daha eğilip gü lümsedi:
"Sayın Bakan ve değerli Kardinal Hazretleri; biliyorsunuz materyalizm ömrünü tamamlamak üzere. İnsanları ve parayı kontrol yahut yönetmenin etkin bir yolu olarak dini unsur lar ön plana çıkıyor. Yapılan araştırmalara göre insanların inanma ihtiyacı her geçen gün artıyor. Buna mukabil gençler değerlerimizi, geleneğimizi ve hayatlarımızı daha fazla sor gulamaya ve daha ziyade özgürlük istemeye başladılar. Buna inanma özgürlüğü dahil. Ateizm artık etkinliğini kaybediyor.
Bu durumda insanları deizme yönlendirmek en iyisi. 'Tanrı var, evreni ve beni yarattı ama artık bana karışmasın!' fikrini yayarsak insanlığın kaderini Tanrı yerine yönetmeye devam edebiliriz. Peygamberler çağını artık kapatmalıyız; aksi tak dirde gelecek kuşaklar bizimle aynı insanlar olmayacak ve bizim ideallerimiz kısa sürede eriyecek."
"Haklısın Bayan Süslü, lakin Kardinal buna karşı çıkıyor."
"Ben değil Sayın Bakan, Papalık. Bana kalsa size bir pey gamber icat ederdim, olur biterdi."
"?"
"Yanlış ifade ettim, eski bir peygamberi kendi fikirlerimiz le donatıp insanlığa yeniden sunmayı kastediyorum!"
Odadakiler bekledikleri cümleyi duymuş gibi rahatladılar.
Bakan Hanım sevincini, kilise çatısına yakışmayacak şuhluk ta bir tavırla ayağa kalkıp bir papazın vaaz taklidini yaparak gösterdi:
"Evlatlarım, gelin ... İşte tam burada; tanrı tarafından yol lanan İbrahim 'in Risalesi. .. Testament yahut Apocalypse'nin aslı. Abum Rabum'a ait ilahi mesaj! Hiçbir dinin inkar ede meyeceği kurtuluş belgesi... İnsanlığın sorunlarına her yıl

çözüm aramak yerine bir defada herkesi tek millet yapacak kutsal bir metin! Gelin, tanrının çocukları! İbrahim'e gelin!"
Bakan, son cümleyi söylerken salondaki altın heykelcikler den birini elinde havaya kaldırmış sallıyor ve paranın gücünü nazara veriyordu. Furlan, Roma katedralinin çatısı altında bu kadarına da müsaade göstermenin ezikliğiyle ayağa kalktı:
"Lütfen Sayın Bakan, kilisenin kutsallığı adına sizden aza mi ciddiyet talep etmekteyim."
"Yapmayın Kardinal! Siz az evvelki konferansta yüzlerce seyirci önünde oynuyordunuz, bense yalnızca iki izleyiciye oynuyorum, çok görmeyin lütfen!"
"Yoksa az evvelki konferans? Tabii ya; kiliseyi İbrahim'e hazırlamak için ... "
"Süslü'me de bakın hele! Bu kadar zeki olmasaydın CIA'e seni nasıl yerleştirebilirdik güzelim? Üstelik sadece kiliseyi değil İsrail lobisini de İbrahim'e hazırlamamız gerekiyordu.
Yarınki gazeteleri nasıl olsa göreceklerdir. Yani senin anlaya cağın kardinal bugün bir taşla iki kuş vurdu."
Furlan, Bakan Hanım'ın pervasız tavırlarına iyiden iyiye öfkelendi. Neredeyse sarhoş olduğunu düşünecekti. Bir şey yapmalı, bu tiyatroya son vermeliydi. Öfkesini zalime değil mazluma yöneltti ve bakanın duyarlı olduğu bir konuyu Süs lü'ye sordu:
"Müslümanlar Bayan Süslü, ya Müslümanlar? Onları din den nasıl uzaklaştıracaksınız?"
"İslamiyet'i terörizmle daha ziyade örtüştürerek, Kardi nal. Genç nesilleri şimdiden dini terk etmeye başladılar bile.
Aynca onları birbirinin kanını dökmekle meşgul ederek de oyunumuzdan uzak tutmaya devam edeceğiz."
"Bence oyundan uzak tutmak yerine oyuna çekseniz daha başarılı olmaz mı?"
"Nasıl?"
"İbrahim'e ait akideyi pazarlayarak. Bildiğim kadarıy la Müslümanlar Haniflik'ten bahsediyorlar ama ona ait bir

mirastan şimdilik haberleri yok. Dahası, İbrahim' e 'Suhuf' indirildiğine inanıyor ve bunun Kur' an ile çelişmediğini de düşünüyorlar ."
"Hımın!.. Bu durumda yeni dünyanın yeni dini Haniflik olacak, öyle mi?"
"Neden olmasın? Her üç din de buna itiraz etmez. Düşün senize dünyanın yeni dini bizim kontrolümüzde!"
"Bu bize ne kazandıracak peki?"

"Kısa vadede sana CIA başkanlığını, bana da Papalığı ka zandıracak. Uzun vadedeyse insanlığı yönetmeyi."
"Peki, İbrahim'in söyledikleri ya ötekileri haklı çıkarırsa,
Yahudileri yahut Müslümanları?"
"İşte bunun için İstanbul' da ortaya çıkan tableti derhal elde etmelisin Süslü Hanım! İşimize yarayacaksa kullanmak, başkasının işine yarayacaksa yok etmek üzere. Görev taksi mine göre ele geçirilmesi sana; çözümlenmesini sağlamak da
Bay Furlan, sana düşüyor"
Süslü görevi kabul ettiğini teyide çalıştı:
"İstanbul'a gönderdiğim ajan onu bana getirecek."
"Umanın tecrübeli bir ajandır?"
"Hayır, ama hem iyi yetişmiş, hem de elverişli bir ajan. tık görevi olmasına rağmen başaracaktır, inanıyorum. Kevin, Ke vin Woodmaker ... "
"Yanlış duymadım, değil mi, bir çaylaktan bahsediyorsun!"
"Hayır, Sayın Bakan, bir atmacadan bahsediyorum. Ayrıca görev tamamlandığında kaybolursa arayıp soranı olmaya cak bir atmaca. tbrahim'in mirasını CIA öğrensin istemeyiz, değil mi?"
110

IX
"inanna 'nın sevgilisi sensin; sensin ulu olan,
İnanna kutsal kucağı için seni seçmiş, seni seviyor
Aşağı ülkelerden yukarı ülkelere kadar
'Büyük Kral' sensin, ben sana biat ettim
Doğuştan dengin değilim, büyük kardeşim sensin
Sonsuza dek benden yücesin·
Sümer Kral Destanları, Selim F. Adalı, Ali T. Görgü,
İstanbul, 2016, s. 39
ıı ı

Bir buçuk saat sonra lsta nbul, Vatan, 1 Haziran, 16.30 akülteden evine dönmeden camiye uğramayı düşün dü. Öğrenciyken aynı zamanda imamlık yaptığı cami.
F O zamanlar bütün vaktini avludaki küçük tarihi müş temilatta geçirirdi. Bir çınar ağacının gölgelediği eski eser hüviyetinde dört duvar; yalnızca tek oda ve hepi topu 24 met rekare. Lale Devri'nin başmimarı Mehmet Ağa burayı neden yapmıştı, dört duvar ne tür bir ihtiyaca cevap vermişti, baş ka bir yapının parçası mıydı, bilen yoktu. Tek odalık bir yapı hangi işe yarardı ki; içine

kapanıp kitap okumaktan başka.
Selim bu camiye imam vazifesiyle tayin olduğunda çöp lük ve mezbelelik halindeki metruk müştemilatı temizletmiş, restore ettirmiş ve içine insan nefesi koymuştu. Bilahare iki taraflı raflardan oluşan bir kitaplık yaptırarak odayı enlemesine ikiye bölmüş, kitaplığın bir kanadını da arka kısma açılan gizli bir kapı olarak tasarlatmıştı. Ziyaretçisi geldiği vakit ön kısımda görüşür, değilse arkadaki sakin ortamda saatler boyu çalışırdı. Niyeti, namaz vakitleri dışında cema atle arasındaki bağı koparmak değil, zamanını boşa harca mamaktı. Nitekim cemaat kendisini çok sevmiş, Fakülte'de asistan olunca bu müştemilattan ayrılmamasını rica etmiş ler, o da camiye her ay maddi yardımda bulunma karşılığında

odayı ofise dönüştürmüştü. Artık "Saklı mekanım!" diyordu oraya; girişi bahçedeki çınar ağacının geniş gövdesi tarafın dan kapatıldığı için ... Yabancı gözlerin dikkatini çekmeyen, aranmazsa görünmeyen önemsiz bir mekan. Eskilik, görünü münü o derece kuşatmıştı ki tutamaç kısmı eğrilmiş antika anahtarı bile Lale Devri'nden kalma sanılırdı. Hatta belki de
öyleydi. Çünkü cebine sığmadığı için çınar ağacının kovu
ğunda saklıyordu.
Selim ikindiye yakın cami avlusuna girdiğinde cemaatten birkaç kişiyle selamlaşıp hal hatır sordu, gönüllerini aldı.
Namazdan sonra saklı mekanına ilerlerken zihninde altı sa atlik bir okuma hayali kurmuştu. Ofisinin fazla saklı olma dığını görerek şaşırma vaktinin geldiğini bilemezdi elbette.
Kapıda sivil bir polis memuru, kimliğini gösterip kendisi ni nazikçe merkeze davet ediyordu. Şaşırdı. "Polisle ne işim olur ki?"
İstanbul trafiğinde yol almaları iki saat kadar sürdü, ta bii aklından bin bir ihtimal gelip geçerek. Vatan'daki İstanbul
Emniyet Müdürlüğü Karargahı'na girdiğinde yol arkadaşının kişiliğini ancak çözebilmişti; dilsiz ve sağır. Israrlarına rağ men Emniyet'e çağrılışına dair neden, niçin, ne sebeple gibi soruların hepsini cevapsız bırakmıştı çünkü.
Vatan'a yaklaştıkça, Türkiye'de belli bir kuşağın kalbine sinmiş olan üniforma korkusu onu daha fazla tedirgin etti.
Polis, asker, zabıta ... Herkesi hizaya getiren şu üniforma. İn sanların bu kıyafete bakarken devletin şefkatli yüzünü göre medikleri belliydi. İhtimal ki üniformayı taşıyanlar onu giy dikleri anda kendilerinde bir güç vehmederek daha haşin ve sert davranmakla yükümlü olduklarını bile zannediyorlardı.
Bir ülkede anneler yaramazlık yapan çocuklarını "Seni poli se/jandarmaya

veririm bak!" diye korkutuyorsa burada ters giden bir şeylerin olduğu su götürmezdi. Tıpkı şimdiki gibi.
Bütün yol boyunca aklında tek cürüm vardı. İftira ... Bir yanlışlıktan başka bir şey olamazdı, hayır. Birkaç sorgu sual,

sonra geri dönecekti. Peki ama kendisine nasıl ulaşmışlardı?
Yine cevapsız kalacağını düşünerek sordu:
"Mekanımı tarif ettiklerim bile bulmakta zorlanırken sen beni camide bulacağını nasıl bildin arkadaş?"
Hayret, memur bu sefer sorusuna cevap veriyordu, üstelik gülümseyerek:
"Amirim tarif etti hocam."
Endişelenecek bir şey olmadığını o vakit anladı. "Hocam!" diye hitap ediyordu. Burada onun hoca olduğunu bilen tek kişi vardı; ve zaten o da kapıda kendisini karşılamaya çık mıştı:
"Değerli hocam, inanın mecbur kalmasam sizi mevcutlu getirtmezdim!"
Selim, "Ben sana gösteririm!" der gibi komisere baktı ve bu sessiz sinema celbinin hesabını dışarıda ödetmeyi kafasına koydu. Burada memurlarının yanında bir amirin otoritesini sarsacak söz yahut davranışlar yakışık almazdı.
Kabullenmiş göründü:
"Estağfirullah memur bey, görev sayarız!"
Selim, ofisi incelemek üzere gözlerini ondan kaçırdı. Hay ret! Emniyet karargahında böylesine zevkli aksesuarlarla gayet şık döşenmiş bir oda olabileceğini hayal bile etmezdi.
Özellikle bir duvarı boylu boyunca kaplayan dekoratif ayna pek göz alıcıydı. Mekanı daha geniş ve derinlikli gösteriyor du. Böyle bir ortamda çocukluk arkadaşı bir komiserle mü zakere edecekleri konunun kendisini ilgilendiren bir cürüm olmayacağı aşikardı. Rahat bir nefes aldı. Komiser, odadaki lere çıkmalarını işaret ettikten sonra şakayla karışık resmi yeti sürdürdü:
"Emniyet istihbaratı adına bizzat ofisinize gelmek yerine istihbarat ve güvenlik gerekçeleriyle sizi buraya davet ettiği miz için bizi bağışlayınız beyefendi!"
Herkesin çıktığından emin olunca Selim patladı:

"Kes şunu artık! Buraya gelirken nasıl korktum biliyor musun sen? İşlemediğim bilumum suçları itiraf etmeye hazı rım neredeyse. İntikamım kötü olacak, bilesin!"
"Tamam, cancağızım, tamam, kızma lütfen ... Başka türlü de buraya geleceğin yoktu senin. Bir hayırlı olsuna bile gel medin, zahir."
Sitem dolu samimi bakışları, yine sitem dolu sözler takip etti:
"Apar topar seni ziyarete geleceğimi bilsem bir hediye alırdım, hani yani hayırlı olsun babından ... "
"Yok, hunu saymıyoruz. Çünkü seninle gerçekten işimiz var. Üstelik çok acil ve gizli."

Komiser Alperen ile Selim Hoca ... Aynı sokakta birlikte bü yümüş ve henüz on bir yaşındayken Ömer Seyfettin'in hikaye lerini birlikte okuyup avuçlarını kanatarak kan kardeşi olmuş iki arkadaş, dost, sırdaş ve kaderdaştı. Beraber kan yalaştık lan günden sonra Alperen ona hep "cancağızım" diye hitap etmişti; tıpkı Ömer Seyfettin gibi. Selim İlahiyat'ı Alperen de
Polis Akademisi'ni seçerken birbirlerini kendi tercihlerine çe kebilmek için ne derece ısrarcı olduklarım hep hatırlıyorlardı.
Sonunda ikisinin de inadı yollarını ayırmış ama kardeşlikleri hep sıcak kalmıştı. Alperen, Selim'in bilgisine ve yorumlarına hep güvenir, ne zaman bir konuda açmaza düşse onun fikrini almayı tercih ederdi. Keza Selim de fırsat buldukça onunla va kit geçirmeyi hala çok isterdi. Ne yazık ki iş hayatı buna fırsat vermiyordu. Selim, dostunun komiserliğe terfiini bile henüz kutlayamamıştı. Arada sırada cami bahçesindeki saklı hücre de buluşmaları ve okuma saatleri bile gitgide azalıyordu. Oysa kütüphanenin arkasına geçebilen tek misafir Alperen'di ve Se lim onun her gelişinde okuduğu kitaplardan bir motto yazıp bilgeliğini teşvik etmek için rafın göze çarpan bir yerine yapış tırırdı. Daha dün, "Kitap okumayan bir kimsenin, hiç okuma bilmeyen cahile karşı bir üstünlüğü yoktur!" cümlesini hazır lamıştı; bugün kendisinin ona gideceğini bilmeden.

İki dost kısık sesle konuşabilecek mesafede karşılıklı oturduklarında Alperen sözü açtı:
"Bilgilerine ihtiyacımız var cancağızım. Üzerinde çalış tığımız konunun dinler tarihiyle, Sümerlerle, antik Anadolu medeniyetleriyle ve ezoterik inançlarla bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Bunların her biri için ayn uzman aramak yerine seninle görüşmek benim fikrimdi. Eğer devletle işbirliğini kabul edersen tabii!"
Alperen şakayı da ihmal etmedi:
"Hani yani sen buna işi ucuza kapatmak da diyebilirsin!"
Selim, eliyle ona aldırmadığını gösterecek bir işaret yaptı.
Söylediği konu ciddi bir devlet işine benziyordu ve böyle bir durumda onunla didişecek değildi:
"Eyvallah kardeş!"
Alperen bu "eyvallah"ın, işbirliği teklifini kabul ettiğine mi, yoksa şakasında vurguladığı ucuza kapatılmaya mı cevap olduğuna karar veremedi. Masanın üzerindeki dosyayı açtı ve içinden çekip aldığı kare bir pelür kağıdı önüne koydu. Selim bilgisayar ekranı ebadındaki kağıda baktı. Sümerce harfle ri görünce üzerine eğildi. Bu sırada Alperen, "Önce şunu oku bana!" ikazıyla elindeki telefonu açıp önüne uzattı. Selim öy lesine okudu:

"Günaydın! İbrahim uyandı!"
Alperen bir anlam veremedi. Beklediği bir cevap değildi sanki. Emin olmak istedi:
"İbrahim mi dedin cancağızım?"
"Evet, kardeş; 'lu sulmu ana dannis, abum rabum izziz'
Bu tam da 'Günaydın! lbrahim uyandı' demek. İbrahim adında bir Sümerolog arkadaşına uyandığını Akat dilinde bildiriyor sanki."
"Peki şu rakamlar; U 6 ... 82?"
"Hımın! Bunu bilmiyorum."
"Sana Arkeoloji Müzesi Sümer tablet koleksiyonundan bir numara desem!"

Bu sefer şaşıran Selim oldu. Bedenini sıcak bir titreme yalayıp geçti. Çok uzaktan, çağlar ötesinden bir haber almış gibi hissetti kendini. Eğer düşündüğü gibiyse şu anda gözle ri dehşetli bir ilana bakıyordu. Alperen ise henüz işin özünü kavrayamamış gibiydi; yüzünde donuk bir ifade vardı:
"Kim bu İbrahim?
"Hz. İbrahim, elbette! Peygamberlerin atası. .. 4000 yıla yakın bir zaman önce Babil ülkesinde yaşamıştı. Zannederim bu kopyalanan yazıda ... "
"Bu kopyalanan yazıda ne var, cancağızım? Çünkü peşinde olduğumuz asıl şey bu bizim"
Alperen cümlesini tamamladığı sırada elindeki Sümerce bir sözlüğü Selim'in önüne sanki kutsal bir kitap titizliğiy le koydu. Kitaba değil, hocaya saygıdan yaptığını ima ederek
üstelik. Selim gördüğü şeyin doğru olup olmadığına bir an için tereddüt etti. Eğer buradaki İbrahim adı Halilullah'ı an latıyorsa, bu meselenin sabah kendisini ziyaret eden papaz la bir ilişkisi olabilirdi. Alperen o sırada oval masanın diğer ucunda olmasaydı, arkadaşının "Bir günde iki defa Hz. İbra him! I-ıh! Normal değil!" diye mırıldanıp durduğunu duya bilecekti. Kapıdan giren hademe iki çay, yanında da simit ve kaşar tabağı getirmişti. Alperen tabaklan kendi eliyle servis etti:
"Bizim her ikindide çay simit saatimiz vardır Hocam, bu yurunuz!"
"Önce ceketimi çıkarabilir miyim, kardeş! İşimiz uzun sü receğe benziyor."
"Estağfurullah, hocam!"
"Hocam deyip durmayı da kes artık, bırakır giderim, bile sin ... "
"Tamam, cancağızım tamam ... Haydi başlayalım!"
Her ikisi de tabaktaki simitlerden birer parça aldılar. Se lim, kopyalanan sayfadaki çivi yazısı harfleri kah kağıtlara yazdı, kah mırıldandı; bazen yan yana, bazen alt alta getirdi.

Nadiren sözlüğe bakıp yazdıklarını değiştirdi ve çeyrek saat sonra bir kanun metni gibi ciddiyetle okudu:
"Abum rabum rede attinu awilü libbi elli, awilü kittim, awilü muqawwutum, awilü salimim, awilü manahtim, awilü tayyartim, awilü sa la sakirütum, awilü musukkü, adi kasadim ana isdih kissatim u erşetim."
Alperen'in soru dolu bakışlarıyla karşılaştığında da keli me kelime tercüme etti:
yı
"Tamam, tamam; şöyle diyor: 'Takip ediniz Yüce baba ' ... '
-Bu Yüce Baba Hz. İbrahim oluyor elbette- ' ... ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve merhamet sahipleri, içki içmeyen ve haddi aşma yanlar, iki dünyada zenginliğe erişinceye kadar."
"Tekrar sorayım; bahsedilen kişinin Hz. İbrahim olduğun dan emin miyiz cancağızım!"
"Hiç şüphen olmasın. Kelimenin etimolojisi bile bunu sana söyleyebilir. Hem Kur'an-ı Kerim'de hem de Kutsal Kitap'ta ge
çen İbrahim için Sümerler "Abum Rabum" diyorlardı. Zaten lb rahim, lbrahem, Abram, Abraham, lbrahem gibi okuyuşların tamamında heceler neredeyse aynıdır. Bu konuda sana başka
şeyler de anlatabilirim. Mesela çeşitli araştırmacılar ismin etimolojisi üzerinde kafa yormuş, izahlar getirmişlerdir. Tev rat'ın Tekvin bölümündeki 'Artık adın Abram çağnlmayacak lakin adın Abraham olacak. Çünkü seni birçok milletlerin ba bası ettim ve soyunu ziyadesiyle bereketli kılacağım!' cümle-
sindeki Abram, 'eh' ve 'rahim' kelimelerine işaretle' abi-rahim' yani 'merhametli baba' anlamında Ebraham veya Abraham diye telaffuz edilmiştir. Bazı araştırmacılar bunu 'milletlerin babası' diye tercüme de ediyorlar. Babil'in yazılı metinlerin de 'abi' kelimesiyle başlayan Abi-Ramu, Abi-Sare, Abi-Lu gal gibi isimler sık geçer. Hepsi şehzadelerin, komutanların, yüksek devlet görevlilerinin isimleri ... Sümerce Abi-Ram da bunlardan biridir. Aynı kelime Sümerlerin ardılı sayılan Babil

ve Akat'da 'Abum-Rabum'a dönüşür. Sonuçta Abum-Rabum,
Abrabam, Abraham, Abram, Abi-Ram veya Abram, Avram ...
Hepsi Yüce Baba demek, yani İbrahim. Tıpkı eşi Sare'nin Tev rat'ta Saray şeklinde anılıp sonra Sarai, Sarah, Sara, Zara
şekline evrilmesi gibi. Her neyse etimolojiyle kafanı şişirme yeyim; bana göre senin şu kağıttaki Akatça metin Hz. İbra him'den bahsediyor kardeş. Çünkü temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin, yani içki içmemek ve haddi aşmamak onun dosdoğru insanı anlatan
Hanif akidesinin vazgeçilmez ilkeleri, iman esaslan idi."
Alperen bir solukta bunları anlatıveren Selim'e bakıp mı rıldandı:
"Tamam, inandım. Şimdi de şuna açıklık getir, bu metin
Akatça mı?"
"Neden ki?"
"Biz hep Sümerce bir yazı diye peşine düştük de!"
"Bunu kopyalayan söylemedi mi?"
"Galiba asıl o bizi yanılttı."
"Zannetmiyorum. Çünkü Sümerologlar Sümerce dedikleri vakit, Sümerlerin ardılları olan Asur, Babil ve Akat dillerini de kastetmiş olurlar."
"Allah aşkına cancağızım, bunca şeyi nerden biliyorsun?"
Selim hazırladığı mottoyu okuyarak cevap vermeyi için den geçirdi. İntikamını da almış olurdu, lakin dostuna kıya madı, vazgeçti:
"Hz. İbrahim üzerine doktora tezi hazırladığım için beni bu - raya çağırmadın mı kardeş? Aynca bilim adamlarının bilmesi gerektiği kadarını hafızalarında taşıması da bir vazifedir."
"!"
"Şimdi sen söyle bakalım, tabii eğer bilmemde sakınca yoksa! Bu yazıyı kim kopyalamış ve sizin elinize nasıl geçti?"
"Evet, şimdi onu seninle tanıştırayım!"
Alperen ayağa kalktı, makam masasının arka kısmında Se lim'in göremediği yerde bir düğmeye bastı. Odanın duvarını

kaplayan ayna küçük bir cızırtı eşliğinde iki metre kadar yana açıldı ve içerideki tek sandalyeye sabitlenip ağzı bantlanmış genç bir kız göründü. Alperen yanına kadar vanp ağzındaki bandı hızla çektiğinde kız avaz avaz bağırmaya başladı:
"Beni ne hakla burada tutuyorsunuz? Ben İsrail vat ... " Al peren bandı yeniden ağzına yapıştınp sükunetle sordu:

"Bağırmak yok, seninle konuşmak istiyoruz. Konuştukla nmızı duydun. ister şimdi bildiklerini bizimle paylaşır tartı
şırsın, istersen ayna tekrar kapansın! Şimdi uslu duracaksan başını sallayıp göster. Taşkınlık yapacak, bağıracak, çığlık atacaksan ... Anlaştık mı?"
Kız başını olumlu manada salladığında Alperen bandı çı kardı:
"Tanıştırayım hocam! İsrailli Sümerolog Zara! Zara Le vian! Tabii pasaportunda böyle yazdığı için adı böyle diyo rum ... Kendisini şu pelür kopya suç belgesiyle Sultanahmet
Turizm Polisi'nden teslim aldık. Kopyalama bittikten sonra
Arkeoloji Müzesi'ndeki tableti tarakla kazıyarak toz haline getirmiş!"
"Asla! Asla öyle bir şey yapmadım!"
"Bakma sen ona cancağızım, kendisi inkar etse de durum bu. Dün öğlen 1 l.55'te Müze'den çıkıyor. 12.lO'da polise ihbar geliyor. Turizm Polisi bu hanımefendiyi 12.30'da Sultanah met'te aheste beste yürürken ele geçiriyor. Olay 13.lO'da bize intikal ediyor. 14.50'de odasını arıyoruz. Yola çıkmaya hazır bir valiz ve Kudüs'e bir uçak bileti. 15.45'te buraya geliyoruz ve tek duyduğumuz cümle: 'Beni ne hakla burada tutuyorsu nuz. Ben 1srail vatandaşıyım!' İyi, ben de Türk vatandaşıyım, ne var bunda? Sen suç işleyeceksin, ben polisliğimi yapmaya cağım, yok öyle şey, değil mi hocam?"
Selim o esnada Alperen'in söylediklerinden ziyade kızın
çaresizliğiyle ilgileniyordu. Masum bir yüzü vardı. Öyle tarih ve kültüre zarar verecek biri gibi de görünmüyordu. Esmer güzelliği ve arkadan topuz yaptığı koyu kara saçlarıyla Ana-

dolu'nun her yanında rastlanabilecek bir aile kızını andırı yordu.
Zara başını kaldırıp Selim'e baktığı ilk anda duraksadı ve
"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu. Alperen sözünü kesti:
"Konuştuklarımızı dinlediğine göre söyleyecek bir şeyin yok mu?"
"Var elbette; Selim Bey çok şey biliyor."
Alperen Selim'e baktı. "Selim Bey mi?" Hayret, odada Selim adı hiç telaffuz edilmemişti. Oysa kız adını biliyordu. Bir yer lerde tanışmış olduklarını düşündü. Belki bir bilimsel top lantıda; belki bir dost meclisinde ... Zara ikisini de meraktan kurtardı:
"Hay ır, sizinle tanışmadık. Lakin siz konuşurken içimden
'Olsa olsa İlahiyatçı Selim Hoca bu olabilir!' dedim. Çünkü anlattıklarınızın bazılarını makalelerinizde okumuştum.
Kopyaladığını şu metinde çözemediğim birkaç kelime vardı ve bunlar için ben de size bir mail yazıp müracaat etmeyi düşünüyordum. 'Sümeroloji' isimli

twitter grubunun ve face book hesabınızın en sıkı takipçilerindenim, bu arada."
"Bu kadar yeter hanımefendi; şimdi konumuza dönelim.
Bu kopyayı kimin için ve ne maksatla çıkardınız? Tableti ne den tahrip ettiniz?"
"Asla, asla öyle bir şey yapmadım! Ben tari ... "
Kapıdan içeriye giren iki kişiyle onları içeri sokmak iste meyen polisin tartışması odanın içine doluverdi. Bütün baş lar o tarafa çevrilince Alperen içeri giren kadına acı bir gü lümseme eşliğinde bağırdı:
"Yine mi siz Vuslat Hanım! Bu sefer niçin geldiniz?"
"Zara Levian'ı teslim almaya elbette. Şu andan itibaren konu MİT 'in uhdesinde olup dava CIA ile işbirliği içinde gö rülecektir. Ve size CIA'den Kevin Woodmaker'ı takdim ede yim."
Adam odadakilere başıyla selam verirken Vuslat Hanım sanki Alperen'e "Rövanşı aldım!" der gibi bakmış, eliyle de

Zara'ya bir tabanca işareti yapıp tetiği çekmişti. Alperen onun uğraştığı konu hakkında bilgisinin olmadığını, acemi lik ettiğini düşündü. Kızı almaya gelmişti ama masada duran pelür kağıdı istememişti. Alperen de el çabukluğuyla kağıdı ikiye katlayıp yazılannı görünmez kılıvermişti. Selim Alpe ren'in bu hanıma karşı her zaman rövanşı alacağına inanmış gibi davranıyor, olup bitenlere sanki hiç şaşırmıyordu. Tepe lerde işler böyle yürüyordu anlaşılan. Şahit olduğu manzara
Emniyet İstihbaratı ile MİT arasında bir çatışma mı, yoksa
Vuslat ile Alperen arasında bir rekabet mi, karar veremedi.
"Ve siz, Selim Hocam, sizi de devralıyoruz! Bizimle gele ceksiniz!"
Selim bulunduğu odada gördüğü onca itibar ve nazik mu ameleden sonra daha dünkü çocuk görünüşlü ve küstah bir genç hanımın kendisine emredişine bakarak bir an "Gelece
ğimi zannetmiyorum!" demek istedi ama neler olacağını me rak ediyordu. Sadece Babil, Sümeroloji ve Hz. İbrahim değildi merakını kışkırtan şey; artık MİT ve CIA işin içindeydi. Ve daha ilginci suçlanan Yahudi bir kız idi. Yani Mossad'ın da kapıdan girmesi an meselesiydi.

X
"İbrahim 'in doğduğu gece babası Tareh, arkadaşlarına evinde bir ziyafet veriyordu. Arkadaşları arasında Nemrut'un kahin ve danışmanları vardı. Misafirler gecenin geç vaktinde evden dağı lırken gökte bir yıldızın dört bir taraftaki diğer yıldızları yuttuğu nu gördüler. Sabah olduğunda durumu

Nemrut·a haber vererek dünyaya hükmedecek ve krallığını elinden alacak bir çocuğun dünyaya geldiğini söylediler. Bu çocuğun babasını bulup büyük para karşılığında çocuğu ondan satın almasını ve öldürmesini tavsiye ettiler. O sırada İbrahim 'in babası onlara, 'Sizin tavsiye niz bana bir adamın bir katıra 'Eğer bana kafanı kesmek için izin verirsen sana arpa dolu bir ahır bağışlayacağım' demesi üzerine katırın, 'Kafamı kestikten sonra arpa dolusu ahır neye yarar?' de yip adamın teklifini reddetmesini hatırlattı. Şimdi ben de size söy lüyorum. 'Eğer çocuğu kesecekseniz onun babasına vereceğiniz paraya kim varis olacak?' diye sordu. Bunun üzerine Nemrut'un danışmanları o gece doğan çocuğun Tareh'in oğlu olduğundan
şüphelendiler ve ona dün geceki ziyafetin doğan bir bebekle ilgili olup olmadığını sordular. O da 'Evet, öyleydi, ancak bebek kısa süre sonra öldü!' diye cevap verip hemen oradan ayrıldı, evine gitti ve oğlunu alıp bir mağaraya götürerek orada sakladı."
Kaufman Kop/er; Abraham J. E. V. /, Landan 1901, p. 86, Şaban Kuzgun, Hz. İbrahim ve Haniflik, İstanbul 1985, s. 50-51

Yarım saat sonra istanbul, Eminönü, 1 Haziran, 17.00 elim, diğerleriyle birlikte Vatan Emniyet'in bahçesin de siyah VIP minibüse binerken az kalsın yanlanndan geçen genç bir Japon ile çarpışacaktı. Göz göze gelip S birbirlerine yol verdiler. O sırada Japon'un dönüp dönüp Za ra'ya baktığını fark etti. Eli kelepçeli genç bir kızın iki kişi tarafından koluna girilip götürülüyor oluşunu garipsemiş ol malıydı, öyle düşündü.
Şoför, kapıyı kapatır kapatmaz GPRS cihazına Beşik taş-Serencebey rotasını girdi. Ekranda beliren istikamet
Unkapanı-Taksim yerine Eminönü-Karaköy-Fındıklı güzer gahını veriyordu.
"Şişhane'de yoğunluk var efendim!" diyerek
Vuslat Hanım'a baktı. O başını sallayarak "Tamam , Eminö nü-Fındıklı!" diye onayladı.
Yolda Kevin ile Vuslat havadan sudan konuşuyor, Selim ile
Zara da nedense karşılıklı gözlerini birbirinden kaçırmaya çalışıyorlardı. Oysa Sümerlere ve tarihe ilişkin konuşacak ne kadar ortak alanları vardı.
Zara üzgün görünmüyordu. Pişmanlık duyan insanların tavırlanndan da çok uzaktı. Selim "Ya çok iyi rol yapıyor, ya da dünyayı fazla umursamıyor" diye geçirdi içinden. Minibüs
Unkapanı Köprüsü girişinden Eminönü istikametine saptı.

Yüz metre gittiler, gitmediler, birden trafik tıkanıverdi. Vus lat şoföre polis çakarlannı yakıp yan yola girmesini söyledi.
I-ıh!.. Yan yolda hınca hınç araçla doluydu. Selim her iki aja nın da ellerini silahlarına yakın tutmaya başladıklarını fark edebiliyordu. İkisinin de gözleri dışarıdaydı. Selim çarpık yapılaşmadan nasibini almış Tahtakale dükkanları arasın da çinileriyle ünlü Rüstem Paşa Camii'ne baktı. Barakaların arasında kalmış bir yapı yerine çöplüğe düşmüş bir pırlanta gördü.
Birkaç dakika içinde trafik tamamen durdu. Zara yerinde kıpırdandı, üzerinde bir tedirginlik var gibi. Vuslat sürücüye kapıların kilitlerini yeniden kontrol etmesini söyledi. Başını kaldırıp ön tarafa baktı. Elli metre kadar ileride iki araç sü rücüsü tartışıyordu. Kaza yapmadıkları halde yolda tartışan iki sürücü, üstelik ikisi de genç ve zinde. Bunun normal dışı olabileceğini düşündü ve silahını belinden alıp emniyetini açtı. Tam o anda minibüsün içi yoğun egzost kokusuyla dol maya başladı; hızla. Şoför inip kontrol etmek istediyse de Vuslat izin vermedi:
"Camlan aralayıp nefes almaya devam edin. Bayan Zara!

Galiba birileri bizim buradan geçeceğimizi biliyorlar. Olabi lir mi?"
"Olabilir!"
Selim, Zara'nın o halde bile kendisini yakalayanlara kar
şı pervasız davranabildiğine şaşırmış, Kevin buna ne diyecek kabilinden bakıyordu. Kevin namluya mermiyi vermiş bek liyordu. Sanki yapmak istediği bir şey var da yapamıyor gi biydi. Vuslat'ın başına bir kurşun sıkıp Zara'yı kaçırabilirdi pekala Sonra ayaküstü kuruverdiği komplo teorisi için yüzü nü buruşturup mırıldandı. "Kendine gel Selim Bey, fazla casus filmi de seyretmezsin a!"Ve birden Üzerlerine kurşun yağmaya başladı. Herkes eğilip hedef küçültüyordu. Neden sonra on lara bakarak Selim de eğildi. Minibüsün camlan birer birer dökülüyordu. Kevin, Vuslat'ı suçlar gibi bas bas bağırdı:
125

"Allah kahretsin neden bir zırhlı araçla gelmedik sanki!"
"Boşver zırhlı aracı, kızı koru!"
Dışarıda çığlık sesleri, kaçışan insanlar, araçların şiddetle açılıp çarpan kapılan ... Koca caddede sanki kıyamet yaşanı yordu. Panik her yerdeydi. Mermiler uzaktan geliyor, kurşun vınlamalan kulakları sıyınyordu. Bunu her kim veya kimler yapıyorsa belli ki çevre binalardan birinin üzerine konuş lanmışlardı. İşbirlikçilerinin de araçların arasında oldukla rı kesindi. 100 metre ileride trafiğin akışını durduran araç kazası ve tartışma tesadüfi olamazdı. Selim o sırada kimse nin kendisini umursamayacağını düşündü. Büzüldüğü yer den başını kaldırmadan bir yandan Şahadet getiriyor, diğer yandan olanları izliyordu. Vuslat minibüsün yer döşemesine uzanmış kapıyı kolluyordu. Açan ilk kişiyi yere indirmek için.
Ama beklediği saldın şoför kapısından geldi. Üstelik sürü cünün başına bir kurşun sıkılarak ... Ve içerisi biber gazıyla dolmaya başladı. Selim gazın çıktığı silindir kapsülü ayakla rının ucunda görebiliyordu. Alıp dışarı atmak için eğildiğin de yerde uzanan Vuslat'ın anahtarlarını düşürdüğünü fark etti. Elinin biriyle kapsülü dışarı atarken diğeriyle anah tarları kavradı. O sırada Kevin Vuslat'a "Bizi koru!" diyerek
Zara'yı kapıya ittirmekle meşguldü. Kendisi onun siperinde minibüsten inip yandaki aracın önüne ilerledi. Şimdi hepsi nin gözlerinde yaşlar vardı; görmeyi bile engelleyen yaşlar ...
Selim gözünü aralayıp Vuslat'a baktı. Kapı kenarında sırtı nı dışarı vermiş kendisine çıkmasını işaret ediyordu. Sürüne sürüne kapıya geldi. Vuslat ayağıyla onu dışarı yuvarlarken
"Kaç buradan, durma, bir dakikalığına ben seni koruyorum!" diyebildi. Selim ne yapacağını bilemedi. İki araç ötedeki boş taksiye kadar koşup arka kapısını

açarak kendini içine attı.
Şoför direksiyonun altında büzülmüş öylece bekliyordu. Dı
şarıda silah sesleri şiddetlendi. Bir ara Zara'nın "Kitroooon!
Sen misiiiin?" diye bağırdığını duydu. Bunun bir isim olduğu aşikardı.
Meseleyi çözmeye başladı. Birileri Zara'yı kaçırmak

istiyordu. Kitron bir Yahudi adına benziyordu. O halde dışa rıda Mossad ile içeride MİT ve CIA karşı karşıya sayılırdı.
Birden kendilerine ateş edenlerden ikisini minibüsün arka sında gördü. Bu operasyonu hangi örgüt servis ediyorsa en az beş kişiyle Üzerlerine yükleniyordu. Nihayet çevreden polis sirenleri duyulmaya başlandı. İleride bir ses megafonla ön deki araçlara uzaklaşmaları için talimat veriyordu. "Bölgede- ki trafik memuru olmalı!"
Vuslat, Zara'yı gözden kaçırmaması gerektiğini biliyordu.
Baktı, Kevin onu olay mahallinden uzaklaştırıyordu. Yaşadık larının Kevin tarafından hazırlanmış bir tuzak ve kaçırma operasyonu olabileceğini düşündü. Peşlerinden koşarsa yeti
şebilirdi. Ancak binalarda konuşlanmış namlunun ateşinden buna fırsat bulamayacaktı. Ön tarafta trafik açılmaya, araç lar birer ikişer olay yerinden hızla uzaklaşmaya başladıla r.
Hayır, kızın gidişine müsaade edemezdi. Vedat Bayrak onu kurumda barındırmazdı. Üstelik Alperen'e de madara olur du. Gözlerini ovuşturdu ve çömeldiği yerden silahını Kevin'a doğrulttu. Selim gizlendiği taksinin içinden olup biteni izli yordu. "Hayır, yapma!"
Vuslat'ın tetiğe bastığı an Kevin tabanca tutan eliyle om zunu kavradı. Zara bunu fırsat bilmiş olmalı ki tekrar "Kitro oon!" diye bağırdı. Yine cevap gelmemişti. Ama minibüsün ar kasında bir yerlerde biri veya birilerinin siperlendiği belliydi.
Zara, yaralanan Kevin'dan kurtulup gerisin geriye koştu. Vus lat o sırada şarjörünü değiştirmekle meşguldü. Selim trafiğin açıldığını görünce taksi şoförüne baktı. Adam hala direksi yonun altına büzülmüş saklanıyordu. Adamı dürtüp kontağı açmasını söyledi. Önlerinde yalnızca iki araba vardı. Hareket etmeleri an meselesiydi. Şoför motoru çalıştırdı. Zara birine doğru koşuyordu. Belki de "Kitron" dediği kişi oydu. Vuslat'a baktı. Kurşunlardan korunmak için mevki alırken hala bir eli gözlerindeydi. "Durumu zor!" Bakışlarını tekrar Zara'ya çevir di. Onun gülümseyerek koştuğunu görünce tuzağı kuranların

başarmak üzere olduklarını anladı. Türk emniyeti ve MİT aynı anda çuvallamış olacaklardı. Zara hızla koşuyordu ve birkaç nefes sonra yanlarından geçecekti. Kararını verdi. Kı zın kaçmasına müsaade etmeyecekti, edemezdi. Ve tam kendi hizasına geldiğinde, bindiği taksinin kapısını hızla açarak onun çarpmasını, çarpıp düşmesini sağladı. Sersemleyen be denini bir çuval gibi içeriye çekip şoföre "Sür! Durma, sür!
Karaköy'e!" diye bağırdı. Şoför yaşlıca bir adamdı. Neye uğ radığını şaşırdı. Aracına izinsiz binmesi yetmiyor gibi bir de eli kelepçeli ve yarı baygın bir kızı yanına almış, kendisine emrediyordu. Öfkeli müşteri ... Başının belada olduğunu dü
şündü ve Karaköy istikametine sapmak yerine Sirkeci istika metine devam edip Yeni Cami'nin önünde durdu:
"İnin arabamdan!"
Selim Zara'ya baktı. Kendine gelir gibiydi. Şoförle tartış manın hiçbir yararı yoktu. Elinde bir tabanca olsaydı da onu buna zorlamazdı zaten.
"Uyanın hanımefendi, gidiyoruz!"
Zara bayılıp ayılmanın sersemliğiyle neye uğradığını şa
şırmış, olayın nerede kopup nerede başladığını kestirmeye
çalışıyordu. Zihni koşuşturmaca içinde bir boşluğa saplan mıştı sanki. Emre itaatle ilerlemeye başladı; sendeleye, sen deleye... Selim, Mısır Çarşısı'na girip kalabalıkta izlerini kaybettirmenin iyi olacağını düşünüyordu. Güney kapısından çıkıp bir taksiye binebilirlerdi. Birden Zara'nın ellerindeki kelepçeyi fark etti. Çarşıdaki satıcılardan birinin tezgahına bir kağıt para atıp askıdaki yazlık fularların en büyüğünü
çekti. Sonra da Zara'nın elinden tutup fuları üzerine örttü.
Şimdi bakanlar el ele tutuşmuş iki sevgilinin hızlandırılmış turistik bir gezi yaptığını sanacaklardı.
Selim sokağa erişince durup Zara'nın yüzüne dikkatle baktı. Kendisiyle gelmekte fazla gönülsüz gibi görünmüyor du. Belki o da olay yerinden uzaklaşmanın iyi olduğunu dü
şünüyordu. Yoksa Selim gibi bir üniversite hocasından kur-

tulma konusunda onu sekiz dereye götürür dokuz kere susuz getirirdi. Hatta kendisinin Marmaray' a binme teklifini bile reddetmedi. Kaçmanın en güzel yollarından biri kalabalığa karışmaktı madem, neden olmasındı? Üstelik yanındaki ada ma soracağı onca şey varken!
Marmaray'da Zara hiç tepkili davranmamış, bilakis kelep
çeli elleriyle Selim'e tutunarak samimiyet göstermişti. O sı rada Selim acemice bir gözdağı vermeyi denedi:
"Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum."
Zara dudak kıvırarak gülümsedi:
"Neyin peşindeymişim?"
Selim birden kendini çok mahcup hissetti. Bu kızın kaçma sına izin vermediğini yahut onu kaçırdığını düşünmekle ne büyük aptallık ettiğinin farkına vardı. Bir üniversite hocasıy dı ve kurşunların vızıldadığı bir ortamda işin ustalarına tere satmaya kalkmıştı. Zara içinden kendisine gülüyor olmalıydı.
Marmaray'ın hınca hınç kalabalığında bu kız kaçmak ister se ona nasıl mani olabilirdi ki? Hala kelepçelerini tuttuğunu fark edince birden elini çekiverdi. Zara yüzüne önce anlamsız baktı. Sonra ona verdiği alaylı cevaptan alındığını hissetti.
Selim, göründüğü gibi nazik birisi olabilir miydi? Galiba öy leydi. Yüzündeki mahcubiyet onu gösteriyordu. Gülümsedi:
"Tamam, kusura bakma!"
Marmaray'dan inesiye kadar hiç konuşmadılar. Üsküdar
İstasyonu'nda yürüyen merdivenlerin başına geldiklerinde
Zara şakayla karışık sordu:
"Elimi tutmayacak mısın? Kaçarım belki?"
Bu sefer Selim efelendi:
"Kaç da görelim!"
Üsküdar Meydanı kalabalık sayılırdı. İnsanların pek çoğu deniz seyrine gelmiş gibi avare dolanıyorlardı. Güneş, Top kapı Sarayı'nın üzerinde hararetini yitirmiş öylece süzülü yordu. Akşam alacası çöktü, çökecekti. Selim ilk gördüğü po lise durumu anlatıp kızı teslim etmeyi düşündü ama bunun

emniyetli olmayacağını biliyordu. Onu Alperen'e vermeliydi.
İyi ama nasıl? Telefonla arayamazdı, böyle bir ortamda tele fonundan çıkacak bir sinyal çok tehlikeli olabilir, Alperen'den evvel başka bir ekip yanlarında bitiverirdi. "Bu kız takip edil diğine göre!" Sonra aklına bir fikir geldi ve kendini kutlar gibi gülümsedi; birYahudi'yi cami meşrutasında saklamak!..

"İşte bu iyi olur!" Ama akşam namazına kadar sahilde gezine rek oyalanmaları gerekecekti. O arada bir yerlerde çay içmek de mümkündü. Kızkulesi'ne bakan çay bahçelerinden biri?
"Pekala!"
Bahçenin arka köşesindeki masaya oturduklarında konuş maya Zara başladı. Doğrudan konuya girmek yerine etrafında dolanmayı tercih ederek elbette:
"Şu İbrahim diyorum, sence nerede doğmuştur?"
"Neden? Aradığını gidip orada mı bulacaksın?"
"Belki de, neden olmasın? Ur'a yahut Urla'ya birlikte bir seyahat düşünmez misin?"
Selim bir an şaşaladı. Neler oluyordu? Herkese şiddet gös teren, hırçınlaşan bir kız kendisiyle tıpış tıpış gelmiş sohbet ediyordu. Kaçmak için hiçbir teşebbüste de bulunmamıştı
üstelik. Eğer bu kız eğitimli bir Mossad ajanı ise elbette ken disini bir hamlede yere yatırabilir veya etkisiz bırakıp kaça bilirdi. Ona istediğini vermeyi düşündü:
"Ur'a gitmelisin. Şöyle Fırat üzerinde, Basra Körfezi'ne ya kın bir liman kasabası olan Kusa'ya. Bereketli Hilal'in kalbi ne. Vaktiyle bolluk ve ihtişam içinde yaşayan, dar sokakları nın kerpiçten atölyelerinde deri işçiliği, metal süslemecilik ve altın dökümcülüğünün fevkalade önemli bir sanata dönüştü ğü 250 bin nüfuslu başkente. Şimdi yerinde yeller esiyor."
"Yeri bilinmiyor mu?"
"Elbette biliniyor ama şimdi orada küçücük bir köy kalmış artık. Bir zamanlar tanrı kral Ur-Nammu, nam-ı diğer Nur-A dud'un zengin kenti..."
"Nur-Adud, yani Nemrut?"

"Bir kısım araştırmacılar öyle söylüyor; Hz. İbrahim'in ya
şadığı varsayılan iki binli yılların üst eşiğinde Babil'in tanrı kralı o. O kadar ki adının 'nam' hecesi Sümer dilinde sekiz köşeli bir yıldız olarak yazılıyor ve şans göstergesi olan bu yıldız onu Babil'in tanrısı yapıyor. Ama sen bunları zaten bi- liyorsundur."
"Hayır, bilmiyordum, sen anlat lütfen!"
"Bazı stellerde yıldız, ay ve gü neş tasvirlerini görmüşsündür;
üçü bir arada. İşte o steller
Ur-Nammu'yu tanrılaştırıyor. Sü merologlar bu fikirden yola çıka rak yıldız, ay ve güneşin bir arada -· ---_ --- -.----
--. -----= = =--. bulunduğu tasvirlerin Nemrut dö
-_··---_ --=-- nemini temsil ettiğini söylüyor- lar."

-=-=------.-
"Peki ama, neden bu adamlar
---- --· ------
-- - -=---- -- kendilerini tanrı ilan ediyorlar?"
------- .-
 ·
Selim, romantik bir Üsküdar
-- - - ----· akşamında, bir çay bahçesinde,
Babil dönemine ait stell yanında güzelce bir genç kız ile (Urfa Müzesi! güneşin ufukta bıraktığı romantik kızıllığı seyretmek varken Sümer tanrılarından bahsetmenin garipliğine omuz silkerek soruya cevap verdi:
"Düşün ki bugün Mezopotamya, İran, Irak, Anadolu, Afga nistan, Filistin ve Mısır adıyla andığımız coğrafyanın bütün zenginlikleri ayağına akıyor. Düşün ki Fırat ve Dicle'de işle yen tekneler, denize açılan gemiler, deve kervanları, kağnılar, eşek katarları hep senin şehrine uğruyor. Sulama kanalları sebze ve meyvenin her çeşidini, toprak da hurma ve meyve nin bütün lezzetlerini halkına sunuyor. Ve hayatın tek amacı var, servet yığmak ve eğlenmek. Servet çoğaldıkça hırs artar, vicdan alıp başını gider. Hırs yaygınlaşıp vicdan azalınca

toplumda tefecilik ve faiz çoğalır. İnsanlar birbirine şüpheyle yaklaşmaya, güvenmemeye başlar. Böyle bir toplumu yöne tecek kişinin rütbesini bir kimlik gibi kullanması ve halkın hem güvenini, hem korkusunu üzerinde taşıması gerekir. Bu da ancak tanrılıkla mümkündür."
"Et ve kemikten ibaretsiniz ve yine et ve kemikten olanlara karşı tanrılık iddia ediyorsunuz, garip değil mi?"
"Babil'de tanrı olmak hiyerarşik bir yapının en üstünde ol makla izah edilebilir. Tapınakların hepsi en tepede sembolik bir tanrı düşünür ve onun gücünü kullanan bir krala itaat eder. Bir aile reisi gibi... Diğer görevlerin hepsi bu reise ya kınlık ve intisap ile ölçülür. Tapınağın yöneticisi veya bekçisi, kumandanı veya falcısı, sanatkar veya işçisi hep bu sistem içerisinde tanrıya yakınlık iddiasında hiyerarşik dizilim gös terirler. Mesela Hz. İbrahim'in babası Azer veya Tareh, tapı nakta bir put ustası heykeltıraş olarak Nemrut'un katında üçüncü dereceden yetki sahibi önemli biriydi."
"Tanrı-kralla iyi geçinmek zorundaydı da diyebilir miyiz?"
"Hele de Nur-Adud gibi kibirli ve öfkeli biriyle!.. Tarihler onu kibrinden dolayı dost görünen düşmanlar edinmekte pek maharetli gösteriyorlar."
"Sarayınızda haininiz var ise devletiniz çabuk yıkılır el bette. Ur-nammu yıkılınca Ur'un da yıkılışı, Babil'in sonu oluyor desene?"

"Eh! Siz Allah'ın elçisini ateşe attırırsanız, kendinizi tanrı ilan eder, her sözünüz tanrı buyruğu olsun isterseniz, Elam lılar gelir ülkenizi işgal eder, tanrılık iddiasında da olsanız saltanatınıza son verir."
"Bir köpeği başka bir köpek ısınr."
"Aynen öyle. Bütün bunlar İbrahim'in Ur'u terk etmesin den sonra gerçekleştiğine göre burada bir İlahi cezadan da söz ediyor olabiliriz. Ne de olsa adam dünyada ilk kez sözlü olarak yasa hazırlatan kişi."
"Hammurabi mi bu?"

"Hayır, hayır, Hammurabi Nemrut'tan sonra gelmiş bir başka tanrı-kra ldır. Sümer'in sözlü yasalarından yararla narak yeni kanunlar tertip ettirmiş, kendinden evvelki yasa maddelerini toplayıp tabletlere yazdırtmıştır; sanılanın ak sine, o bir kanun adamı değildir."
"Belki biraz da İbrahim'in getirdiği şeriat hukukundan ya rarlanmıştır öyleyse."
"Kanun tabletlerindeki evrensel değerleri inceleyen bazı araştırmacılar böyle iddia ediyorlar!"
"Siz öyle düşünmüyor musunuz?"
"Bunun için Hz. İbrahim'e gönderilen İlahi mesajı bilmek gerektiğini düşünüyorum. İlahi mesaj ile Hammurabi kanun larında örtüşen maddeler varsa bu sorunun cevabı olumlu verilebilir, yoksa boş iddia olur. Bununla beraber Ur-Nam mu'nun büyüyen ülkesinin bir medeniyet yarattığı ve kabile söylenceleriyle idare olunamayacağı ortadadır. Muhtemelen yazılı kurallar ortaya koymanın kaçınılmaz olduğu bir çağ dı o. Nemrut'un, tanrılığını ispat için buna ihtiyacı da vardı.
Ağzından çıkan her şeyin kanun olmasını hangi kral istemez?
Hele bir de kral adına hükmeden mahkemeler kurmuşsanız."
"Ziggurattaki mahkemeleri mi söylüyorsunuz?"
"Evet, Zara Hanımefendi, işte o mahkemeler. Şimdi bu mahkemeleri bildiğinize göre size bir soru sorabilir miyim?"
"Tabii, neden olmasın!"
"Bir zamanın tanrı-kralı Doğu topraklarında sekiz katlı zigguratlarda mahkemeler kurdururken Batılı dostlarımız bundan dört bin yıl sonra hala dünyada ilk kanunları kendi lerinin yaptığını söyleyip 'Roma Hukuku'ndan bahsediyorlar.
Ne dersiniz?"
"Hımm!.. Hiç düşünmedim ama haklısınız. Galiba Do
ğu'nun hakkı yeniyor."
"Dahasını söyleyeyim; Ur-Nammu'nun davalanın gören o zigguratı Ay tanrısı

Sin'e tapınılsın diye yaptırdığını ve göz lemevi olarak da kullandığım biliyor muydunuz?'
133

"1-ıh!"
"Bu durumda Batılı dostlarımızın ilk uzay araştırmalarım yine kendilerinin yaptıklarım söylemelerini nasıl karşılıyor sunuz?"
"tık usturlabı Müslümanların yaptığını inkar etmiyorlar, haklarını yemeyelim."
Zara, Selim'in yüzündeki samimiyeti yakalamışken fırsatı kaçırmak istemedi:
"Sümerler hakkında ben de size bazı bilgiler anlatabilirim
Selim Bey! Tabii dinlemek isterseniz?"
"Estağfurullah, memnun olurum."
"O halde sorun, bilmediğiniz ne öğrenmek isterdiniz?"
"Sümerler dönemindeki okuma yazma oranını çözemedim, mesela ... Eğer biliyorsanız ... "
"Dört bin yıl sonra bugün bile sayısız insanı uğraştıracak, gizli servislere iş çıkartacak, uğruna araçlar taranıp cinayet ler işlenecek, hatta kadın kaçırılıp bir çay bahçesinde kelep
çeli tutulacak kadar önemli tabletleri varken, üstelik de tab let sayılan yüzbinlerle ölçülüyorken Sümer'de okuma yazma oranının düşük olduğunu söyleyemeyiz herhalde."
"Bilakis, ben katipliğin itibarlı bir meslek olduğunu düşü nüiim hep. Sayılarının da çok fazla olmadığını zannederim."
"Yine öyle düşünmeye devam etmelisiniz Selim Bey, çünkü bunca tableti yazan bunca yazmanın hepsi seçkin amelular dan ... "
"Nelerden, nelerden?"
"Amelulardan dedim, hani din adamları, devlet memurları ve orduyu oluşturan katman. İbrahim'in babası gibiler. Bun lar kaymak tabaka. Sonra Nuşkenular geliyor; tüccar, zenaat kar ve çiftçilerin oluşturduğu halk yani. Ve nihayet Ardular ... "
"Değersiz köleler!.."
"Bütün değerli şeyleri yapan ama isimleri olmayan de
ğersiz köleler, evet! Geride bıraktıklarına hükmetmek adına birbirimizle kavga ettiğimiz köleler. Babil Kulesi'nin basa-

maklannda, asma bahçelerinin sütunlarında, müzelerin göz kamaştıran koleksiyonlarında, katiplerin kalemlerini batır dıkları tabletlerde parmak izleri ve alın terleri olan köleler!"
"Emeğe düşkün köle ruhlu biri konuşuyor. Üstelik kölenin müzedeki tabletini emeğe saygı adına tahrip eden biri!"
"Benim tahrip etmediğimi işte buradan anlamalısın!"

"Kim o halde?"
"Bunu öğrenmeyi senden çok istiyorum Selim Bey, buna inanabilirsin!"
Selim "Nasıl?" diye sormadı, garsona hesabı getirmesini işaret etti. Cami bahçesindeki odasında saklamayı düşündü
ğü şu kızın aklından nelerin geçtiğini bilmek istiyor muydu gerçekten? Belki bilmese daha iyiydi. Yanından kaçıp gitme diğine göre şimdilik kendisine muhtaç olmalıydı; ister sak lanmak, ister bilgisinden yararlanmak için. "Ateşle oynuyor sun Selim, sav kızı başından! Yoksa kendini sana pahalıya satabilir!" Selim'in aklından geçenler gözüne takılıp kalbine indiğinde her öğrencisine "Namus, güzelliğin sadakasıdır" diye verdiği öğüdü hatırladı. Belki de o güzelliğin etkisiyle, parayı öderken masada duran telefonunun açılıp numarası-
nın okunduğunu hiç fark etmedi. Daha da ilerisi, Zara'nın, bahçeyi terk ettikleri sırada kelepçeden tutması için kolları nı uzatmasıydı. Selim içinden geçenin tersini yaptı, hiç oralı olmadı. Artık kaçmayacağından emindi. İşte tam o anda ya nında yürüyen kıza acıyası geldi. Sonra da Allah'ın kullarına karşı hüsnüzan sahibi olarak yaklaşmanın insanı birçok yor gunluktan kurtaracağını, ruhunu dinlendireceğini düşündü.
Yol boyunca fazla konuşmadılar. Selim, yirmili yaşlarında masum yüzlü bir genç kızı hangi şartların böylesine tehli keli işlerin içine sürüklediğini merak ediyordu. Kimler için
çalışıyordu? Yahudi olması mutlaka Mossad için çalıştığını göstermezdi. Belki de bir mecburiyetin pençesindeydi. Üni versitede başarılı bir akademisyen olacak derecede zeki, eği timli, bilgili ve yabancı birkaç lisana sahip birisi için trajik

bir durumdu. "Her neyse canım," dedi içinden "bu gece cami müştemilatında kalsın. Yarın Alperen' e teslim ederim."
Cami bahçesine vardıklarında Selim yaşlı çınar ağacının gövdesindeki bir oyuğa gizlediği anahtarı aldı ve "Burası be nim saklı çalışma odamdır!" diyerek kapıyı açtı. Misafirine yer gösterir gibi bir işaret yapıp ceketini çıkardığı sırada ce-
binde metal bir ses duydu. "A-ha, Vuslat Hanım'ın anahtar ları!" diye hatırladı sonra ve çıkarıp masaya koymak istedi.
Evet, Zara'nın bileklerindeki kelepçenin anahtarı da oraday dı. Hiç tereddüt etmedi, varıp kızın elini çözdü. Zara minnet ifadesi gibi sordu:
"Beni Emniyet'te Alperen'e mi teslim edeceksin?"
"Kime teslim edeyim sence?
"Hiç kimseye!"
"?"

136

XI

"Yüzyıllar önce Pers Kralı Ahaşveroş' un sarayında bir şölen vardı. Kralın emrine rağmen Kraliçe Vaşti o şölene katılmadı. Pers Kralı Ahaşveroş öfkelendi ve Kraliçeyi boşadı. Hemen yeni bir Krali çe adayı aradılar. Çok sayıda aday arasından Ester'i seçtiler. Yeni Kraliçe Ester Yahudiydi ama bunu gizliyor; sırf Yahudilerin gele ceği için Ahaşveroş' un yatağına giriyordu. Kuzeni Mordehay. bir gün baş vezirin huzuruna çağrıldı. İçeri girdi. Baş vezir Haman'ın önünde saygıyla eğilmedi. Baş vezir öfkelendi. Bu büyük saygı sızlıktı. Kraliçenin kuzeni de olsa fark etmezdi. Önünde saygıyla eğilmek zorundaydı. Araştırdı. Aldığı istihbarata göre adam gizli bir Yahudiydi. Baş vezir Haman tüm Yahudileri katlederek intikam alma kararı aldı. İlk iş olarak Kral Ahaşveroş·u doldurdu. 'Sınır larımız içinde sizin yasalarınıza uymayan bir halk var' diye Yahu dileri ihbar etti. Kraldan soykırım fermanı aldı. İşte bu olayı öğ- renen gizli Yahudi Kraliçe Ester tekrar devreye girdi. Baş vezirin kendi ailesine entrika kurduğunu iddia etti. Kralı doldurdu. Ve baş vezir Haman ile oğulları, Kraliçenin kuzenini asmak için yaptırdığı elli arşın yüksekliğindeki darağacında asıldılar. Kraliçenin kuzeni Mordehay da baş vezirlik makamına oturdu."

(Kitab-ı Makaddes, Ester, 1-1 O"dan)

137

Aynı saatte istanbul, Eminönü, 1 Haziran, 17.15 lperen, Vuslat'ın Zara' götürmesinden hemen son yı ra tabletin kağıt kopyasını kasaya kilitledi. Bundan Asonra neler olabileceğini düşünmek için de Zara'nın sorgu sırasındaki ses ka tlarını dinlemeye başladı. Kapısı yı çalındığında zihni İsrail ile Amerika arasında gidip geliyor du. Olaya Japonya'nın da karışacağını söyleseler asla inan mazdı.

"Benim adım Arai, Masaaki Arai!" dedi Türkçe olarak, son ra İngilizce devam etti:

"Size Japonya Ulusal Polis Örgütü (NPA) Keisatsu-chö'nun özel talimatını sunmaktan şeref duyanın. Ben bir Kei bu-ho' . Yani yardımcı polis müfettişi. NPA genel komi yum serinin ülkenizin Tokyo Büyükelçiliği vasıtasıyla İçişleri Ba kanlığı'nıza ulaştırdığı mesaj doğrultusunda sizinle işbirliği yapmamız öngöıiildü."

Alperen misafirinin kendisine uzattığı, İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel

Müdürlüğü'nce onaylanan belgelerin su retlerine baktı. Müfettişe her konuda yardım etmesi gerektiği yazılıydı. Suratını buruşturdu. İçinden "Bunca işin arasında bir de Japon mu avutacağız yani!" diye geçiriyordu:
"Buyurun Bay Arai, size yardımcı olacağım konu nedir?

Masaaki cebinden iki fotoğraf çıkarıp üsttekini Alperen'e gösterdi. Nemrut Dağı'nın genel göriinümü:
"Bu fotoğrafı çeken kişiyi arıyorum!"
"?"
"Hayır, fotoğrafçı değil! Şu ikisinden biri!"
Alperen ikinci resimde, Nemrut Dağı'ndaki aslan horosko pu önünde samimi poz vermiş iki surete baktı. Tanımıyordu.
"Kim bunlar?"
"Biri İngiliz, diğeri İsrail vatandaşı. İkisinden biri Tokyo Üniversitesi'ndeki bir hanım asistanın katil zanlısı. Ve ben onu bulmak için buradayım."
"Onları neden İstanbul'da arıyorsunuz?"
"Çünkü buraya geldiklerini biliyorum. İşte şu yazıların ne olduğunu çözmek için."
Masaaki resimdeki kanjileri gösteriyordu. Sonra birden mahcup oldu:
"Özür dilerim, Bay Komiser, kanjide şöyle yazıyor; u-bi-do ga / ad-da-mah-he / igi in-lib"
Alperenin gözleri fal taşı gibi açıldı. Doğru duyup duy madığını kontrol etmek için tekrar okumasını söyledi. Sonra tekrar. Ve mırıldandı:
"Günaydın! Yüce Baba uyandı."
Bu sefer aynı şaşkınlık Masaaki'nin gözlerinden okunu yordu. Doğru adreste olduğunu anladı. İkisi birden gülümse diler. Masaaki ancak o zaman kendisine başka bir harf dizi limi gösterdi:
"Bunu da okur musun lütfen?"
"Zem veya Mez!"
"Harf, harf?"
"Z.E-M veya M-E-Z:'
Nedir peki?"
"Bilemiyorum ... Sence nedir?"
"Bir bulabilsem!"

Alperen devamını getirmedi. Üzerinde çalıştıkları olayın uluslararası boyutunda yardımlaşabileceklerini ve bunun iyi taraflarını kendisine bildirmek üzereydi ki emniyetin ge nel telsizinden bir olay anonsu duydu. Kulak kabartıp tekrar dinledi. Saatine baktı. Hayır olamazdı. Avazı çıktığı kadar ba
ğırdı:
"Vuslaaaat! ."

Anons Eminönü Tahtakale mevkiinde silahlı çatışma çık tığını, siyah bir minibüsün keskin nişancılarca tarandığını, yaralananlar olduğunu ve yakındaki ekiplerin acilen o bölge ye yönelmesini istiyordu.
Derhal telefona sarıldı. Üçüncü çalışta beklediği cevap geldi:
"İyiyim canım, ama Zara'yı elden kaçırdık! Benim hatam!
Kevin'ı yaraladım."
Alperen birazcık rahatladı. Çekmeceden tabancasını alır ken Masaaki'ye döndü:
"Gidelim arkadaş! Nasip, bazen kendisine gelmeyene de gider. Senin adamları nerede bulacağımızı biliyorum. Yürü haydi."
Yolda Masaaki Tokyo'da olup bitenleri, Alperen de Arke oloji Müzesi'ndeki tablet tahribatı ile Zara'nın sorgusunu anlattılar birbirlerine. Zara'nın telefonundaki şifreli mesaj
üzerinden karşılıklı olayın ayrıntılarını aktardılar. Bindikleri araç trafiğe takılınca sirenleri açtılar. O sırada Masaaki mak sadını açıkladı:
"Buraya katilin cezasını çekmesi için geldim Alperen-san,
Japonya'nın bilimsel onurunu aklamam için İstanbul'daki bütün Yahudileri ve İngilizleri tek tek sorgulamam gerekse de bunu yapmaya kararlıyım. Size Bay Kitron'un Yahudi oldu
ğunu söylemedim, değil mi? İzak Kitron!"
"Buna şaşırdım diyemeyeceğim Bay Masaaki, çünkü bizim küçük kızımız da Yahudi. Zara. Mossad'ın onu İstanbul'da ku rulacak bal tuzakları için tuttuğunu düşünüyoruz."

"Bal tuzağı nedir?"
"Bilirsiniz işte, pek çok istihbarat örgütünün kirli işle rinde kullandıkları kadınlar. Son yıllarda Mossad ve Savama
Türkiye'de bu tür kadınları kullanarak pek çok kaset, bilgi, görüntü ve ses arşivi oluşturdu."
"Şantaj amaçlı elbette?"
"Elbette! Her şey Schvat isimli bir hahamın bal tuzağı nı Ahd-i Atik'ten temellendirip dine aykırı olmadığına dair fetva vermesiyle başlamış. Öğrendiğime göre Schvat, Jan
Steen'in 1668'de yaptığı Ester ve Ahaşveroş isimli yağlıboya tablosunu -meğer bu tablo sanat çevrelerinde çok ünlüymüş cemaatine uzun uzun seyrettirip railattan evvelki beş binli yıllarda Yahudi Kraliçe Ester'in halkını kurtarmak adına Pers
Kralı Ahaşveroş'la yatışını bir kahramanlık destanı gibi uzun uzun anlatınca çıkardığı fetvalar da Yahudi cemaati arasın da kabul görmeye başlamış. Dahası,

yine kutsal kitaptan
Hever'in karısı Yael'in, düşman kumandanı Sisera'yı yormak için onunla cilveleşerek sabahlayıp sonrasında kafasını kes mesini de fetvalarını pekiştirmek için dile düşürmüş. Fetva lar Mossad'ın ilgi alanına girince de örgütün elit suikast timi
Kidon çeşitli ülkelerde bal tuzağı için genç kızlan kullanma ya başlamış."
"Bayan Azra böyle biri mi sizce?"
"Azra değil, Zara. Böyle olup olmadığını şimdilik yalnızca araştırıyoruz. Lakin deliller hep aleyhine. Gençliği ve esmer güzelliği de buna müsait gibi duruyor. Ne var ki Mossad'ın böyle bir ajanı yok."
"Zelot mu peki?"
"Zelot da ne?"
"Alperen-san bunu nasıl bilmezsiniz? Zelotlar radikal Ya hudilerin tedhiş örgütüdür. Hatta Mossad'ın bile başının be lasıdır."
"Deme Bay Masaaki! Hemen bu konuda bir araştırma yap malıyım!"

"Alperen-san önümüzdeki günlerde sırtımızı birbirimize dayayacağımıza göre şu resmiyet cümlelerini aradan kaldır malı mıyız, ne dersiniz?"
"Buna ben de sevinirim Masaaki-san ... I-hımm ... Masaaki!"
Alperen göz kırptı. Masaaki gülerek karşılık verdi. Unka panı istikametinden Atatürk Köprüsü'ne girmeden Eminö nü'ne döndüklerinde Masaaki aracın dikiz aynasından Piyer
Loti sırtlarından Haliç' e yansıyan kızıl güneşe bakarak bir den Nemrut Dağı'ndaki gün batımını hatırladı:
"Nemrut'a ne zaman gidebilirim?"
"Neden Nemrut?"
"Nemrut olduğu için elbette. Nemrut'suz İbrahim mi olur.
Sence bu şifrelerin peşinde olanlar Nemrut'tan ayrı kalabi lirler mi?"
"Yine anlamadım, neden Nemrut? Neden Urfa veya Ba bil'deki Ur değil de Nemrut?"
"Biraz İbrahim'in kutsal metinleri, biraz da Nemrut'un hazinesi için!"
"Dostum, sen bu araştırmayı ya İnternet sitelerinden yap tın veya Indiana Jones filmlerini çok seyrettin? Nemrut'un hazinesi yalnızca bir söylence. Birileri uydurup internete atı veriyor."
"Hayır, hayır, Sin-Ammar öyle değil!"
"Masaaki, sen Selim Hoca'yı geçtin birader, nedir bu
Sin-Ammar?"
"Ne değil, kim demeliydin. Yalnız önce sen şu Selim Ho ca-san'dan bahset, kim

bu adam?"
Masaaki Selim adını Keiko'nun telefonunda okuduğu bir mesajdan hatırlıyordu. "Sevgili Keiko! Yüce Baba 'ya selam olsun" diye başlayan bir mesaj yazmıştı. Eğer aynı kişi ise onunla tanışmak işlerini kolaylaştırabilirdi. Alperen'e sorar sa onun aradığı kişi olup olmadığını anlamış olacaktı. Ne var ki Alperen ona başka hatıralardan bahsetti:

"Hoca, sadece hoca, hoca-san değil. Hoca dediğime de bak ma, o benim çocukluk arkadaşım. Beraber sünnet olduk! Ta bii sen sünnetin de ne olduğunu bilmezsin."
Masaaki iki parmağıyla makas işareti yaparak söylendi:
"Sünneti biliyorum elbette! Selim diyorduk ... "
"Hayır, Sin-Ammar diyorduk. Kim bu herif?"
"Apokrif din kitaplarında anlatılan hikayelerden birinin kahramanı. Rivayete göre İbrahim peygamberden sonra onun müminleri gökten indirilen vahiyleri yüzyıllar boyunca ez berleyerek saklamışlar. Musa zamanında Musa'yı görmeden tek tanrıya inanarak yaşamışlar. Yüzyıllar içinde pek çok bü yük adam yetiştirmişler. Hatta Lagaş hükümdarı Ur-Nanşe ona ait ayetleri tabletlere yazdırıp gömdürtmüş. Ondan dört yüz sene sonra gelen Prens Gudea tabletleri çıkarmak iste diğinde hepsinin unufak olduğunu görmüş. Bunu Allah tara-fından gelen bir işaret sayıp o günden sonra ayederi ezber leyerek korumayı adet edinmişler. Böylece nesiller boyunca hafızadan hafızaya aktaracaklarmış. Ve her nesilde gizli gizli en az on hafız yaşamaya başlamış; İbrahim'in vahyini zihin lerinde saklayan on hafız ... Derken yıllar akmış ve İsa'dan bir nesil evvelki Kommagene hükümdarı Antiochos kendine güzel bir anıtmezar yaptırmak istediğinde yollan bir mimar ile kesişmiş. Sin-Ammar. Meğer Sin-Ammar İbrahim'e inanan hafızlardan biriymiş. Ve Antiochos İbrahim dinine uyan biri olmasına aldırmadan anıtmezannı bu mimara yaptırmış. Sa ray gibi bir anıtmezar, bir abide. Derler ki Sin-Ammar ken disine halef olacak bir hafız yetiştirmek yerine İbrahim'in vahiylerini tabletlere yazıp Antiochos için yaptığı abidenin hazine odasındaki zemin taşlarının altına gömmüş. Ne kadar ironik değil mi? Adam İbrahim'in emanetini en büyük düş manının adıyla saklıyor; Nemrut! Kim Nemrut Dağı'nda İbra him'i arar ki! Sin-Ammar çok zeki biri olmalı. Çünkü anahtar olarak bir disk oluşturmuş ve rivayete göre bir tabletin içine saklamış. Diskin yerini gösteren şifreleri ise Hz. İbrahim'in

sünnetine uygun olarak onun hayatı boyunca seyahat ettiği yerlerden birer sembolle işaretlemiş. Meğer kendisi vaktiyle
İbrahim'in sünnetine uyup ayak izlerini takip ederek her yere gitmiş, oralardaki inananlara vaazlar vermiş, bu arada da
şifreleri bir bir yerleştirmiş. Apokrif kitaplara göre Sin-Am mar'ın şifresi, İbrahim'in iman esaslarından oluşuyormuş."
"Yeter Masaaki-san, yeter birader! Ne Yahudi, ne Hıristi yan, ne Müslüman'sın ama bunca şey biliyorsun. Gerisini Se lim-san'a anlatırsın; şimdi iniyoruz."
Alperen şoförüne kilitlenen trafiği gösterip beklemesini ve açılır açılmaz da yanına gelmesini tembihleyip koştu. Ma saaki de peşinden. Nefes nefese ve merakla. Tabii her şey olup bitmişti. Alperen siyah minibüsü delik deşik görünce eşinin buradan sağ çıkmasına şükürler etti. Öndeki trafik düzene girmiş iki şeritten akıyordu. Peki ama o neredeydi? Cadde kenarındaki polis ekipleri ve ambulansın yanında olmalıydı.
Evet. Görünce sarıldı. Sonra da Masaaki'ye tanıştırdı:
"Eşim, Vuslat!"
Alperen ile Masaaki yaşananları öğrenince Vuslat'ın bü yük bir tehlike atlattığını söyleyerek onu teselli ettiler. Vus lat'sa zihnindeki sayısız soruyla cebelleşiyor ve cevaplan yaraladığı Kevin'ın değil kaçan Zara'nın verebileceğini düşü nüyordu. Zara'yı bulmak için de Alperen'e ihtiyacı vardı. Ne de olsa kız Selim Hoca'yla gitmişti ve Selim Hoca, Alperen gelesiye kadar onu güvenli bir yerde tutacaktı. Telefonu çal dı. Arayan MİT'in İstihbarat Araştırmaları Merkezi (İSAMER)
Şefi Vedat Bayrak'tı. Yanın ağızla bir geçmiş olsun temenni sinden sonra suçluyu elinden kaçırdığı için ateşler püskür dü. Telefon kapanmadan evvel Vuslat'ın duyduğu son cümle,
"Sakın onu bulmadan karşıma çıkayım deme!" oldu. Vuslat,
Alperen'e daha fazla muhtaç olduğunu bir kez daha anlayıp boynunu büktü. Selim'in Zara'yı kaçırdığı -belki de Zara Selim ile kaçmış veya Selim'i kaçırmıştı- bilgisi Alperen'in zihnine hemen Üs-

küdar'daki "gizli mekan"ı getirdi. Başka neresi olabilirdi ki?
Saatine baktı. İstanbul trafiğinin en yoğun olduğu dilimdey diler. Aracının sireni ve çakarları açık olsa dahi Üsküdar'a ulaşmaları bir saati bulurdu. Şoförünü aradı. Evet, gelebil mişti. Yanına çağırıp "Marmaray!" dedi önce, Sirkeci İstasyo nu'nda inerken de en kısa sürede Üsküdar'a gelmesi talima tını verdi. Masaaki Japon firmalarının yaptığı Marmaray'a binerken

Türkiye'de yaşanan hızlı gelişme ve büyümeden etkilendiğini anlatıyor, hayret dolu nazarlarla başını oraya buraya çeviri yordu. Bunu hem konuyu değiştirmek, hem Vuslat'ın üzerin deki kasvetli havayı dağıtmak, hem de topluma açık yerlerde iş konuşmama kuralını uygulamak için yaptığı belliydi. Bu sayede, Boğaz'ın altından geçtikleri dört dakikalık süre için de kendilerini izleyen bir çift ayağı da gözden kaçırmadı. Yine de yanılmış olabileceğini farz edip zaten bir sürü sıkıntısı olan karı kocayı yeni bir meseleyle tedirgin etmek istemedi.
Emin olasıya kadar beklemek en iyisiydi.
Camiye vardıklarında hava çoktan kararmıştı. Yine de avluda insanlar vardı. Alperen onlar dağılasıya kadar oya lanmayı düşünüp abdestini tazelemek üzere kollarını sıvadı.
Görev yaptığı sürede hep abdestli olmaya dikkat ediyordu.
Ucunda ölüm olan bir işi yaparken abdestli olmak galiba bir tür huzur ve güven hissi veriyor, abdest bir tür manevi hayat sigortasına dönüşüyordu. O kurnaların başındayken
Vuslat da Masaaki'yi, camiyi gezdiren bir turist rehberi gibi avluda oyaladı. Masaaki'nin gözleriyse Marmara y'da kendi lerini takip ettiğinden şüphelendiği kişiyi arıyordu. Etrafta görmeyince rahatladı. Kendisine bakan başka iki gözden ha bersiz ...
Meşrutaya girdiklerinde Masaaki ile Vuslat odada Se lim'den başkasını görememenin huzursuzluğunu Alperen ise Selim'in Zara'yı başka bir yere sakladığına dair emniyeti hissetti. Ev sahibi, misafirlerine odanın yegane yaygısı olan

halıda yer gösterirken gizli mekanını bir Japon'un bile artık
öğrenmiş olmasına hayretini gizlemedi:
"Ooo!.. Hoş geldiniz, buyurun lütfen, çekinmeyin. Kızımız
Japonları da kızdırmış anlaşılan. Yakında dünya krizi çıka rırsa
şaşırmayacağım."
Vuslat sabredemedi:
"Nere de o şıllık?"
Selim misafirini sakinleştirmek için alttan aldı:
"Yengeciğim, sa ... "
"Bana yenge menge deme Selim Hocam. Görevimizi ciddi yetle yapalım lütfen, nerde o?"
Selim bir an "Kız kaçtı!" deyip hepsini başından savmayı ve sonra Alperen'i tek başına çağırmayı düşündü. Biraz da

Japon'dan tedirgin olmuştu. Kaş göz işaretiyle Alperen'e "Bu adam da nereden çıktı?" demeye çalıştı.
"Elbette ya, tanıştırmadım değil mi? Bu Bay Masaaki. Ta rih bilgisinin senden çok olduğuna iddiaya girerim cancağı zım!"
"Memnun oldum Bay Masaaki! Anladığım kadarıyla siz de
Zara'nın peşindesiniz!"
"Hayır, ben Kitron veya Christopher'ın peşindeyim, yani katilin! Bu arada, siz Sümerolog musunuz?"
İlahiyatçıyım ama Sümer kültürüyle yakından ilgiliyim.
Aynca Sümerceyi çözebilirim!"
Alperen araya girip Türkçe söyledi:
"Elemanın bahsettiği şu katil veya katiller de Zara'nın pe
şinde olmalı cancağızım. Üstelik bu çekik göz 'Yüce Baba'nın uyandığından haberdar. Elinde bilgiler var. Ona göre!"
Masaaki yanında Türkçe konuşulmasından hoşlanmamış tı ama yapacak bir şey yoktu. Zaten o sırada zihninden Selim'i değerlendiriyordu. Sümerlere yakınlığına bakarak Keiko'ya mesaj yazan kişiyi bulduğunu düşündü. Emin olması için za man gerekiyordu. Kaderin ona bu zamanı bir dakika ile sınır - layıvereceğini elbette bilemezdi. O bir dakika içinde Alperen

cebindeki not defterinin ilgili sayfasını Selim'e göstermesini rica etmiş o da "Tokyo Üniversitesi'nin bütün bilgisayarlarını ve silinmiş bütün dosyalarının çöplerini karıştırarak ulaştı
ğım bir cümledir şimdi göreceğiniz. Zannederim Kitron veya
Christopher'ın Keiko'yu öldürme sebebi bu cümleydi. Ne var ki metnin arasında birkaç kelimelik boşluk var. İşte bakın,
şurada ... " diyerek sayfayı açmıştı. Alperen İngilizce metni ga rip bir maziperestlik duygusuyla okuyup tercüme etti:
"Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve merhamet sahipleri, ey(...) iki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takip ediniz!"
"Aslı hangi dilde bu cümlenin?"
"Sümerce elbette! Arka sayfada görebilirsin!"
Selim Sümerce metnin tercümesini kendisindeki Akatça metin ile karşılaştırırken zihninde bin bir soru işareti oluşu yordu. Bu soruların en ilginci de böyle bir konunun Japonları ne münasebetle ilgilendirdiğiydi. Tekrar metne baktı. Evet,
Akatça cümlelerde eksiklik yoktu. Sümerce yazıdaki boşluk iki erdemi

içeriyordu: "İçki içmeyenler ve haddi aşmayanlar"
"awilü sa la siikirütum, awilü musukkü ... Evet, cancağı zım, birileri bu iki tanımlamayı Sümerce metinden kazıyıp
Hz. İbrahim'in düsturlarından ikisini dinin dışına itivermiş."
Masaaki konuştuğu kişinin, Keiko'nun telefonuna mesaj
çeken Selim olduğundan emindi artık. Doğru adrese gelmişti.
Selim'i dinlemeye devam etti:
"Bunu yapanlar içki içmeyi ve Müslümanların haddi aşmak olarak gördükleri bazı günahları mubah görüyor olmalılar."
"Hıristiyanlar veya Museviler!"
"Kral Antiochos'un Kommagene'sini düşünürsek henüz
Hıristiyanlık ortada yok!"
"O halde Yahudiler!"
"Belki! Belki de Yahudiler adına başka birileri, kim bilir?"

Selim bunlar konuşulurken elindeki yazılara yeniden bak tı. Yerlerinden kazınan Sümerce kelimeleri zihninden geçirdi.
"lunu-si-ne, lunu-u-zug-ge-ne" Evet, bu iki kural yerinde yok tu. Demek bu metinler yalnızca bu çağın derdi değildi. Eski insanlar da bu tabletler üzerinde uğraşmış, belki şimdiki gibi kavgalar etmiş, cinayetler işlemişlerdi. Salt doğruluğu ve dü rüst insan olmayı merkeze koyan Hanif akidesinin esaslarıy la oluşturulmuş bir cümleden iki emri çıkarmak o akideyi de değiştirmek sayılırdı. Elbette o akideye dayanan diğer inanış biçimleri ve dinleri de. Peki ama kim neden böyle bir şeyi yapsındı? Babil'den bu yana Hz. İbrahim'in akidesi dünyanın hiçbir yerinde alternatif bir din olarak görülmemiş, bilakis semavi dinlerce desteklenen bir anlayışa dönüşmüştü.
"Peki ama ya semavi dinlerden birisi onu kendisine uydur- maya çalıştıysa?"
"İşte bu çok vahim sonuçlar doğurur ve dinleri tahrif eder."
"Yalnızca dinleri değil, kitapları da!"
Alperen "Tevrat ve İncil!" diye sayıklarken bu fikri ortaya atan Vuslat'a bakıyor ve onun da böyle düşünüp düşünme diğini yüzünden anlamaya çalışıyordu.
Selim konuyu değiş tirdi:
"Bu yazının aslı Tokyo Üniversitesi'nde mi?"
"Hayır, Selim-san ... Aslı Philedelphia Üniversitesi Kütüp hane koleksiyonundaki bir tablette. Lakin TUFS'un, yani Tok yo Ecnebi Araştırmaları Üniversitesi'nin Asya ve Afrika Dil ve
Kültürlerini Araştırma Enstitüsü'ndeki araştırmacılarımız dan biri, Keiko, tabletin mikrofilmi üzerinde araştırma yapı yordu. Yahudi meslektaşı Kitron'la

birlikte. Ve öldürüldü. Ben bu cümlenin cinayetle alakası olabileceğini düşünüyorum."
"Neden böyle bir fikre sahip oldunuz ki?"
"Başarılı, iyilik yanlısı, hayat dolu bir asistanın ölümü hakkında başka bir sebep bulamadığımız için diyelim. Tabii size Sümeroloji içerikli şüpheli telefon mesajlarını, kızın ofis arkadaşı iken İstanbul'a kaçmış bir araştırmacıyı veya İstan-

bul'da benzer bir tablet yüzünden çıkan çatışmayı saymaya cağım."
Masaaki şüpheli telefon mesajlarını vurguyla söylerken
Selim'in jest ve mimiklerini dikkatle izlemekten de geri kal mamıştı. Mamafih Selim'in o sırada kılı bile kıpırdamadı.
Ya Keiko isimli bir Japon'a öyle bir mesaj çektiğini unutmuş olmasından ya da zihnini kaplayan tahrif edilmiş kitapların uçuk satırları yüzünden konuya kayıtsız kalmıştı. Kendisini izleyen iki çift gözün uzun bekleyişinden sonra bir rüyadan uyanır gibi mırıldandı:
"Bu meseleyi çözebilmek için Hz. İbrahim'in hayatını baş tan sona araştırmanız gerekecek."
"Araştırmanız değil Selim Hocam, araştırmamız demeliy din. Çünkü gırtlağına kadar sen de bu işin içindesin artık."
O sırada Masaaki Selim'e itiraz babında sordu:
"Ayrıca cümlenin sonundaki şu tavsiyeyi de dikkate almak gerekecek; İki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Ba ba ' takip ediniz!" yı
"Ben de tam bunu söylemeye çalışıyorum. Hz. İbrahim'i takip edeceğiz."
"Hah, ha ... Dört bin yıl evvel yaşamış birini ölerek mi ta- kip edece ... "
Cümleyi yabancı bir ses böldü:
"Hayır, ölerek değil, onun hicret ettiği yerlere giderek ... "
Alperen ile Vuslat sesin geldiği yöne başlarıyla birlikte si- lahlarını da çevirdiler:
"Kıpırdama!"
Zara, öylece duruyordu. Üstelik elleri de kelepçesizdi. Vus lat anahtarını yokladı. Cebinde yoktu. O sırada Selim iki eliy le herkese sakin olmasını işaret edip birkaç yavaş adımdan sonra Zara'nın yanına vardı:
"Harran'a, Mısır'a, Filistin'e öyle mi?"
"Onun müminlerinden biri olsanız, sünnetine uyup Al lah'ın dinini yaymak için gittiği yerlere gitmez misiniz? Bu-

distlerin Buda'ya ait yerleri ziyareti, şu yanınızdaki Japon'un
Şinto'ya ait yerleri dolaşması, Hıristiyanların Kudüs ziyare tiyle Tanrı'nın krallığını başlatmaları, Betlehem ve Golgot ha'yı huşu içinde ziyaretleri onları kurtuluşa erdirmiyor mu?
İnsanlar böyle yerlerde kutsal saydıkları bir İlah'tan inayet dilemezler mi?"
"Sizin her bayramda Kudüs'te ağlama duvarına gitmeniz yahut Celile'de, Zidon'da, Taberiye'de, Musul veya Kerkük'te bulunan yerleri ziyaret etmeniz gibi, öyle mi?"

"Mişna'da daha pek çok yer uzun uzun anlatılır, Selim Bey, bilgilerinizi tazeleyin! Bu, siz Müslümanlar'ın hac için Mek ke'ye vardığınızda Medine'ye de gidişiniz gibidir."
"Biz Mi'rac anısına Kudüs'ü de ziyaret ediyoruz ama!"
Vuslat, kimseye belli etmeden silahını Zara'nın başına da yamıştı bile. Alperen de ona destek olur gibi öteki şakağını peyledi. O sırada Selim ortamı sakinleştirmeye çalışıyordu:
"Şimdi din yarıştırmayı bırakın! Diyelim Hz. İbrahim'in müminlerinden biri onun ayak bastığı yerleri ziyaret etti.
Peki bunun konumuzla ilgisi ne?"
"Onu şimdilik ben de bilmiyorum Selim Bey; lakin öğren mek istediğim için şu anda şakağıma iki silah dayanmış va ziyette."
"Silahım tableti unufak ettiğin için seni hedef ediniyor kü
çük hanım, bir şeyi öğrenmek istediğin için değil, bunu hiç unutma!"
"Tamam, kesin şunu, siz de silahlarınızı indirin."
"Ellerini kelepçelemeden olmaz!"
Vuslat'ın bu cümlesine Zara, belinden çıkardığı kelepçeyi havaya kaldırıp meydan okurcasına şıngırdatarak cevap ver di. Sonra da kelepçenin bir kanadını kendi bileğine takıp di
ğer elini gülümseyerek Selim'e uzattı. Selim dişlerini gıcırda tarak "Seni içeriye kilitlemiştim, nasıl çıktın?" diye fısıldadı, onun umursamaz gülümsemesine sinir olarak da birkaç saat evvel açtığı kelepçeyi hırsla kilitledi. Zara'nın neden böy-
150

le davrandığını düşünüyordu. Ya özgüvenini sergiliyor veya acziyetini örtmeye çalışıyordu. Kurşun yağmurundan kaçar ken çok profesyonelce hareket etmiş, sonra da hiçbir kaçış emaresinde bulunmamış, hatta yanında kalmaya gönüllü gibi davranmıştı. "Muhtemelen tabletle ilgili sorularına cevap aradığı için bu kadar uysal! Belki de birilerinden gizlenmek için Emniyet'i seçiyor! Bu kız tam bir muamma!" diye geçirdi içinden.
"Pekala; soruya dönelim, Hz. İbrahim'in bir mümini bize
'Takip ediniz, zenginliğe ulaşıncaya kadar ... ' dediğine göre ...
"Bu kişinin bir mimar olduğunu varsayalım ... "
"Neden böyle düşünüyorsunuz Bay Masaaki?"
"Bu cümleyi ele geçirmek için cinayet işleyen katil aday larımız Kitron ile Christopher, bir mimar tarafından Nemrut
Dağı'na gömülen hazinelerle ilgileniyorlar diye ... "
Selim hayretle Masaaki'nin yüzüne baktı. Önce mimar
Sin-Ammar'ı geçirdi aklından. Mesajın Akatça versiyonunu hatırladı. Orada da

"Takip ediniz yüce babayı, dünyada ve
öte dünyada zenginliğe erişinceye kadar." deniliyordu. Ja pon haklı olabilirdi. Sonra sabah kendisine gelen papaz No ah'la konuştukları geçti zihninden. Yahudilerin Hz. İsa'ya bile zarar verdiklerini anlatmıştı. Zara'ya baktı. Birkaç saat evvelki çatışmada adını duyduğu Kitron'u düşündü. Birer
Yahudiydiler. "Bu şifre her ne ise Yahudilerce önemi büyük olmalı" diye aklından geçirdi. Kutsal kitapta adı geçen Babil hikayelerini yeniden okuması gerektiğine karar verdi.
"Eğer o kişi bir mimar ise ve bize zenginliği vadediyor sa Hz. İbrahim'in ayak izlerine anahtarın şifrelerini koymuş olabilir."
"Neyin yahut nerenin anahtarı?"
"Şimdi çakıl yığınına dönmüş Nemrut Dağı'ndaki hazine odasına açılan kapının anahtarı elbette!"
Masaaki hariç gözler Selim'e çevrildi. Hepsinin yüzünde
"Hangi hazine?" sorusunun merakı vardı.

"Kral Antiochos'un hazinesi! Mimar Sin-Ammar tarafın dan şifrelenip gömülen hazine!"
Masaaki, "Bana az evvel masal bunlar diyordun, bak bir hazine varmış!" dercesine alaylı bir tebessümle Alperen'e baktı. Alperen lafı gevelemek istedi:
"Zengin mi bari cancağızım?"
"Elbette kardeş-sa n, Hıristiyanlann ve Yahudilerin, Ro malıların ve Perslerin, Doğuluların ve Batılıların ortak yaşa dığı zengin bir antik ülkenin hazinesi!"
Selim, o esnada Alperen'e Sin-Ammar'ın tabletlerinden bahsetmek istemedi. Aynı anda Zara aklından "A-ha, bir sürü milletten adamların kıran kırana çatışıp durması sizce eski bir kralın hazinesine ulaşmak için midir, sizi ahmaklar!" de- meyi geçiriyordu. Onun yerine başka bir fikir ortaya attı:
"Bence, şimdilik hazineye değil şifreye yeniden dönmeli siniz; Hz. İbrahim'in hicret ettiği yerlere yani. Buralarda ne olduğuna dair bir fikriniz var mı mesela?"
"Bunu anlamak için önce güzergaha bakmamız gerekir?
Hz. İbrahim, doğduğu Urfa veya Ur'dan Harran'a gidiyor. Ora dan Halep ve Şam yoluyla Filistin'e geçiyor. Sonraki durak
Mısır. Mısır dönüşü Mamre, el-Halil meşeliğinde yerleşiyor.
Zara Hanım'ın ve Yahudilerin Hebron dedikleri yere yani. Bu radayken Mekke'ye gidip dönüyor."
"Peki ama neden durmadan göç ediyor?"
"Doğru soru Vuslat Hanım, Ur gibi zengin bir kentte, Sara gibi güzel bir kadınla evlenmiş otuz yedisinde bir adam ba bası Azer'i, kardeşi Nahor ve eşi Milka'yı,

hatta diğer kardeşi
Haran'ın oğlu Lut'u da yanına alıp neden göç eder?"
Zara'nın Tevrat bilgisiyle istediği cevap Masaaki'den geldi:
"Nemrut'un şerrinden çekindiği için elbette! Onu ateşe at tırmıştı, değil mi Zara-san?"
"Hayır, hayır, ateşe atılma Urfa'da olmuştu!"
Bu sefer de Zara Alperen'e itiraz etti:

"Onu siz Türkler öyle söylüyorsunuz. Tevrat bunu 'Kaideli lerin Ur kenti' diye açıkça belirtiyor."
"Tevrat Ur kentini açıkça söylüyor ama Kaldelileri muğ lak bırakıyor. Bu da Ur kelimesinin Tevrat'a sonradan eklen diğini gösteriyor. M.Ô. 587'de yeniden yazım sırasında ol malı. Çünkü M.Ô. III. yüzyılda Yunancaya çevrilen metinde bu kent adı geçmiyor. Dahası, İbranice metinde Ur-Kasdim, yani Kutsal Kent olarak anılıyor. Tel-Hariri tabletlerine göre arkeologlar Ur-Kasdim'in Harran civarında olması gerekti
ğini söylüyorlar. Bu da şimdi Urfa diye bilinen şehir: Ur-ha veya Ur-fa."
"Selim Bey, söylediklerinizi bir an doğru farz edelim, o vakit insanın aklına şu soru gelmez mi? Bir kişi Nemrud'un
şerrinden kaçacak ise neden Ur-fa'dan yalnızca kırk kilo metre ötedeki Harran'a kaçsın? Bu kadar kısa mesafede
Nemrud'un şerrinden nasıl korunabilir? Daha uzak diyar lara, onun hakimiyetinin olmadığı başka bir ülkeye gitmesi gerekmez mi? Kendisinin ve eşinin güvenliğini ancak böyle sağlamış olmaz mı? Bunun için Tevrat'a güvenip 'Kaldelile rin Ur kenti'ni Dicle ile Fırat'ın birleştiği yörenin zengin Ur kenti olarak almalıyız."
"Kaldeliler, dediğin gibi Sümer kenti Ur bölgesinde yaşa mışlardı lakin Hz. İbrahim'in yaşadığı dönemden çok sonra ortaya çıktılar. Kaldeliler ile İbrahim arasında neredeyse bin yıllık zaman farkı var ve Tevrat, 'Şimdi Kaidelilerin yurdun da bulunan Ur kentinde' demiyor, 'Kaldeliler'in Ur kentinde' diyor. Bu durumda Asur imparatorluğunun yıkılışından son ra Babil kentinin yöneticileri olarak ortaya çıkan Kaldeliler ile Hz. İbrahim'in alakası olduğunu düşünmüyorum! Diğer bir ,deyişle Hz. İbrahim'i ateşe attıran Nemrut ile Yahudile rin Nemrut olarak iddia ettikleri Nabukadnazar asla çağdaş olamazlar. Kaldı ki Nabukadnazar, İbrahim'i değil ateşe attır mak, onun samimi bir mümini olurdu."

"Yeter, tartışmayı kesin. İbrahim ister Ur'dan, ister Ur fa'dan göç etmiş olsun, şimdilik bizi ilgilendirmiyor. Biz ne den göç ettiğine bakacağız!"
Vuslat doğru çıkanmda bulunmanın güveniyle hepsini tek tek izledi. Cevabın Zara'dan yine Tevrat kaynaklı geleceğini düşünürken Masaaki atıldı:
"Tebliğ için elbette. O bir peygamberdi ve Allah'tan aldığı mesajı kendisine kulak tutacak insanlara ulaştırması gereki yordu. Ur'da yahut Urfa'da sözünü dinleyen insanlar bulama yınca Harran'a gitmesi normal!"
"Masaaki sen hafız mısın?"
"Neden, ne oldu Selim-san?"
"Söylediğin şey Kur'an'ın Saffat suresinde bir ayeti andı rıyor da ondan."
Selim hemen kitaplığın en üstünde duran Kur'an-ı Kerim'e uzandı. Saffat suresini açtı ve okudu:
"!brahim, Rabbimin gitmemi emrettiği yere doğru gi diyorum; O, elbette bana doğru yolu gösterecektir, dedi."
"Bu demektir ki İbrahim ateşten kurtulduktan sonra Har ran'a, Allah'ın emriyle göç etti."
"Ve orada tam on beş yıl kaldı. Bereketli ve refah içinde geçen on beş yıl."
"İyi de bu bize neyi söylüyor?"
"Arayacağımız şifrenin ilk adımının Harran'la ilgisi oldu
ğunu!"
"Nasıl bir şifre?"
"Bilemiyorum ... Harran' da bir yer, bir olay, bir kişi. .. Bile miyorum ... "
"Belki İlahi bir emir!"
"Belki o emrin bir mimari sembolü, tasanmı... Ne de olsa adamımız bir mimar ... "

"Pekala beyler! Anlaşılan bu iş uzayacağa benziyor. Biz ka dın kadına buradan gidelim, siz kafa yormaya devam edin!"
"Asla olmaz Ajan Vuslat! Suçluyu tekrar sana emanet ede mem. Onu Emniyet İstihbaratı olarak ben götürüyorum. Artık teslim almaya bir orduyla gelirsin!"
"Şu andan itibaren onun bütün sorumluluğu bana aittir
Alperen Amirim. Lütfen işime karışmayınız. Siz yalnızca ara cınız gelmiş mi onu kontrol ediniz yeter!"
Masaaki iki saat evvel birbirlerini uğrunda ölecek kadar sevdiklerine şahit olduğu kan koca arasında yaşanan çekiş me ve didişmeyi hayretle izledi. Selim gördüğü şeye alışık gi biydi. Zara hangisiyle gitse de umurunda değilmiş gibi dav ranıyordu. Selim onun yanına sokulup kulağına fısıldadı:

"Ben tabletleri senin tahrip etmediğine inanıyorum. Şimdi gideceksin ... İnşallah bu beladan kurtulursun!"
Zara önce gülümser gibi oldu. Bir an ne diyeceğini şaşırdı.
Kekeledi:
"Si-siz beni ta-nımıyorsunuz Selim Bey!"
Kan kocanın kollan arasında kapıdan çıkarken döndü, Se lim'le göz göze geldi.
Bir veda bakışı ... Sanki bir daha görüş meyecek gibi.
155

<<@158>>

XII
"Medeniyetler beşiği olarak nitelenen ve dünyanın en eski mede niyetlerine ev sahipliği yapan lrak'ta tarihi eser yağması sürüyor.
On binden fazla arkeolojik alanın bulunduğu ülkede birçok kazı bölgesi artık yağmacıların denetiminde.
Örgütlü bir şekilde yağmalanan eserler yurtdışına çıkarılarak
Amerikan ve Avrupa tarihi eser piyasasına sürülebiliyor.
Yağmacıların kazı alanlarından çaldığı eserler arasında tarihi 3 bin yıl eskiye dayanan çivi yazılı tabletler. çanak çömlekler. vazo lar ve heykeller var.
Arkeologlar. Sümer ve Babil medeniyetlerinin tarihi kentlerinin hemen koruma altına alınması gerektiğine dikkat çekiyor. Iraklı yetkililer. Amerikan ordusunun bu alanları koruma altına alma masından şikayetçi.
Bağdat'ta Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesinin hemen ardın dan Irak Ulusal Müzesi de yağmacıların hedefi olmuştu. Müzede ki binlerce eser yağmacılar tarafından çalınmıştı ...
(27 Mayıs 2003 Salı: CNN-Türk, NTV-MSNBC vb. telev zyon haberleri) i
157

iki saat on beş dakika sonra
Philedelphia, Penn Museum, 1 Haziran,
11.30 (TSi: 19.30)
üslü, Virginia'ya geçmeden evvel Pennsylvania'ya uğ ramayı tercih etti.
Langley'deki çaylakların güzel di rektörlerini şimdilik Roma'da bilmeleri işleri kolaylaş
S tırırdı. Bunun için JFK'de pasaport kontrol memuruna CIA kimliğini gösterip ülkeye giriş bilgisini kayda aldırmamıştı.
Yaptığı gizli görevin bu kadar lüksü olsundu.
Pennsylvania Üniversitesi'nin dünyaca ünlü koleksiyonlar içeren Arkeoloji ve

Antropoloji Müzesi'ne ilk defa geliyordu.
Uçakta uyumak yerine internetteki dijital müzede bir gezinti yapmayı tercih etmiş, Sümer tabletlerini ve koleksiyonlarını incelemiş bu arada müzenin müdürüyle aynı üniversiteden mezun olduklarını öğrenmişti. Sitedeki resim ve yorumlara bakarak adamın soğuk nevale olduğu kanaatine varmıştı.
Odasına girer girmez yanıldığını anladı:
"CIA benim peşimdeyse peşinen söyleyeyim, ben masu mum!"
"Ben de masumiyetinizi ölçmeye geldim zaten, ben Susan Stonel"
"Sekreterim geleceğinizi haber vermişti Bayan Stone, yok sa size Susan mı demeliyim! Belki de Süslü?"

Süslü karşısındaki başarılı, karizmatik ve işine düşkün adamın kendisi hakkında araştırma yapmış olmasından garip bir haz duydu. Çoktandır kimse ona kendini önem li hissettirmemişti. Yine de adamın cazibesine kapılmama sı gerektiğini düşündü. Başını çevirdi. Aman Allah'ım, oda muhteşemdi. Görkemli bir yapının parçası ol- ması değildi bu ihtişamın sebebi, hayır, tarih ve arkeolojinin dekor ve aksesuar olarak nasıl kullanılması gerekti
ğinin ispatıydı. Replikalar, orijinal tablolar, heykelcikler ve dizi dizi plaketler ... Müdüre ait başanlann har manlandığı bir onur serisi. Ve işte buraya gelmesini gerektiren en önemli objenin bir karışlık minyatür bir kopyası köşede, spot
ışıklarının altında parlıyordu: "Çalılıktaki
Koç." Hani kurban edilmek üzere Allah'ın İb rahim'e gönderdiği. Ur'daki "Büyük Ölüm Çu kuru"nda bulunmuştu. Sanatçının onu altın bir meşe ağacına uzanıp yaprak yerken tas vir etmesi sanat dünyasında fev-
Çalılıktaki Koç kalade anlamlı bulunmuştu. Yu
!Penn Museum, Philedelphial karıya doğru uzanan boynuzlan, som altından ayakları ve çenesi, melül bakan gözleri ve me lek kanatlarıyla örtülmüş tüyleri ne kadar da ihtişamlı du ruyordu. Bildiği kadarıyla bu koç tasvirinden üç adet vardı.
Burada, British Museum'da ve Bağdat Müzesi'nde. Ne var ki
Körfez Harbi esnasında Bağdat Müzesi'ndeki kaybolmuştu.
Kim bilir ne zaman, hangi ülkenin müze koleksiyonları ara sında teşhire açılacaktı?
Süslü, odaya göz gezdirirken zeki ve yakışıklı müdürün aynı zamanda zevk sahibi olduğunu da düşündü. Böyle bir odada, böyle bir adamdan elde edilecek bilgiler çok değerli olacaktı besbelli. Bir kompliman ile konuyu açması iyi olacaktı:

"Beyefendi! Burası gerçekten ofisiniz mi?"
Adam anında şakayı karşıladı:
"Hayır, bir müze ve ben de müzelik bir aksesuanm!"
"Estağfurullah, siz ... "
"Alınmayın canım şaka yapıyorum. Önce size ne ikram edeyim. Bitki çayı, sıcak çikolata, viski, başka bir şey?"
Kettle fokurdamaya başladığında ziyaretçi ile hane sahibi birbirlerini çözmüş, sohbeti şakalarla demlendiriyorlardı:
"Yolda müzenizin sitesine girdim. Büyüleyici. Dijital ko leksiyonlannız arasında

biraz dolaştım. Sahi kuzum, bunca zengin eseri nasıl elde edebildiniz?"
"Meslektaşlanmın Osmanlı coğrafyasını yağmalaması sa yesinde elbette!" Uzun bir kahkahanın ardından da devam etti: "Adamlar imparatorluklannın çöküşüyle mücadele et mekten arkeolojiye, tarihe, sanat eserine bakacak zaman bu- lamamışlardı zahir."
"Aman yine bulamasınlar! Bulamasınlar ki geride kalan lan da getirelim!"
"Sizin çocuklar bunun için Ortadoğu'yu hiç boşlamıyor lardır umanın!"
"Emin olabilirsiniz Müdür Bey, Mezopotamya asla boş bı rakılamaz. Herkes elini çekse benim ellerim yine orada durur.
Çünkü o coğrafya ne Türklere, ne mollalara, ne de Araplara bırakılamayacak kadar önemlidir."
"Petrol ve İsrail için mi?"
"Belki! Ama benim için daha önemlisi, on bin yıllık tarihi için. Doğu ile Batı'nın süregelen mücadelesi için. Olimpos'un
Hira'ya üstün gelmesi için ... "
"Ve müzelerimizin dolması için!"
"Tarihi eser kaçakçılığını da, ticaretini de men eden bir sürü kanun varken bir müzeci olarak bunu söylemeyin bana lütfen! Hah-ha ha ... "
Süslü kendisinin de inanmadığı bu cümleyi şuh bir kah kaha eşliğinde telaffuz ettiğinde elini müdürün eli üzerine

koyup adamın, göstermelik yasalara karşı alaycı tavrını belli edecek şekilde parmağıyla zafer işareti yapışından cesaret almıştı, devam etti:
"Kütüphanelerimizi unutmamalıyız ayrıca! Birilerine hakimiyet sağlamanın en kestirme yolu onları kendi me deniyetlerinden koparıp kimliksizleştirmektir. Kitaplarını, tarihlerini, sanatlarını, gelenek ve geçmişlerini ellerinden alırsanız size muhtaç hale gelirler. Anladığım kadarıyla si zin halefleriniz geçen yüzyılın başında bunu gayet iyi ba
şarmışlar, şimdi de ... "
"Yüzyılın başında değil Bayan Stone, daha geride, 19. yüzyılın ortasında başlıyor her şey. Fransız arkeolog Botta,
Musul'a konsolos atandırılıp Dur Şarrukin'de, yani bugünkü
Horsabat'ta Sargon'un sarayını bulunca da kopuyor kıya met. Arkasından İngilizler, sonra İtalyanlar ... Oryantalizm ve
şarkiyat, bütün dünyada popüler bir eğitim alanı oluveriyor.
Sonra güneyden kuzeye Uruk senin Nippur benim, Babil se nin Ninova benim paylaşıp paylaşıp çıkarıyorlar. Ne varsa ta
şıyarak. Okumaya, araştırmaya vakit bile yok; sonra okuruz, sonra bakarız

diyerek kurdukları yeni yeni müzelerin, kütüp hanelerin ambarlarını doldurdukça dolduruyorlar. Bu arada bazı eserler de -çoğu yurt dışına çıkarılırken yakalananlar elbette- İstanbul'da kalıyor. Biraz da Bağdat Müzesi'nde ... "
Müdür Bağdat adını andığı sırada Süslü'nün aklından Körfez Savaşı sırasında tarihi eser devşirmesi için bölgeye gönder diği ajanların isimleri geçiyordu. On kadarını çok net hatırlı yordu. Başarılı işler çıkarıp Süslü lakabını pekiştirmişlerdi.
Müdür devam etti:
"Sümer yağmasında maalesef araziye en son girenlerden biriydik biz; 1888'de."
Süslü, intemette üniversitenin kuruluş yılı için 1887 tari hini okuduğunu hatırladı.
"Üniversitenin sıvaları kurumadan, öyle mi?"

"Sıvaya para bulamazken, hatta binalarının yansı daha yokken! Ama devlet öyle istiyordu. Bilim insanı olarak, elçi veya konsolos olarak, mühendis veya seyyah olarak oralarda olmalıydık; Osmanlı coğrafyasında. Devlet haksız da sayıl- mazdı yani!"
Süslü kupasındaki son yuduma dudaklarını değdirmek üzereyken şuh bir kahkaha daha koyuverdi:
"Yağmalamanın zevki şehvete dönüşmüş, desenize."
O sırada telefonu, bir mesaj geldiği sinyalini verdi. Mü dür'den başıyla izin isteyip okudu:
"Chris İstanbul'da. Kargoyu araştıracak. Kevin'ı Har put'a gönder."
Öfkesini gülümseyerek örtmeye çalıştı. Şu Furlan, Papa özentisi muhteris adam, kendisine küstahça emrediyordu.
Oysa aralarındaki anlaşma belliydi. O Papa, kendisi de Grup Kardeşlik'in asli delegesi olasıya kadar işbirliği. .. El sıkış tıkları gün birinin diğerine emretmesinden bahsedilme mişti. Aldığı şu mesaj, daha dün, Roma'daki görüşmede her şeyi karara bağlamış olmalarına rağmen muhteris Furlan'ın kendisini bir taşeron gibi kullanma baskısından başka ne olabilirdi? Buna müsaade edecek miydi?
Suratını buruştur du. Grup Kardeşlik'in asli delegeleri arasına katılması belki de CIA başkanlığına giden kapıyı aralamayacaktı; kim bilir?
Değer miydi? İhtiyacı var mıydı? Özgürlüğünün kısıtlanma sına ... Uff .. Bunları ileride düşünmeliydi. Şimdilik baskıyı görmezden gelerek yoluna devam etse iyi olurdu. Moralini düzeltmek için okuduğu mesajı, iç açıcı bir haber gibi yo rumlamayı yeğledi. Christopher İstanbul'a geldiğine göre

Tokyo'daki çalışma sonlanmıştı. O halde bilgiler kimdeydi?
Kitron denen zelotta mı, yoksa Christopher'da mı? Eğer bil gileri Kitron'a kaptırdıysa Kitron'un poposu için hazırladığı paslı Menaro'yı Christopher'ın kaburga kemiklerine geçir mesi gerekecekti. "Belki de bunu Kudüs'e kadar gidip Titus

Flavius Zafer Takı'nın altında yapmalıyım!" diyordu iç sesi.
Birden mesajdaki ayrıntıyı düşündü. Furlan'ın mesajı Chris topher'ın kargoyu alacağını değil araştıracağını yazıyordu.
Peki ama kargoya ne olmuştu? Kargo'nun adı Zara değil miy di? Türk Emniyeti'nden MİT kanalıyla CIA'e nakledilmeyecek miydi? "Kevin, ah Kevin!.. Bir kıza bile sahip çıkamadın mı yoksa?" Birden elindeki telefonu yere çalmak geçti içinden.
Müdür Bey'in önünde böyle bir şeyi yapmamak için kendi ni zor tuttu. Anlaşılan o ki Zara kaçmış veya kaçırılmıştı.
Mesaj bir araştırmadan söz ettiğine göre yeri de bilinmiyor olmalıydı. Furlan Kevin'ı Harput Ağa'ya göndermekten bah sediyordu; eğer bunu yaparsa sonuç belliydi; Harput Ağa asla görevini aksatmaz, kızı bulur ve cehenneme gönderir- di. Saatine baktı. İstanbul'da mesai bitmek üzereydi. Müdür Bey'den izin isteyip odanın uzak köşesinde Türkiye İçişleri Bakanlığı'ndaki bürokrat dostunu aradı. Talimatvari birkaç cümleden sonra telefonu kapatıp müdürün cazibesine yeni den döndü:
"Biraz da iş konuşalım mı artık!"
Adam ciddiyetle cevap verdi:
"Elbette Bayan Stone! Sizin için ne yapabilirim?
"Ur koleksiyonunuzu ve araştırmacıların bu koleksiyonla alakalı son okudukları tablet bilgilerini görmek istiyorum!
"CIA'in bununla neden ilgilendiğini sormalı mıyım?"
"Hayır; kesinlikle hayır! Üstelik bugün benimle sıcak çiko lata da içmediniz!"
"Pekala, Bayan Stone! Beni takip edin o halde!"
Salonun girişinde Sümer çağı eserleri, en derin köşesinde de tabletlerin deposuna açılan kapı vardı. Süslü tam orta daki koçun yanına gitti. Alarmları çaldırma pahasına koça dokunmamak için kendisini zor tutuyordu. Muhteşem bir güzellik olmaktan öte, ikbalinin kapısını açacak bir anahtar gibi öylece boynunu yukarılara uzatmış, duruyordu. Tıpkı kendisi gibi.

"İbrahim'e meleklerin getirdiği koç," dedi Müdür Bey, son ra neşeli fısıltısını sürdürerek devam etti "hani İshak'ı kur ban edeceği zaman!"
"Sizce de ilginç değil mi; İbrahim putları kırıyordu ama müminleri onun arkasından koçunun putunu yaptılar. Hem de altından."
"Aman Hanımefendi, iyi ki yapmışlar, şu güzelliğe bir bakın!"
ın
"Hım !"
"Ur'u ilk kazan İngiliz arkeolog Leonard Woolley, bunun bir benzerini bulduğu için 'Sir' unvanıyla anılmıştır, biliyor muydunuz?"
"Bağdat Müzesi'nde gördüğüm kopyadan mı bahsediyor sunuz?"
"Hayır, British Museum'daki kopyadan. Bu dediğim, cruise füzeleriniz henüz Bağdat'a ulaşmadan ve Babil eserleri he nüz Batı seyahatine başlamadan önceydi, hanımefendi."
Süslü, bu sefer de Körfez Savaşı'nı naklen yayınlayan ka meraları tarihi eserlerden, müze ve kütüphanelerden uzak tutmak için CIA'in ne büyük gayret sarf ettiğini, bunun için teşkilata yeni ajanlar alındığını hatırlayıp gülümsedi. Müdür tekrar "Çalılıktaki Koç"a döndü:
"İlahi bir parça... Olağanüstü, hatta büyüleyici. İbra him'in Filistin'deki kutsal meşelerinden kopardığı yaprağın zarafetine bakın lütfen ... Saatlerce seyretmeye doyulmaya cak bir güzellik."
"Ve insan bunun dört bin yıl evvel yapılmış olduğunu dü
şününce hayrete düşüyor."
"Bence asıl bu ince zevki yaratan insanların bugünkü to runlarına hayret etmek gerekir, Bayan Stone. Sefil, sığ, ilkel ve sanatsız!"
"Aman böyle devam etsinler Müdür Bey! Yeniden bir En dülüs fikriyle korkulu rüya görmeyelim artık."
"Müzemiz bunun için her türlü bağışı kabul etmektedir; ele geçirilecek her türlü eser bağışını yani!"

"Bağış istiyorsanız önce koleksiyonunuzun eksiğini fazla sını bilmem lazım Müdür Bey. Mesela şu ilahi koç ve !bra him'den bahseden kaç tabletiniz var?"
"Doğrudan İbrahim'e ait bir tablet henüz hiçbir yerde bulunmadı; lakin emin olunuz onun ayak izlerini taşıyan
çamurdan hazırlanmış tabletlerin en ziyadesi bizim kolek siyonumuzdadır. Çünkü müzemiz İbrahim'in hayat sürdüğü zamanların ve mekanların hazinelerini saklamaktadır."
"O halde İbrahim'e ait yeni bir bilgi bulunduğunda bun dan ilk önce benim

haberimin olacağı sonucunu çıkartabilir miyim?"
Müdür birden duraksadı, alnını kırıştırarak Süslü'ye bak tı ve onun ikna edici bir hareketi üzerine "Elbette," dedi, "dev letimiz her şeyi bilmelidir!"
"Teşekkür ederim, şimdi de çözümlenebilen tabletlerde neler yazdığına bakmak istiyorum; tabii eğer müsaade eder seniz?!"
"Yine elbette," dedi küçük bir duraksamadan sonra müdür ve depoya açılan kapının yanındaki bilgisayarın düğmesine basarken tekrarladı cümlesini, "devletimiz her şeyi bilme lidir!" Bu sefer sesi ironikti. Süslü'ye sırtını dönerek birkaç
şifre girdikten sonra açılan sayfayı gösterdiğinde ise sitemi artık sesine yansıyordu:
"Bütün çözümlemeler arka arkaya açılacaktır Bayan Sto ne! Umanın devletimiz bilimsel araştırmalarımız için de bize bir şeyler bırakır! Ha, bir de hanımefendi, çıkarken bilgisaya rı kapattığınızdan emin olunuz."
Müdürün kendi kendine bir şeyler sayıklayarak salonun kapısına kadar ilerlemesini izleyen Süslü, içinden "Yakışıklı sın ama safsın beyim, işime yarayanı sana bırakacağımı mı sanıyorsun!" diye geçiriyordu ve müdürün kapıyı kapatır ka patmaz, "Her şeyi kontrol edeceğini sanıyor kaltak. Avucunu yalarsın!" dediğini asla duymadı.

Süslü bilgisayarın başına oturduğunda Kevin Woodma ker'a Zara'nın nerede olduğunu soran şifreli bir mesaj ya zarak işe başladı. Birkaç dakika içinde aldığı cevap işlerin yine kendi kontrolünde yürüdüğünü gösterecek türdendi. Ke vin'ın dediğine göre kız kaçmıştı ama takibi altında ilerliyor du. Kevin'a kızmadı, bilakis moral verici birkaç cümle yazıp
Christopher ile buluşmasını, Zara'yı yeniden ele geçirdikleri anda da İstanbul Arkeoloji Müzesi depo memuru olan Har put Ağa ile irtibatlanmalarını söyledi.
Bu arada bilgisayarın ekranında Sümerce metinler akmaya başlamıştı. Hepsi tek tek okunacak gibi değildi. Üstelik Harput Ağa'nın telefonu na talimatlar yazması da gerekiyordu. Bilgileri kopyalama ve
önemli birkaçını yok etme operasyonu yaklaşık iki saat sür dü. Bilgisayarı kapatıp salonu terk ederken günün tek olumlu haberini Christopher'dan alabildi.
Şifreli mesaj şöyle çözüm leniyordu:
"Yüce Baba'nın koynunda uyuyorum!"
Tokyo'daki bilgiler emniyetteydi demek. Ona cevap olarak
Kevin' a söylediği cümleyi yazdı:
"Bulduğun her şeyi yalnızca benimle paylaş Chris!
Unutma yalnızca sen ve ben!"

166

XIII

!ki saat yirmi dakika sonra istanbul, Serencebey, 1 Haziran, 21.50 asaaki ile Selim'i, Sümerler ve Hz. İbrahim'in se yahatlerini müzakere etmek üzere haşhaşa bırakıp

M yola çıktıklarında Zara'yı kimin nereye götürece

ği hususunda hala tartışıyorlardı. Zara şoförün arkasında oturuyordu ve kan kocanın önlü arkalı kavgalarından keyif alıyor gibiydi. Vuslat, amiri Vedat Bayrak'a yeniden mahcup olmamak için çırpınıyor; Alperen ise tabletin kopyasını ele geçirmenin avantajıyla vakayı çözmede MİT'ten daha başarı lı olacağını savunup ısrarcı davranıyordu. İkisinin de inatla ve ısrarla bağrışıp durmaları seyir halindeki aracın içini tam bir curcunaya çevirmişti. Zara, Alperen'in tablet kopyasından kansına hiç söz etmediğini görünce "Benim için de ideal ola nı bu!" diye düşündü. Paylaşırsa belli şartlarda ve müracaat halinde MİT'in onu uluslararası istihbarat örgütlerine servis etmesi mümkündü. CIA, MI6, DCRI, BND, Mossad veya Sava ma ... Yahut, peşinde olduğu şeyi ele geçirmek için mücadele edebilecek bütün gizli servisler. Ve elbette onlann taşeronu yeraltı örgütleri ... Grup Kardeşlik gibi. Belli ki Alperen ken disini yine aynaların arkasına, yani Emniyet İstihbaratı'na

167

götürmekle elde edeceği bilgileri dış servislerden koruyaca

ğını düşünüyordu. "Tabii benden bir bilgi elde edebilirse!" diye güldü içinden, "Acemi seni!"

Türklerin durmadan tartışmalarını oldum olası anlayama mıştı. Alperen ile Vuslat tipik bir aileydi. Hem birbirlerini çok seviyorlar, hem de konuşurken kavga eder gibi davranıyor lardı. Adem'den bu yana bir insanın sesini yükselterek karşı sındakine fikrini kabul ettirdiği bir tek an bile yaşanmamış olmalıydı. Karı kocadan her birinin diğerini başarılı görmek için çırpınması ve desteklemesi gerekirken meslektaş olmak bu ikisini fazla rekabetçi yapmıştı anlaşılan. Bir ara bundan istifade etmeyi, ikisini birbirine düşürerek kaçmayı aklından geçirdi. Sonra hemen vazgeçti. Alperen'in yanında kalarak Masaaki ve Selim'in bilgisinden yararlanmak en doğrusuydu.

Değil mi ki Zelot Elazer Mikael'e, nam-ı diğer Yüce Efendi'ye vereceği bilgilerin çokluğu kendi kimliğine dair elde edeceği bilgilerin de çokluğu anlamına geliyordu ...

15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nün girişinde trafik yavaş lamıştı. Zara şoförün arkasında oturuyordu ve gözleri dışa rıdaki bir aracın diğerinin önüne geçmek

için tehlikeli bir manevra yaptığını, sonra da kendi hizalarına gelince hızını azalttığını fark etti. Evet, köprü ışıklarında çok iyi seçebili yordu, Kitron'du bu. Gündüz seslenmiş ama cevap alamamış tı. Şimdi yakınındaydı. Elinde olmadan kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. Onu görmenin dengesini bozacağını hiç akıl etmemişti. İki yıl süren hasret bitmişti demek. Kitron'u görmek, içinde bulunduğu bütün tehlikelerin derdini unuttu racak bir sevinç sayılırdı. Geri dönmüştü ve işte ona gülüm süyordu. "Demek artık eskisi gibi olmayacak, beni kendisin den mahrum bırakmayacak."

Kitron parmaklarını cama yapıştırmış mors alfabesiyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. İlk cümle ona dünyaları ba

ğışlayacak türdendi: "Seni çok özledim!" Çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Gerçi çığlık atsa da Vuslat ile Alperen'in

kendisine önem vereceklerinden yine şüphe edebilirdi, çün kü tartışmalann desibeli en yüksek tona yükselmişti. Göz ucuyla dışanya baktı. Kitron tanınmamak için başını tarihi yanmadadan yana çevirmişti ama parmaklan cam üzerinde mors noktalamalanyla meşguldü. Çocukken kendisine mors yazışmasını öğrettiği zamanlann sesi kulağında çınladı: "Ba
şını çevir yaz, başını çevir oku!" Ama hasreti başını çevirme sine müsaade etmiyordu; yazarken hem baktı, hem okudu:
"Köprüden çıkan ilk sapakta seni teslim alacağız, ha zır ol!"
Zara bu sefer başını önüne çevirip hissettirmeden kelep
çeli parmaklannı omzu hizasında cama dokundurdu. Telaşı parmaklanna kadar yayılmış olmalıydı. Camdaki dokunuşla n ağır ağır yazdı:
"Hoş geldin ... Ben de seni çok özledim ... Ekibini çek ve dediğini sakın yapma! .. Yüce Baba 'nın şifrelerini öğren mek üzereyim!"
Bu sefer şaşırma sırası Kitron'daydı.
"Emir aldım, Kudüs'e döneceğiz!"
"lyi ama şifreyi henüz ele geçiremedim."
"lşte bu kötü! Şimdi nereye gidiyorsunuz?"
Zara sürmekte olan tartışmanın seyrine bakarak cevapladı:
"Zannederim M1T karargahına. Sen Sam Amca'nın ve- letlerini benden uzak tutmaya bak!"
"Anlaşıldı. Takibinde olacağım, unutma!"
"Evime git!"
"Tamam!"
"Hayatımın ışığı/"
Kitron'un aracı geride kalıp şerit değiştirdiğinde Zara derin bir nefes aldı. Çok mutluydu. Geri dönmüştü ... Yegane

varlığı. Onun yakınında olmak!. .. "Dualanmı kabul eden Al lah'ım, ne büyüksün!.."
Köprü çıkışında Vuslat'ın inadı Alperen'i mağlup etmiş ti. Kadının fendi... Direksiyonu Beşiktaş istikametine kınp
Serencebey' deki MİT karargahına vardıklannda İSAMER di rektörü Vedat Bayrak hala ofisindeydi. Önce Vuslat'a, sonra
Alperen'e geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra Zara'yı göstererek mınldandı:
"Tebrik ederim Vuslat, benim zeki kızım, demek tablet fa- remiz buymuş!"
"Zara, efendim, adı Zara!"
"Pek de masum görünüyor!"

"Aldanmayın efendim, zehirli bir zelot!"
Vedat Bayrak Vuslat'a sitemle baktı. Ona tanıştığı insan lar hakkında erken karar vermemesini, olumlu düşünmesini söyler, sık sık "Kalbini kin ve düşmanlıktan anndır, kalbi düş manlıkla meşgul olan kişi, faydalı işler yapamaz. Çünkü kalp, iyilikle doludur ve iyiliğe zıt meşguliyeti banndıracak kadar geniş değildir" diye telkinlerde bulunurdu. Vuslat bu bakış tan sonra Zara hakkındaki fikrini değiştirmeyecekti elbette ama amirine karşı yine başını eğdi. Vedat Bayrak kocasının yanında onu utandırmamak için mahcubiyetini görmezden geldi. Konuyu değiştirmek iyi olacaktı:
"Kızımız bir zelot demek? Ben onlann Hz. İsa zamanında, ta Roma döneminde kaldıklannı zannediyordum."
"Ben de öyle zannediyordum efendim ama araştınnca derin uykulardan tekrar uyandıklannı öğrendim. Kudüs'te
Yahudi hakimiyetinin son efendisi Büyük Hirodes'ten sonra
Davud'un Krallığını kurmanın rüyalannı gören ve kendileri için kutsal saydıklan topraklan herkesten temizlemeye ça lışan aşın dinciler bunlar. İşlerini şiddet ve terör yoluyla görmeyi tercih ediyorlar. Matta İncili'nden aldıklan İsa'nın bir cümlesini matta edinmişler; 'Yeryüzüne barış getirmeye

geldiğimi sanmayın. Ben banş değil, kılıç getirdim.' Bab 10, ayet 34 efendim."
"İsa'nın sözü, öyle mi? Aşın dinci bir Yahudi örgüt neden
Hz. Musa'dan değil de Hz. İsa'dan ilham ile hedef oluşturur ki?"
"Belki de Hz. İsa Yahudi soyundan geldiği içindir, bilemi yorum."
"Zannetmiyorum; çünkü Hz. İsa, Tann tarafından seçilmiş olduğunu iddia eden ve buna inanan Yahudilere itiraz edip baş kaldırmıştı. İncil'de ona atfedilen sözler ve mucizeler de insanların eşitliğine vurgu yapar."
"Efendim Zelotlara göre Hz. İsa Tann tarafından seçilmiş biridir. Onun sözlerinden birini bayraklaştırarak kendilerini de seçilmiş hissediyor ve öyle inanıyorlar. Dahası, kadim Ya hudi ülküsüne inanıp Filistin topraklarını Tann'nın yalnızca kendilerine verdiğini, dolayısıyla orada başka dinlerden veya
ırklardan kimseyi barındırmamak gerektiğini, bunun için her türlü yola başvurmanın mubah olduğunu iddia ediyorlar."
"Bu dediğini, sevgili kızım, Siyonistler yapıyor zanneder dim; biraz da İsrail Devleti."
"Ne fark eder efendim, bazıları diplomatik kanallardan açıkça, bazıları da kurt kanunlarıyla gizlice."
"Şu anda biz, devletin güdümünde bir Siyonist yapılanma dan veya devlet

destekli bir yeraltı örgütünden bahsetmiyo ruz, değil mi?"
"Hayır, hayır; Zelotlann devletle alakalan yok efendim.
Hatta bunlar Mossad'ın da, İsrail Devleti'nin de baş belası sayılır. Haham Elazer Mikael'in, antik Kudüs Tapınağı'nın ve yeryüzünün merkezi saydığı Sanhedrin' e hükmettiğini ve üç bin yıl önce tahta geçip on iki kabileyi bir araya getirerek İsrail'i oluşturan Davud peygamberin varisi olduğunu söy lüyorlar. Yüce Efendi dedikleri bu Zelot Elazer Mikael, Davud gibi dünyadaki bütün Yahudileri burada bir krallıkta bir-

leştireceğini, böylece seçilmiş ırkın, vaat edilmiş topraklar da yeniden yaşayacağını söylüyor. Bunun için arzın göbeği saydıkları Sanhedrin'de Süleyman Mabedi'nin inşası ve Har ran' a kadar uzanan Bereketli Hilal'in ele geçirilmesini hedef koyuyor. Zelotlann bütün faaliyetleri işte bunun için."
"Desene ki senin şu Mikael Elazer çağdaş Davud rolüne soyundu. Eğer durum bu ise Ortadoğu'da olup bitenleri, mez hep ve kardeş kavgalarını yeniden değerlendirmekte yarar var."
"Üstün ırk ve vaat edilmiş topraklar meselesi efendim!. ..
Sultan Abdülhamid Han bütün bu olacakları görmüş besbelli de Herzl'ı huzurundan def edip yıllarca bir daha kabul etme miş."
"Vahim olan şu ki kızım, eğer şu tablet fareleri, dediğin gibi kendilerini Roma'ya direnen Zelotlardan saymaya baş ladılarsa dünya yeni bir evreye giriyor demektir. Çünkü bun ların atalan da aynı amaç uğruna kanlı eylemlere girişmiş, yüzyıllarca Sicarilerin, nam-ı diğer Hançer Adamlar'ın mi rasını devam ettirmişlerdi."
"Hançer Adam? Çok ilginç efendim; Zelotlar da Luka İnci- linden bir cümleye dayanarak Kılıç Adam oluyorlar."
"Neymiş o cümle?"
"Kılıcı olmayan abasını satıp bir kılıç alsın!"
"Modern zamanlarda kılıçlı adamlar ha?"
"Hayır efendim, bunlar kama taşıyorlar. Kılıç olarak da
şiddet, terör, şantaj, kumpas, suikast ... "
"Bir de İslam'a 'şiddet dini' yakıştırması yapmazlar mı!"
"Hem adamı dövüp, hem de 'yetişin, kurtarın beni! ' diye bağırmak işte!"
"İnsanın kendi şiddetini gizleyebilmek için barışı önce düşman edinip sonra onu şiddetle tanımlama sı. .. Bereket versin Yahudilerin hepsi böyle değil."
"Efendim küçük bir azınlık da olsalar sesleri çok yüksek
çıkıyor."

"Bunu keder etme kızım. Dünyanın pek çok yerinde pek çok Yahudi de içlerindeki bu radikallerden şikayetçi. Üç bin yıl dır Kudüs'ü ruhani bir merkez kabul etmek ve tekrar bir Kral Davud gelsin diye çığlıklar atmak onları da rahatsız ediyor."
"Yeni bir Kral Davud değilse bile, Davud'un yeni krallığı için gizli gizli çalışan bir yeraltı örgütü ne de olsa beni kor kutuyor. Bunlar, Davut Krallığı'nın binlerce yıl önce hükmet tiği bütün Filistin topraklarını yabancılardan arındınnanın peşindeler efendim. Güya Yahve onları seçince vaat ettiği topraklarda yabancıların varlığına da razı olmamış ye karşı larına çıkan her erkeği, kadını ve çocuğu katledebilecekleri ni, her sığın ve keçiyi kesebileceklerini, çiftlikleri, mezraları, ekinleri velhasıl canlı olan her şeyi yakabileceklerini, böylece bu toprakların yalnızca Tann'ya ibadet eden seçilmiş Yahu dilere ait olacağını söylemiş. Bunu Tevrat söylüyor efendim."
"Kıskanç bir tanrıları vannış desene. Oysa bu söyledikle rin kibirden ve gururdan öte hiçbir şey değil!"
"Dayanakları Tevrat, efendim, 'Yasanın Tekrarı' bölümün den ilk iki emir. Şöyle diyor: Ancak tannnız Rabb'ın miras olarak size vereceği bu halklann kentlerinde soluk alan hiç bir canlıyı yaşatmayacaksınız. Tannnız Rabb'ın size buyur duğu gibi onlan, Hititleri, Amorlulan, Kenanlılan, Perizlileri, Hivlileri, Yevuslulan tümüyle yok edeceksiniz! Ve şimdi Ze lotlar, bütün buralar yok edildiğinde buraya yerleşmeyi dü şünüyorlar."
"Bu dediğini başarırlarsa binlerce yıl sonra aynı halk, aynı topraklan yeniden kanla yıkayacak demektir."
"İsrail yönetiminin el altından Şeria bölgesindeki Filis tinlilerin sularını sık sık kirletip zeytinliklerini harap ettiği günler yaşıyoruz efendim. Devlet olma iddiasıyla işgal ettiği topraklarda yöneticiler böyle yaparsa, Zelotlar ne yapmasın?"
"Rahatla Vuslat, kızım, rahatla ... At içinden şu Siyonist korkuları. Mahkeme kadıya mülk değildir; bu devletin de tıpkı Abdülhamid Han gibi bir hesabı vardır elbette. Sen

şimdi söyle bana, bütün bu tedirginliğinde şu kelepçelinin rolü ne?"
"Onun rolü, yeni Haşmonayim Hanedanlığı'nın Yüce Efen disi'ne kölelikten ibaret. Muhtemelen bal tuzakları için ken dini satan bir köle. Sümerce biliyor diye Arkeoloji Müzesi'nde bir göreve verilmiş."
"Görev?"
"Henüz bilemiyoruz. Lakin sorguda faremiz ciyaklamaya başlayacaktır. Fareciği çözdüğümüzde büyük bir olayla kar
şılaşacağımızı hissediyorum, o kadar."
"Büyük bir olay! Neden böyle düşünüyorsun?"
"Çünkü bu Zelot uluslararası bir krize dönüşmek üzere!"
"Mossad'ın maşalarından biri olmasın?"
"Belki de! Ama Mossad'ın da ele geçirmeyi isteyeceği biri olduğuna bahse girerim!"
"?"
"Çünkü peşinde olduğu veya bildiği şey, Hz. İbrahim'le il gili ve dünyanın iki ucunu birleştiriyor, Amerika'yı ve Japon ya'yı."
"Japonların Hz. İbrahim'le alakalan ne?"
"Onu Alperen Bey cevaplandırsın isterseniz, Japon dos tundan öğrendiklerini anlatsın."
O ana kadar kenarda bir sandalyede oturup hiç ağzını aç mayan Alperen usulca ayağa kalktı. Vedat Bayrak'a bakıp mu nis bir tonda izin istedi:
"Efendim, bu konular İSAMER'in ilgi alanına girer, benim fikir beyanında bulunmam ne haddime. Eğer görüşmeniz bit tiyse Vuslat Hanım'ı eve götüreyim artık, malum, yarın mesai var!"
Vedat Bayrak, Polis Koleji'nde öğrencisi olan Alperen'in nasıl bir karakter taşıdığını çok iyi biliyordu. Aralarının açık olduğu sınıf arkadaşlarından biri hakkında kendisinden bilgi istendiğinde tek kelime söylememiş, tuz ekmek hakkı deyip çocuğun eksiğini kapamıştı. Şimdi de eşi istiyor diye

Emniyet İstihbaratı'na ait bir bilgiyi, yazılı bir emir alma dan MİT'e vermeyeceğini pekala biliyordu. Vaktiyle Vuslat'ın nikah şahidi olarak masaya oturduğunda, karşısındaki iki gencin birbirine pek münasip düştüklerini içinden geçirip sevinmesi biraz da bu görev bilincinden kaynaklanmış tı. Gerçekten de Alperen evlat diye gurur duyulabilecek bir delikanlıydı. Dürüsttü, ahlaklıydı, vazife tutkunuydu ve sır saklamada üstüne yoktu. Bu yüzden, Vuslat'ın söylediği şeyi ondan istemeye cesaret edemedi. Masasındaki düğmeye bas tı. Gelen görevliye Zara'yı götürmesini işaret ederken Alpe ren'e döndü:

"Haklısın genç arkadaşım, geç oldu, haydi evinize gidin artık, gerisini yann hallederiz."
Vuslat Zara'nın yanına gidip anahtarıyla kelepçesini açtı.
Kelepçeyi belindeki kemere takarken göz göze geldiler. O sı rada görevli de Zara'nın ellerini yeniden kelepçelemekteydi.
Üstelik bu sefer arkadan. Zara Vuslat'a alaycı bir gülümse meyle baktı. Sanki gözlerindeki ateş onu aşağılıyor, hiçbir işe yaramadığını haykırıyordu. Vuslat geri döneceği vakit Zara fısıldadı:
"Bal tuzağı öyle mi? Kocanı koru!"
Vuslat öfkeyle geri döndü. Tam tokadı yapıştıracaktı ki gö revli bileğinden yakaladı. Gözleri ateş püskürüyordu. O an daki çaresizliğini kelimelere yükledi:
"Seninle yann görüşeceğiz orospu!"
"Belki de görüşmeyiz şıllık kan?"
Alperen Vuslat'ı sakinleştirmek için koluna girmiş kapı dan çıkarken "Eğrinin gölgesi de eğri olur, Vuslat'ım; alçakça söylenen bir söze karşılık vereyim dediğinde o sözün sahi binde daha nice düşük sözler olduğunu düşünmeli ve sus malısın!" diye fısıldadı. O sırada Vedat Bayrak görevliye emir veriyordu:
"Hanımefendiyi bu gece konferansçı odalarından birinde misafir edin. Sabah sorgulama için hazır olsun!"

"Baş üstüne efendim!"
Vedat Bayrak MİT'in iftihar ettiği yöneticilerinden biriydi.
Düşmanını dahi gücendirmeyecek kadar nazik, görevini canı pahasına yapma azminde bir vatanseverdi. Kendini kurumu na adamaktan dolayı bekar kalmıştı ve şimdi karargahı yuva biliyordu. Herkes onun geç saatlere kadar çalıştığını ve ofisi nin arka bölmesindeki odada biraz kestirip sabah ezanların da kravatını takarak yeniden masasına oturduğunu bilirdi.
Herkes dağılınca yine çalışmaya koyuldu. Yanın saat geçti geçmedi; telefonu çaldı. Arayan MİT müsteşar yardımcısıydı.
"Yüce Baba" isimli bir CIA operasyonundan bahisle Amerikan Büyükelçisi'nin bir talebine cevap vermek üzere Zara isim li tutsağın bir saat içinde karargaha gelecek olan CIA yet kililerine teslimini rica ediyordu. Vedat Bayrak masasındaki düğmeye yeniden bastı. Telefonun ahizesini eliyle kapatarak gelen aynı görevliye kızı derhal odaya getirmesi emrini verdi.
Bu arada müsteşar yardımcısı konunun çok hassas olduğunu anlatmaya devam ediyordu. Onu oyalamak istedi ama adam
ısrarcı çıkmıştı. Dışişleri Bakanı ve Sayın Başbakan ile gö rüştüğünü, Amerika

Birleşik Devletleri'yle iyi ilişkilerin sür mesinin istendiğini ve siyasi bir krize sebebiyet vermemek
üzere CIA ile iki yıl evvel imzalanan işbirliği anlaşması ge reği bu işlemin bir takas uygulaması olarak icra edileceğini,
Zara'ya ka'rşılık doğu sınırdaşlanmızdan olan bir ülkede ko nuşlanmış PKK elebaşlanndan bir teröristin teslim alınaca
ğını anlattı. Vedat Bayrak suçluların iadesi veya mübadelesi
şartlarını biliyordu. Zara'nın bir Yahudi olduğu halde Ameri ka'ya teslimini garipsemişti. Mutlaka zaman kazanmalıydı:
"Madem siz öyle buyurdunuz, kızı teslim ederim Sayın
Müsteşarım. Lakin şimdi geç oldu, CIA yetkilileri yarın sabah gelseler!"
"Olmaz Vedat Bey, takas işlemi eşzamanlı yapılacak!"
"Ama efendim ...
"Aması yok Vedat Bey; ne diyorsam!"

"Anlaşıldı efendim!"
Vedat Bey derhal kapıdaki nöbetçiyi uyardı. CIA'den ge lecek kişileri elinden geldiği kadar orada oyalamasını tem bihledi. Eşzamanlı yapılacak bir eylemde bir tarafın gecik mesi diğerini de bekletirdi. Sabit telefonun kablosunu fişten çıkardı. Kapıya gelenler kendisine ulaşamasınlar istiyordu.
Bilgisayarını yeniden açtı ve kızın CIA tarafından arananlar listesinde olup olmadığına, uluslararası teröristler arasında adının bulunup bulunmadığına baktı. Tertemizdi. Şimdi onu kısa sürede nasıl sorgulayabileceğini düşünüyordu. Kısacık araştırması büyük gerçeği görmesini sağlayıverdi:
"Uf!..." Nasıl bir kızdı bu böyle! Demir değil, çelik leblebi... Üç
çeyrekte iki kere terleyip bir kere kuruduğunun bile farkında değildi. Sonuçta iki şeyi çok iyi biliyordu artık: Zara, görün düğü gibi kolay bir lokma değildi; buna mukabil bir saattir kapıda kıvranan iki CIA ajanı, Kevin ile Christopher, kolay iki lokma idi. Odaya girdiklerinde de yanılmadığını gördü zaten.
Tele takasın gerçekleşmesi esnasında söylenen rutin cümleler ve karşılıklı nezaket ifadeleri kadar Kevin'ın omzundaki sar gıdan dolayı geçmiş olsun dileklerini ilettiği temennilerle de her ikisini etkilemiş, dikkatlerini yeterince dağıtmıştı. Tam bu esnada Christopher'ın trençkotunun yaka altına bir takip ve dinleme çipi iliştirivermesi çok da zor olmadı; Zara'dan edine mediği bilgileri onlardan edinmek için. Christopher o sırada
Zara'nın gözlerini maskeleyip ağzını bağlıyordu. Ve işini biti rince Zara'ya bir çimdik atıp sağ elinin dört parmağını yine bir golf topunu avcunda yuvarlar gibi hareket ettirmeye baş lamıştı. Vedat Bayrak bunun bir işaret olduğunu düşündü.

Kuş, kafes değiştirdiğinde dışarıda gecenin en ıssız karan lığı çoktan başlamıştı. 177

<<@180>>

XIV

Bir saat yirmi dakika sonra istanbul, Sultanahmet, 1 Haziran, 23.10

Kudüs, Moriah, 2 Haziran, 00.10 itron, uzun uğraşlardan sonra adresini bulduğu pansiyona vardığında burada ne bulacağını düşün

K dü. Zara "Evime git!" demişti. Tabletin kopyası mı, bir not mu, kendisine ulaştırılması gereken bir bilgi mi? Kendi sini onun yerine koydu. Bütün zelot fedailerine öncelikle bu

öğretilir, hepsinin tek bünye oldukları zihinlerine kazınır ve aynı biçimde refleksler gösterme eğitimi aldınlırdı. Evin her yerini aradı. Ve neden sonra Zara'nın kullandığı silah aklı na geldi. Ahşap bir evde silahın saklanabileceği en emniyetli yerin döşeme tahtalarından birinin altı olduğunu biliyordu.

Öyle öğretilmişti. Ve çivi izlerine bakarak silahı bulması uzun sürmedi. Evet, tabancanın yanında kendisi için bir not vardı:

"Yüce Baba son görev Kitron, özgür kalacağız!"

Kitron'un yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Zara'nın

özgürlükten bahsederken örgütten ayrılmayı kastetmediğini, bilakis kim olduğunu öğrenmekten bahsettiğini biliyordu. Ze lot fedailerinin hepsi bu özgürlüğün peşindeydi ve ona adım adım erişeceklerini bilirlerdi. Kendisi bunun büyük bir aldat-

maca olduğunu, hiçbir fedaiye gerçeklerin anlatılmadığını

öğrenmiş, buna rağmen örgütte kalmayı tercih edip kimliğini araştırmaktan vazgeçmişti. Dışarıda kim olduğunu araştıran yoksul ve zavallı bir adam olarak yaşamak yerine içeride kim liğini bilmeden lüks bir hayat sürmek daha cazip gelmişti.

Bu yüzden Zara'nın da hiçbir zaman özgür kalamayacağını,

öğreneceği her şeyin bir önceki yalanı destekleyen başka bir yalan olacağını biliyordu. Notu okuyunca "Özgür kalman öyle kolay değil be kızım!" diye mırıldandı ve geçmişi düşündü.

Zara'yı ilk gördüğü günü hatırladı. Henüz bir bebekti. Yüce

Efendi kendisini çağırtmış ve elini şefkatle başının üzerine koyup "Bu bebek senin kardeşindir, Kitron, sevgili evladım.

O da senin gibi seçkin bir zelot olarak yetişecek. Adı Zara.

Onun her şeyiyle ilgileneceksin, değil mi?" diye sormuştu.

Zara dediği bebek henüz bir buçuk, kendisi dokuz yaşındaydı.

Durmadan ağlayan bir kız çocuğunu avutmanın, doyurmanın,

öğretmenin ve sonraki yıllar boyunca sorularına yalanlar uy durmanın ne derece

zor geçtiğini düşündü. Üstelik bunlar bilindik tecrübelerdi. Kendisi de büyürken kimseye anlata madığı nice dertleri olmuştu. Zara'ya o dertleri yaşatmamak için çırpındığı tam yedi yıl... Onun konuşmaya başladığını görerek, yürüdüğünü izleyerek, ilk oyuncağına sevinişiyle se vinerek, başka bir yerde gecelemek zorunda kalınca üzülerek, tek başına iş başardığını kutlayarak, velhasıl sayısız anılarla dolan yedi yıl. Ve yedi yılın sonunda onu kendisinden aldıkla rı günün yüreğinden hiç çıkmayan acısı; dünyada tek başına kaldığını hissettiği günlerin iç dünyasında yaptığı tahribat.
Kardeşi, ailesi, vatanı bildiği tek kişinin elinden alınıp başka bir yere gönderilmesi ve ikinci yedi yılda ondan hiç haber alamayışı. .. Ve artık öldüğünü düşündüğü bir günde çıkıp ge lişi. On altı yaşına girmiş olarak ... Bebeklerle oynayan çocuk
Zara yerine zelot ideallerinden başka hiçbir şey düşünmeyen, birlikte geçen yedi yılı neredeyse hatırlamayan ve kendisi ni sahiplenmiş olduğunu unutan, Siyonizm adına dünyayla

hesaplaşmayı kafasına koymuş genç kız Zara. Yedi yılda ne olmuştu ki önceki yedi yılın sıcaklığını, hatıralannı, izlerini kalbinden söküp atmış, iki kere yedi yılın suçunu neredeyse ondan bilecek derecede yabancı ve uzak durmuş, gülümse mesi bile uzun haftalar almıştı. Artık onu yeniden kendisi ne bağlaması, alıştırması, sevgisini kazanması için yedi yıl daha mı uğraşması gerekiyordu yani? Ostelik o artık bir genç kız idi; bebek değil. Günlerce merak etmişti; acaba yedi yıl evvel kendisini isteyerek terk ettiğini mi düşünüyordu? Ha yır, gerçek böyle değildi. Onu götürmelerine razı olduğunu mu sanıyordu? Hayır, asla razı olmamış, ardından tam iki yıl ağlamıştı. Geri geldiğinde beraber büyüdükleri canciğer kardeşlik gitmiş yerine soğuk bir zelot kardeşliği ikame edil mişti. Bir buçuk yaşında ailesinden kopanlan bir bebeğin, dokuz yaşında aile bildiği tek kişiden tekrar uzak düşmesi elbette onu da olumsuz etkilemişti ama öyle de olsa geri dön düğü zaman sıcak bir kucaklaşma gerekmez miydi? Yoksa birileri kulağına olumsuz şeyler mi doldurmuştu? Belki de kendisiyle irtibatım yok etmeye zorlanıyordu. Kitron, kimli
ğini araştırmaya işte tam o günlerde son vermişti. Kimliğine ulaşmak yerine Zara'ya ulaşmaktı artık hedefi. Birlikte ağla dıklan gecelerin, birbirleriyle paylaştıklan sırlann izinden gitmek ... Nice geceler onun uyuması için kendisi uyumamış, nice öğünler onun doyması için kendisi aç kalmıştı. Bütün bunlan hatırlamıyor olamazdı. Mamafih uzunca bir süre ha tırlamasını bekledi, hatta çaba gösterdi. Ve maalesef iki yıl boyunca bunu başaramadı. Aralannda ortak operasyon ve başanya dayalı kuru bir Zelot Kardeşliği'nden başka bağlan nın

kalmadığına hükmettiği gün her şeyi boş vermiş; bunun hesabını sormayı aklına koymuştu. Zara'yı kardeş gibi gör memeye başladığı o gün.
Artık bir kardeş olmayan Zara'ya ulaşma arzusunun git gide bir tutkuya dönüşmesinde kendini suçlu bulmuyordu.
Onu o derece çok seviyor ve özlüyordu çünkü. Hem yakınında,

hem ulaşılmaz biri olmasıysa çok kışkırtıcıydı. Paris'te bir akşam, yakınlaşma arzusunu bir kez daha açığa vurduğunda
Zara'nın kendisine yine fırsat tanımayıp göğsündeki kardeş lik çiziğini göstermesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Ve
Tokyo'da geçen iki yıl. ..
İki yıl... Rollerin değiştiği, Kitron'un Zara'dan nefret dere cesinde uzak kalırken Zara'nın suçu kendinde arayıp Kitron' a yakınlaşması gerektiğini düşündüğü iki yıl... Zelot Kardeşli
ği ve ardında çocukluk hatıraları ... İyi günde ve kötü günde, tuz ekmek hakkı.
Kitron'un Tokyo'ya kendisinden kaçmak için gittiğini anlayınca bu yakınlaşma arzusu daha da artmıştı.
Artık her gün içinde büyüyen bir hasret vardı; kendisini de vamlı kışkırtan bir hasret ... Ve bir gün geldi, Kitron yeniden onun kalbini doldurdu. Dünyadaki yegane dostu, arkadaşı, kardeşi, akrabası, annesi, babası, her şeyi olarak.
Sonraki günler, haftalar ve aylar Kitron 'dan uzak kalmanın dayanıl maz ıstırabıyla doldu. Sonuçta İstanbul onlann karşılıklı duyarlık ve çekinceyle hareket ettikleri zamanlara şahit ola caktı. Her ikisi de buluttan nem kapacak bir süreçte oldukla rının farkındaydılar. Birbirlerine karşı her sözden, her hare- ketten bir anlam çıkarmaları çok kolaydı. Tekrar yekdiğerine aile veya vatan olmak için benliklerini yenmek, kibirden vaz geçmek ve iki taraflı teslimiyet gerekiyordu. Gel gelelim hır
çınlık, duyarlılık ve hassasiyetler buna maniydi. Kitron, ta bancayı kavradığında bunun böyle devam edip gitmesinden korktu. Hasretle geçen iki yılı düşündü ve "15 Temmuz Şehit ler Köprüsü'nde onun yüzüne doya doya baksaydım keşke!" diye mırıldandı. Sonra da derhal sözünden döndü. "Yok, yok, hemen yumuşamamalısın!" Duygulan med-cezir halindeydi.
Kalbi, "Eskiden Zara adı Kitron adıyla birlikte anılırdı, ne gü zeldi" diye mutlu olurken dili ani bir karann öfkesiyle bağırı yordu: "Şimdi yalnızca Kitron var! Zara'nın canı cehenneme!"
Tabancanın kabzasında onun avuçlarını hisseder gibi oldu. Zara'nın yüzü geldi gözünün önüne, bir küfür savurup

kendine kızdı. Zara söz konusu olunca hiçbir karan birkaç dakikadan ziyade uygulamaya koyamamanın zaafıydı bu.
"Acizlik!" Ve geçmişi, kimliği, ailesi hakkında bildiği hiçbir
şeyi ona söylememek üzere ettiği yeminin zalimce olmadığı na yeniden inandı. Bir zamanlar "Onunla bir aile olmak en büyük mutluluğum olacak" diye kurduğu hayali, "Önce aile olup sonra aile duygusunu elimden almak neymiş görsün!"
şeklinde kine dönüştüren his dünyasını dengede tutmalıy dı. Bunu ancak intikam hissini takip ederek yapabileceğine inandı ve elindeki silahı beline takarken bütün öfkesiyle ho murdandı: "Seni fahişe; göğsümden ittirip 'Ama biz kardeşiz!' deyivermek her şeyi çözmeye yetmeyecek. Yapılması gerekeni elbette yapanın!"
Avucundaki notu yırtıp bilgisayarındaki özel Skype ku rulumunu açtı. Takip edilemeyen ve görüşmelerin altmış sa niye sonra kendiliğinden silindiği bir programı kendi elle riyle kurmuştu. Saatine baktı. On dakika sonra Yüce Efendi bilgisayarını açacaktı. Zelot'un bütün mensupları onun gece yansından itibaren bir saat boyunca İsrail dışındaki çocuk larıyla görüştüğünü bilirdi. Durumunu rapor edecek olanlar, yardım isteyenler , bilgi verenler hep o saati beklerdi. İstan bul'da zaman Kudüs'e göre bir saat gerideydi ve Avrupa ülke lerindeyken Yüce Efendi'yle görüşmek fazla uykusuz kalmayı gerektirmiyordu.
Kitron anlatacaklarını zihninden tekrar geçirdi. Onun so racaklarını yahut merak edeceklerini bir bir düşündü. Yol culuğunun nasıl geçtiği, pasaport kontrolde sıkıntı çıkıp
çıkmadığı, Zara'yı bulup bulmadığı, bulduysa Keiko'ya ait bilgilerle Arkeoloji Müzesi'ndeki tablet bilgilerini birleştirip birleştirmedikleri, birleştirdilerse hangi sonuca ulaştıkları, kaldığı yerin neresi olduğu gibi soruların cevaplarını sıra-sıyla hazırladı. Lakin Yüce Efendi Elazer ona bütün bunları sormak yerine dengesini bozacak bir cümle söyledi:

"Ah Kitron ... Kitron, aslanım! Seninle nasıl çalışacağız!
Zara, Grup Kardeşlik'in elinde!"
Kitron'un eli ayağına dolandı; ne yapacağını şaşırdı? Yüce
Efendi ne demişti böyle? Olabilir miydi? Zara'yı daha birkaç saat evvel Türk
Emniyet İstihbaratı'nın bir komiseri eşliğinde
MİT binasına girerken görmemiş miydi? MİT onu Grup Kar deşlik'e teslim eder
miydi? Uff! .. Demek araya CIA girmişti.
"Yüce Baba Operasyonu" hakkında duyduklarının dezenfor masyon için
olmadığına inandı. Eğer Sam Amca Zara'yı tes lim aldıysa Amerika bu
mücadelenin neresindeydi? Yankeeler sahaya indilerse bunu resmi mi,
gayriresmi mi yapmaktay dılar? Derhal Christopher ile görüşüp bu meseleyi
sorması gerekecekti? Elini telefona attığı sırada durup afalladı: Yüce
Efendi bu bilgiye nasıl ulaşmıştı? Kendisi ve Zara'dan başka
İstanbul' da bir zelot olmadığına göre. Demek ki vardı! Eğer
öyle ise bu kendi güvenilirliğinin de sorgulanması anlamına gelirdi. Yüce
Efendi Zara'yı takip etmek için kendisine vazi fe verdiği gibi bir başka Zelot'u
da kendisini kontrol etmek için görevlendirmiş olabilir miydi? "Mesela Chris?"
CIA adı na değil de Yüce Efendi için mi çalışıyordu? Zihni ihtimaller arasında
hızla gidip geliyordu. Haham Elazer'in ekrana yan sıyan bakışlarında bir
donukluk vardı. Hayra yorulamayacak bir donukluk. Kekeledi:
"HayırYüce Efendi, MİT'in gözetiminde olduğunu ... "
"Öyle mi zannediyorsun Kitron? Ah benim saf evladım!"
"Bugün kendisiyle görüştüm efendim. Kudüs'e dönmekten söz ettiğimde
Türklerin Yüce Baba'nın şifresini çözmek üzere olduğunu ve bunu öğrenmek
için MİT'e gitmesi gerektiğini, kendisiyle şimdilik irtibat kurmamamın yararlı
olacağını söyledi. Biliyorsunuz, istediği zaman kaçıp geliri"
"Harput Ağa'nın elindeyken mi?" uNasıl?! .. Bundan emin misiniz efendim?"
"Kitron, aslanım, sen hiç benim emin olmadığım bir şeyi söylediğimi duydun
mu?"

"Ne yapmamı istiyorsunuz efendim?"
"Elbette onu sen düşüneceksin. Lakin ben sana başka ha vadisler de vereyim;
ona göre davran. Kudüs'e gelmeni ge ciktirmen gerekebilir. Çünkü Yüce Kudüs
Tapınağı'nın San hedrin heyetindeki yüce hahamlar Yüce Baba'nın doğduğu Ur
kentinin Güney Mezopotamya'daki Ur olmadığına dair görüş birliğine vardılar.
Araştırmalar böyle göstermiş. Dedikleri ne göre Yüce Baba Sümerlerin Ay
Tanrısı Sin veya İanna'nın hükmündeki Ur kentinde yaşasaymış, Yunancaya

tercümesi yapılan kadim Tevrat'ta Sümer ülkesinden ve Sümerlilerden bahsediliyor olurmuş. Tevrat'ta Sümerlere dair bir tek kelime edilmediğine göre Ay Tanrısı Sin'e adanmış olan başka bir Ur kentinden söz edilmeliymiş. Eğer mimar Sin-Ammar da böyle düşündüyse biz hazinemizi başka yerde aramalıyız."
11
"Nerde, efendim!
"Urfa'da mesela ... İbranice metindeki Ur-Kasdim'de."
"İyi ama efendim, Ur-Kasdim'in Urfa mı, yoksa Basra Kör fezi'ndeki Kusa köyü mü olduğu henüz ispatlanamadı."
"Doğru, Kitron! Üniversitedeki tarihçiler öyle diyor. Ama aynı adamlar İbrahim'in yaşadığı yıllardan beş yüz sene kadar evvel Sami kahraman Sargon'un, Sümer kralı Urzaba ba'yı devirip kral olduğunu ve kızını Ur'daki Ay Tanrısı ma bedine başrahibe yaptığını da söylüyorlar. Meğer Sargan, daha sonra sınırlarını Urfa, Diyarbakır ve Nemrut'a kadar genişletmiş. Ülkenin güneyi Sümer, Kuzeyi Akat diye çağrıl maya o vakit başlamış. Sargan, kuzeyde kendisini daha güçlü hissedebilmek için buraya da bir Ur şehri yapmış veya şehirlerden birini Ur olarak adlandırmış. O bölgelerde yaşayan Ugarit metinlerinde Harran bölgesinde Ur-a diye bir şehir den bahsediliyormuş. Kudüs İbrani Üniversitesi'ndeki bilim adamlarımız bu Ur-a'nın Ur-ha veya Urfa olmasını mümkün görüyorlar. Yunanların verdikleri Edessa ve Antiokhea isimlerini dışarıda tutarsak Antik Çağ'dan bu yana şehrin adı olan Urha, Ur-hai, er-Ruha, Roha, Kallurhoe, Orroe, Khurr ai
185

gibi kelimeler hep Ur' a işaret ediyor. Göbekli tepe kazılan da gösteriyor ki bu bölgede eskiden beri bir inanç merkezi yer almaktaymış. Velhasıl İbrahim'in burada yetişmesi bana pek normalin dışında da gelmiyor."
"O halde İbrahim ateşe de burada atılmıştır efendim."
"Neden olmasın? Bulacağın şifreler bu görüşü doğrularsa işlerimiz biraz daha kolaylaşır, biliyorsun."
"Ne gibi bir kolaylık efendim?"
"Dünyanın Ortadoğu politikalarında değişiklikler olması gibi. Körfez Savaşı sırasında Bağdat Müzesi'nden götürülen tablet koleksiyonlarının hangi ülkede saklandığını bulmak gibi. Türkiye ile komşu ülkelerinden birini savaşa tutuşturup bölgeyi kontrol etmek ve bu sefer Şam ile Halep müzelerinde ki eserlere başkalarından önce sahip olmak gibi. Bunu yap mak için de Amerikan Başkanı veya İngiltere Kraliçesi'nin,
Fransa Başbakanı yahut Almanya Şansölyesi'nin, Rus Çan veya Arap

şeyhlerinin politikalarını değiştirecek lobi çalış malarını yönetmek gibi... Daha sayayım mı?"
"Siyon ülküsü uğruna vaat edilmiş topraklarda yine terör,
şiddet ve kan ... Öyle mi efendim?"
"Bilakis Kitron, vaat edilmiş ülkemizin emniyeti ve Siyon
ülküsü için Ortadoğu'da terör, şiddet ve kan ... Kaç bin yıl dünyanın en güçlü devletlerine ev sahipliği yapmak yeterin ce mutluluktur Kitron, Ortadoğu bundan böyle biraz üzülse ne çıkar? Hem onların yeniden eski güçlerine kavuşmalarına müsaade edemeyiz değil mi? Üstelik de bölge ülkelerinin ta- mamı Müslümanlardan oluşurken."
"O halde yolun başını önce biz tutmalıyız Yüce Efendim!"
"Neden böyle dedin?"
"Harran yahut Harranu kelimesi çivi yazılı metinlerde yol anlamına geliyor da ondan efendim. Harran eski çağların bir kavşak noktası , Fırat ile Dicle'nin arasında Medler, Sabiiler,
Kargamış ile Ninova ... "
186

"Müslümanlara göre de Tufan'dan sonra yeıyüzünde ilk kurulan şehir! Şimdi yerinde yeller esiyor. Esmeye devam et sin ve zinhar yeniden uyanmasın!"
"Yüce Baba uyansın!"
"Bunun için önce Zara'yı uyandırmalısın. Kitron, aslan ev ladım! Güle güle!"
187

<<@190>>

XV

Yirmi beş dakika sonra lstanbul, Cihangir, 2 Haziran, 23.35 eni yatmıştı. Telefonu çaldı. Gecenin yansında bi linmeyen bir numara. Çok rahatsız edici. Densizin

Y biri yanlış tuşlamış olmalı. Telefonu kulağına yak laştırıp homurtulu bir sesle "Alooo!" dedi. Yanlış numara ise küfretmekti niyeti. O da ne? Emir kipinde konuşan tanıdık bir ses. Evet, Süslü bu. Hemen yatağından doğruldu. Eşi uyanma sın diye yan odaya geçti ve kısa bir görüşme yaptı: "Tamam efendim, anlaşıldı efendim, hallederim efendim ... " Görüşmesi bitince önce birkaç dakika sükunetle durumu değerlendirdi:

"Hımın ... Evet ... Ordan ... Değilse .... Diğerini de ... Tamam ... "

Giyinmeye başladığında yaptığı planın ilk adımı için Kevin'ı aradı:

"Pekala Kevin, Cihangir'deki kliniğe gidin. Sizi İngilizce bi len cüce bir hekim karşılayacaktır. Ben şimdi arar, hastamız için özel odayı hazırlamasını söylerim. Sen hastanın başında ol. Arkadaşını da sav."

Kevin, Harput Ağa'nın talimatını alıp telefonu kapattığın da Levent'teki CIA'e ait konağın -elbette buranın CIA'e ait olduğu gizleniyordu- bahçe kapısındaydılar. Kapıcıya kimlik

gösterip içeri girmek üzere araçtan indiklerinde Christopher

"Sabah görüşürüz, tamam mı?" diyerek ayrılmak istediğini bildirdi. Kevin onu başından savmak için bahaneler uydur mak zorunda kalmamanın sevinciyle "Pekala!" dedi. Mutla ka aklından başka hesaplar geçiyordu. Sağ elinin parmaklan golf topunu yuvarlamaya başladığına göre ... Onun sokak ba şında gözden kayboluşunu bekledi ve köşeyi döner dönmez kapıcıya kimlik göstermek yerine şoföre talimat verdi:

"Kır direksiyonu, doğru Cihangir'e! Acele eti"

Yol boyunca "Acaba Harput Ağa'ya itaatle iyi mi yaptım?" sorusunu kendisine birkaç kez sordu. Belki de emri doğrulat malı, Süslü'yü aramalıydı. Ama adam çok kesin konuşmuştu.

Bayan Stone'dan talimat almasa böyle davranamazdı. Belki de Bayan Stone hala kendisini sınıyordu, ne de olsa bu ilk göreviydi. Sonunda yapması gereken şey neyse onu yapmaya karar verdi. Aldığı emirleri sorgulamak, görüşlerini paylaş- mak veya emri reddetmek bu mesleğin ruhunda yoktu. Daha ilk derste kendisine bu fikir dikte edilmiş ve "Sorgulama yan lısıysanız şimdi bu kapıdan çıkıp gidin ve asla bir daha ajan olma hayali kurmayın!" denilmişti. Hatta kıdemli ajanlardan biri daha da ileri gidip casusluğun bir ihanet mesleği oldu

ğunu, bu yolda vicdandan kaynaklanan sorulara bile yer ol madığını dillendirmiş, genç adayların tepkisini bile çekmişti.
"İnşallah o adamı haklı çıkaracak görevler yapmam!"
Zara arka koltukta ellerini uyuşturan plastik bağdan kur tulmanın çarelerini arıyor, hiç olmazsa gözlerindeki bandajı açmaya çalışıyordu. Telefon talimatlarından ve aracın sav runtulu manevralarından bir şeylerin kötüye gitmekte oldu
ğu hissine kapıldı. Christopher'ın sesini duymaz olmuştu; araçtan inmiş miydi? Yol uzuyordu. Demek CIA köşküne gö türülmüyordu. "İyi ama nereye?"
Zara, sorularından Nişantaşı'ndaki kliniğin üçüncü bod rum katında, beyaz duvarlarından yansıyan parlak ışıkların uzun zamandır bağlı bulunan gözlerini kamaştırdığında kur-

tulabildi. Buz gibi bir odaydı burası; titreten, kanlan don duracak cinsten. Güçlü kollar kendisini bir sedyeye sımsıkı bağladıklarında bir felakete doğru sürüklendiğini düşündü.
Bedenini kıpırdatamıyordu artık. Kevin ağzının bandajını aç tığında önce derin bir nefes aldı ve sonra avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Faydası olmayacağını bile bile. Başını yavaş yavaş çevirip etrafına bakındı. Paravanla ayrılmış tomografi ve MR cihazları yanında bazı tıbbi aletler ve rafta ilaçlar gör dü. Kendisini neyin beklediğini kestirmeye çalıştı. Hemen sağ yanında bio-feedback aleti duruyordu. Sorgulama sırasında aşın saldırganlaşan bir ajanı sakinleştirmek üzere onu bir defa kullanmıştı. Yüzü, psikokinezi ile adından söz ettiren İs railli şovmen Uri Geller'in gençliğini andıran bir doktor, tez-
gahın üzerine iki kutu sodium pentothal, bir kutu ketamin koymuş, şırınga hazırlıyordu. Bu iğnenin tesirinde kalanların sorulara yalan cevap veremeyeceklerini düşünüyor olmalıy dı. Gülümsedi: "Çok geri teknoloji!"
Adamın çalıştığı tezgaha yeniden baktığında sırtındaki kamburunu fark etti. Üstelik cüceydi de. Az evvel onu tezgahta oturuyor zannettiği için kendine güldü. Adamın elinde çeşitli psikomotor ilaçlar ve antidepresanlar yer değiştirip duruyordu. Elektronik siber netik veya briantech uzmanı birisiyle karşı karşıya olmalıy dı? Bununla kolay baş edebilirdi. Cüce doktora baktı, burun spreyi depoluyordu. Evet, içine mutlaka oksitosin hormonu içeren bir madde koymuştu. Karşısındaki insana güvenmeyi sağlayan ve kendisinin emniyette olduğunu hissettiren oksi tosin, beynin iki bölgesini etkileyip anılan önce paylaşma is teği uyandırıyor, sonra unutmayı sağlıyordu. Ve işte MI6'nın sık kullandığı soğuk savaş teknolojisinden kalma LSD tüp leri. Yine gülümsedi. Kendini az sonra halüsinasyonlar ve renkli düşüncelerin etkisinde önüne

geçilmez kahkahalar atarken hayal etti. "Gelsin bakalım!" Bu cüce doktor 21. yüz yıl teknolojisinde zihin okumanın daha da kolaylaşmış me totlarını bilmiyor olmalıydı. Üstelik bunun karşı önlemleri

de hayli gelişmiş durumdaydı. Şimdi bu zavallıya daha geçen yıl Ortadoğu'da bir KGB ajanıyla birlikte sekiz üst düzey as kerin beyin yıkama işlemini başarıyla gerçekleştirdiğini, üç adet tepe yöneticinin de bilinçaltlarını dış etkilere karşı ko rumaya aldığını söylese inanmazdı elbette. "Birisi bu adama kliniğinde mevcut bütün yöntemlerin artık eskidiğini söyle meli" diye düşündü. Geri adamlar, şimdi zihnini tarayacaklar, bazı psikotronik yöntemlerle Arkeoloji Müzesi'ndeki tablette okuduklarını öğrenmeye çalışacaklar, belki tablet haricinde konuyla alakalı bilgileri yoklayacaklardı. Ve işte önlemleri hazırdı. Kendine telkine başladı: "Diskten kesinlikle söz et memem gerekiyor!"
Diski unutmak zorundaydı. Kopyadaki her şeyi anlatmak
üzere dili çözülse bile disk kelimesi asla telaffuz edilmeye cekti. İyi ki arka yüzündeki şekilleri görmemiş, üzerinde ya zılanların hepsini okuyamamıştı. İnsan bildiği bir şeyi -bir ihtimal- söyleyebilirdi ama bilinmeyen bir şey ebediyen sak lanmış sayılırdı. İçi rahattı. Beyin okuma yöntemlerine iliş kin en yeni teknolojiyi Kudüs JRS, Bi'r-Şeba BEV ve Masada
MTZ havalimanlarına bir güvenlik sistem olarak kurması yalnızca üç haftasını almıştı. Şüpheli davranan insanlar ar tık özel kameralar, ısı ölçerler ve çipli biniş kartlarıyla takip sistemine dahil oluveriyordu. Yetkililerin havaalanında şüp heli gördükleri kişiye "Terörist misin?" yahut "Patlayıcıya dö nüşebilecek madde taşıyor musun?" gibi bir soru yöneltmesi yeterliydi. Makine o sırada şüphelinin vücut ısısını ölçüyor ve beyin dalgalarındaki ani değişmelerde yakayı ele verme sini sağlıyordu. Buradaki hareket noktası bir teröristin öl mekten çok görevini başaramamaktan korkmasıydı. Ve şimdi aynı korkuyu kendisinin de hissetmeye başladığını bilinçaltı devamlı inkar ediyordu.
Odadaki sükuneti tanıdık bir ses bozdu:
"Tekrar karşılaşmamız çok çabuk oldu küçük hanım!"

Zara dilini yutayazdı. Yutkundu. Konuşan Harput Ağa'y dı ve yanında da araştırmacı Melissa duruyordu. Onları dün
Arkeoloji Müzesi'nde bırakmıştı. Peki ama şimdi burada ne işleri vardı ki? Yoksa MİT bu ikisini tabletle ilgili olarak şahit mi göstermişti. Ama hayır, şu anda CIA ajanlarının elindey di. Yoksa değil miydi? Bu ikisinin konuyla alakası özel bir iş ilişkisi olabilir miydi? "İmkansız! Biri hademe, diğeri doktora

öğrencisi!" Ancak şahit olduğu cümleler bunun aksini düşün mesi için yeterli oldu:
"Her şey hazır mı doktor?"
"Evet efendimiz, emrettiğiniz gibi!"
Zara doğru duyduğundan emin olmak istedi. Bir doktor, müze hademesine "Efendimiz!" diye hitap ediyorsa burada bir devletin gizli servisinden değil, o servisi kendisine sığınak yapmış tehlikeli bir örgütlenmeden söz edilebilirdi. Peki ama
Chris neredeydi? Onu CIA'e yerleştirmek için Yüce Efendi ne ler çekmişti. Onun yerine akademik araştırmalar için müzede bulunan Fransız vatandaşı Melissa'ya baktı. Harput Ağa'ya hizmette kusur etmediğini görünce örgüt fikrinden tamamen emin oldu. Müzeye ilk geldiği gün Melissa ile tanışmış, o da kendisine Harput Ağa'dan söz ederek yardımlarını görebi leceğini söylemiş, hatta laf arasında onun Türk yöneticilere karşı güvenirliğini ispatlamak üzere birkaç nesil İstanbullu bir Ermeni ailesinden olduğunu anlatmıştı. Evet, şimdi hatır lıyordu, "Dediklerine göre tıp eğitimi almış ama hiç doktorluk yapmamış!" notunu da eklemişti. Hatta bu bilgiyi Christop her' a sorduğunda "Yok öyle bir şey; uydurmuşlar!" diye geçiş tirmişti, alçak herif. İçinden Christopher'a lanetler yağdırdı.
Neden şimdi yanında değildi? Kitron'un olanlardan haberi yoktu ama Christopher kendisini buradan çıkarmak yerine ne haltlar karıştırıyordu?
"Öldüreceğim seni alçak herif!"
Sedyedeki bekleyiş uzadıkça "Diskten kesinlikle söz etme mem gerekiyor!" telkinini tekrar edip durdu. Yine de kendi sine soracağı sorular vardı. Söz gelimi, Harput Ağa denen şu

azmanın tıp eğitimi aldığı halde bir müzede depo memurluğu yapmasının sebebini neden sorgulamamıştı? "Büyük hata!"
Adamın nesiller boyu bir şehrin yerlisi oluşuna gıpta edece
ğine, "Bir doktor neden hademe görevi yapar?" diye sorması gerekmez miydi? Galiba kendi kayıp geçmişine göre bir şe hirde nesiller boyu yaşamanın aile fertleri için ne büyük bir bahtiyarlık sayılabileceğinin cazibesine kapılmış, o sarhoş lukla öteki ayrıntıyı atlayıvermişti. Peki ama kimdi bu adam? Yahut kim olabilirdi? Melissa'ya emirler verebildiğine göre
Fransız istihbaratından mıydı? Öte yandan, doktor ona "Efen dimiz!" demişti. Bu hitap sanki mistik bir örgütün jargonuna uyuyordu, bir gizli servisin değil. Bu durumda CIA ajanı da olamazdı. O halde kendisini MİT'in elinden CIA adına kim teslim almıştı? Ah, keşke Kitron'un kaçış teklifini kabul et seydi veya şimdi ona bir haber ulaştırabilseydi. "Lanet olsun sana Chris, nerelerdesin?" Başucunda ilaçlar hazırlayıp kab lolarla uğraşan bu adamlarla başa çıkması zor olacaktı an laşılan. Elleri ve ayaklan sedyeye sabitlenmiş durumdaydı ve bundan kurtuluşu da olmadığını biliyordu. Yine de içinden bu adamlara bilgi vermemeyi, işkencecisine zihnen işkence etmeyi aklına koydu.
"Diskten kesinlikle söz etmemem gere kiyor!" Göğsüne elektrot kablolarını bağlamak için gömleği nin düğmelerini açmaya başlayan cüce doktora laf attı:
"Mutlu bir gece geçirmek istiyorsan düğmelerimle birlikte ellerimi de çözmelisin doktor!"
Adam, sağ kaşındaki seğirmeler ve çenesindeki bariz tik dışında bir tek kelime etmedi, yüzünde hiçbir jest de belir medi. Sanki konuşmasına izin verilmeyen bir mahkum gibi
öylece, kendi aleminde işini yaptı. Cümlesinin karşılığı ise
Harput Ağa'dan geldi:
"Mutluluğun zevki paylaşılarak çıkar küçüğüm, lakin
üzüntü tek başına yaşanır. Seninle zevkleri paylaşmayı üzün tü çektirmeye tercih ederim elbette. İleride cesaretinin met hini mi yapmak istersin, korkuya direncinin ağıtını mı yak-

mak; karar senin! Unutma hayatın uzunluğu genişliğinden daha değerlid ir."
"Bence tam tersi Harput Ağa, tam tersi... İnsan cesaret sa yesinde korkuya hükmedebilir, korkuya direnebilir ve hayatın genişliğini uzunluğundan değerli görmeyi başarabilir."
"Sen daha evvelki ikazımı unutmuşsun belli ki küçüğüm.
Tekrar hatırlatayım ve hiç unutma; nefesl er, ecele doğru atı lan adımlardır."

Cüce doktor bu konuşmalara hiç kulak asmıyor, işini ya pıyordu. Kaşındaki seğirme ve çenesinde tiklerle. Ne Zara'nın
çıplak göğüsleri, ne duyduğu trajik sözler onu etkilemişti.
Hatta zaman zaman utanma hissiyle gözlerini Zara'dan ka
çırdığı bile oldu. Adamın dış görünüşü, çocukluğunda pa ranormal bir etkiye maruz kalmış gibiydi. Tikleri sonradan belirmiş olmalıydı. Benzi, psişik fenomenler ve psikokinezi arasında boğulmuş da kendisiyle telepati yoluyla iletişim kurmuş gibi ruhsuz ve solgundu. Almanların Cermen Tarikatı mensupları, Moral Reammement denilen Yeniden Donanım
Derneği üyesi veya okültist Thule Örgütü hizmetkarlarını an dırıyordu. Bir an için onu postmodern romanların Orta Çağ dekorlarından birinin içinde hayal etti. Bin kişilik sütunlu bir salonda, kızıl cübbeleriyle gezinen, koşuşturan veya kol larını kavuşturmuş bekleyen yaşlı kardinallerin arasında.
Ve işte ilk şırınganın iğnesi damarına girmişti. Mırıldan- maya başladı:
"Uyan ey Siyan, uyan; kudretini kuşan
Ey Yeruşalim, kutsal kent, güzel elbiselerini giy
Çünkü sünnetsizlerle murdarlar
Kapılanndan asla içeri girmeyecek artık
Üzerindeki tozu silk
Kalk ey Yeruşalim, tahtına otur
Boynundaki zinciri çöz
Ey Siyan, tutsak kız ... "
195

"Değil Yeşeya'dan pasajlar mırıldanmak, Tevrat'ı hatmet sen de dilin çözülecek sevgili küçüğüm. Başına gelecekleri düşünürsek kendini de bizi de yormayacak kadar akıllı dav ransan iyi edersin. İstediğim çok basit bir sorunun cevabı: Tablette Yüce Baba'yla ilgili ne yazıyordu?"
"Diskten kesinlikle söz etmemem gerekiyor."
"Onu tahrip etmeden evvel okumayı neden denemedin?"
"Tahrip mi? Ah, sevgili küçüğüm, ben yüksek tarih bilin- ci olan biriyim; mesleğimden ayrılma pahasına kırk yıldır bekçiliğini yaptığım kutsal bir emaneti tahrip edebileceğimi nasıl düşünürsün? Ama şimdi sana yaşatacağım acılar bile, tableti toz toprak olmuş görünce hissettiğim acıya göre bir hiç kalır."
"O halde tableti kim tahrip etti?"
Zara bu soruyu sorduğu anda Harput Ağa'nın elindeki neşter bir samuray kılıcı keskinliğiyle Melissa'nın boynunu yırtıp geçti. O dev cüsseli ve yaşlı adamdan böyle çevik bir hamle beklemek imkansızdı. Zara titredi. Melissa'nın bedeni doktorun önlüğüne kanlar fışkırtarak yavaş yavaş dizlerinin

üzerine çöktü, bir emri uygulayan itaatkar çocuklar misali.
Eliyle boğazını tutmayı bile düşünmediği belliydi. Sanki ya şayacağı o sahne normalmiş veya olacaklara hazırlıklıymış gibi. Bir an küçük bir hırıltı çıkardı. Kan oluk oluk bağrına yayılıyordu. Buz gibi odada sıcak kanın buharları yükseldi.
Harput Ağa'ya dehşetle bakan gözleri yavaşça kapandı ve dizlerinin üzerinde birkaç saniye bekleyen cesedi sırt üstü devrildi.
"Birisine bir görev veriyorsun, sevgili küçüğüm, hatalı ya pıyor. Sence böylelerinin yaşamaya hakkı var mıdır?"
Zara, dehşet içindeydi, Harput Ağa'nın ruhundaki cana var dışarı çıkmıştı. Neşteri vurduğu yere bakarak onun iyi bir cerrah olduğuna yemin edebilir veya anatomi bilgisinin yüksekliğine dair bahislere tutuşabilirdi. İyi ama Melissa hangi hatası yüzünden ölmeyi hak etmişti? Tableti tahrip mi,

yoksa kendisinin kopyayla birlikte müzeden çıkıp gitmesine göz yumması mı? Eğer tableti Melissa tahrip etmişse, müze çıkışında da peşinden gelmesi gerekirdi, kopyayı ele geçire ceğinden emin olarak. Belki de gelmişti ama turizm polisinin işe karışması planlarını bozmuştu. Eğer tahminleri doğruysa kız emredileni yapmak yerine gelip Harput Ağa'ya "İşte kop ya, başka hiç kimse ele geçiremez, çünkü aslını yok ettim!" gibi bir işgüzarlık gösterme fırsatı bulamadığı için böylesi ne korkunç bir ölümü hak etmiş olmalıydı. Gizli servislerde ilk öğretilen şey, hiç kimsenin, ama hiç kimsenin kendisine emredilenin haricinde bir şeyi yapmaya yetkili olmadığıydı ve Melissa bunu unutmanın bedelini ödemişti. Oysa kendisi müzeden çıktıktan sonra tahrip etmek yerine tableti yeniden kopyalayabilir, Harput Ağa'nın himayesinde bunu pekala ko layca da başarırdı. Milletlerin peşinde koştuğu çok değerli bir belgeyi sırf kendi kafasına göre davranıp kopyalamadan tahrip etmek, evet, işte bu, ölüme davetiye çıkarmak olmalıy dı. Harput Ağa'nın sözünü ettiği yüksek tarih bilinci bunu ge rektirirdi. Hele de binlerce yıldır birilerinin gelip okumasını beklediği bir müzede onun kırk yıldır bekçiliğini yapmışsa.
Cüce doktor önlüğüne sıçrayan kanlan temizlemeye çalı şırken tikleri daha da artmıştı. Kefen ve ceset torbası getirdi.
Kevin'a baktı. Omzundaki sargıya rağmen tek koluyla kendi sine yardımcı olmasını rica etti. Birlikte Melissa'nın cansız bedenini önce soyup sonra beyaz bir çarşafa sardılar. Cüce bu işleri iyi biliyordu. Usulüne uygun biçimde torbaya yer leştirip fermuarını çekti. Sonra da sürükleye sürükleye ka pının kenarına götürüp bıraktı. Bekledi. Son bir kez Harput

Ağa'ya bakıp çıktı.
Harput Ağa ve Kevin sedyedeki kurbana şırınga ettikleri sodium pentothal ve ketaminin etkisini göstermesini bekler ken Zara'nın gözleri yeniden Christopher'ı aradı, bir köşeden
çıkıp geleceğini umut ederek. Ağzını bantlarken kendisini ko ruyacağına, merak etmemesi gerektiğine dair çimdik atmıştı
197

madem, şimdi gelip kurtarması gerekiyordu. Tekrar, tekrar
çevresine ve kapıya bakındı. I-ıh!.. "Acaba başına bir şey mi geldi? Kevin onu öldürdü mü?" Evet, evet ... Düşündüğü gibi olabilirdi. Yoksa kendisini böyle terk etmezdi. Gizli bir zelo tun ilk vazifesi her şartta kardeşini kontrol etmek ve göre vin başarılmasını sağlayıcı kolaylaştırmaları yapmaktı. Yüce
Efendi onu Tokyo'dan İstanbul'a gönderirken Kitron'un yap ması gerekeni yapacağını düşünmüş olmalıydı. Kitron asla kardeşini yüzüstü bırakmazdı. "Ah Chris! Sağsan ve seni eli me geçirirsem!.." Sonra birden zihninde elektriklenmeler ge lip gitti. Üşümenin getirdiği bir titreme mi, damarına enjekte edilen ilacın etkisi miydi, yoksa düşündüğü gerçeğin şoku mu, anlayamadı. Christopher'ın bir zelot olduğunu Kitron henüz bilmiyordu. Yüce Efendi her ikisini de Tokyo'da aynı göreve gönderirken sanki birini diğerine kontrol ettirmek istediği için böyle davranmıştı. "Yoksa Chris," dedi içinden ve zihninden kovmaya çalıştığı fikri düşündü, "içine sızdığı
örgütün üyesi mi oldu? Belki de başından beri hiç zelot olma mıştı?" Bu cümleden sonra zihnini yokladı. Onun para aşkı nı, zenginlik hırsını, kadın düşkünlüğünü, Keiko isimli Japon kızının sevgilisini oynarken kaç kadınla düşüp kalktığının ta
İstanbullarda dedikodu konusu olduğunu vs. düşündü ve ba
şını umutsuzca iki yana sallayıp mırıldandı: "Chris, seni CIA
çomarı, top çeviren o parmaklarını tek tek ezmezsem ... "
Harput Ağa ameliyat ekipmanının bulunduğu bir sehpayı yanına çekerek sedyeye bitişik sandalyeye oturdu. Zara'nın göğsündeki elektrotların doğru sabitlendiğini kontrol edip sedyenin altındaki bir düğmeye bastı. Tavandan Zara'nın
üzerine doğru bir kablo sarkmaya başladı. Ucunda bir torba vardı. Kevin torbayı açarken Zara görmemek için başını çe virdi. Pentatholün etkisiyle olsa gerek kendini çok durağan hissetti. "Diskten kesinlikle söz etmemem gerekiyor!" Harput
Ağa gözü hizasında sarkan iğneler, balık oltaları ve kablolara baktı. Birkaçını diğerlerinden ayırdı. Zara'ya "Bak küçüğüm,

bak," dedi. "Bunların her biri az sonra bedenine saplanıp elektrik dalgalan yaymaya başlayacak." Zara tekrar başını
çevirdi. Gözünü yummuş mırıldanıyor, Kutsal Kitap'tan ne
şidelerin birine diğerini ekliyordu. Harput Ağa eliyle onun başını düzeltip sabitledi ve yanağını okşarken babacan bir ses tonuyla anlattı:
"Başlıyoruz, sevgili küçüğüm, sana bütün babalık şef katimi göstereceğim. Biliyorsun şefkat bir lisandır ki sağır da duyabilir, kör de görebilir. Ve yine biliyorsun, şefkatsiz lik öyle bir anlatımdır ki duyanları sağır, görenleri kör eder.
Şefkatsizlikle canını yakmaya şu minik yüreğim dayanmaya cak ... Ne dersin, tableti konuşalım mı; !brahim'in şifresini?"
Zara "!brahim'in şifresi" ifadesinden sonra daha da kork tu. Bu adam İstanbul'da olup biten gelişmeleri biliyor ve kontrol ediyor olmalıydı. Tablet, Asur metinleri vs. iyi de o doğrudan konuya giriyor, "İbrahim'in şifresi" diyordu. İçin den karar verdi; şimdilik itaat edermiş gibi davranacak ve zihnini olup bitene tamamen kapatacaktı. Hayır, bu adama teslim olmayacaktı. "Sakın acında kaybolma," dedi kendine,
"ve bil ki Zara, çekeceğin bu acı bir gün dermanın olacak, kal bin bir gün seni hakikate götürecek ve ruhun o gün gerçek sevgiliyle tanışacak. Ne olursa olsun diski anmak yok! Sen başarırsın!"
Hipnoza maruz kalmamak için gözlerini yumdu. Kulağına hızla çalışan bir motor sesi gelmeye başladı. Bir dişçi koltu
ğunda gibi. Beyninin içine dolan sesin alçalıp yükselişi daha bir dakika geçmeden gök gürültüsünü andırırcasına yükseli verdi. Tıbbi bir delici veya aşındırıcı çarkın bir matkabı dön dürdüğünü anladı. Harput Ağa da bunu doğruladı:
"Gök gürültüsü iyidir, küçüğüm, gök gürültüsü korkutur, fakat asıl işi yapan yıldırımdır. Bedenine girecek yıldırım dan evvel sana son bir şans vereyim; şimdi yapmayacağın bir
şeye mi, yoksa yaptığın bir şeye mi ileride pişman olmak is tersin? Düşün!"

Zara cevap vermedi. Yalnızca dişini sıkıp kendini dış dün yaya kapatmayı denedi ve içinden İbranice Tevrat'ı mırıldan mayı sürdürdü. Nehemya'dan, Tekvin'den ve Yeşu'dan okuyor, zihnini o sedyeden kurtarmaya çalışıyordu; tıpkı mırıldandı
ğı cümlelerin içinde, Hz. Musa'nın yakınında, Kızıldeniz kıyı sındaymış gibi:
"Ey Rab! Sen o nah'sın ki Abram'ı seçtin ve onu Kel danilerin Ur şehrinden

çıkardın ve onun adını Abraham koydun."
Kevin yukarıdan sarkan iki iğneyi göz kapaklarına batırıp
çektirerek görmesini sağladığında, gözleri bir boşluğa bak maya başladı.
İbrahim'in alevleri arasından sonsuzluğa açı lan bir dehliz gibi. Artık
mırıldandığı kelimelerin oradan öte lere gittiğini hissediyor, sedyedeki hiçbir
şeyi duymuyordu:
"lsrail'in nah'ı Rab'bı böyle diyor: lbrahim'in babası
Nahor'un babası Terah atalanyla eski zamanda ırmağın
öte tarafında otururlardı ve başka ilahlara kulluk eder lerdi. Ve atanı.z Abraham
'ı ırmağın öte tarafından aldım ve onu bütün Kenan diyannda yürüttüm ve
zürriyetini
çoğalttım ve kendisine lshak'ı verdim."
Harput Ağa damarındaki turnikeye bir şırınga daha batır dı. Zara'nın zihni bir
kere daha dalgalandı. Üşümesi durmuş gibiydi. İç telkinlerine devam etti:
"Sakın teslim olma! Disk yok!"
"Sevgili küçüğüm, şefkatimi ve sabrımı zorlamayacaksın umanın! Haydi.
İbrahim diyorduk!"
Zara İbranice devam etti:
"Ve Rab Abram'a dedi: Memleketinden, akrabanın yanından ve babanın evinden
sana göstereceğim mem lekete git. Seni büyük millet edeceğim. Seni mübarek
kı lacağım, senin adını büyük edeceğim ve bereketli ol. Ve seni mübarek
kılanlan mübarek kılacağım ve sana lanet

edenlere lanet edeceğim ve yeryüzünün bütün kabileleri sende mübarek
olacaktır. (...) Ve artık adın Abram çağnl mayacak, fakat adın Abraham
olacak, çünkü seni birçok milletin babası ettim."
"Zaaraaaa! .. "
Bu isim onlarca kez haykırılıp kliniğin duvarlarını yala dı, şiddetli tokat sesleri
onlarca kez odayı doldurdu. Zara'nın yüzü morarasıya, kaşı yarılasıya kadar.
Bayılıp ayılarak ge
çen birkaç saat içinde, bedeninde balık oltalarının girmediği el ayası kadar bölge
ve kanamayan bir yara kalmamıştı. O kadar ki, elektrik şoklarının derisinde
oluşturduğu büzüşme ler ve benekleri görenler bir dövmeciden yeni çıktığını
söyle yebilirlerdi.
Harput Ağa çok sistemli çalışıyordu. İşin başında psiko motor ilaçlar ve
elektronik sibernetik yöntemlerle onu çöz meyi denedi. Bu yolla konuşturduğu
insanları hatırladı. En fazla dayanan yarım saat direnmişti. Yarım saati aşanlara
oksitosin koklatır ve dilleri çözülürdü. Zara'nın hiçbirine benzemediğini

görmek onu yeterinden fazla öfkelendirdi.
Herkesi bülbüle çeviren LSD bile bu kıza etki etmemişti. Önce bütün bu teknolojilere karşı bedeninde onu koruyan bir kim yasal olduğundan şüphelendi. Kanını inceledi, bir şey bula madı. Telepatik yöntemleri ve zihin kontrolünü bir kenara bırakıp işkence ve acıya yönelmesi işte o vakit başladı. Son raki bir saatte bayılmalar başladı ve her defasında halsiz bedeni olta iğneleriyle yeniden uyarılıp kendine gelmesi sağ landı. Üç kez de ıslatılarak işlem tekrarı yapıldı. Zara cevap vermedikçe Harput Ağa'nın işkence yöntemi sınır tanımayan bir vahşete dönüştü ve Kevin iki kez öğürmeye koştu. Aldığı eğitimler içinde şiddetin dozu hiç bu kadar arttırılmamıştı.
Bir kadında acı eşiğinin ne derece yüksek olabileceğini ve çözülemeyeceğini ilk defa görüyordu. Bu kız işkenceden ko runmaya dair özel bir şeye sahip olmalıydı, kendi bilmediği

ve hiç öğrenmediği bir şey. O şey her ne ise Harput Ağa'yı öfkelendirdikçe öfkelendirdi ve Zara hiç çığlık atmadan iş kencenin her çeşidine direndi. Bir müddet sonra bedeninde tuzlanmadık yara, çekilmedik sinir ucu, incitilmedik kemik kalmadı ve Harput Ağa'nın elinde en son gördüğü şey bir kilise buhurdanı oldu. İçinde odayı ıtırlandıracak buhurlar yerine erimiş kurşun ve katran bulunduğunu ise hiç bilmedi.
Adam kurşunu yaralar üzerine pagan bir ayin mehabetiy le damla damla akıtırken dermansız bedeninin çırpınmayı bırakıp küçük titremelere geçtiğinin ise artık önemi yoktu.
Yalnızca Kevin, ölüm eşiğindeki baygın bir bedenin erimiş kurşunlar derisine yapışmasın diye şok hızıyla titreyişini ve kurşunların topak topak dökülüşünü hayretle ve acısını ken di bedeninde duyarak izledi. Harput Ağa'nın vahşeti kadar kurşunların yuvarlanarak aktığı yerlerde oluşan mor çizgi ler de içini bulandırıp başını döndürüyordu. Bir ara omzun da bir kızıllık fark etti. İşkence esnasında yarası incinmiş ve deşilmiş olmalıydı. Hafif bir sızı duydu. Sonra da sedyedeki bedenin artık yapılanlara tepki vermediğini fark etti. İnana madı. Onu ölümüne direndiren ve çözülmesini önleyen şey
şu mırıldanıp durduğu kutsal metinler olamazdı. Mossad yeni bir yöntem mi icad etmişti? "Öl ama konuşma!" Yoksa
şimdi bu kızın, yüzünde donuk bir gülümsemeyle öylece yat ması başka nasıl izah edilebilirdi? En nihayetinde sakin ve huzurlu ... Monitörün sinyalleri artık zikzaklar çizmiyordu.
HarputAğa'ya baktı. Çıldırmış olmalıydı. Dört saatin sonun da, bütün yorgunluğuna rağmen sedyedeki hareketsiz bede nin hala kendisine cevap

vereceğini düşünüyor ve yeni bir
şırınga hazırlıyordu. Bu sadistlikti. Kevin sesini yükseltti:
"Size cevap veremez artık, görmüyor musunuz?"
"Verecek ... Bildiklerini anlatacak ... "
Kevin, Zara'nın hareketsiz bedenindeki elektrotları çıka rırken öfkesini en yüksek perdeden dışa vurdu. Sesi artık bir umutsuzluğu dillendiriyordu:

"Siz bir ölünün konuşamayacağını bile unutmuşsunuz mutlaka. Yaptıklarınızı amirlerime rapor edeceğimi biliniz!"
Harput Ağa bu tehdide alaylı biçimde gülümsedi ve "İste diğini yap!" der gibi kollarını açıp omuzlarını kaldırarak sed yenin başından ayrıldı. Kızı konuşturamamıştı. Umutsuzluğu had safbadaydı. Resüsitasyon yapması da bir şeyi değiştir meyecekti. Homurdanarak odadan çıktı:
"Buraları temizle. Melissa'yı ve bu Yahudi fahişesini em niyetli bir yere bocalayıp bana rapor et!"
"Her ikisinin de gitmesi gereken en emniyetli yerin birer mezar olduğunu rapor ediyorum."
Kevin klinikte yalnız kalınca önce öfkesini yatıştıracak birkaç dakika geçmesini bekledi. Sonra yapması gerekenleri sıraya koydu. Neyin nerede olduğunu bilmiyordu. Önce bir ceset torbası aradı. Bulamayınca Melissa'nın cesedinin be- yaz çarşafla kefenli olduğunu hatırladı. Yani torbasını alabi lirdi. Ama yine de Cüce doktorun torbalan nereye koyduğunu kestirmeye çalıştı. 1-ıhl.. Bu ortam dengesini bozmuştu. Bu derece şiddet arasında sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. So nunda yaralı omzuna rağmen Melissa'yı torbasından çıkar dı. Zara'ya baktı. Yırtılan, parçalanan giysileri kan içindeydi.
Acıdı. Genç bir kızın öte tarafa böyle sefil gitmemesi gerekti
ğini düşündü ve önce üzerindeki telleri ve oltaları, sonra da elbiselerini çıkarıp bedenindeki kanlan, çürük dolu yaralan temiz bezlerle birer birer sildi, torbanın içine öylece yerleş tirdi. Çıplak ama temiz. Gözünden son bir damla yaşın yana ğına süzüldüğünü fark edemeden.
İşini bitirince önce durup bir nefes aldı. Sakin düşünme liydi. Telefonunu açıp Yandex'ten kliniğe yakın bir hastane buldu: Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi. Bekleye cekti. Bir saat kadar kestirse iyi olurdu. Gözü Zara'nın ceset torbasında, öylece uyuyakaldı; gözleri açık olarak.
Sıçrayarak kendine geldiğinde cüce doktor kapıdan giri yordu. Saat yedi olmuştu. Cesetlerden kurtulma zamanı.

"Haydi bakalım doktor, götürüp şunlan Okmeydanı Has tanesi morguna atalım.
Cüce saatine bakıp itaat etti.
Okmeydanı Hastanesi'nde mesai başladığı dakikalarda nöbet mahallinde hala uyumakta olan morg görevlisi şiddetli bir azarlama sesiyle uyandırıldı:
"Uyuma beğ, uyuma. Nöbetçi doktor seni çağırdı, doğru başhekimliğe, marş marş!"
Görevli, kendisini uyandıran cüce doktora hayattan bez miş bir mahcubiyetle baktı. Suçunu örtebilmek isteyenlerin telaşıyla hemen yerinden doğrulup başhekimliğin yolunu tuttu. O daha koridoru döner dönmez özel bir ambulans, mor gun girişine ilerledi. Hekim önlüğü içindeki Kevin kabinin camekanından sağlam kolunu uzatıp morg kayıtlarını aldı.
Bu arada bir hasta bakıcı tekerlekli sedye üzerinde taşıdığı cesedi kapıya yaklaştırıyordu. Kevin elindeki sahte belgeleri diğerlerinin arasına yerleştirirken kontrol etti:
"Kimlik bilgisi? Evet! Ölüm raporu? Evet! Cenaze evrakı?
Evet! Dokto ... "
Gerisine bakmadı. Sedyenin ardından ıssız ve soğuk mekana girdiğinde içi ürperdi. Cesetler için duvara gömülü devasa çekmeceler. Ve uzayıp giden yüksek bir duvarda yan yana bekleşen ölüler ... Sessiz, ıssız, sakin, telaşsız ve donuk ...
"Uuufff!.." İnsanın böyle bir yerde bulunması dehşet verici bir andı. Şimdilik bunu aklından uzak tutmalıydı. Üzerinde etiket olmayan çekmeceler henüz boş demekti. Etiketsiz çek meceleri aradı. Hayret yalnızca bir tane bulabildi. Sürgüsünü
çekip sedyeyi yaklaştırdı. Sanlı omzuna rağmen torbalanmış cesedi tek başına sedyeden alıp çekmeceye nakletmeyi dü
şündü. Niyeti cüceyi Zara'ya yaklaştırmamaktı. Onun cesedi ne bakmasını ve nasıl işkencelere maruz kaldığını anlaması nı istemiyordu. Ne var ki omzundaki yara buna mani oldu ve o sırada tikleriyle uğraşan adama yardım etmesini söyledi.

İkisi birlikte cesedi boylu boyunca uzattılar. Kevin tam sür gülü dolabı kapatacağı sırada cüce ceset torbasının fermua rını açmaya yeltendi:
"Kusura bakmayın Bay Woodmaker, ceset torbası kliniğin demirbaşına kayıtlıdır, almam gerekiyor!.."
Kevin telaşla atıldı:
"Doktor! Ölü bir kadının mahremiyetine de mi saygın yok senin?"

"Ama torba, Bay Woodm ... "
"Başlatma torbandan ... Yoksa torbanın içine sokar, burada unuturum seni. Uzaklaş şimdi!"
Kevin Zara'yı bir çarşafa sarmadan torbaya koyduğuna hayıflandı. Kız metanetiyle bir kefeni çoktan hak etmişti.
Hatta iyi bir cenaze törenini bile.
Kevin bunları düşünürken gerçeğin tuhaf yüzünü de fark etmeye başladı. Dün gece kendisi neler yapmıştı böyle. "Kevin
Woodmaker, sen bu musun?" CIA mensubu bir ajan olmak bu demek miydi? Bu arada elleri gayriihtiyari torbanın fermua rını açıyordu. Zara'nın esmer güzeli yüzünde bir masumiyet olduğunu fark etti. Ölüm ona mutluluk getirmiş gibi. Nihayet birileri gelmeden işini bitirip hemen gitmesi gerektiğini ha tırladı ve cücenin torbasını eline tutuşturmak için fermuarın bir kanadından sağlam eliyle tutup Zara'nın çürük içindeki bedenini dolaba yuvarlayıverdi. Sonra da bu zavallı kızın çıp lak bedeniyle yüzükoyun yatışına son bir kez bakarak kapağı kapattı. O anda ruhu bir yükten kurtulmuş ama başka bir ağırlığı üstüne almış gibi hissetti. Masada duran boş etiket lerden birine uzanıp cüceye seslendi:
"Bana bir kadın adı söyle! Tiirkçe olsun."
Cüce tiklerine hakim olmaya çalışırken kekeledi:
"Ce- Cemile!"
İsmi etikete yazıp çekmecenin kulpuna astı:
"Güle güle Cemile Hanım! Kusura bakma, nasıl olsa birisi seni fark edip kimsesizler mezarlığına götürür."

Kapıdan çıkarken cüceye ikinci ceset için başka bir has tane morgu bulmaları gerektiğini söyledi. Adam kayıtsızca cevap verdi:
"O işi bana bırakın Bay Woodmaker."
" "
?
"Büyükdere sahilinde bir morg biliyorum. Kolay olacak!"
"Pekala! Hata istemiyorum, anlaşıldı mı?"
"Hiç merak etmeyin."
Ambulans hastaneden ayrılırken ajan Kevin daha ilk gö revinde, iki günün içinde neler, neler yaptığını sorguluyor du. CIA'de ajanlığı hiç böyle düşünmemişti. Vicdanı kendisine itiraz üstüne itiraz geliştiriyordu. Neden sonra cüce doktora sordu:
"Cemile ne anlama geliyor?"
"Zannederim, 'güzel kadın' demek!"

Vicdanının görüntüsü dudağına hüzünlü bir tebessüm olarak yapıştı.
206

XVI
"Nemrut gördü ki mabut tuttukları putlar parça parça olmuş, yere düşmüşler: 'Bunu kim etti' diye sordu: Dediler: 'Tareh 'in oğlu
İbrahim, daima putlarımızı kötülerdi, o etmiştir.' Onlara şu emri verdi: 'Tez onu muhakkak yakalayıp bana getirin; ben onu elbette
öldüreceğim.· İbrahim 'i bulup getirdikleri zaman Nemrut şöyle dedi: Ya İbrahim, bizim putlarımıza sen mi bu hakareti ettin?' İb rahim şu cevabı verdi: 'Gece gündüz mabut diye taptığınız büyük puttan sual et; o size söylesin, eğer söyleyebilirse!' Nemrut şöyle dedi: 'Ya İbrahim, bilmez misin putlar nutuk edip söyleyemezler.· lbrahim şöyle dedi: 'Ey Nemrut; madem putlar cevap veremezler; sonra ey zalimler; bunları eünizle yapıp yine onlara tapar; yardım istersiniz; ne kadar ahmak bir kavim olmuşsunuz!' Hz. lbrahim böyle söyledikten sonra Nemrufun dili tutuldu ama hayli adam
İbrahim'e gönül döndürdü. Nemrut dahi aciz kalıp şöyle dedi: 'Ya
İbrahim, ben tanrılarıma yardım edeceğim; göreyim senin Al lah 'ın da sana yardım eder mi; benim azabımdan seni kurtarır mı?' İbrahim şöyle dedi: 'Ey Nemrut, bu fikirleri kalbinden çıkar:
Yarın ölürsün, kıyamet günü vardır; cehennem ateşinde halin nice olur?' Nemrut şöyle dedi: 'Madem cehennemde ateş vardır; ben de tanrı olarak sana ateşle azap edeceğim, göreyim Allah'ın seni kurtarır mı?' Bundan sonra emretti; lbrahim'i hapsettiler; o vakit
İbrahim on altı yaşında idi. Daha sonra Nemrut teltallara şöyle
çığırttı: Vay o adamın haline ki bir yük odun getirmeye!' Nemrut
207

bir büyük sahrada yüz fersah yer ayırttı. Cümle insanlar diyar di yar odun getirip o sahraya yığdılar. Halk odun vermeyi o derece hırs yaptı ki çok hasta olanlar; 'ölürsem malımdan odun alıp gö türün!· diye vasiyet ettiler. Muhtaç olan kadınlar bile elleriyle iplik büküp ondan aldıkları parayla odun getirirlerdi. Böylece dört ay odun taşıdılar. Bu odun o kadar yandı ki yedi fersah yerden yanına varılmaz oldu. Uçan kuşlar onun etrafından uçamaz, havada tu-
tuşur/ardı. Bir konaklık yerden ateş alevinin horultusu işitilirdi.·· !Delail-i Hayrat Şerhi Kara Davut, İstanbul, 2015, s. 855-856)
208

Aynı saatte
Wirginia, Langley, 1 Haziran, 15.35 (TSİ: 23.35)
üslü, elektronik sigarasından çektiği derin nefesin du manını salıverdiğinde düşünmekte olduğu her şeyin dumanla birlikte dağılmaya başladığını hissetti. San
S ki düşünceleri kendisinden uzaklaşıp gidiyordu. Emir verir konumda bir işin sahibiyken ciğeri beş para etmez herifler den emir almaya değer miydi? Hayat, öyle ya da böyle devam ediyordu işte. Roma seyahati öncesinde kocasıyla yaptığı son tartışma ilişkilerinin kopma noktasını kapılarının eşiğine bırakıvermişti. Üniversite sınavlarını kazanan kızının evden taşıruna isteğine ne cevap vermeliydi? Götürdüğü psikiyatr, oğlunun uyuşturucuya esir oluşuyla başlayan kötü günlerin daha da şiddetlenerek sürmemesi için yapılması gerekenle ri sıralamış ama o buna fırsat bulamamıştı. CIA Bilgi Ope rasyonları Merkez Direktörü olmak sorumluluk da demekti.
Ne yazık ki mesleğe başladığı yılların vatanseverlik heyecanı gitgide kayboluyordu. Başlangıçta "Centilmenler başkasının mektubunu okumaz" diyerek bir şifre kırma operasyonunu bile reddeden Dışişleri Bakanı Henry Stimson gibi düşün mesine rağmen şimdi her türlü pis işi yapıyor, yaptırıyordu. Görünüşte tek sebebi, daha doğrusu mazereti vardı, "ülkenin güvenliği ve dünyanın selameti." "Hıh, koca bir yalan!" dedi
209

içinden. Kendisine itiraf edemediği hakikat, sebebin yüzler ce hırs ve doyumsuzluğun pençesinde kıvranmak olduğunu işaret ediyordu. Yapılan sayısız gizli operasyonlar, gerilla sa vaşları, sabotajlar, propagandaların işe yaramadığı zaman larda devreye giren kasaplar, fuhuş şantajları, satın alınan insanlar, yıkılan hükümetlerin enkazı arasında yönetilmeye çalışılan liderler ... Çok günah biriktirdiğinin farkındaydı.
Adına "Yüce Baba Operasyonu" dediği girişimi bütün bunla rın üstündeki son hamlesi olacaktı. Herkesten gizli yürütmek zorunda olduğu altın vuruş. Sigarasından çektiği dördüncü nefeste şimdi yapacakları nı, geçmişte yaptıklarının tabii neticesi olarak düşündü. Ola ya böyle bakmak zorundaydı. Çünkü 11 Eylül'den sonra adını
"Terörizmle Küresel Mücadele" koydukları, Ortadoğu operas yonları gitgide daha karmaşık hale geliyordu. Kimisi başa rıyla tamamlanmış, kimisi değişip dönüşüp baş belası olmuş projeler ... Amerikan Senatosu Ortadoğu' ya hükmetmeyi, ne redeyse dünya genelindeki petrol ve ekonomiyi denetlemekle eşdeğer görüyordu. Suud hanedanını ayakta tutma garanti sine karşılık Arap

petrolünün riyal yerine dolarla fiyatlandı rılması bu düşüncenin dayatmasıyla gerçekleşmişti. Bundan sekiz yıl evvel, direktörlüğe atandığı ilk günde amirleri ken disine Ortadoğu'da ilişkileri doğru devam ettirmesi gereken iki özel milletten söz etmişlerdi: İsrail ve Suudi Arabistan.
Sonraki yıllarda bu iki devleti dışarıda tutarak Ortadoğu'da
Amerika' nın çıkarlarını korumak adına Afganistan'da, Orta doğu ülkelerinde, Libya'da, Mısır'da, İran ve Türkiye'de sayı sız operasyon yönetmişti. Bütün bu ülkelerde durmadan şey tanlar yaratıp sonra da onları şeytanca planlarda kullanmak yahut yok etmek adına sayısız elemanını sahaya sürmüştü.
Her defasında maliyetinin on misli kar elde etmek emeliyle.
Şüphesiz birçok operasyon görünüşte Ortadoğu' ya demokra si ihraç etmek yahut sivil toplumu geliştirmek adına yapılı yordu ama hakikatte Ortadoğu insanının canı cehennemeydi.

Bin tanesi bir Amerikalı etmezdi. Yahut tersinden okuyarak bir Hıristiyan bin Müslüman'a değişilmezdi. Perde arkasın daki plan hangi eylemin kaça mal olacağı ve getirisinin yük sekliği hesap edilerek yapılıyordu ve bunun için Ortadoğu lular ancak piyon olarak kullanılabilirdi. En başanlılannın bile sonunda şah olmasına müsaade edilmeyecek piyonlar.
Bu güne kadar hiç zorlanmamıştı; yorulmuş ama zorlan mamıştı. Her ülkede bir sonraki krizin nerede çıkabileceği ni iyi hesap ettikten sonra zorlanma şartlan kendiliğinden ortadan kalkıyordu. Üstelik Amerika'daki teknoloji ve ileti şim ilerlemeleri sürdükçe üçüncü dünya ülkelerini yönetmek daha kolay hale geliyordu. Söz gelimi sosyal medya diye bir
şey vardı artık ve ekipleri bunu çok iyi manipüle etme yetene
ğine sahipti. Dahası, 11 Eylül sonrasında Amerikan Kongresi kendilerine dünyanın herhangi bir yerinde, gördükleri lüzum
üzerine adam öldürme ve suikast yetkisi de vermişti. Bu du rumda en karlı coğrafyalardan biri Ortadoğu'ydu. Buraya ait
öldürülmesi gereken üniformalı ya da üniformasız, silahlı ya da silahsız kişilerin listesi neredeyse bir cilt dolduruyordu.
Her kurşun en az ağırlığınca elmasla tartılarak ... Dünyanın jandarması olmanın da bir bedeli olacaktı elbette.
Süslü, Ortadoğu'yu doğru tahlil edebilmek için biraz daha gerilere gitmesi gerektiğini hep söylerdi, Osmanlı zamanla rına. Her şey bu devletin çöküşüyle başlamış ve karmaşık laşıvermişti. 1916 tarihli Sykes-Picot Antlaşması, Osmanlı
İmparatorluğu'nun Ortadoğu topraklan üzerinde petrol ku yularının sayılan

ölçüsünde Batı kolonileri haline getirilen bir devletler grubu ortaya çıkarmıştı. Ortadoğu'nun o dö nemdeki diktatörü İngiliz General Allenby, 30 Ekim 1918 tari hinde imzalanan Mondros Mütarekesi'ne rağmen 6 gün daha savaşmaya devam ederek yerel halktan yüz binlercesinin ca nına kıyıp Musul ile Kerkük'ün kuzeyini ele geçirerek büyük bir oyun oynamıştı. Osmanlı paşaları onun mütareke sonrası ele geçirdiği yerleri geri isteseler de iş işten geçmişti. Türkler

o bölgeyi hala Misak-ı Milli sınırlan içinde sayıyorlardı ve
şimdi Ortadoğu'da istikrarı bozmak için Arapları kışkırtma nın en güzel yollarından biri buydu. Süslü "Bunu mutlaka kul lanmak lazım!" diye geçirdi içinden. "Madem bu Türkler çok oluyor!" Bir zamanlar Lawrence'ın yaptığını yeniden icraata koymak ve bölgedeki Arapları, bununla yetinmeyip bazı etnik grupları Türklere karşı kışkırtmak. Bu da olmazsa dünyadan derlenecek teröristleri bölgede güce kavuşturmak. Avrupa'da başıboş dolaşan binlerce göçmen çocuğu, looser vardı ve bunları, zihinlerini yıkayarak Ortadoğu'ya göndermek için
MI6 ile çalışabilir, Fransız veya Alman istihbaratıyla işbir liğine gidebilirdi. "Silah ve teknoloji ihracatı açısından karlı bir operasyon olur, bölgedeki dengeler değişir, İsrail destek bulur, bölge ülkelerine yönelik siyasi yaptırımlar, ambargo lar gelir ... Ortadoğu toza dumana boğulduğunda, thrahim'in mesajını kimsenin ruhu duymadan elde edebilirim."
Süslü, planlarının CIA teşkilatını da karlı çıkaracağına inanıyordu. Patronları, operasyonlardan elde edilecek maddi ve manevi menfaatlerle her zaman yakından ilgilenmişlerdi zaten. Siyasilere sunacakları yeni nimetler elbette herkesin gönlünü yapardı; devletin ödenecek onca borcu varken. "Yazık ki yine karın kaymağını birkaç aile yiyecek!" diye hayıflandı ve Amerika'yı yöneten birkaç hanedanı düşündü. Nedense yö nettiği bütün operasyonlar, sonunda bu ailelerin yükselmesi için bir basamak haline geliveriyordu. Bu acımasız filmi de falarca izlemiş, yönetmiş, oynamıştı. Ortadoğu'da ölen Müs lümanlar haydi neyse de, kanlan kumlara karışan Amerikalı askerler bile bunların umurunda değildi. Oysa aynanın bir de ters görüntüsü vardı; halkın homurdanmasına sebep olan manzara. Nüfusun yoksulluk oranı yahut sefil göçmenlerin acınacak halleri, artan suç oranı, siyasetin itibar kaybı, ulus lararası ilişkilerde başarısızlıklar vs. Bunların hepsi "küresel terör tehdidi"nden de, "büyük polis" olmaktan da önemliydi.
Birilerinin dışarıda düzeni sağlamak, hırsızları cezalandır-

mak, isyancıları tepelemek adına oralarda taş üstünde taş bırakmaması, taşeronları vasıtasıyla ortalığı birbirine katıp temizlikler yapması, bunun için kendi gençlerinden bazıla rını feda etmesi insanları kızdırıyordu. Halk kendi çocukla rının Amerika için ölmesine razıydı ama başka ülkelerde ve başkaları için değil. Dahası, olup bitenlere bir de hedef ülke ler adına bakıp empati yapanlar vardı, Amerika'nın oralarda ne işi var, orada ölenler de bir ananın evladı, diyenler ...

Süslü, perde arkasındaki kişi ve güçlerin Ortadoğu'ya bir sağmal inek gözüyle bakmaktan vazgeçmeyeceklerini biliyor du. Onlara göre evvela olmayan bir düşman icat edip o olma yan düşmana karşı olmayan bir mücadele yürütüyormuş gö rüntüsü vererek algılan yönetmek her zaman karlı bir kazanç yoluydu. Banş getiriyoruz diye savaşın her türlüsünü ihraç etmenin kan ne ticarette, ne borsada vardı. Oysa bu operas yonlara ayrılan paranın ülke içindeki sorunlara harcanması halinde daha müreffeh bir Amerikan hayatının sağlanabile ceği aşikardı. Üstelik başka ülkelerin içini de karıştırmadan.

Ne var ki Amerika'yı kıskıvrak yakalayan borçlar ödenmek, aç gözlü birkaç ailenin kurduğu çark dönmek zorundaydı, yok sa her şey çökerdi. Yeter ki Ortadoğu'da birbiriyle savaşacak gruplar "Batı nasıl olsa silahı veriyor!" fikriyle hareket etsin.

Süslü, birkaç önemsiz aktöre rol vererek yönetmeyi plan ladığı filme devam etme kararını gözden geçirme mecburi yeti hissetti. Roma tecrübesi, yönetmen koltuğundan kalkıp figüran olma tehlikesini önüne koymuştu çünkü. Her gün amirlerinin kendisinden istediğini verip dururken bir gün de onların istemediği bazı şeylere kendisinin sahip çıkmasının bu kadar zor olacağını kestirememişti. Amerika'yı yıllardır sömürenlerin arasına Stone soyadım da yazdırsa kim kendisine kızabilirdi ki? Yüce Baba Operasyonu bu yoldaki tek şansıydı. Şimdi ya devam ederek yalnızca CIA başkanlığına değil, nesiller boyu tükenmeyecek bir zenginliğe de erişecek, yahut operasyonlar arasına sıkıştırıp bıraktığı ailesinden ko-

pacaktı. Uzun bir karar aşamasından sonra "Devam!" dedi ve düşüncesini sebatla sürdürdü; "İstanbul Arkeoloji Müzesi'n deki bir Sümer tabletinde yazanlar Langley'dekilerin çok da umurundaydı sanki!"
Elektronik sigarasından bir nefes daha çekti. Ofiste her kes işini bitirip masalarını toplayarak evine gitmişti. Şimdi onun çalışma zamanı başlıyordu. Bugüne kadar hep yakın tarihiyle ilgilendiği Ortadoğu'nun şimdi uzak tarihini ele geçirecek kapıyı aralama, tablette yazanların değerini ölçme zamanıydı. Colombia Üniversitesi'nin Ortadoğu, Kuzey Asya ve Afrika Araştırmaları Bölümü'nden (MESAAS) Ürdünlü bir profesör ile buluşacaktı. Adam çeyrek yüzyıldır Ortadoğu dinleri ve kültürleri üzerine çalışıyordu. Pagan dönemden bugüne bütün Ortadoğu'nun kütüğünü elinde tuttuğu söy leniyordu. Daha geçen hafta bir makale yayınlayıp "Orta doğu'da Şia'nın yaptık.lan, Mezopotamya pagan dinlerinin
!slamiyet'ten öcünü alması anlamını taşır!" fikrini ortaya at mış, bu fikrin tartışmaları Amerika'nın Ortadoğu'da destek verdiği ülkeler sıralamasının değişmesiyle neticelenmişti. Ve elbette bölgeye gönderdiği iki yüz kadar ajanının kışkırttığı mezhep çatışmaları da kısmen çöpe gitmişti. Şimdi bu adam dan gerekli bilgileri alabilirse bölgedeki operasyonları da
Yüce Baba tabletlerini bulmak için yönetip yönlendirebilirdi.
Görüşmenin seyrine göre Kevin'ın ve Christopher'ın !stan bul'daki faaliyetlerini nasıl yönetmesi gerektiğinin yol hari tası ortaya çıkacaktı. Ajanı "Yüce Baba'nın koynunda uyu yorum." dediğine göre bu adamdan alacağı bilgiler ışığında uyumaya devam mı etmeli, yoksa birilerini uyandırmalı mı kararını verecekti. Ne Christopher'ı, ne de koynunda uyuyan güzeli başka birinin koynuna bedelsiz atma niyetinde değil di. Lakin aynı güzeli koynuna almak isteyen başka birine de tahammülü olmayacaktı. Şimdi o güzelin yaşadığı ortam, te-neffüs ettiği medeniyet, ait olduğu millet ve tarih hakkında bilgi sahibi olma vaktiydi. Oğlunu uyuşturucu batağından

kurtaracak bir klinik, kızına gelecek vaat eden bir üniversite, kocasıyla mutlu yaşayacağı bir yuva, Grup Kardeşlik'te say gın kişiler arasında anılacağı bir statü ve sonrasında gele cek zenginlik, zenginlik, zenginlik ... Hepsine açılan kapının anahtarı şimdilik uyuyan o güzelin gizemindeydi. Madem ka rarını vermişti, bu sefer başarmalıydı.
Sekreterine misafiri bekletmeden içeri almasını, o geldik ten sonra evine gitmek üzere izinli olacağını söyledi. Masa sındaki evrakı topladı. Aynanın karşısına geçip kendine baktı.

Eli en sevdiği parfüme uzandı; şişesi bile bir sanat eseri olan Ralph Lauren Notorius'a. Birkaç parmak hareketinden sonra bedenine sinen kokuyu içine çekti. Kendini Fransız Model La etitia Casta gibi hissediyordu. Şimdi sıra içki dolabındaydı.

Ya yıllanmış şarap, ya dayanılmaz parfüm ... "!kisinden biri Ordünlü'yü sarhoş etmeli!" Burgony'nin Côte D'or bölgesin den getirttiği şişeyi açtı. Kapı tıklatıldığında kendini zengin liğe geçilen eşikten adım atmış gibi hissetti. Şarabı bardağa boşaltırken en şuh tavrıyla seslendi:

"Hoş geldiniz Bay Sıddıkil Size, 250 yıl evvel soylu bir prens tarafından bizzat üretilmiş bir Romanee Conti ile mer haba demek istiyorum!"

"Teşekkür ederim Bayan Stone" dedi adam, gülümseyerek ve devam etti: "İnancım gereği içki kullanmıyorum!"

Nasıl yani? Dokuz bin dolarlık şişeyi boşa mı açmıştı? Bu herif kim oluyordu ki onun ikram ettiği bir kadehi reddede biliyordu? Bunca yıldır Amerika'da yaşayan, hatta bir üni versitede profesör bile olan sefil bir Ortadoğulu nasıl oluyor da dokuz bin dolarlık ikramını küstahça reddediyordu? Kar şısındaki tıknaz adamın boğazını sıkıvermek geldi içinden.

Ortadoğu'da her gün onlarcasının, yüzlercesinin kaderine hükmettiği şu herif sinirlerini bozmuştu. Ama hayır, durmalı, düşünmeli ve sakin olmalıydı. Değilse geçmek üzere olduğu eşikten geri dönerdi. Bu adamın dini gerekçelerle içki kullan madığını yüzüne karşı söylemesi ya 11 Eylül'den sonra Müs-

lümanlara uygulanan devlet politikasındaki değişmelerin henüz bu adamı sindiremediği yahut bu adamdaki özgüvenin tavan yaptığını gösteriyordu. Yoksa nezaketen olsun içkiyi reddetmemesi gerekmez miydi? Düşündü. Belki de adam ger

çekten dindar birisiydi. Eğer öyleyse sakin olması gerekiyor du. Ve kararını değiştirip "Belki de ben abartıyorum!" diyerek kalbini yatıştırmaya çalıştı. Bunca yıllık meslek hayatında, beklenmedik sayısız olayla karşılaştığı halde hiç böyle aşırı tepki vermediğini düşündü.

Anlaşılan bu operasyon sinirlerini bozmuştu da farkında de ğildi. Ortadoğuluların geleneklerini, reflekslerini, hassasiyet lerini bilen biri olarak içki teklifi reddedildi diye karşısında ki insana kin duyması doğru değildi elbette. Hatta normal de değildi. Amerika'nın yıllardır uyguladığı yabancı ve göçmen politikalarının bir Ürdünlü'yü değiştirmek ve dönüştürmekte yetersiz kalması, elbette karşısındaki adamın suçu olamazdı.

Üstelik adam üniversitede konusunu en iyi bilen kişi. Daha sı kendi ofisinde misafir ... "Peki ama neden böyle tepki ver dim? Galiba Ortadoğu'yu düşman

hanesine yaza yaza masum insanları gerçekten düşman bellemeye başladım ben!" Yüzü kızardı. Karşısındaki adamın da bir eşi, belki uyuşturucu müptelası bir oğlu, üniversiteye gitmeye hazırlanan bir kızı olabileceğini o vakit idrak etti. Empati yapması gerektiğini düşündü. Zihninde düşman ilan ederek düşmanca davran mak masum insanlara karşı haksızlık sayılırdı. "Allah kah retsin, yaptığım iş işte bu benim, alçaklık!" diyerek içinden kendine lanetler okudu. Düşüncelerini okuyormuş gibi yüzü ne bakan Sıddıki'den bir an özür dilemek istedi ama bunu yaparsa her şeyi mahvedeceğinden korktu. Gülümsedi:
"Tercihinize saygı duyuyorum Bay Sıddıki! Beni bağışla yınız!"
Şarap şişesinin tapasını ve kapağını sıkıca kapatıp yerine koydu. Dolu bardakların üzerine dolabı örttü. Bu arada kaş altından konuğunu incelemeyi de ihmal etmedi. Samimi, iyi

niyetli ve dürüst bir adama benziyordu. Yüzünde masum bir ifadeyle devamlı bir tebessüm vardı. Kendisiyle her şeyin ko nuşulabileceği intibamı uyandmyor ve karşısındakine güven telkin ediyordu. Ona çikolata ikram ederek söze başladı:
"'Ortadoğu yeniden Tanrı'ya mı dönüyor Bay Sıddıki; ne dersiniz?"
"Sadece Ortadoğu değil Bayan Stone, bütün dünyanın, hat ta Aınerika'nın da hiç kaçamayacağı kaderi bul İnsanoğlu tarih boyunca ne vakit Tanrı'dan kaçtığını zannetmişse hep aldanıp Tanrı'ya yakalanmıştır. Kur'an'da, 'Allah'ı unutan ve bu yüzden Allah 'ın da kendilerine kendilerini unutturdu
ğu kimseler gibi olmayın' denilir. Modern çağın dertleri hep
Tanrı'yı unutmaktan kaynaklanmıyor mu sizce?"
"İnsanlığın iç dünyasında güveneceği bir tanrısının olma sı güzel de Bay Sıddıki, dışarıda, sokakta, plazalarda, kapi talizmin çarkları arasında dolaşması gerekmiyor, değil mi?
Unutulsa ne olur?"
"Varlığın Allah'ı unutması, Bayan Stone, sistemin bozul masına, varlığın sancılanmasına yol açabilir."
"Sonuçta ne olur, Allah da insanı mı unutur?"
"Bundan daha tehlikelisi olur; Allah insana kendi kendisi ni unutturur! Bence bugün dünyanın maruz kaldığı asıl dert işte bu, Bayan Stone. Allah'ı kalbimizde taşıdığımızı söylü yorsak, kalbimizi taşıdığımız her yere O'nu da taşımalı değil miyiz? Nihayetinde O bizim kötülüğümüzü istemiyor; hatta
'Kötülük içinde olmayın!' diyor. O halde yalnız kalınca hatır ladığımız ve itaat ettiğimiz bir tanrıyı, mesai yaparken unut malı mıyız?"
"Seküler bir dünyada sizin söylediğinizi uygulamak hem zor, hem sakıncalı

değil mi?"
"Zor olduğu kesin ama sakıncalı olduğu tamamen mo dernlik iddiasındaki zihinlerin uydurduğu bir algı yönetimi bence. Samimi Hıristiyanların, Yahudiler yahut bazı Müslü manların sizin gibi düşündüğünü zannetmiyorum. Keza bir

Budist veya Mecusi de böyle düşünmez. Ortadoğu'da yaşayan bütün inanç sistemlerinde tann hayatın her kademesinde var olagelmiştir. Hatta krallann kendilerini tann ilan etmelerine kadar."
"Ur kentinin tann-kralı Nur-Adud gibi mi?"
"Yalnızca Nemrut mu, sayısız tanrı adı ... Enlil, Nanşe,
Nidaba, Şu-sin, İbbi-sin ve daha yüzlercesi. Hepsinin başında da baş tannlar Anu ve İanna; diğer adlarıyla Marduk ve
İştar."
"Rab veya Allah?"
"Hayır, hayır. Allah tektir. Semavi dinlerle pagan kül türü ve inanç sistemini kanştırmamak gerekir. Ortadoğu'nun eski kavimleri tabiattan güç alır, tabiat ile bütünleşik yaşardı.
Orası insanlığın beşiği idi. Bugünkü modern Batı'da insan lar henüz toynakla gezerken orada ayakkabılarla dolaşılan saraylar kuruluyordu. Dolayısıyla bütün gelişmeler orada başladı ve bütün inanç şekilleri orada filizlendi. İnanın bana Bayan Stone, Avrupa diye bir bölgenin, Amerika diye bir kı tanın adı bile bilinmezken Ortadoğu'da insanlar bilim üret miş, medeniyet üretmiş, tarih yapmışlardı. Bugün dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın, herhangi bir insan, bir sebeple hep oraya mecburdur, geçmişinin orada olduğunu görür. Bu nun adı bazen tarih, bazen ırk, bazen din olur, ama mutlaka bir göbek bağı insanlan Ortadoğu'daki kadim hafızalanna, insanlığın hafızasına bağlar. Çünkü Allah peygamberlerin ekserini o bölgeye göndermiş, oradaki insanlan muhatap almıştır. Hıristiyanlık veya Musevilik bir Batı dini değildir, yani; bilakis birer Doğu dinidir; tıpkı İslamiyet gibi. Şimdi lerde Batılı güçlerin Ortadoğu'yla savaşı, kendini önemsiz hisseden birinin önemli olduğunu kabul ettirmek için güç gösterisinde bulunmasına, mücadele ve savaş çıkarmasına benziyor. Tarihte bu davranış biçimini insanoğlu çok gördü.
Bilirsiniz, Allah hangi kavme bir peygamber gönderse, o ça
ğın güç sahipleri 'bu neden biz olmadık' diye peygambere

ve Allah'a karşı çıkmışlar, kavimleri kurtuluşa ersin diye çabalayan masum elçileri yığınla eziyetlere, sayısız çilelere uğratmışlardı."
"İsa veya Nuh gibi mi?"
"Onlardan öncekiler ve sonrakiler de. Kendinde güç oldu ğunu zannedenlerin kibirleri her dönemde insanlığı felakete sürükledi. Elbette Mezopotamya toplumları için de durum aynıydı ve peygamberlere inanmaları kolay olmadı. Mamafih resullere gönderilen dinler gitgide bozulurken geride hura feler ve efsaneler bırakıyordu. Pagan inançlarla yoğrulmuş bu hurafe ve efsaneler gitgide köklü bir imana dönüşüyor, birkaç asır sonra adı din oluyordu. Eski dinden kırıntılar taşıyan uydurma bir din ... Söz gelimi bir Sümer efsanesi 'Hiçbir şey yok iken Nammu varmış' der. İslamiyet merkezli sufi akımların "Hiçbir şey yok iken Allah vardı!" dediklerine benzer şekilde. Sümer'e göre Nammu bir deniz yaratmış. O denizden de diğer her şeyi yaratmış. İlk yarattıkları da gök tanrısı An ile yer tanrıçası Ki imiş. Bu ikisinin birleşmesin- den hava tanrısı Enlil yaratılmış. Enlil ay tanrısı Sin'i, o da güneş tanrısı Şamas'ı yaratmış. Enlil'in oğlu savaşçı Ninurtu ise yıldızlara hükmedermiş. Gördüğünüz gibi eski insanların hayatlarını kuşatan tanrıları hep göklerde görüp ulaşama dıkları cisimlerle sınırlı. Buna rağmen yüksek bir medeniyet kurmuşlar. Mesela senatoları var, anlaşmazlıklara çözüm ge tirdikleri hukuk sistemleri var, ekonomiyi yürüttükleri para ları var. Bütün bunlar siz Batılıların sahiplenme iddiasında bulunduğunuz Roma hukuku, Yunan senatosu ve Lidya'daki paradan binlerce yıl önce Ortadoğu'da var olan insanların medeniyetiydi Bayan Stone. Krallık hizmetlerinde, tapınak larda, bürokraside ve yönetimin çeşitli kademelerinde sis temler kuran eğitimli insanlardan söz ediyorum. Amerikan başkanlık sistemi gibi bir sistemden ... Eğitim zorunlu de ğilse de zenginlerin çocuklarını okutabildikleri, yazmanlar mahallesi diye bir semtin bile var olduğu bir yönetim sis-

teminden, yani 'devlet'ten bahsediyorum. Körfez Harbi'nden evvel Bağdat Müzesi'nde 'Yazman Dudu' isimli bir heykel görmüştüm, 'Eğitimden sorumlu tann Nidaba'nın oğlu' diye yazılmıştı ve okul müdürü okulun babası diye anlatılıyordu.
Düşünebiliyor musunuz, Yunan tannlannın Olimpos'a yer leşmelerinden tam dört bin yıl evvel..."
"Peki ne yazıyordu bu yazmanlar?"
"Biliyorsunuz Bayan Stone, Sümer yazısı bilinen en eski yazıdır. Sümerler, kil tabletlere yazı yazar bazen de bunlan pişirerek saklarlardı. Arkeolojik kazılar,

bazıları 5000 yıllık olan binlerce tablet ortaya çıkardı. Çoğu din, matematik, ya-
salar, bilim ve başka konulara ilişkin tabletler. Matematikçi
Thales'ten evvel Asur bilim adanılan açıların bir tam dönü
şünü 60 birime bölmüşlerdi bile ... "
Süslü, konuğunun gayet nazik davranarak sinir bozucu cümlelerle Doğu'nun
Batı'ya üstünlüğünü anlatışına bakarak bundan kendince bir aşağılanma
hissetti. Gerçi söyledikleri katıksız hakikatti ve kendi operasyonlarının pek
çoğunda bu hakikatlerden hareketle iş görmüştü ama gerçekleri başkası nın
ağzından duymak yine de onurunu incitiyordu. Politik bir söylem içerisinde
karşılık verdi:
"Şimdiki Ortadoğu'ya bakarak bütün bunlara inanmakta zorlanıyorum, Bay
Sıddıki. O medeniyetten geriye bunca il kellik mi kaldı yani?"
"Samimiyetimle ifade etmek isterim ki bütün bu ilkellikte orayı kendi haline
bırakmayan Batılı egemen güçlerin de et kisi vardır. Milattan önce iki binli
yılların Babil'ine nispetle bugün Amerika'nın hangi şehrini gösterebilirsiniz
ki medeni yet, sanat, insan haklan, hukuk sistemi gibi kavramlar bura da daha
üstün olsun?"
"Sizce Amerikan medeniyeti Babil kadar da mı olamadı?"
"Bir Amerikalı olarak bunu kaç keredir orayı yok etmek
üzere devlet eliyle yapılan operasyonların sayısıyla ölçmeni zi tavsiye ederim
size. Babil'i zaten aşmış olsaydık orasıyla

alıp veremediğimiz bir mesele kalır mıydı? Doğu'ya hakimiyet sağlamak ve
dizginlerini elimize almak adına bunca Ameri kalı gencin oralarda ölüp gitmesi
sizce reva mıydı? Elbette orada binlercesine kıyılan yerli gençlerden hiç
bahsetmeyece
ğim. Onların trajedilerinden, acılarından, savaşa feda ettikleri
ömürlerinden ve içine düşürüldükleri sefaletlerinden de ... "
Süslü, konuğunun cümlelerini duymazdan geldi:
"Sizce Amerika'nın Ortadoğu'da bulunma sebebi bir mede niyet savaşı mıdır?"
"Yalnızca Amerika'nın değil, Avrupa'nın da orada olma sının altında yatan
sebeplerden biri budur. Olimpos'un Ba bil Kulesi'ni ele geçirme ve alt etme
kavgası. Elbette petrole hılkimiyetin ve İsrail lobilerine mecbur olmuş bir
Amerikan
Senatosu'nun da etkisini yabana atıyor değilim. Bunun için sizin ve diğer Batılı
gizli örgütlerin nasıl çalıştığınızı, Holl ywood'un da size hizmet için yaptığı
manipülasyonları inkar edemezsiniz. Romanlarda, senaryolarda, filmlerde, hatta
bilgisayar oyunlarında bile hep kötü adamların Ortadoğu lu veya Müslümandan

seçildiğini size hatırlatacak değilim ama hiç olmazsa, mesela Zeus'un, Herkül'ün, Hektor'un sayı sız romanını veya hikayesini yazan, senaryosunu oluşturan, filmini çeken insanlar neden hiç Anu'nun, İanna'nın, haydi diyelim Marduk'un, İştar'ın veya Zerdüşt'ün hayatını anlat mazlar?"
"Belki Marduk ve İştar, Ortadoğu için önemli tanrılar ol maktan çıktığı içindir, olamaz mı?"
"İncil ve Tevrat Babil'den bahsedip dururken mi? Asla. Kal dı ki semavi dinlerin dışındaki kavimler için bu isimler hala oralarda kutsaldır. Babil efsanelerinde ejderha Tiamat ile dö vüşüp onu yendiği için gücü temsil eden Marduk ve Asurlu ların başkentlerini adadıkları tanrıça İştar nasıl zihinlerden kazınabilir? Siz Jüpiter'i medeniyetinizden silebilir misiniz?
Ve sizin her fırsatta efsaneler ürettiğiniz şu Jüpiter'iniz Ba bil'in İştar'ından başkası değil."

"Bütün bunlar varsa İbrahim ve Nemrut nerelerdeydi peki?"
"Hımın .. . Tanrıların ve putların arasında varlığını tek
Allah'a adayan, son derece ağır başlı ve yumuşak huylu bir
İbrahim. Dosdoğru bir kul... Çağında kulluğun ve imanın zirvesi... Bunca putperestliğin ortasında bir Hanif inanış ...
Allah'ın insanlığa bir armağanı gibi..."
"Armağan olan İbrahim mi, inancı mı?"
"Her ikisi de elbette."
"Her üç din için?"
"Her üç din için. Mesela kilise, onu inananların atası ka bul ederek adını IX. yüzyıldan itibaren şehitler kütüğüne kaydetmiştir. İbrahim'in oğlunu kurban etmesi hadisesi Papa
Damas'tan itibaren ayin kitabına alınmıştır. Kıbti kilisesi onu 28 Mart'ta anarken Süryani Kilisesi, ateşe atıldığı kabul edilen 20 Ocak'ta özel tören düzenlemektedir. Tevrat'ta uzun uzun anlatılan İbrahim kıssalarına hiç değinmeyelim bile.
Sizce Bayan Stone, bütün bunlar İbrahim'in Ortadoğu'da hala
çok etkili bir lider olduğunu göstermez mi?"
"Kimin lideri?"
"Kim sahip çıkarsa onun elbette!"
"Ya! İlginç!"
Süslü ile Sıddıki arasındaki sohbetin geri kalan kısmı tam iki saat sıcak bir dostluk içinde sürdü. Çatışmayla başlayan bir samimiyet ... Ve Süslü, Sıddıki'yi yolcu ederken kulağında hala aynı cümle yankılanıyordu: "Kim sahip çıkarsa

onun ... "
Kevin ile Christopher'a aynı mesajı yazdı:
"Neye mal olursa olsun, Yüce Baba'ya sahip çıkın!"
222

XVII
"İbrahim 'in babası Azer; oğlunun hidayet teklifi karşısında kör; sağır; hissiz ve duyarsızdır. Oğluna alaycı şekilde soruyor: 'Bu putlardan başka bir ilah mı diyorsun? Adı da Allah ha? O halde yalvar Allah 'ına da şu benim yaptığım putları konuştursun ba kalım!' Hz. İbrahim mübarek ellerini kaldırıp yalvarıyor ve İlahi mucize tecelli ediyor; Azer'in yonttuğu bütün putlar dile gelmiş haykırıyor: 'La İlahe illa 'Allah, İbrahim Halilullah!' Azer; o nasipsiz zavallı, cevap olarak bula bula şu sözleri söylüyor: 'Oğlum! Benim yontuculuk sanatıma herkes saygı duyar; elimi öper. Görüyorum ki sihirbazlık sanatıyla sen beni geçtin, ver elini öpeyim!"
Ş
ç
(Hz. İbrahim, A. . La , s.19-201.
223

Sekiz buçuk saat sonra lstanbul, Serencebey, 2 Haziran, 08.00
, ,
ünaydın efendim!"
G "Günaydın Vuslat Hanım, oku şunları!"
İSAMER'de hemen her mesai günü böyle başlar dı. Vuslat'ın mutlaka okuması gereken bir şeyler daima var dı ve okuduğu her şeyi nedense Vedat Bayrak biliyor olurdu.
Bazen onun hiç uyumadığını, eline tutuşturduğu kitap, dergi, araştırma, makale yahut belgeler arasında sabahladığını bile düşünürdü. Her zamanki gibi masasına yerleşti ve okuyacağı sayfalara baktı. İngilizce yazılmış bir metin. Ama o da ne?
Bunlar bir dinlemenin tapeleriydi. Hem de kendi davasına ait bir dinleme. "Çok Gizli" kaydıyla üstelik. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Amirinin ilk kez hukukun ve normal uygulamaların dı
şında bir icraatını görüyordu. Ama yine de anlamakta zorlan dı. Kendisi gece buradan ayrılırken Zara eli kelepçeli olarak nezarete alınmıştı. O halde tapelerdeki şu cümleler de neyin nesiydi; gece neler olmuştu?
"Kumaşa uyumlu S3 böcek dinlemesi:
Otomatik deşifre: 02 Haziran, 03.19
Kayıt no: 1
Sesler:
Click! .. (Tabanca namlusuna mermi verildi)
224

A kişisi: Kalk, uyuşuk herif!
B Kişisi: Aaa! .. Sen de nereden çıktın lanet pislik; nasıl buldun beni?
A: Seni dünyanın her yerinde bulabileceğimi artık anla dığını zannediyordum!
B: Çek şu silahı başımdan. Beni öldürmeyeceğini biliyo rum.
A: lşte sırf bu sebepten seni öldüreceğim; seni öldürmeye ceğimi sandığın ve beni hafife aldığın için.
B: Hadi dostum, sen olmasan ben bir hiçim.
A: Sen her zaman bir hiçtin. Bütün işleri eline yüzüne bu laştırdın ve senin pisliklerini temizlemek hep bana kaldı.
B: Çok normal, ben açık kalpli bir Yahudi'yim sen takıntılı bir Fransız!
A: Evet, açık kalpli ve beceriksiz bir Yahudi.
B: Neden böyle dedin?
A: Keiko, aşağılık herif, Keiko 'ya yaptıklann.
B: Ne o, Japon yamuğu çiroz sevgilini öldürdüm diye kız gın mısın yoksa bana?

Yüce Baba uyandıktan sonra onu ebediyen uyutacağız diye sözleşmiştik, öyle değil mi?
A: Evet, öyle. Sana sevgilimi öldürdün diye değil, öldüre medin diye kızıyorum.
B: Ancak bir Fransız böyle düşünebilir. Ofisten çıktığımda küçük Japon kesinlikle artık nefes almıyordu, kontrol ettim.
A: Onun için mi ben yanına girdiğimde eli telefona uzan mak üzereydi. Zavallı sevgilim, beni görünce sevinmiş ve kurtulduğunu düşünmüştü.
B: İnsanın ölürken yanında sevgilisi olması da bir mutlu luktur öyle değil mi?
A: Sevgilisi yanında olmasaydı Japonya 'dan zor çıkardın.
B: Tamam, teşekkür ederim, sana minnettanm, oldu mu?
Şimdi çek şu silahı başımdan!
Boğuşma ve hınltılar. Yere düşen bir metal sesi (tabanca olabilir). Şarjör çıkarma sesi.
225

B: Koy şunu cebine. Şimdi söyle bakalım burada beni na sıl buldun?
A: (Bağırarak) Zara'dan yalnızca senin mi haberin var zannediyordun yoksa? Tabletteki bilgileri karşılaştırmamız gerekmiyor muydu?"
B: Elbette yapacağız ve sonra gelsin Yüce Baba!
A: Ama sen bunun için yeterince sorumlu davranmıyor sun.
B: Neden böyle söyledin yine? Daha bir saat evvel gerekli yere verdim raporumu ben. Şimdi zıbar, sabah CIA köşküne gidip ...
A: Neden CIA köşkü? Zara MlT'in elinde değil mi?
B: Sen öyle zannet. Kız şimdi köşkte. Sabah oraya gidip sorgulamasına katılacağım. Lakin şimdi bir plan yapıp ya kızı orada sorgulatmadan kaçırmalı yahut kızı onlara hedi ye edip dili çözüldükten sonra söylediklerini öğrenmeliyiz.
Grup Kardeşlik'in bilgileri ele geçirmesi mi, yoksa geçirme mesi mi önemli, ona karar vermeliyiz.
B: Seni uçuk Fransız! Demek yine ben uyurken uyanıklık ettin ha! Ben de Nemrut'a gitmek üzere planlar yapmıştım,
Grup Kardeşlik'ten ve MlT'ten bir adım önde olmak üzere ...
A: Laubali herif!
B: Tamam kabul ediyorum, sen ekibin başarılı yansısın.
Şimdi söyle, nereye gidelim; köşke mi, Nemrut'a mı?
A: Hey, dur bir dakika, bu da ne!
A: Allah kahretsin.
Tak, tak, zzrrz, svsss ... (ayak ile böcek ezildi)"
Vuslat gülse mi, ağlasa mı karar veremedi. CIA adına MİT karargahına gelip

buradan trençkotunun yaka altında bir vericiyle çıkan acemi ajanın vericiyi bulduğu zaman sura tındaki ifade istihza ile gülünecek bir manzaradan başka ne olabilirdi. Ama öte yandan, Zara nasıl olmuştu da CIA ajanla rına teslim edilmişti? Üstelik sorgulanmadan. Teşkilat neyin karşılığında onu fedaya göz yumuyordu? Bütün cesaretini

toplayıp bunu Vedat Bey'e sormak geçiyordu içinden. Cevap vermeyeceğini bile bile. Ama yapmazsa kendine saygısı, Teş kilat' a itimadı zedelenecekti:
"Neden ve nasıl efendim?"
"Daha acil soru şu küçük hanım: Biraz sonra köşkte başla yacak operasyonu biz nasıl yönetebiliriz?"
"Zara'nın kaçınlmasını mı efendim?"
"Elbette, önce kaçınlıp sonra sorgulanmasını! Bunun için
şu konuşanlardan başlayalım. Vericiyi taşıyan Christopher; bunu anladık. Peki konuştuğu kim?
"Kitron, efendim! Kitron olmalı, dün Unkapanı'nda Za ra'nın adını çağınp durduğu kişi. Muhtemelen bize ateş açan da oydu."
"Eğer öyle ise öncelikle kime, hangi yolla rapor verdiğini araştırmalıyız? İçeride mi, dışarıda mı? Yüz yüze mi, telefon la mı? Raporu alanı bulursak büyük resmi görebiliriz."
"Kitron'u takibe alır, bunu araştınnm efendim."
"Tam takip olsun! Telefon, internet, gizli bağlantılar, ki
şiler ... Her şeyi istiyorum. Aynca şu sözü edilen bilgileri ele geçirmesinden korkulan grup kim? CIA'den Grup Kardeşlik diye söz etmeyeceğine göre CIA bu işin neresinde? Tabletteki bilgiler neler ve bunlarla karşılaştınlacak diğer bilgiler nere de, kimde? Şu Zara hakkında daha fazla bilgi lazım. Bak işte hepsine!"
"Anlaşıldı efendimi"
"Christopher, şu Japon kızı öldürdüğünü söyleyen; biz onu Amerikalı zannediyorduk, Fransız'mış demek. Gece Za ra'yı götürenlerden biriydi. Hatırlayacaksın, dört parmağıyla oynayıp duran adam. Konuşmalarına bakılırsa Kitron ile bir geçmişleri var. Araştıralım."
"Japonya'da birlikte bulunmuşlar. Dün Alperen'in yanın daki Japon komiser söyledi.
"Japon komiser mi, o da kim?"

"Buraya Christopher veya Kitron'un işlediği bir cinayeti araştırmaya gelmiş.

Muhtemelen tapelerde sözü edilen sev gili cinayeti. Benim anlayamadığım, Kitron mu Chris'e, Chris mi Kitron'a çalışıyor?"
"Umarım bu soruyu CIA mi Mossad'a, Mossad mı CIA'e şeklinde sormak zorunda kalmayız, küçük hanım!"
"Belki de Grup Kardeşlik mi Zelotlara; Zelotlar mı Grup Kardeşlik'e diye soracağız. Her halükarda birinin diğerini sattığı aşikar!"
"O halde biz de buradan başlayalım ve ikisinden birini mutlaka ele geçirelim! Nemrut'a gitmekten söz ediyorlar dı."
"Adıyaman'daki arkadaşl arımızı haberdar ederiz efendim?"
"Bence Urfa'dakileri de haberdar etmelisin. Ola ki Nemrut Dağı'nı değil de Hz. İbrahim'i ateşe atan Nemrut'u kastet mişlerdir."
"Anlaşıldı efendim, Urfa'daki arkadaşlarımızı da uyarının. Lakin Japon polisin elinde bu adamların ikisinin Nemrut Da ğı'nda çekilmiş bir resmi vardı. Üzerinde de Yüce Baba'nın uyandığına dair Sümerce bir not. Hem daha dün Hz. İbra him'in peşindeyken bugün neden birdenbire Nemrut'un pe şine düşsünler?"
"Bunu en iyi Alperen Bey bilecektir. Kendisini ortak operas yona davet ile araştırmayı birlikte yürütmenizde yarar var. Eli ni çabuk tut ve kocandan evvel CIA köşkünü gözetime al. Ben emri Emniyet'e tebliğ edip Alperen Bey'i oraya yönlendiririm.
Vuslat itiraz hakkının olmadığını biliyordu. Yalnızca için den söylendi:
"Yine ezdin beni amirim! Alperen Bey'miş, hıh!"

XVIII
Bir Sümer tabletinde Tanrı Enki, Ay tanrısı İanna'ya anlatıyor:
"Fakat onun bir günü bir ayı idi,
İki gün onun ikinci ayı idi
Üç gün onun üçüncü ayı idi
Dört gün onun dördüncü ayı idi
Beş gün onun beşinci ayı idi r. .. r
[Uygarlığın Kökeni Sümerler, Muazzez İlmiye Çığ,
İstanbul 2015, s. 79)
229

On dakika sonra tstanbul, Üsküdar, 2 Haziran, 08.10 orgun bir gecenin sersemliğiyle telefonuna baktı.
Kendisini uyandıran ses bir mesaj geldiğini haber
Y veriyordu. Okudu:
"Tanrı'nın !brahim'e verdiği sözün gerçekleşeceği za man yaklaştığında ... "
Mesaj İngilizce'ydi. Yurt dışından bilinmeyen bir numara tarafından gönderilmişti. Uyku sersemliğiyle üzerinde dur madı. Esnedi. Akşam yaşadıklarını düşündü. Zara ve diğerle ri cami meşrutasından ayrıldıktan sonra çalışma masasına oturup İslami kaynakların Hz. İbrahim'le alakalı kıssalarını araştırmaya başlamıştı. Çocukken okuduğu bir kitabı hatır lamıştı, "Vaktiyle Babil ülkesinde !brahim adında bir çocuk yaşannış!" diye başlayan resimli bir kitap. Uzun entarisiyle sevimli bir çocuk çizmişti ressam. Hatta kollarının arasın da ırmağa sarkıttığı bir puta "Haydi su içsene, neden iç miyorsun?" dediği sahne gözünün önünden hiç gitmiyordu.
İbadethanede bir heykeltraş olan babası Azer'in yonttuğu ahşap putları, sokaklarda ironik tarzda satışını da hatırlı yordu: "Fayda ve zararı olmayan işe yaramaz putlar satıyo ruuum! Var mı alaaan!" Çocuk İbrahim'i daha o vakit çok
230

sevmiş, kendisi büyüdüğü vakit bile onu hep çocuk olarak sevmişti. O kitap, yedi yaşında bir zihnin hayallerine fevka lade fantastik bir dünya sunuyordu. Müneccimlerin gördüğü rüyalardan sonra Nemrut'un doğacak çocukları öldürtmek isteyişi, buna bir türlü muvaffak olamayışı, annesinin giz lice doğurduğu İbrahim'i bir mağarada on beş ay saklayışı, orada her bir günün bir ay, her bir ayın bir yıl gibi geçerek on beş ayda on beş yıl büyüyüşü, mağaradan çıkınca yıldız lara, aya ve güneşe bakarak onları kendi tanrısı zannedişi, sonra Rabb'i aramaya başlayışı ve babasından aldığı cevap lardan tatmin olmayıp

hakikati keşfedişi, ayn ayn heyecanlı hikayeler olarak anlatılmıştı. Mucizelerin insanları hayrete düşüren birer iman sınavı oluşunu düşündü. Bunları yeni den okurken yaşadığı tehlikeli ve maceralı saatlerin bütün yorgunluğunu üzerinden attığını hissetmiş, o arada eli bil gisayarda boş bir Word dosyası açmıştı. Böyle zamanlarda okuduklarına kendi yorumlarını katarak deneme tarzında bir yazı oluşturmanın hem öğrenmeyi pekiştirdiğini, hem de yazı tecrübesini çoğalttığını düşünüyor ve bunu sık sık yapıyor du. O gün de İbrahim'in doğumunu ve bir mağarada on beş ay kalışını kendisine mesele edindi. Bir bebek ıssız bir ma
ğarada tek başına nasıl yaşamıştı? Gözünün önüne Urfa'da
Balıklıgöl'deki Halilürrahman makamını getirdi. O mağara burası olabilir miydi? Annesi her gün onu emzirmeye nasıl gelmişti? Vahşi hayvanlar bebeğine zarar veremesin diye ma
ğara girişini nasıl bir kaya ile kapatmıştı? İbrahim'in aile si Babil'in seçkinlerinden olduğuna göre belki de annesi bir hizmetçisini bebeğiyle birlikte mağarada tutmuştu. Çocuk on beş ayda on beş yaş büyüdüğüne göre ona konuşmayı kim öğ retmişti? Mağaradan çıkar çıkmaz Rabbini arayan cümleler nasıl bir yetişme döneminin eseriydi? Mağarada tefekkür ile derinleşmek için bile dış dünyadan haberi olması gerekmez miydi? On beş yaşında bir delikanlının Mezopotamya coğ rafyasında geceleyin mağaradan çıktığında, ilk defa gördüğü

yıldızların en parlağını tanrı zannetmesi nasıl bir algının so nucuydu? Ayı ve ardından güneşi görünce neler hissetmişti?
Ve en önemlisi de daha o yaşta putların tanrı olarak bilindiği bir ülkede put yontarak hem para, hem mevki kazanmış olan heykeltraş babasını tek Allah'a davet ettiğine göre kendisine ilk vahiy çocukken mi gelmişti? Babil yasaları ve toplum bu vahyi nasıl karşılamıştı? Toplumsal baskı yahut kabuller ne lerdi? Nemrut haricindeki insanlarla ilişkileri neydi vs. vs ...
Bütün bu sorular için Kitab-ı Mukaddes tercümelerini, Tal mud'u, apokrif eserleri, değişik dillerde yazılmış dinler tari hi kitaplarını, siyer ve kıssa kitaplarını, çözümlenmiş Babil tabletleri üzerine yazılanları, Hz. İbrahim hakkında yapılmış akademik yayınlan ve özel araştırma kitaplarını masası na koyup çalışmaya başlamıştı. İlk okuduğu elbette Kitab-ı
Hakim Kur'an-ı Kerim oldu. Allah Hz. İbrahim'i sekiz ayrı su rede anmıştı. Tevbe ve Hud surelerinde onu son derece ağır başlı, yumuşak huylu, varlığını Allah'a adamış bir kul olarak tanıtıyordu. Hicr ve Saffat surelerinde kendisi ve eşinin ileri yaşlarına rağmen duasının kabul edilerek akıllı, iyi huylu ve bilgili oğullan olacağına dair müjde veriliyordu. Hud suresi ise sadece kendisinin

değil, soyunun ve ailesinin de Allah'ın rahmet ve bereketine mazhar olduğunu bildiriyordu. Hicr su resi keza Hz. İbrahim'in misafirperverliğine, Meryem suresi sıdk ve istikamet sahibi oluşuna dikkat çekiyor; En'am su resinde de yıldızlara, aya ve güneşe bakıp "kaybolup giden" nesnelerin ilah olamayacaklarını müşriklerin yüzüne haykı rarak "Ey kavmim, doğrusu ben sizin şirk koşmakta oldukla nnızdan uzağım" diye haykırıyordu.
Selim, son ayeti okuyunca durup uzunca bir müddet dü
şündü. Bir insan, her evde tanrı diye sıra sıra putların bek lediği bir dönemde, kendisini en büyük tanrı ilan etmiş bir kralın ülkesinde "ben Allah'a ortak koşanlardan değilim" diyerek hepsine nasıl meydan okurdu? Hakikat adına şirke bu başkaldırının henüz on beş yaşındayken yapılmış olması-

233 nı uzun uzun düşündü. O devirde yaşayan insanlar tamamen azmış olmalıydılar ki Allah, uzun süredir tanıdıklan birine peygamberlik vermek yerine on beş ayda salt iman ve nur abidesi bir peygamberi onlara özel bir ortamda hazır ediyor du. Bir toplum bu derece şirk içinde olabilir miydi? Allah ara larından birini peygamber seçmek varken neden mucizelerle on beş ayda on beş yıl büyüyen bir peygamber göndermişti?
Hz. İbrahim'in metabolizması nelerden müteşekkildi? Onun kalbine konulan ilahi mesajlar nelerdi? Batılıların uperfect human" dedikleri, İslam tasavvufunda "insan-ı kamil" ola rak anılan ueşref-i mahlukat"ın ne kadan onda, ne kadan Hz. Peygamber Muhammed Mustafa'da temessül etmişti? İkisi arasındaki bağın sırrı neydi? Hz. Peygamber "Ben en fazla babam Hz. Adem'e benzerim; peygamberler içinde bana en
çok bezeyen de atam Hz. tbrahim 'dir" derken hangi benzer likten söz etmişti? Doktora tezini hazırlarken konulara hiç böyle yaklaşmamıştı. Hz. lbrahim'i derinlik ve olgunluğa er diren sebepleri ve şartlan yeniden incelemesi gerektiği an laşılıyordu. Gecenin sonunda öğrencilerindeki metanet ve
şecaati düşünmüş, İbrahim gibi davranacak kırk gencin bu dünyaya yeteceğine karar vermişti. Sonucu ateşe atılma bile olsa... İbrahim gibi bir delikanlının doğum u ve yetişmesi de sırlar içeriyor olmalıydı ki bu metanet ve sebat ile başını ortaya koyabilsin. Acaba Hz. İbrahim'in doğumunda ne tür hikmetler vardı? Allah onu mağarada nasıl korumuştu? Her ayda bir yıl büyümesi elbette bir mucizenin eseriydi, tamam da, acaba Allah her bir ayda onun varlığına ne tür manevi haller yüklemişti ki mağaradan çıkar çıkmaz gerçek sahibini ve yaratıcısını aramıştı?
Bütün bunlar hakkında okuduklannı bilgisayar ekranında iki sayfalık bir denemeye dönüştürdüğünde müezzin sabah ezanını okuyordu. Abdest

tazelemek için kalkmadan evvel yazdıklannı son bir kez kontrol etti. Namazdan sonra artık eve gitmenin beyhude olacağına karar vermişti. Sabah fakül-

tede dersi vardı. Odanın arka kısmına geçip biraz kestirmesi yeterli olurdu. Akşamdan Zara'nın uyuduğu minderde ... Ka lın bir kitabı yastık diye başının altına çekmeden evvel yaz dığı denemeyi facebookta paylaşmak istemiş ve telefonundan ilgili sayfaya ekleyip gönder tuşuna basmıştı:
"Yüce Baba'nın Doğuşu: https:llselim ..... com"
-$
Bağlarbaşı'na tırmanan halk otobüsünde üç saatlik uyku nun sersemliğiyle başında bir ağn vardı. Öğrencilerine anla tacağı dersin konusunu zihninden geçirirken mesaiye yetiş mek üzere telaşla koşuşturan insanlann ve trafiği kilitleyen araç bolluğunun farkında bile değildi. Neden sonra kendine geldi, "Fakülteye zamanında varabilecek miyim?" Telefonunu
çıkanp saati kontrol edeceği sırada mesajı gördü. Sabah ken disini uyandıran mesaj. Yeniden okudu:
"Tann'nın Jbrahim'e verdiği sözün gerçekleşeceği za man yaklaştığında ... "
Sabah uyku sersemliğiyle mesajın içengine fazla önem vermemişti. Gönderici ne demek istiyordu? Sabaha karşı facebookta paylaştığı yazıyla alakalı olmalıydı. Facebook sayfasını kontrol etti. Aman Allah'ım! Sabah ezanlannda paylaştığı yazı beğeni üstüne beğeni almış, yüzlerce de yo rum ve cevap gelmişti. Çoğu saat farkıyla geceyi yaşayan ül kelerden ... Şöyle bir göz gezdirdi. Cevaplarda dikkate şayan bir içerik oluştuğunu gördü. Hiç kimse kendine dair bir tek yorum yapmamış, her yazan mutlaka kutsal metinlerden bir cümle veya ayeti seçmişti. Sanki birisi bilgisayara "Boş lakır dılan ayıkla, yalnızca kutsal kabul edilen ifadelerin okunma sına izin veri" tarzında bir program yüklemiş gibi. Ama bu imkansızdı. O halde bu yorumlan yazanlar birbirleriyle bağ lantılı olmalıydı. Bir grubun, bir tarikatın, bir kulübün, bir öğretinin üyeleri, mesela ... Muhtemelen denemesi onlardan

birinin adresine takılmış, facebookta yazdıklarını okumuşlar ve kendisini ciddiye aldıklarını göstermek için de cevapla n kutsal metinlerden seçmişlerdi. Okuduğu her yorum Hz.
İbrahim'in büyüklüğüne dair itikatları idrake dönüştürecek türdendi. Dikkat çeken birkaçını yeniden okuma ihtiyacı duy du. Elbette telefonuna yüklü ukutsal metinler indeksi"ndeki orijinalleriyle karşılaştırıp siyak ve sibakını görerek ... Ve hayret, hiçbir cümle kitaptakinden bir noktalama işareti bile farklı değildi. Tevrat'tan alınanlar genelde İbrahim üzerin den Allah' a bir şükran gibiydi:
"Efendim tbrahim 'in Tannsı Rab 'be övgüler olsun!
(Yaratılış, 24:27)"

"Ya Rab, Avram'ı seçen, onu Kaldeliler'in Ur Kenti'n den çıkaran, ona tbrahim adını veren Tann Sensin. Onu kendine yürekten bağlı buldun ve onunla bir antlaşma yaptın. Kenanlı, Hitit,A morlu, Perizli, Yevus ve Girgaş top raklannı onun soyuna vereceğim deyip sözünü tuttun.
Çünkü Sen doğrusun. (Nehemya, 9:7-8)"
"Uluslann önderleri tbrahim'in Tannsı'nın halkıyla bir araya gelmiş; çünkü Tann'ya aittir yeryüzü krallan.
O çok yücedir. (Mezmurlar, 47:9)"
İncil iktibasları ya İbrahim'i yahut onun varislerini övü yordu:
"Kutsal yazı ne diyor; 'tbrahim Tann 'ya iman etti, böy lece aklanmış sayıldı.' (Romalılara Mektup, 4:3)"
"Ey lbrahim, senin soyun aracılığıyla yeryüzündeki bütün halklar kutsanacak. (Resullerin lşleri, 3:25)"
Talmud yahut apokrif kitapları esas alanlar ise insanlığı kurtarma çabasındaydılar:
"lnsanlar günah işlemeye başladıklannda sen onlar dan birini, adı tbrahim olanı kendin için seçtin. Onu sev-

din, yalnızca ona gizlice, gece yarısında dünyanın nasıl son bulacağını gösterdin, onunla sonsuza dek sürecek bir kurtuluş müjdele! (Ezra, 3 [Birinci Görüm]: 13-15)."
Dikkatini çekti, mesajlar içinde kendisinin Müslüman ol- duğunu belirten bir mesaj vardı ve altına biri Yahudi, diğeri
Hıristiyan olduğunu özellikle belirten iki mesaj yazılmıştı. Üç dinin Hz. İbrahim'e bakış açısı sezilen o üç mesajı yeniden okudu:
Ben bir Müslüman 'ım:
"İnsanların fbrahim 'e en yakın olanları, ona uyanlar; peygamber (Muhammed) ve müminleridir." (Kur'an-ı Ke rim, Al-i İmran, 3168)
Ben bir Yahudi'yim:
"Rab Avram'a, 'Seni büyük bir millet yapacağım. Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyeni lanetleyece
ğim' dedi." (Tevrat, Tekvin, 12/2-3)
Ben bir Hıristiyan'ım:
"Eğer Mesih'e aitseniz, !brahim'in soyundansınız. Vaa de göre de mirasçısınız!" (/ncil, Galatyalılar, 3/29)
Selim, her üç mesaj sahibinin Hz. İbrahim'i sahipleniş bi
çimine bakınca ürktü. Her üçü de onu tekelleştirmeye hazır dı. Üç peygamberin atası olmak yetmiyordu demek ki. Birden onun akidesi peşinde koşan gizli

servisler ve gizli örgütler aklına geldi. O akideyi barış için kullanmak isteyenlere bile fırsat tanımayacak bir kavgayı başlatması kuvvetle muhtemeldi. "Allah korusun!" Yorumların gerisini okumayı bıraktı.
Zaten otobüs ineceği durağa yaklaşıyordu. Telefonunu kapatacaktı ki bir tweet geldi. Okuyunca birden durdu. Telefonun mesajlar tuşuna bastı. Evet, mesajdaki cümle, bu sefer twet terdaydı:
"Tanrı'nın fbrahim'e verdiği sözün gerçekleşeceği zaman yaklaştığında ... "

Duraksadı. Şaşırdı. Bu da ne demekti şimdi? Tanrı'nın İbrahim' e verdiği sözler ve karşılığında aldığı sözleri biliyordu. Bunlardan hangisinin gerçekleşmesi yaklaşıyordu? Mesajı kutsal kitap indeksinde yeniden aradı. Evet, işte İncil'de böyle geçiyordu. Rasullerin lşleri. 7. bölüm, ayet 17: Mesaj dan sonra bir de tweet attığına göre bu yabancı kendisine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Belki de bilgi paylaşmak istiyordu. "Ne gibi bir bilgi?" Bu, aleyhine de olabilirdi. Son yirmi dört saatte yaşadıklarını, Alperen'in yanına gittiği sa atten itibaren başına gelenleri düşündü. Bütün bunlardan kurtulmak için de "Zara" dedi içinden, derin, derin "şimdi ne rededir acaba?"
Yok, olmuyordu. Tekrar telefona döndü. Acaba bu tweetin dünkü olaylarla ilgisi var mıydı? Otobüs durağa girdi gire cekti. Elini çabuk tutup bir cevap yazmayı düşündü. Sonra bundan vazgeçti. Belki beğeni gönderirse daha masum bir işbirliği oluşurdu. "Evet, bu daha iyi!" dedi, içinden. Ne var ki onu göndermesine fırsat kalmadan başka bir tweet aldı. Yine
İngilizce ve yine yabancı bir adresten:
"Ey lbrahim 'in çocuklan, dininiz için soylu bir tavırla
ölün!"
Damarlarında bir sıcaklık hissetti. Başı döner gibi oldu.
Durağa gelmişti. Çantasını kavrayıp kapıya ilerledi. Dizleri titriyordu. Şaşırmış, tedirgin ... Ayağı toprağa bastığında tweetin devamı geldi:
"Makabeler 6: 22"
Verilen numaranın mealini ayak üstü kontrol etti. Evet,
ölmeyi tavsiye eden cümle, İbrahim'in Vahyi diye bilinen
Apokalipse of Abraham isimli kadim metinde bu numarayla kayıtlıydı. Bu tweetleri atan kişinin diğerlerine benzemediği ortadaydı. Fakültedeki odasına vanr varmaz araştırdı. Her iki tweet de Amerika'dan, Philedelphia'dan geliyordu. IP adresi

bir müzenin kütüphanesine ait görünüyordu. Şu anda Ameri ka'da gece yansı

olduğuna göre bir müzenin açık olması ihti mali ne derece doğruydu? Eğer doğru değilse bu mesajın dün olup bitenlerle alakası bulunmalıydı. Düşündü, hem mesaja cevap vermiş olmak, hem de suret-i Hak'tan görünmek üzere Nahl suresinden bir ayet meali yazıp gönderdi:
"Gerçekten İbrahim Hakk'a yönelen,Allah'a itaat eden bir önderdi."
Cevabı bekledi. Gecikmedi:
"!brahim 'in çocuklan, iblisin çocuklan!"
Yuhanna !ncili'nin sekizinci bölümüne göre Hz. !sa'nın
'Bizim babamız !brahim 'dir' diyen Yah�dilere, 'lbrahim 'in
çocuklan olsaydınız onun yaptıklannı yapardınız!' dediği ni biliyordu. Anlaşılan mesajı Yahudi düşmanı bir Hıristiyan yazıyordu. O halde "Ey lbrahim 'in çocuklan, dininiz için soy lu bir tavırla ölün!" diyen kimdi? Belki o da bir Yahudiydi.
Parmaklan yine haktan yana olmak için yazdı:
"!brahim ne Yahudi, ne de Hıristiyan'dı ama Hanif'ti,
Müslim 'di. (Kur' an, Al-i lmran Suresi, 67)"
Bu sefer cevap dakikasında geldi:
"Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak! (ln cil, Yuhanna 8:32) Çünkü yazdıklarınızı destekleyen bir
Sümer tableti şu anda ölü bir ateistin elinde duruyor."
Selim yazmasa kendisine saygısını kaybedecekti:
"!brahim buyurdu: "(Ey) insan! Kulluk Allah'adır, (öl dürerek) O'na karşı gelme! (Ankebut Suresi, 16)"

XIX

Bir saat yirmi daldka sonra

Adıyaman, Nemrut, 2 Haziran, 09.30 abiha Gökçen Havalimanı'ndan Adıyaman uçağına binmek üzere beklerken bir an evvel "Nemrut Dağı Milli Parkı" tabelasını okuyabilmeyi hayal ediyorlar

S dı. Uçakta konuşacakları ve tartışacakları pek çok konu var dı. Zara'yla alakalı, Grup Kardeşlik'le alakalı ve ele geçire cekleri şifrelerle alakalı. Ve işte hiç hesapta olmayan başka bir konu ... Bütün televizyon kanallarının sabah haberlerini "Flaş ... Flaş ... " kaydıyla dolduran bir kadın cinayeti. Dedikle rine göre sabaha karşı kimliği belirsiz bir adam -bir rivayete göre de bir cüce- Büyükdere Sahili'nde yabancı uyruklu bir kadın cesedini aracından denize yuvarlamış; bir yatak çar

şafına sanlı ceset, ayağına ağırlık bağlı olmasına rağmen su yüzüne çıkmış ve oltacılar tarafından fark edilip polise bildi rilmişti. Bazı yorumcular bunun bir turist cinayeti olduğunu anlatıyorlardı. "En kolay yakıştırma!" dedi Kitron yolcu salo nundaki televizyondan başını ayırmadan, sonra da spikerin olayı kınamakta aşın gitmesini ve şehirde güvenlik zaafı bu lunduğunu söyleyip hükümeti suçlayıcı ifadeler sarf edişi hayretle izledi. Bir başka yorumcu kadının çarşafa sanlı ni

cesedini diline doluyor, "Bir insan kefenlendikten sonra top rağa değil de neden suya gömülür ki?" sorusunu tekrarlayıp duruyordu. Haberin sonuna doğru olay yerinde balıkçılarla canlı bağlantı yapılıp öldürülen kişinin yüzünü ve eşkalini ekrana yeniden yansıttıklarında Christopher ağız dolusu bir küfür savurup mırıldandı:

"(...) Bu, bizim Melissa!"

"Melissa da kim?"

"Fransa'dan bir arkadaş. Arkeoloji Müzesi'nde araştırmacı olarak bulunuyordu."

"Sümerolog muydu?"

Ö !

" yle "

"Herhalde teşkilattan mıydı diye sormama gerek yok, ha, ne dersin?"

"Moon Tarikatı adına buradaydı ama hem CIA, hem de si zinkilerle çalışırdı."

!

"Sızdıran bir fıçıydı desene "

"Sızdırılsa da bilgi bilgidir, insanı asla öldürmez. Boşa sız dırmazsan zengin bile

eder. Bizim Melissa da bildiklerini ki min işine yarayacaksa onun kovasına boşaltır, parasını alırdı."
"Eğer öyle yapıyorsa Türkiye'de çok zengin olmuştur!"
"Zenginliği Florida'daki evindeydi. Burada elde ettiği her kuruşu tarihi esere yatırır, Ortadoğu'dan kaçırılacak ne kadar değerli parça varsa onu bulurdu. Güneydoğu'daki teröristler ve etnik gruplar arasında şöhreti hayli yüksekti? Türklerin 'Eşe
ğin ölümü arpadan olur!' dedikleri türden gitmiş anlaşıla n"
"Sence arpadan mı öldü?"
"Ya?"
"Bilemiyorum."
Kitron, Melissa cinayetinin Sümer tabletleriyle ilgisini kurmaya çalışıyordu. Eğer öyle ise Zara'nın da başı dertte olabilirdi. Ve eğer Zara'nın başı dertteyse Yüce Efendi hesabı nı kendisinden sorardı. Christopher'ın sözünü dinleyip köşk- teki sorgulamayı takip etmek yerine buraya geldiklerine piş man oldu. Belki de sorgulamadan evvel kızı kaçırmalı, bunu

yapamıyorsa bile sorgulamanın seyrini izlemeli, bilgileri edinmeliydi. Onu bulmadan Adıyaman'a gitmek? "Acaba geri mi dönsem?" Zara'ya fazla güvenmenin sonucuydu galiba bu karabasan. Onun her durumda kaçıp geleceğini düşünmüş tü. Christopher'le konuşmalarını dinleyenler de onun peşin de olmalıydılar. Hatta kendilerinin peşinde bile olabilirlerdi.
Çevresine bakındı. Hayır, şüpheli kimse yoktu.
Uçağa adımını atmak üzereyken aklında yine Zara vardı. uArtık olan oldu!"
Keiko'nun okuduğu tablet bilgilerini Nem rut'ta yerinde değerlendirmenin kendilerini hem Amerikalı lar, hem de Türklerden bir adım öne geçireceğini düşünmek tek tesellisiydi. Yine de dikkat etmeli ve Melissa cinayetinden sonra düşündüklerinin tersine gelişecek ihtimalleri akılda tutmalıydı. Christopher ahmağın biriydi. Elbisesine bir din leme cihazının iliştirildiğini fark etmeyecek kadar ahmak. Bu adamdan kurtulması gerektiğini düşündü.
Köşkte şu anda neler olup bitiyordu acaba? Zara neler söylüyordu? Bütün öfkesine rağmen Zara'yı özlediğini his setti. Keşke hiç büyümemiş olsalardı. Onu yine ağlarken ba
şını okşayarak teselli eder, geceleri yıldız masalları anlatırdı.
"Zara, ah Zara!.."
Zara'yı düşünerek dalıp gitmişken arkadaşının sevinç coşkusuyla kendine geldi:
"Yedinci defa merhaba Nemrut, sevgilimi"
Nemrut Dağı, doğu terası

241

Christopher'ın neşesi yine yerindeydi. Uçağın penceresin den dünyanın başka hiçbir yerinde görülemeyecek dev heykel lere, beş yüz metre uzayıp giden büyük kitabelere, zirvelere uzanan yüce piramide, dünyanın sekizinci harikası muhte
şem bir tarihe bakıyor olmanın zevki ve elbette hayal ettiği hazinenin heyecanıydı bu. Önce UNESCO'nun burayı koruma altına almakta ne kadar geciktiğini düşünüp içinde bir boş luk hissetti. Vaktiyle koruma altına alınsaydı şimdi istedikle ri her şeyi yerli yerinde bulabilirlerdi. Bir zamanlar gördüğü şu çakıl yığınının yerinde bazı kısımlan dağdan yontulmuş bazı kısımlan da inşa edilmiş bir abide hayal etti. "Üzerini kaplayan her çakıl tanesi bir zamanlar büyük bir taş mıy dı gerçekten?" diye hayretlendi. Öyle olmalıydı, yoksa İbra- him'in peşine takılıp buralara gelmeye değer miydi? Modern dünyayı düşünüp keyiflendi. Akidesini merak eden insanlığın arayışını ve o arayışın gerekçesi olan maneviyat boşluklarını kapatması gerekirken paranın, hırsın ve zenginliğin pençe sinde soluk soluğa bir hayatı tercih ederek lbrahim'i unu tan nesillere acıdı. Sonra da zevk.le seyrettiği dağın sakladığı en büyük zenginliğe kendisinin sahip olacağını hayal ederek mutlu oldu. Ve kararını verdi; "Dağın sırn açıldığında baş kalan üç dinin paylaşamadığı manevi zenginlikler üzerine kavga ededursunlar, ben kesinlikle hazineyle ilgileneceğim."
Aynı hazineyi isteyenlerden bir adım önde olmanın guru ruyla da gülümsedi. Altı bin feet yüksekten önce dağa, son ra göz alabildiğine uzayıp giden Mezopotamya manzarası ve sıra dağların harelerine yeniden baktı. Antiochos'un veya bu anıtsal dağı yontan mimarın -tıpkı kendisi gibi- İbrahim'in izinde olmasından kendince bir haz duydu. Gördüğü uçsuz bucaksız manzara binlerce yıl evvel bu topraklarda yaşayan eski medeniyetleri işaret ediyordu. Bir rivayete göre İbrahim bu bölgede doğmuş, putlara tapan kavmine bu bölgede dinini tebliğ ettiği için Nemrut tarafından hemen şuracıkta, Urfa'da ateşe atılmıştı.
Sonunda Kitron'un sesiyle kendine geldi:
242

"Nereye bakıyorsun?"
"Hazine, Kitron, hazineye bakıyorum! Geleceğimize ... "
Hazine kelimesini duyunca Kitron'un aklı yeniden tablet- lere gitti. İş başanlıp da tbrahim'in tebliğini içeren metinler ele geçirildiğinde dünya Siyon ülküsü doğrultusunda yeniden
şekillenecekti. Christopher'ın kulağına eğilip "O hazine saye sinde tarihin bir parçası olacağız!" diye fısıldadı ve onun me rak dolu bakışlanyla karşılaşınca da

ilave etti: "Yüce Baba' yı uyandırdığımızda yani!" Sonra da ruhunu kuşatan sonsuzlu
ğu ve bir ülküye inanma duygusunu içselleştirmek için başını yüce dağlara çevirdi. Yerden göiiindüklerinden daha muhte
şemdiler. Sıra, sıra ... Kral Nemrut bir zamanlar buralan yayla olarak kullanmış olmalıydı. Yoksa halk büyük volkanik patla madan sonra neden buraya Nemrut adım vermiş olsundu. Ef saneyi hatırladı. Gözünde dehşetli lavlann önünden kaçışan insanlann hayalleri, kulağında ise lavlardan kurtulan birkaç kişinin daha sonra bu olaydan bahseden sesleri vardı:
"Nemrut'un zulmü gibiydi ... Kor kor alevler saatlerce her yana akıp durdu."
Kitron, Christopher'ın aksine, ideallerini hayata geçirmek için tbrahim'in tebliğine herkesten evvel sahip olması gerek tiğine inanıyordu. Hiç şüphesiz bu iş öyle kolay olmayacaktı.
Usta ve zeki mimar Sin-Amınar bu derece önemli mesajlan elbette en müşkil ve ulaşılması zor bir yere gizlemişti. Belki de buraya yüksek ve ileri bir teknolojiyle gelmeleri gerekecek ti. Daha evvel bunu deneyen olmamıştı. Amerikalı ve İsveçli arkeologlar gizliden gizliye iş çevirip hazineyi götürmek iste miş, hatta bir seferinde dinamit patlatarak doğu terasındaki giriş kapısını da bulmuşlar, lakin dağı örten çakıllar Üzerle rine doğru yürüyünce işçilerle birlikte hayatlannı zor kur tarmışlardı. Bir an dağın çakıllanndan anndınldığını hayal etti. Elbette çakıllarla birlikte çeşitli yüz llarda buraya gir yı mek için çaba sarf etmiş nice hazine avcısının kemiklerini de görür gibi oldu. Çünkü ne vakit birileri dağda bir giriş kapı-

sı aramak için aşağılarda bir taş eksiltse karıdan çakıllar yu hareketlenip onun yerini doldurmuş ve kimsenin içeriye sız masına izin vermemişti. Tılsım gibi... "Belki de giriş kapısını dağın kendisinde değil de terasların birinde aramalı!" diye düşündü. İbrahim'den yaklaşık iki bin yıl sonra pek çok kısmı yekpare bir dağ-kayadan yontularak inşa edilen bu devasa tapınağın mimarı mutlaka çok akıllı olmalıydı. Bir dağın zir vesinde, her biri altı ton ağırlığında blok kayaları tuğla gibi
üst üste yığacak kadar akıllı. Bir uzay teknolojisi mi kullan mıştı? Belki de fantastik senaryo yazarlarının burayı uzaylı ların üssü olarak anlatmaları fazla yabana atılmamalıydı. Ne de olsa Babil ile uzay kelimeleri birbirini tamamlıyordu. Üs telik uçaktan tamamına bakmakta oldukları şu dağın içinde bilinmeyen ve keşfedilmeyi bekleyen kim bilir daha ne kadar
çok muamma vardı? Ve o muammalara karışan sayısız ezote rik veya okült grupların, gizli örgütlerinin ayak izleri ...
Yolculuğun gerisinde Kitron, Christopher'ın Nemrut Da
ğı'na ilişkin uzaylı hikayelerini dinleyip durdu. Ne kadar da neşeli anlatıyordu. O anlattıkça da kendini inandırıyor, hatta
önermelerinde haklı deliller bile öne sürüyordu. Ve zihninde bir soru belirdi: "Bu adam beni her defasında inandırmayı nasıl başarıyor?" Christopher ile tanıştıkları günden itiba ren yaşadıklarını yeniden hatırlamaya çalıştı. Sırayla. Birden fark etti ki bu adam her defasında kendisini büyüler gibi et kilemiş, yaptıkları bütün ortak işlerde hep daha başarılı bir portre çizmişti. En son örneği de Keiko operasyonuydu. Ken disi Yüce Efendi'ye elleri kanlı gelirken o arkasından bıraktı
ğı izleri temizlemiş, Keiko' can çekişir vaziyette bulup yine yu o öldürmüştü. "Acaba?" Bu tek kelimeden sonra Christopher gözünde bambaşka biri oluverdi; düşman biri. Hissettirme den kendisini yalanlarla veya icraatlarla yöneten, üstelik her defasında haklı çıkıp dediğini yaptıran biri ... Mesela şu anda Zara'nın başı dertte olabilirdi ve İstanbul'da onun sor gusunu izlemek varken bu adam yine kendisini yönetmiş ve

Nemrut'a tırmanmaya getirmişti. Kararını verdi; "Artık bunu değiştirmeli yim!" Karışık zihnini yeniden yokladı. Evet, geri ye doğru pek çok şeyi sorguluyor, onunla yürüttükleri bütün operasyonlarda işin kaymak kısmında onu görüyordu. O var ken kendisi hep ikinci sırada kalmıştı. Bunun altında başka sebepler olabilir miydi? Şeytan içine girmişti bir kez; düşün dükçe düşündü: "Bu adam her şeyi benden iyi yaptıkça acaba

CIA Zelot' a bir gol daha mı atıyor? Yahudiliğini gizlediğini bilmediğimi sanıyor. CIA bünyesinde çalışarak Siyonizm'e hizmet etmek elbette takdire şayandır, lakin ya göründüğü nün tersi ise? Neşeli neşeli anlatan şu adam CIA görünüm lü bir Yahudi değil de Yahudi görünümlü bir CIA ajanı ise?"
Kitron o anda bedeninden soğuk bir ter boşandığını hisset ti. "Elbette ya!" Düşündüklerinin hakikat olma ihtimali içi ni titretti. "Aptal Kitron!" Başına vuran eli bu aptallığına bir ceza bile sayılmazdı. Evet, düşüncelerini saklamalı, şimdilik
Christopher'a hiçbir şey hissettirmemeliydi; en azından bu yolculuğun sonuna kadar ... Yine de uçaktan, içinde gittikçe büyüyen bir öfkeyle indi. "Bir gün bu iki yüzlü alçağı sessiz sedasız ortadan kaldırmalıyım, mutlaka!" O zamana kadar katlanmak zor olsa bile ... "Bu sahtekarın aklına uyup buraya gelmemeliydim. Zara ne durumda acaba?"
İki saat sonraydı. Taksiden inip tapınağın teras kısmına tır manmaya başladılar. Vaktiyle gördükleri bir manzaraya yeniden kavuşmanın hayranlığıyla ... Uf!.. Sabah güneşinin parlaklığı göz alan, sıcaklığı da ense kızartan cinstendi. Yol boyunca hiç konuşmayan taksici onlara birer safari şapkası verip sordu:
"Beklememi mi, yoksa size rehberlik etmemi mi istersiniz, efendim?"
"Rehberlik için bizden fazla ne biliyorsun acaba?"
11
Asla fazla bilmem, efendim . Ben yalnızca buraya dair hikayeler bilirim! Tabii eğer merak ederseniz."
Christopher taksicinin merakı kışkırtıcı üslubuna gülüp geçti ama Kitron dinleyeceği hikayenin işlerine yarayabilece
ğini farz edip şaka yollu sorau:
245

"Nemrut'la ilgili?"
"Nemrut'la ilgili!"
"İngilizce anlatacaksın ama?"
"Hayır efendim, İngilizce bilmem, Türkçe anlatabilirim.
Eğer isterseniz Kürtçe del"
"Kürtçe? Pekala, ek ücret de alacak mısın?"
"Çeyiz parası biriktirmek isteyen bir delikanlı için siz neyi uygun göıiirseniz!.."
"Dalkavuk seni! O halde tırmanırken şu çantamı da taşı bakalım!"
Christopher ile Kitron tartışarak, araştırarak, hatta bazen küfrederek yanın saatten ziyade basamak çıktılar. Dev hey kellerin bulunduğu doğu terasına vardıklarında zaten bil dikleri mekanı bu sefer daha bir dikkatli incelemenin azmini taşıyorlardı. Her biri için ayn önermeler getirerek ve elbette

şoför anlamasın diye İngilizce konuşarak. Asil duruşlu devasa heykellerin arasından geçip aslan horoskobunun önünde dur duklarında taksici de "Kuzey Fırat bölgesinin bu küçücük kral lığı. .. " diye başlayan turistik bilgilerini bitirmiş, Komınag ene
ülkesiyle ilgili inanılmaz hikayeler anlatmaya başlamıştı. On ların Hitit döneminde Kumınuh olarak tarih sahnesine çıkışla rından, başkentleri Samosate'de yaşayan krallardan, Osmanlı ordusunda görevli General Moltke'nin burayı ilk gördüğü za man.ki hayretinden, II. Şamas'ın şehzadesi Kallinikos'un yaşa dığı büyük aşkın trajedisinden, geçen yüzyılda Adrian Gilbert tarafından uydurulan Kayıp Biraderler ôrgütü'nün binlerce yıldır süregelen maceralarından ... Romantik olsun diye, sözle rinin sonunda Asaf Halet Çelebi tarafından yazılmış İbrahim
Peygamber'i anlatan Türkçe bir şiir bile okudu.
"Şu horoskop," dedi Kitron, eliyle taksiciye susmasını işa ret ederek, "sıra sende, neler anlatabilirsin bana, göreyim
Chris!" Onun her bir seyahat öncesinde, gidecekleri yerler hakkında geniş araştırmalar yaptığını tecıiibeyle biliyordu.
246

Elbette kendisi üzerindeki otoritesini pekiştirmek için. Artık bundan emindi. Christopher onu yanıltmadı:
"Aslan horoskobu veya Kommagene aslanı. Yani dünyanın yıldız haritası! Modem astronominin Regulus'u." ilk
Başını aslan heykelinin başıyla ölçtü: "Benimle aynı boy da!"
Gerçekten de horos kop bir insan boyun daydı. İki buçuk met reye varan bir kayanın
:::ı
üzerine, binlerce yıl
.ı::, evvel birileri böyle bir aslan figürünü niye o
J:. yontmuş lardı; özel bir amacı yoksa? Boynun da tann Sin'in sembo lü olan bir hilal ve göv- desinde her biri sekiz huzmeli 19 yıldız ...
"Sırtında da aynca üç büyük yıldız yer alıyor!"
"Mars, Jüpiter ve Merkür!"
"Hayır, Satürn, Uranüs ve Neptün!"
"Neden böyle dedin Chris?"
"Bir zamanlar buralann yerlileri olan Sabiilere göre bun- lar sırasıyla Azrail, İsrafil ve Mikail'i karşılıyordu da ondan."
"Cebrail'e ne oldu?"
"O da aslanın içindeki gücü simgeliyordu!"

"İyi ama Sabiiler çağında Satürn, Uranüs ve Neptün henüz keşfedilmemişti, değil mi?"
"Sen öyle san Kitron. Babil, yıldız ilminin cennetiydi.
Magazin dedikodulan, bile yıldızlar üzerinden yapılırdı. Ay tannsı Sin bir yanda, diğer tannlan Marduk ve İştar diğer
Bunlardan biri güneşi, diğeri Jüpiter'i temsil ediyor yanda. du. Batılı anlayışın zihin gerisinde Jüpiter adının ne derece
önemli olduğunu bir düşün. Efsanelerin demirbaşı; mitolo-
247

jinin baş kahramanı, ressam ve heykeltıraşların vazgeçeme diği figür ... Olimposlu Zeus'un gür saç ve sakallı hali de o, ressamların şuh bir kadın kılığında tekrar tekrar ürettikleri tasviri de o. Güneş sisteminin en yaşlı gezegeni. Batı'nın bi linçaltında bu derece önemli yer eden bu pagan tann, belki bilmezsin ama, Sümer panteonunun şaheseridir. Yani bizim
Zeus, Olimpos'a taşınmadan evvel Mezopotamya'da Jüpiter adıyla yaşıyordu. Pagan dönem putperestlerinin taptığı bir yıldız-tanrı rölyefinin şu aslan üzerinde belli bir entelektüel
şifre olma ihtimalini de göz ardı etme tabii."
"Peki neden sekiz şualı yıldızlar?"
"Belki biliyorsun, antikitede şans getiren sayı sekizdir. Pa gan topluluklardan itibaren insanlık yedi kat gökle içindeki bütün gezegenleri ve yıldızlan kuşatan sekizinci kata inanmış lardır. Sekizinci kat, Felekler Feleği veya Arş'tır. Burası Tann'ya aittir ve yıldızın her bir şuası bu tanrısallığı ifade eder. Babil tapınaklarının sekiz katlı yapılması, Babil kulesinin sekizinci katta son bulması hep bu yüzdendir. Aynca biliyorsun Allah yedi cehenneme karşı sekiz cennet yaratarak kullarına rahme tinin daha fazla olduğunu göstermiştir. Ve bir şey daha; Ba bil'in kullandığı takvime göre bir İş tar yılı sekiz aydan ibaretti, ayın hareketlerine bakarak sekiz devre gözetir ve bunu bir yıl olarak hesap ederlerdi. Böylece !brahim'in en az 175 yıl ömür sürdüğünü söyleyen kaynaklan anlamak daha kolaylaşıyor."
"Desene uzun ömrünün üçte biri takvim farkıyla izah edi lebilir?"
"Doğru bildin! Yani anlayacağın şu bizim Jüpiter sadece antik çağların bir figürü olarak kalmıyor, bilakis sekiz şua sıyla modern çağı da kuşatıyor ... "
Christopher bir söz şehvetiyle ve anlattıklarından haz al dığını da saklamadan konuştukça Kitron ona daha fazla gıp ta ve elbette daha fazla kinlenerek bakıyordu. Yine dersini iyi
çalışmıştı ve kendisini ezdikçe eziyordu. uHer zaman yaptığı gibi!" Ama bu sefer ...

Christopher Özgürlük Heykeli'ni Amerika'ya hediye eden
Fransızların heykelin başına yedi yıldız şuası koyup sekizin ciyi elindeki meşale olarak tasvir ettiklerini, Roma'da erken dönem Hıristiyanlığının sembollerinden olan St. Priscilla ka takomplarında Meryem Ana'nın hemen yanında sekiz şualı yıldızın bulunduğunu, bilahare Yahudiler ve Hıristiyanlar ta rafından şans işareti olarak sekiz köşeli yıldızların veya se kizgen figürlerin kullanıldığını anlattıkça Kitron her cümle nin suratına adeta bir sille gibi indiğini zannetmeye başladı.
"Ölümü hak edecek kadar küstah" dedi içinden "ve sinsi!" Kit ron psikolojik dalgalanmalar arasındayken Christopher de susmayı unutmuş gibiydi. Doğu geleneğinde bahçelerin sekiz kademeli düzenlendiğini, Babil'in asma bahçelerinin sekiz katlı olduğunu, İslam kültüründe sekiz cennetten kinaye ola- rak "Heşt-Behişt" isimli kitapların yazıldığını ve Dante'nin
İlahi Komedya'da zafer kilisesini sekizinci göğe yerleştirdi
ğini... Son olarak bir zafer gururuyla, şimdiki Amerikalıların
Özgürlük Heykeli'ndeki !ştar'ın farkında olup olmadıklarını sorup akıl yürüttü:
"New Yorklular yahut Patagonyalılar !ştar'ın farkında ol sun veya olmasın, dünyanın neresinde bir insan varsa, bir yö nüyle göbeği !ştar'ın vatanı olan şu topraklara bağlıdır Kit ron; ya din yönünden, ya ırk yönünden, ya kültür yönünden veya tarih yönünden. Çünkü Ortadoğu insanlığın beşiğidir."
"O beşikte yeniden bebek büyümesin diye seni buralara kadar gönderen !ştar'a şükret."
"Şükredeceğim gün, Mezopotamya'da Musa'nın çocukları nın yeniden büyümeye başladığı gün olacak Kitron, tıpkı se nin gibi."
Kitron, arkadaşının bir CIA ajanı mı, yoksa bir zelot mili tanı mı olduğunu kendine yeniden sordu. Zelot gibi görünme ye çalışan bir CIA ajanı mı; CIA'de çöreklenmiş bir zelot mu?
Düşüncesini örtecek bir soru aklına geldi:

"Yahudiler Batılı olmaktan vazgeçtiler de benim mi habe rim yok?"
"Bilakis, onlar vaat edilmiş topraklan Batı'nın da merke zi yapmaya yemin ettiler. Hıristiyanlar gibi illa Batılı olma,
Batılı kimliğiyle dünyaya hükmetme kompleksinden daha iyi değil mi?"
"Avrupa devletlerini bir Doğulu gibi düşünemiyorum ne dense!.."
"Aziz dostum, unutma, Hz. İsa, şimdi bombaların, kurşun ların, füzelerin önünde oradan oraya kaçışan Ortadoğulular dan biriydi. Onlar gibi giyinip onlar gibi yaşıyordu. Roma lılar Jüpiter aşkına savaş naraları atarken o Allah

diyerek direniyordu."
Kitron Romalıların "Jüpiter aşkına!" deyip kadeh kaldınş lannı yahut "Jüpiter adına" ettikleri yeminlerin geleneğini bir yerlerden hatırlıyordu. Orta Çağ' a gelesiye kadar Avrupa'da
"Jüpiter!" adını haykıra haykıra binlerce insana kıyıldığını dü şündü.Avrupa tarihi bir kan ve şiddet tarihiydi aslında. Jüpiter yıldızının dünya ile aynı hizada bulunduğu günlerde binlerce insanın kurban edilmesiyle sonuçlanan ortaçağ vahşet ayinle ri iyi ki unutulmuştu. Sonra başını göğe çevirdi. Gün ışığında da olsa Jüpiter'in oralarda bir yerlerde olduğunu hissetti.
"Jü piter!" dedi yüksek sesle, "Sen adına kurban sunulacak kadar güzel olmalısın!" Bunu söylerken Christopher' a bir kurban gibi baktığını neden sonra fark etti. "Siyon ülküsüne kurban edilesi
Chris, senin her şeyi para için yaptığını çok iyi biliyorum ar tık!" O sırada Christopher sesinin tonunu düşürdü:
"Evet Kitron, Jüpiter ... Yani İştar ... Yani Müşteri ... Ses benzerliklerine dikkat et. İşte İbrahim'in mağaradan çıkınca gördüğü parlak yıldız ... "
"Ya diğerleri?"
"Simgebilimcilere göre Asur tannlannın tasvirlerinde kullanılan yıldızlar her birinin tanrılık panteonundaki dere-

celerini gösteriyor ve en yüksek yıldız sayısı on dokuz olarak biliniyor. Bu durumda şu aslan heykeli hem yeleleriyle gü neşi, hem de yelelerin huzmeye dönüşmesiyle Şamas'ı temsil ediyor; 'en yüce tann' olan Güneş'i.n
"Batı bilimi?"
"Yıldızlar söz konusu olduğunda Babil'in karşısında Batı,
Hektor'un karşısına oyuncak kılıçla çıkan bir muhallebi ço cuğu sayılır. Çünkü Batı'da uzay araştırmalarının başlama sından üç bin yıl evvel bu toprakların nice rasathanelerinde yüzlerce çift göz yıldızlan inceliyordu. Biliyorsun, Mezopo- tamya deyince akla gökbilim gelir. Öyle olmasa Sin-Aınınar,
şifrelerini yıldızlara dönüştürüp saklar mıydı?"
"Şu devasa heykellere bakıp bakıp da bir türlü görünme yen şifreler!"
"Tekrar bakalım o halde; tekrar, tekrar bakalım. Babil'in yıldızlarına da müracaat ederek ... "
Christopher telefonundan internete bağlanıp bir astrono mi sayfasının yıldız haritasını açtı:
"Eveeet! İşte Regulus. Şekli bizim bu horoskoba tıpa tıp benziyor. Dünyaya en yakın yıldız kümesi... N bandında en parlak ... çevresinde gökadalar ... Persler'de Şir, Türkler'de As lan, Hintler'de Simha ... bla, bla, bla ... Ve işte

Babilliler "ur. gu.la" diyorlarmış."
"Babil'in Ur kentiyle ilgisi var mı?"
"Olabilir ama bunun için kelimenin anlamına da bakmamız gerekir. Sin-Aınınar'ın konuştuğu Akatça'da "ur", kahraman demek. "gu-la" en büyük, yüce anlamlarına geliyor. Bu durum da Babilliler şu aslan figürüne baktıklarında zihinleri ya "Bü yük Ur kenti"yle veya "Yüce Kahraman"la meşgul olacaktı."
"Yüce Kahraman bizim Yüce Baba mı?"
"Yüce Baba? Beliti de! Sin-Aınınar'ın yolundan gidenler için ... "
"Bizim gibi..."
251

Kitron bunu söylediğinde kendisini duyan var mı diye
çevresine bakındı. Taksici az ötede oturmuş, buğular altın da uzayıp giden uçsuz bucaksız dağ sıralarına ve ötelerdeki düzlüklere bakıyordu. Yakında başka turist de yoktu. Chris topher' a döndü:
"Kaç yıldız var demiştin üzerinde?"
"Tam on dokuz. Üzerindeki üç gezegen tanrı hariç. Daha
önce de saymıştık. Ve düşündüğünü düşünüp kontrol ettim.
Ama uymadı. Keiko'nun okuduğu cümlede on dokuzdan fazla kelime var."
"Tekrar sayalım. Belki bazı kelimeler Japonca'da daha az kanjiyle ifade ediliyordur."
"Zaten Japoncasından bakmadım. İngilizcesini denedim
23 kelime, İbranicesine baktım 21, Türkçe'de 25: Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyan lar, ey hoşgörü ve merhamet sahipleri, iki dünyada zenginli
ğe ulaşmak için Yüce Baba' takip ediniz." yı
"Sümercesini deneseydin ya!"
Kitron bunu Christopher'ın açığını yakalamış bir üslupta söyledi. Sonra da taksi şoförünü çağırıp çantasından table tini aldı. İçinden bir dosya açıp Keiko'nun çözümlediği tab letin orijinal resmine baktı. Ama hayır, Sümerler kelimeleri ayırmıyordu. Bunu Sümerce bilen birisi anlayabilirdi. O sıra da Christopher' ın muzipçe güldüğü gözüne ilişti. Asabı bo zuldu. Tableti kapatıp şoföre verirken öylesine sordu:
"Şu aslana bakınca ne görüyorsun damat?"
Şoför bir rehber ciddiyetiyle ama yine bir hikaye gibi anlattı:
"Bir zamanlar halkının çoğu Doğu'dan ve Batı'dan gelen, yani farklı dinleri ve kültürleri olan bir ülkenin bir kralı var mış. Adaletli, başarılı, iyilik yanlısı ve ülkesindeki herkesin barış ve zenginlik içinde yaşamasına çalışan bir kral. Denilir ki bu aslan heykeli o halkın bu kralına teşekkürü için yapıl mış özel bir

sanat eseridir. Şurada gördüğünüz bütün heykel leri kral halkı için yaptırmış ama bu aslanı, halk kralları için

yaptırmış. Heykeltraş, yeryüzü krallığını ve hakimiyeti temsil ettiği için bir aslan yontmuş ve üzerine onun taç giydiği özel ve kutsal günün anısına yıldızlar nakşetmiş. Çünkü onun taç giydiği gece gökyüzünde aslan takım yıldızı parlıyormuş.
Tıpkı İbrahim'e parlayan yıldızlar gibi. Normalde çıplak göz le görülmeyen Merkür, Utarit ile Müşteri -bu sizin dilinizde galiba Jüpiter oluyor- kralın taç giydiği o akşamda, bütün halk tarafından saatlerce seyredilmiş. Sonra ay doğmuş. Şu aslanın boynuna gerdanlık olan ay. O ışıltılı gece meğer yirmi beş bin yılda bir yaşanırmış ve o gece bunu gören halk kral lannın sevincine sabaha kadar eşlik etmişler. Ta ki sonunda göklerin kralı güneş doğmuş."
Kitron tableti yeniden alıp aynı sayfada önce yıldızlara, sonra aslana bakarak sordu. Niyeti taksicinin palavra sıktı
ğını göstermekti:
"Burada güneş nerede peki?"
"Biz Doğulular güneşi aslan başı ile sembolize ederiz. Ye lelerdeki her kılın güneş şualan gibi başın çevresine dağıl dığını düşünürüz. Yani Ortadoğu'da güneş ile aslan birbirini karşılar. O da ülkeye hakim olan, her şeyi kuşatan kraldır."
Kitron'la Christopher afalladılar. Hiç böyle düşünmemiş lerdi. Üstelik taksi şoförü kendinden emin anlatıyordu:
"Ama ben bu hikayeye pek inanmıyorum. Bana göre bu ho roskop Hz. İbrahim'in mağaradan çıktığı geceyi temsil edi yor. Aslan bedeninde yer alan şu yıldızlar baktığı gökyüzü nü, sırtında sıralanmış şu üç gezegenden ortadaki en parlak olanı onun tann zannettiği İştar'ı, aslanın boynundaki hilal ise yıldızdan vazgeçip Rab dediği Ay'ı, aslan ise doğuşuyla hepsini bastınp içine alan güneşi temsil ediyor."
Fal taşı gibi açılmış gözlerden sonra soru hazırdı:
"Sence şu Jüpiter, gerçekten İbrahim'in tann dediği yıldız olabilir mi damat?"
"Buranın halkı her peygamber doğduğunda gökte bir yıl dız parladığına inanır. Sizin İsa'nın doğumunda görüldüğü-

nü iddia ettiğiniz Sirius yıldızı gibi... Veya Mekke Yahudileri nin Hz. Muhammed doğduğu gece gördükleri yıldız gibi. Ama bana kalırsa şu yıldızların gücünü yelelerinde taşıyan aslan hepsinden iyidir. Yıldızlara ve aya hükmettiği için."
Kitron Yüce Efendi'nin kendilerine sık sık 'Aslanlarım!' diye hitap edişini hatırladı. Beytüllahim'i düşündü. Judah bölgesinde yani İsrail'in Aslan Kabilesi'nin yaşadığı yerde kurulduğunu, Yudah kabilesinin simge olarak Aslan Burcu'n daki Regulus'u, yani Aslan takımyıldızını kullandıklarını bi liyordu.
Christopher o sırada şoförü azarlamakla meşguldü:
"Ama soruya hala cevap vermedin!"
"Musevilere, !sevilere ve Hz. Muhammedilere göre olan bir şey tbrahim'e göre de olmuşsa buna neden itiraz etmeliyiz ki? Ben bütün ömrüm boyunca şu aslanın üzerindeki yıldız ların ve gezegenlerin aynı hizaya geldikleri özel anı hayal et tim. Yeryüzünün en özel anını ... Kırk yedi yılda bir tekrarla- nan ... Ve dört gün sonra burada olacağım, gecenin en parlak zamanında ... "
Bu seferki soru bir tedirginliğin eseriydi:
"Bütün bunları nasıl biliyorsun?"
"Burada bir taksiciyseniz iyi bir hikayeci de olmak zorun dasınız. Gezdirdiğiniz insanlardan o kadar çok hikaye dinli yorsunuz ki!.."
Kitron, Christopher'dan sonra şimdi de taksi şoföründen içkillenmişti. Üstü başı dökülen, evlenmeye para bulamayan bir şoföre göre bu delikanlı tehlikeli birine benziyordu. Bel ki de boş kuruntular içindeydi. İşini iyi yapan bir rehber de bunları pekala bilebilirdi. Üstelik o sırada asıl tedirgin olma sı gereken bilginin telefonunda beklediğinden de habersizdi.
Yüce Efendi "Aslanım," diye başlayan şifreli bir mesaj yazmış ve Melissa'nın ölümüyle alakası olup olmadığını sormuştu.
Doğu terasından sonra sıralı yazıtların önünden yürüye rek dağı boydan boya geçip batı terasına vardılar. Mevsimine göre hiç umulmayacak şekilde ıtırlı bir rüzgar esmeye başla-

mıştı; başlangıçta serinleten, sonra da üşüten bir rüzgar. Kit ron batı terasındaki heykellerin pejmürde hallerine bakarken tarih bilincine sahip olmayan insanlar adına bir sızı duydu.
Bir zamanların Doğu'ya ve Batı'ya hükmeden, bunun göster gesi olarak da bölgenin en yüksek tepesine bir anıtmezar yap tırıp mezarın doğu terasına Doğulu atalan ve tannlann, batı terasına da Batılı atalan ve tannlann sıra sıra heykellerini oturtmuş olan Antiochos'un başı işte kuru toprağın üzerinde,

yuvarlanmış, hayattan düşmüş garip ve mahsun öylece bekli yordu. Ve pek çoğu yer yer kırılmış, parçalan orada burada ge lişigüzel bekleşen heykeller ... Herakles'in, Apollon'un, Zeus'un başlarına baktı. An tiochos'un başına yeniden baktı, çok masum ve yakışıklı görünüyordu. Me zarını açtıklarında)O')
'" cı onu bu yakışıklılık yerine bir kemik yığını olarak gö receğine üzüldü.
"Dehlizlerin arasın da kemikleri bile toprak olduysa şaşırmam!" Sonra dehlizleri düşündü. Dağın içini labirent şeklinde sardığına inanılıyordu.
Yakında göreceklerdi; şifre ve giriş kapısı bulunur bulunmaz.
Belki de şu taksicinin dediği gecenin sonunda. İçeride heye canla ilerleyecekler ve Yüce Baba'nın vahiyleriyle yan yana duran Antiochos'un hazinelerine ulaşacaklardı. "Christop her'ın dünyaya veda edeceği gün." Gülümsedi. Yüce Efendi'yi kendisine teşekkür ederken, Zara'yı da imrenerek bakarken hayal etti. Mutluluk rüyası gibiydi. Ama Christopher rüyayı böldü:
"Şu an bir viskinin tam zamanı, değil mi Kitron!"
"Bu rüzgarda, bu kadar işin arasında mı?"

"Neden olmasın, Antiochos ile de kadeh tokuştururduk!"
"Antiochos'u bulduğum zaman seni de onun yanına göm sem nasıl olur Chris! Hah, ha!"
"Belki de tersi olur, adamım; ha?"
Kitron, duyduğu cümlenin bir an gerçek olma ihtimalini düşündü. Birincisi kendisi için mutluluğun zirve noktası, ikincisi pisi pisine ölmek olurdu. "Demek bu alçak da ben den kurtulmak istiyor? Men dakka dukka!" Kararını verdi; o gün geldiğinde önce davranan kendisi olacak, hazinelerle tabletleri aldığı çukura Christopher'la Zara'yı bırakacaktı.
Christopher'ın söylediği cümleye hala gülüyor olması ise bir kışkırtma gibiydi:
"Hele o gün gelsin!.."
Güneş, ısısını iyiden iyiye hissettirmeye başladığında bü tün fotoğraflar çekilmiş, bütün figürler kağıtlara çizilmiş, heykellerin konumlan yeniden incelenmiş, aslan horoskobu birkaç farklı metotla kopyalanmış ve merdivenler inilmeye başlanmıştı. Yolda taksi şoförü komik hikayeler anlatıp her ikisini de uzun uzun güldürdü. Kendi neşesi de yerindeydi.
Çünkü Nemrut'tan şehre doğru yola çıkmadan evvel görevini yapmış Vuslat Hanım'a İngilizce bir mesaj göndermişti:
"Paketleri aldım. İçlerini açtım. Kutulan bu akşam geri gönderilecek. Selamlar!"

XX

"{ ...) ve mancınık boşandı, İbrahim ateşe doğru uçtu. Sulara hük meden melek geldi, şöyle dedi: Ya İbrahim, ben sulara müek kelim, eğer dilersen ırmak/arımı salayım, ateşi söndüreyim, yeri soğutup temizleyeyim, seni de pak yere indireyim.· İbrahim pey gamber şöyle dedi: 'Benim senden dileğim yoktur, var işine git.·

Bunun peşinden rüzgara hükmeden melek gelip şöyle dedi: Ya İbrahim, ben rüzgarlara müekkelim, eğer dilersen rüzgarları sa layım, cümle ateşleri kafirlerin üzer/erine saçayım, yeri soğuta yım, seni de pak yere indireyim.· İbrahim buna da, Benim senden dileğim yoktur· dedi. Bunun peşinden yerlere müekkel olan me lek gelip şöyle dedi: Ya İbrahim, ben yerlere müekkelim, eğer di lersen yeri yerinden oynatayım ve seni soğuk yere indireyim.· İb rahim buna da, 'Benim senden bir dileğim yoktur, işine git!' dedi, ateşe yaklaştı. Alevin dokunmasına az kalmıştı. Cebrail Sidre-i Münteha'daki makamında hacetleri bitiren Yüce Hakk'a şöyle ni yaz etti: Ya Rabbi, sevgili habibin Muhammed hürmetine İbrahim aleyhisselama kurtuluş ihsan eyle. Bunun üzerine şöyle bir izzet hitabı geldi: 'Git senden bir hacet dileğinde bulunursa kurtar!'

Cebrail göz açıp kapayacak kadar az zamanda yetişti. İbrahim'e selam verince onun selamını aldı. 'Bir ihtiyacın var mı?' diye so runca İbrahim şöyle dedi: ·sana ise, yoktur.· Cebrail 'Rabbinden ise?' diye sorunca İbrahim sordu: 'Ne isteyeyim?' 'Vücudunu iste, ateşte yakmasın!' 'Vücudumu yaratan O'dur, benim ne alakam

var!' Bunun üzerine Cebrail ·canını iste· dedi. Cevab: ·canımı veren O'dur· ·o halde halini arz eıı· deyince İbrahim şöyle dedi:

:4rz ve suale ne hacet; O cümle halimi bilir: O'nun halimi bilmesi bana yeter: O'nun kuluyum, dilerse yakar, dilerse kurtarır: Senden bitecek hacetim yoktur; benim gibi aciz bir kulsun, muhtaçsın.

Benim halimi, seni, beni ve on sekiz bin alemi yaratan bilir: n Bun dan sonra mekandan münezzeh ve müberra olan şanı yüce Allah şöyle buyurdu: 'Ey ateş, serin ve selamet ol![Kur'an,21/69] Yani İbrahim'i selametli tut, onu yakma.' Bundan sonra ateş bağ ve bahçe oldu; gül, gülistan oldu; reyhan oldu. Bülbüller her ağacın üzerinde ötmeye başlayıp yüce yaratıcıyı tespihe durdular: Böyle ce İbrahim havadan yere indi. Yere indiği vakit mübarek dizlerinin dokunduğu yerden iki ırmak çıktı; çağıldayarak o bağın etrafında cevelan edip akmaya başladı. Bundan sonra Cebrail cennetten hu ile getirip İbrahim ·e giydirdi. V

!Delail-i Hayrat Şerhi, Kara Davut, İstanbul, 2015, s. 858-860)
258

Aynı dakikalarda lstanbul, Okmeydanı, 2 Haziran, 09.30 as tanenin en kalabalık zamanıydı. Randevulu has talar, acil servise koşturanlar, kayıt için sıra bek- leyenler, adli vakalar, tartışma ve öfkeli bağırışlar,
H hasta ziyaretçileri, telaşla yürüyen hemşire ve doktorlar, sedyelerde taşınan sancılar, yataklara mahkum inleyişler. ..
Akıl sağlığını bozacak bu olumsuzluklar zinciri etrafa bir uğultu olup yayılıyordu; siren seslerine karışan bir hastane uğultusu ...
Bütün bu kargaşanın en sükunetli bodrum katında, her kesin mümkün olduğunca uzak durduğu morgda, sonsuz uy kularını uyumak üzere mezara götürülmeyi bekleyen yatay ceset dolaplarından birinde şiddetli bir sıçrayış yaşanmıştı.
Kafasının arkasını dolabın tavanına çarptığı için bir bilinç tutulması içindeydi. Bir ses ona "Uyan" diyordu, "sakın ken dini bırakma!" Dağ gibi ateşlerin karşısında bir melek ruha niyeti taşıyordu duyduğu ses. Sanki bir soru: Yangınlar mı, gül bahçesi mi? Gitmek mi, kalmak mı? Ölüm mü, hayat mı?
Bilinci var ve yok arasında bir noktada uyanmakla uyanma mayı tartıyordu. Ruhuyla bedeni arasında bir mücadele ...
Düşünmek istiyor ama düşünemiyor, aklındakiler bir sonar cihazının ses dalgaları gibi helezonik zonklamalar halinde

yakınlaşıp uzaklaşıyordu. Düşündüğünü sandığı şeyi aslında düşünmediğini anlıyordu sonra; sesler kesildiğinde ... Uyu mak istiyordu, derin bir uykuyla uyumak ... Sızılar, acılar ...
Ama hayır, uyanmalıydı; lakin kendinden kurtulamıyordu.
Karabasanlar, üzerine salkım saçak dökülen kor alevler ... İb rahim'in dağ dağ olmuş ateşinden kopup ardı ardına yağı yordu; üstüne, üstüne, üstüne ....
Neden sonra en derin bilincini bildi. Bir ateşin kenarın da kıskıvrak bağlanmış beklediğini görüyordu. Yalnızca gör mekle kalmıyor, kendini orada hissediyordu. Kim, onu neden bu alevlerin karşısında bekletiyordu ki? Peki ama bu kadar büyük bir ateşi yakmayı nasıl başarmışlardı? Çocukluğunun gözyaşlarıyla ıslattığı Zeytindağı tutuşturulsa bu kadar bü yük alevler çıkaramazdı. Çok yükseklerden uçan akbabaların bile kavrulup yere düştüklerini görüyordu. Sonunda gidece
ğini düşündüğü cehennem burası olabilir miydi?Yaptığı onca kötülüğün, işlediği onca cinayetin çıkacağı yol burası mıydı?
Nasıl yani; cinayetler mi işlemişti? Kimleri öldürmüş, kimlere kötülük yapmıştı? "Kimim ben?Ya bu ateş! Neden üşüyorum?"

Kolundan yakalayıp ateşe sürükleyenlere bakıyordu şimdi de. Tarih öncesinde hayal edilebilecek yarı çıplak köleler ...
Hasır örgülü örtülere bürünmüşler ve hepsi sokakta gördüğü insanlardan daha iri yarı. Saçları ve sakalları birbirine ka rışmış, çıplak ayaklarında nasırlar oluşmuş esmer zebaniler.
Ötede de onları izleyen ve her adımda tezahüratlarını arttıran büyük kalabalıklar. Kendisiyle kalabalıkların tam ortasında, altın işlemeli keten kumaşlar giyinip ayağına hayvan derisi dolamış bir muhafız komutan, -belki de kölelerine hükmeden bir efendi- elindeki kamçıyı sırtlarında şaklatarak adamlara tek heceli kelimelerle emirler veriyor, kendisini ateşe sürüp atmaları için onları zorluyordu. Alevlerin kavurucu ısısı köle lerin ilerlemelerine mani oluyordu anlaşılan. Ellerinde sivri uçlu mızraklar taşımaları bu yüzdendi; sırtına, omuzlarına, beline saplayarak ittirmeleri de. Peki ama onların yanma-

mak için kaçtıklan bu devasa alevlerin ısısını kendisi neden duymuyordu? Bilinci ısıyı ne zaman reddetmişti? Adamların ellerindeki mızraklar onlar ittirdikçe uzamasına, kendisi de adım adım alevlere yaklaşmasına rağmen neden hala kavrul muyordu? Dikkat etti; muhafızın her hecelik komutunda kö leler bir dirsek boyu daha kendisini ittiriyor, ateşe yaklaşan her adımında izleyicilerin bulunduğu yamaçtan bir zafer çığ lığı daha yükseliyordu ama kendisi yanmıyordu.
Hangi suçu işlemişti? Neden bu insan yığınlan kendisi ni yakmak istiyordu? Bu derece kararlı ve ısrarcı olmaları, her adımda tezahürat ve çığlıklan yükseltmeleri nedendi?
"Offf!.."
Birden alevleri hissetmeye başlayıverdi ve kafasının arka sını ikinci kez mevta dolabının tavanına çarptı. "Uyan!" Uya nır gibi oldu. Neredeydi, neler oluyordu, kestirmeye çalıştı.
Hayır, alevler kendisine o kadar yakındı ki bir an derisinin tutuşacağını sandı. Aynı anda kafasının arkasındaki zonkla mayı hissetti. Burada mıydı, orada mı? Hangisinin içindeki gerçekti? Bir kös tokmağı gibi bunca gümbürtülü sesi çıka- ran kendi kafasıydı da, kafasının içindekiler neredeydi? Da
ğın yamacında zafer çığlıkları arttıkça artıyor, gitgide eriyip duyulmaz olan radar zonklamaları binlerce sese karışarak beynine giriyor, yeniden başlayıp yeniden dalgalanıyordu.
Halkı bunca kızdıracak ne yapmıştı? Cehennemin kapısında duruyor olmalıydı. Ha düştü, ha düşecek ... Gözlerini yumdu, görmek istemediğinden değil, dayanamayacağından ... Ve işte tam o anda, cehenneme kendini hazırlamışken

bir elin ken disini tutuverdiğini hissetti. Şimdi bütün sesler susmuş, bir an, yalnızca bir an gözünü açtığında, huzurlu bir tebessümle karşılaşmıştı. Hayır, bakamıyordu, gözleri kamaşıyordu. Te bessüm olduğunu biliyor ama yüzüne bakmaya takati yetmi yordu. Sonra bir ses duydu, bir erkek sesi; çoook uzaklardan, sanki binyıllar ötesinden: "Hasbünallah ve nime'l-vekil!" Ses üçüncü tekrarda bir kadının sesine dönüştü. O zaman tekrar

yüzüne baktı. Gerçekten de bir kadın ... Bebeğini emziren Fi listinli Araplardan bir kadın. Onlar gibi giyinmiş ... Çok ta nıdık ama çok uzakta. Durmadan tekrarlıyordu: "Hasbünal lah ve nime'l-vekil!" Arapça ... "Allah bana yeter, o ne güzel vekildir" Peki ama duyduğu sesin bu anlama geldiğini nasıl bilebiliyordu? Kurşun sesleri... Gülleler düşüyordu çevresi ne ... "Hasbünallah ve nime'l-vekil!" A-aa!.. O da ne? Bu ses eşliğinde ateşe ilerleyebiliyordu. İlerliyor ve harareti yine hissetmiyordu. Sesi yükselttikçe alevler soğuyor, soğudukça da ilerlemeye devam ediyordu. Bir an bütün o yangının ren gindeki değişikliği görmeye başladı. Kızıl cehennemin dalga dalga eridiğine şahit oldu. İbrahim ateşe atıldığı sırada yar dıma gelen melekleri hatırladı. Alevlerin üzerine nuru onla rın serptiğini düşündü. İstese bedenini orada bırakıp uzak- laşabilecek gibi hissetti kendini. "Ama o zaman ateşin bir gül bahçesine dönüştüğünü göremezsin Zara!"
Bilinci açılır gibi oldu. Kendi adını telaffuz etmiş, "Zara" demişti. "Zara, uyan!" Uyanamadı mı, uyanmak istemedi mi?
Tekrar alevlerin yanındaydı. İbrahim'i düşündü. Peki ya o ka dın; "Allah bana yeter!" diyerek İbrahim'in sözünü tekrarla yan o kadın kimdi? Onun sesi çınladı kulaklarında "İbrahim
'Allah bana yeter' dediği için mükafatını 'Halilullah' olmakla kazanmıştı yavrum, Halilullah, yani 'Allah dostu'. Sen de öyle de!" Kadın kendisine yavrum demişti. "Yoksa kucağındaki be bek ... " Hayır, o bebek kendisi olamazdı? Kaos! Karar vermesi gerektiğini biliyordu; orada mı kalacaktı, kafasını gümleten acıya geri mi dönecekti. Acele etmeliydi. Zihni bulanmaya başladı. Neler olduğunu biliyor ama mantığıyla izah edemi yordu. Birden bambaşka bir ses duydu. Ateşe emreden ve İb rahim' e karşı serin ve selamet olmasını tembihleyen bir ses. Ötelerden gelir gibi... Yüzünü yalayıp geçen alevlerin o sese itaat ederek nurdan huzmelere dönüştüğünü işte o anda fark etti. Sesin çevreye yayıldığını, havada uçan akbabalara, hara retten tutuşmak üzere olan ekinlere, alev almaya hazır rüzga-

ra ulaştığını, tesir ettiğini biliyor, bir tek dağ yamacında te zahürat yapan insanlara ulaşmadığını, ulaşamadığını -belki ulaştırılmadığını- anlıyordu. Kalpler sağır olmuşsa kulaklar ne yapsındı? Onlar kendisini ateşe sürüklemekte olan mızrak ların bedenine her dokunuşunda yeniden çığlıklar koparark sevinmeye devam ediyorlardı. Oysa o ses ... Herkesi irkilten o ses ... Şah damarlarını titreten o ses ... Yaklaştığı ateş serin ve selamet olan o ses ... Serinliğe sevindi. Yine de kölelerin öfkeli ittirmeleri ritmik bir hal alarak adım adım sürüyor ve dağ ya macındaki kalabalıklar her adımda tezahüratı arttırıyordu.

Serinliği onların hissetmemesi? Ah teslimiyet!..

Bebeğini emziren Filistinli kadın geldi yeniden gözünün önüne. Dili durmadan "Allah hana yeter!" diyordu. İhrahim'i düşündü. Kendisini izleyen kalabalığa yeniden haktı. Öfkele ri daha da artmış gibiydi. "Nemrut?" dedi içinden. Evet, işte oradaydı. En yüksekteki locada, ayakta, kendisine bakıyor ve elindeki kadehi şerefe kaldırıp sahte kahkahalar atıyor du. İnanmakla inanmamak arasında tedirgindi sanki. Her adımda muhafızlarına bir kol işaretiyle devam etmelerini söylüyor ve bunu, izleyen kalabalıklar üzerindeki etkisini arttırmak için yapıyordu. Eller sallanarak, mızraklar havaya kaldırılarak, kılıçlar kalkanlara çarparak ve ayaklar yere vu rarak çığlık çığlığa onun adını haykırıyorlardı çünkü:

"Nur-Adud! Güneş Tanrı!"

"Nur-Udud! Ay tanrımız Sin-İddam'ın bahası! Bak bize!"

"Nir-Udud! Yak onu ateşe! Ey yıldızların tanrısı!"

"Nim-Urud! O ölsün, sen çok yaşa! Ey Nimrut!.."

Adım adım ateşe ilerleyişini izleyen şu zavallı halkın ağ zından değişik telaffuzlarını duyduğu kişinin Nemrut oldu

ğundan artık şüphesi kalmadı. İşte oydu, şu yüksek locada bekleyen dünyanın en isyankar Allahsız'ı.

"İbrahiiiiml"

Ve morgun duvarları çınladı:

"İhrahiiim!"

"Bu ses!"

Derin derin nefes aldı. Neler olmuştu? Bu zifiri karanlık?
İbrahim ... Alevler ... Mızrak acılan ... Titriyordu. Şiddetle tit riyordu. Soğuk, çok soğuktu ... "İbrahim!" dedi yeniden, içini
ısıtmak için. İlk bilinç: "Uyandın!" Keşke uyanma arzusu için den uçup gitseydi de alevlerin arasına kanşıverseydi. Dağ larca büyümüş şu alevlerin arasında İbrahim'i bulmak, onu görmek, hiç olmazsa birkaç kelimecik konuşmak ... Gözlerini yumdu. Çok üşüyordu, neden? Alevlerin içinde üşüyordu. İb rahim'i alevlerin arasına uçarken düşündü. "Belki yardımı na ... " Hayır, koşamazdı; üstelik İbrahim'in yardıma ihtiyacı olmadığını da biliyordu. Olsa, canını verebilirdi. Koşabilse, dev ateşler gibi görünen o gül bahçesinde bir gül olup bülbül ile konuştuğu yerde kalakalmayı çok isterdi. Onu bulmak, yüzüne bir kerecik bakmak, gülümsemek ... Gözlerini yeniden yumdu. Kabusların arasındaki rüyaya yeniden dönebilmek geçti içinden ... Bir an alevlere gidiş ritmini mızrakların de
ğil kendi adımlarının belirlediğini hayal etti: "İlerle! İlerle!"
Gül kokusu ... "Hayal et!" Koştu, koştu, koştu ... Birden içinde balıkların yüzdüğü bir ırmak gördü. Ateşin içinde serin bir
ırmak. Avuçlarını suya daldırıp yüzüne su serpti. Gözlerini açtı.
"Bitti!"
Kendi elleriyle bu iki karışlık küçük mekanda kendi yü züne nasıl vurabilmişti ki? Başının arkası sızlıyordu. "Zara, kendine gel!" Çenesi titriyordu. "Üşümek?" Aman Allah'ım, kanı donmak üzereydi. Karanlık ve soğuk bütün hücrelerini kuşatmıştı. Bu naftalin kokusu da neydi? Neredeydi? Neden kendisini daracık bir mekana hapsetmişlerdi? Yüzükoyun durduğunu fark edince sırt üstü dönmeye çalıştı. Bedeninde ki bunca sızı da neydi? Eliyle birkaç noktayı yokladı. Çıplak olduğunu fark etti. Bedenine dokunan mızraklar yoktu ama acılan yerli yerindeydi.

"Panik yok; yapman gerekeni yap! Isınmalısın! Çık bura dan!" Eliyle ve ayaklarıyla içinde bulunduğu dolabın duvar larını yokladı. Metal bir ses yankılandı kulaklarında. Şiddetle tepinip bekledi. Birileri duyacaktı elbette. Tepindi... Tepindi...
Ve işte, dışarıdan telaşlı bir ses işitti. Birisi Türkçe dualar ederek yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra bir ray üzerinde ayaklan istikametinde çekildiğini hissetti. Yüzüne hayretle baktığı adam da onun yüzüne hayretle bakıyordu. Dili tutul- muş gibiydi. Durmadan "27 numara!" diyordu, morg dolabı nın sıra numarasına bakarak. Zara elleri ve kollarıyla bedeni ni ovuşturmaya başladı.

Çenesinin titrerken çıkardığı sesten kendisi bile ürkmüştü. Çevresine göz attı. Hastabakıcı önlü
ğü giyen adamla göz gözeydi ve adam sayıklıyordu. "Hasbü nallah ve nime'l-vekil!" Yüzü kireç kadar beyazdı. Kendisine cevap vereceğini zannetmiyordu ama yine de sordu:
"Neredeyim ben?"
"Öldün!"
Zara ölüm kelimesini duyduğu anda hayal meyal Harput
Ağa'nın, Kevin'ın ve bir cücenin görüntüleri geçti gözünün
önünden. Yerinden kalkıp giyinmek istiyordu. Karşısında
şaşkın ve hareketsiz bekleyen adamın sırtından hastabakıcı
önlüğünü çıkarıp örtündü. Bir yandan eliyle bedenini ovuş turuyor, diğer yandan klinikte geçirdiği şiddet dolu saatleri daha net hatırlamaya çalışıyordu. Kabusu ve rüyayı da ... Her
şeyin bittiği anda Harput Ağa başucunda ölümünden bahset miş, Kevin da onu bir mezara göndereceğini söylemişti. Evet, hatırlıyordu, hem de her şeyi...
"Seni alçak Chris!"
Morg görevlisinin şaşkınlığı durumuna bir çözüm olabi lirdi. Donuyordu ve güneşe ihtiyacı vardı. "Şamas!.." Güneşin her yanını kızamık gibi kaplayan çürük ve yaralarının sızı sını arttıracağını bilmiyordu. Bir an evvel kan akışını nor male döndürmeliydi. Aynca morg görevlisi kendine gelip de sorular sormaya başlamadan buradan gitmeliydi. Askıda bir

hastabakıcının gömleği vardı; yıpranmış ve rengi solmuş ...
Tersyüz edip ceketin üzerine giyindi. Şimdi daha az dikkat
çekiyordu. Dikişleri dışarıda üretilmiş bir moda ürünüyle kimse kendisini garipsemezdi. Ve morgdan ayrılmadan evvel yapacağı son şeyi yaptı, karşısındaki şaşkın adama sarıldı; elbette gömlek yaka cebindeki cüzdanını aşırmak için. Kapı ya doğru ilerlerken ellilik bir banknotu cebine koymuş cüz- danı geri fırlatıyordu:
"Bir gün giysilerini ve paranı sana ulaştırırım!"
Adam "Dur! Nereye? Nasıl yani? Ne oldu? Cüzdanım! Bu raya seni kim getirdi? Gitme! ôlüüüü!.. Heeey!" gibi bir yığın soru ve sayıklamayı düzensiz kelimeler halinde arka arkaya sıralarken o çoktan kapıdan çıkmıştı.
Adamcağızın birkaç dakika sonra kendisine gelerek 27 numaralı dolapta sarkan etiketi okuduktan sonra "Güle güle Cemile kızım! İnşallah uzun yaşarsın!" dediğini hiç duyamayacaktı ve arkasından
"Hasbünallah ve nime'l-vekil!" diye şaşkınlıkla tekrar edip durduğunu da.

Zara önce hastane bahçesinde koşuşturan insanların ara sına karışarak hem kan deveranını hızlandırdı, hem yaşadık larını yeni baştan düşündü. Bedeni ısındıkça sızıları artıyor, zihni melekeleri hızlanıyordu. Osküdar'dan Serencebey'e, oradan Levent'teki gizli köşke diye çıkıp Cihangir'deki kli niğe getirilişi ve nihayet Harput Ağa'nın zalimce sorgulama usulleri bir bir gözünün önünden geçti. Damarlarına şırın ga edilen ilaçların etkilerini düşündü. Hayatını kurtaranın yine aynı ilaçlar olduğunu biliyordu. Beyin fonksiyonlarına yönelik bu ilaçlar bünyeyi etkisiz bırakıyor, böylece beden fonksiyonlarını yavaşlatıp kendini dinlenmeye alıyor ve ha rici etkilere duyarsızlık eşiğini yükseltiyordu. Elbette geçen yıl bir psikolog denetiminde aldığı kendini ruhen ve bedenen işkenceye kapatma eğitiminin bu korunmada çok büyük et kisi olmuştu. Kevin, dediğini yapıp onu bir mezara gömseydi muhtemelen ölmüş olurdu ama buz odalar onu ve yaralarını

en düşük nefes seviyesinde yaşatmaya yetmişti. "Pekala, şim di ne yapacağım?" Sedyede kendini kaybetmeden evvel zihninden geçen son soruyla işe başladı: "Chris, neredesin?" Onu bulursa pek çok
şeyin açıklığa kavuşacağını düşünüyordu. Köşke giderken yanlarındaydı ve kliniğe gelirken birden yok olmuştu? Ba
şına gelenlerden Kitron'un haberi olmadığını farz etse bile
Christopher neden kliniği basıp kendini kurtarmamıştı? Ze lot Kardeşliği böyle bir hatayı affetmezdi. Artık onun, Zelot lar dışında birine daha hizmet ettiğinden zerre kadar endişe duymamalıydı. "Bedenimi Kevin ve cani Harput Ağa'ya teslim ediverdiğine göre!" Gece Melissa gözlerinin önünde öldürül müştü. Harput Ağa Melissa'yı sırf yüksek tarih bilinci yüzün den öldürmüş olamazdı. O halde gerçek sebep neydi? Harput
Ağa CIA mensubu ise başka bir CIA ajanının kılına dokunma masa gerekirdi. Harput Ağa da CIA dışında bir yere çalışıyor olmalıydı. Peki ama her şey neden bu kadar karışıktı ve istih barat örgütleri arasında çift taraflı oynamak neden bu kadar yaygınlaşmıştı ki? Münafıklık yalnızca sırların dedikodusunu yapanlar arasında değil sırrı saklaması gerekenler arasında da yaygınlaşıyordu.
"Materyalist çağın kapitalist hastalığı. .. "
Zara içine sürüklendiği olayların çok boyutlu bir denkle me dönüştüğünü, ayak üstü çözülemeyeceğini, şimdilik ısına cak ve sığınacak bir yere ihtiyacı olduğunu aklından geçirdi.
Sultanahmet'teki pansiyona dönemezdi, Kitron'la ve tanıdık larıyla şimdilik teması kesmeliydi. Herkesin kendini ölü bil mesi pek çok şeyi kolaylaştırırdı. Yaşadığı ortaya çıkarsa yal nızca Harput Ağa'nın hizmet ettiği mihrak değil,

CIA, MİT ve
Türk Emniyeti de yeniden peşine düşecekti. Kimsenin aklına gelmeyecek bir yerde saklanarak meseleleri yeniden değer lendirmek ve arkadan arkaya işleri kontrol etmek en iyisiydi.
"Selim?" Evet, iyi fikirdi. "Ölü olmanın tadını çıkarma zama nı!" Ya Christopher? O muhtemelen Kevin'dan son durumu soracak ve eğer danışıklı iseler ölüsünü görmek isteyecekti.
267

"İşte bu tehlikeli olabilir!" Onunla tekrar yüz yüze geldiğinde muhtemelen ikisinden birinin ölmesi gerekecekti. "Ben ondan evvel davranmalıyım!" diye geçirdi içinden, sonra da kalbine fısıldadı, "Zelot'u satan birini yaşatamam ya!" Beşiktaş İskelesi'nden bir vapura binip Üsküdar'a geçer ken karnını doyurmak için aldığı simidi martılarla paylaşı yordu. Elli lira, yaralan için pomat ve ağrı kesici drajeler ile
İETT'nin bir günlük seyahat kartına yetmişti. Üsküdar iskele sinde indiğinde ihtiyaç duyacağı şeyleri sıraladı: Kalacak yer, para, tedavi, ilaç, isabetli düşünme ve emniyet ... Selim, bütün bunlar kendisine sağlayacak tek kişiydi ve onu camide bula caktı. Kapısını çalıp karşısına çıktığında kendisine nasıl bir şaşkınlıkla bakacağını hayal etti. İnşallah maraza çıkarmaz, meşrutasının kütüphane bölmesinde kalmasına razı olurdu.
"Daha iyisini yapabilirsin Zara!" Bunu kalbine fısıldadığında
Selim'in cami meşrutasının anahtarını nereye sakladığını ak lından geçiriyordu. Selim'in kapısın çalıp "Beni içeri alır mı sın?" demek yerine bir sürpriz yapmak daha iyiydi. Muzipçe gülümsedi. Ve sonraki gülümsemesi martıların coşkulu ses leri arasında bir Boğaziçi vapurunda olmanın yaşama sevin cindendi. Sızlayan kemiklerine ve çürümüş etlerine rağmen ...
268

XXI

Bir saat sonra istanbul, Levent, CIA Gizli Köşkü, 2 Haziran, 10.30

"Bu ne acele Alperen Bey, bir saattir burada sizi bek liyoruz?"

"Kızı elinizden tekrar kaçıracağınızı bilseydim erken ge lirdim."

"Sen nereden öğrendin bunu?"

"İstihbarat kızım, istihbarat!.. Vedat Bayrak beni seninle çalışmaya başka nasıl ikna edebilirdi ki?"

Masaaki, penceresi köşkün kapısına bakan çorbacıda, ev den çıktıktan 2 saat sonra mesai gereği yüz yüze gelen karı kocanın birbirlerini iğnelediklerini ses tonlarından anlamış tı. İngilizcenin en nazik tonuyla onları durdurdu:

"Bu tartışmayı evinizde yapın arkadaşlar. Şimdi neden bu rada olduğumuza gelelim ve artık benim de burada olduğu mu unutmayın lütfen, İngilizce konuşun!"

Vuslat olup biteni özetleyecek şekilde Zara'nın gece CIA tarafından mübadele usulüyle teslim alındığını ve Büyük dere'deki Amerikan Başkonsolosluğu'na doğru yola çıktığını lakin konsolosluğa girmeden doğruca şuraya, Köşk'e getiril-

diğini anlattı. Bütün bunları nereden bildiğini göstermek için de elindeki tape kopyalarını gösterdi. Alperen tapeleri oku yunca önce Masaaki'ye baktı. İçindeki bilgiler Japon dostu nun bütün soruşturma ve araştırmasını açıklayacak her şeyi içeriyordu. Keiko'nun nasıl öldürüldüğüne dair itiraf niteli ğindeki satırları ona göstermenin kendi soruşturmasına bir engel teşkil edip etmeyeceğini düşündü. Sonra da bu bilgiyi ondan gizlemenin Türk-Japon dostluğuna sığmayacağına ka rar verip fotokopileri eline tutuşturdu.

"Masaaki-san, dostum, işin kolaylaştı, buyur!"

Masaaki kağıtlarda ne yazdığını merak ederek İngiliz ce'den Türkçe'ye tercüme edilmiş tapelerin bu sefer Türk çe'den İngilizce'ye tercümesini istedi. Vuslat, önce bir dinle me kaydının tapesi olduğunu açıklayıp satır satır tercümeye başladı. İlk sayfanın ortasına geldiğinde Masaaki'nin yüzü nün rengi değişti. Keiko adının geçtiği satırların tercümesi sürerken konuşanların Kitron ile Christopher olduklarını iyice anladı. Müteakip satırlar katilin kim olduğu sorusuna açıkça cevap veriyordu. Masaaki gerçekten de işinin kolaylaştığını düşündü.

MİT'te bu dinlemeyi yapan kişi her kim ise ona Japon ulusu adına teşekkür etmeyi ve bir madalya takdimi için amirine bir talep yazısı göndermeyi aklından geçirdi. Tapelerde en ağırına giden bölüm de Kitron'un "Ne o, Japon yamuğu çi- roz sevgilini öldürdüm diye kızgın mısın yoksa bana? Yüce

Baba uyandıktan sonra onu ebediyen uyutacağız diye söz leşmiştik, öyle değil mi?" cümleleriyle Christopher'ın ona verdiği cevap oldu: "Evet, öyle. Sana göstermelik sevgilimi
öldürdün diye değil, öldüremedin diye kızıyorum." Japon ulusundan birine "yamuk" diyerek ırkıyla adeta alay eden, güzel bir Japon kızına "çiroz" sıfatını yakıştıran, vazife ya pıyorum diye masum bir kalbi aldatıp göstermelik sevgiliye dönüştüren bu alçakların Japon milleti adına ve ülke onu ru için ölümü hak ettiklerini düşündü. O anda eline geçir-

se ikisini de şakaklarından vururdu. Ülkesindeki kamuoyu
Keiko'nun bir bilim insanı oluşu ve genç bir bilim insanının
öldürülüşüne, ruhunun huzur bulması adına infial göster mişti. Oysa onu öldürenler bir lağım faresini öldürmekten söz eder gibi konuşuyorlardı. Bu ikisi gebermeliydi. Hem de acımasızca. Özellikle de Christopher. Bir genç kızın bilgisin den yararlanmak için en yüksek boyutta sahtekarlık yapıp onun ofisine, hayatına, evine, kalbine ve mahremiyetine gir mek yalnızca Japon geleneğinde değil dünyanın her kültü ründe cezayı hak ederdi. Evet, adalet için cezai.. Dişe diş, cana can ...
Masaaki köpürmüş bir husumetle Vuslat'ın son cümlele rini dinlerken Alperen tapelerin sonunda geçen "Grup Kar deşlik" tanımlaması üzerinde durmaları gerektiğini söyledi.
Masaaki içindeki öfkeyi şimdilik bir kenara bırakmanın iyi olacağını düşündü. Evet, kimdi bu Grup Kardeşlik? Bulacak ları doğru yol ve cevapların ilki bu sorudan geçiyordu. CIA için bu kelime kullanılır mıydı, yoksa bir yerlerde CIA'den yardım alan başka bir örgüt mü vardı? Bir yeraltı faaliyeti?
Bunu irdelemek lazımdı:
"Sümer tabletlerinin Hz. tbrahim'le ilgili yazdıkları sizce
CIA'in neyinedir? Kilise mi burası?"
"Belki de kilisenin işine yarayacağı için CIA bilgileri isti yordur?"
"Yahut Kilise'nin talebi üzerine CIA taşeronluk yapıyor dur!"
"Belki de kilise adına başka bir örgütün taşeronluğu?"
"Meseleye bu açıdan bakarsanız aynı soruları havra için de sormalısınız. Sonuçta bu bilgileri ele geçirmek isteyen Ya hudiler de siperlerinde yerlerini almış durumda."
"Mossad'dan mı bahsediyorsun Masaaki, dostum?"
"Hayır, Mossad'ı bu işe bulaştırmaya çalışan radikal Siyo nistlerden bahsediyorum. Siz kilise otoritesinden söz ediyor sunuz diye ben de havrayı hesaba katın diyorum."

"Vatikan ile Hahambaşılık arasında bir din savaşı öyle mi?"
"Belki de Hıristiyanlık ile Musevilik; yahut Kutsal Kitabı'n eski ahdiyle yeni ahdi; olamaz mı? Sence Vuslat-san?"
"Eğer öyleyse biz de İslamiyet'i işin içine katmalıyız; Se lim'i."
Vuslat Selim'in adını anınca Alperen, kasasında sakladı
ğı tablet kopyasını düşündü. Ve o kağıdın ne derece tehlikeli hale geliverdiğini kavradı. Sahip olduğu şey incecik bir pe lür kağıdıydı ama tutuşursa her şeyi yakabilecekti. Onu daha fazla gizlemenin getirisini, götürüsünü çok iyi hesap etme liydi artık. Eğer Vuslat'ın dediği gibi bu mesele Vatikan ile Hahambaşılık yahut onların taşeronları arasında cinayetler işletecek, kurşunlar vızıldatacak hale gelmişse kasasında bir bomba saklıyor demekti. Zara'nın dili çözüldüğünde tabletin peşindekiler hedefe kendisini koyacaklardı. Peki ama Zara
şimdi içeride hangi şartlarda neleri şakıyordu; bir, bir? Onun anlattığı bilgileri yalnızca milli menfaatler gereği değil artık kendi can güvenliği için de öğrenmek zorundaydı. Bunun için
Vuslat'a döndü:
"Pekala hanımefendi, şimdi ne yapıyoruz?"
"Sence ne yapmalıyız beyefendi?"
"İçeriden çıkacak birini de biz kaçırıp sorgulayacağız."
"Yahut daha iyisi kapıyı çalalım, 'Biz geldiiik!' deyip Za- ra'nın neler bildiğini nazikçe soralım? Belki çay da ikram ederler!"
"Dalga geçme!"
"Hayır, ciddiyim! Zara'yı buradan çıkarmaya imkanımız yoksa biz Zara'nın yanına gidelim."
"Devlet krizi çıkaralım yani? Sonra da tayin için şehirler den şehir beğen!"
"Bu ülkenin her şehrine benimle gelmeye söz vermiştin, unutma!"
Masaaki yine müdahale etti:

"Bence arkadaşlar, Zara denen şeytanın ne bildiğinden
çok, bildiği şeyin kimin işine yarayacağını öğrenmek daha akıllıca olurdu?"
"Bildiği de, bilinmesi gereken de Hz. İbrahim olduktan sonra?"
"Doğru söyledin arkadaş, haydi gidelim buradan."
"Nereye?"
"Kitron ile Christopher'ı bulmaya. Hz. İbrahim'le alakalı her ne biliyorlarsa öğrenmeye ve bu bilginin kimin işine ya rayacağını tahlil etmeye."

"Peki Zara'nın bildikleri?"
Alperen Vuslat'ın bu sorusuna Türkçe cevap verdi:
"Onun ne bildiği benim kasamda duruyor!"
Masaaki bu cümleyle kendisinden bir şey gizlendiğini ima eder gibi bir ona, bir diğerine baktı. Alperen, "Yatak odasına dair bir şeydi, bunu da öğrenmesen olur yani!" diye şakayla karışık geçiştirdi.
Vuslat garsondan hesabı istedi. Tam kalkacakları sırada köşeden bir ambulansın köşke yaklaştığını ve kapıda durdu
ğunu gördüler. Üçü de kıpırdamadan kapıya bakıyorlardı. O da ne?
Ambulanstan doktor önlüğüyle Kevin iniyordu. Om zundaki sargı önlüğün kolunu şişirmiş durumdaydı. Kevin köşk bahçesine yöneldiğinde derhal çıkıp arabaya koştular.
Yapılacak şeyi üçü de doğru düşünmüştü; ambulans sürücü sünden bilgi almak.
İkinci sokağı dönerken Alperen ambulansı kenara çektirip bir trafik polisi edasıyla şoföre kimliğini gösterdi:
"Ehliyet, ruhsat!"
"Buyurun memur bey!"
Alperen ruhsatın özel bir klinik adına alındığını okuyunca adamı sıkıştırdı:
"Polis kaydında plakanız "hatalı sürücü" ikazıyla takibe alınmış durumda! Sizi az evvel hastane hizmeti yerine yol-

cu taşıma hizmeti verirken tespit ettik. Tıbbi görev harici bir yolcu indirdiniz!"
"Asla, efendim, bir hekimi evine bıraktım!"
"Ambulansların böyle bir görevi var da ben mi bilmiyo rum?"
"Elbette yok efendim, ama görevden dönüyorduk ve benim de yolumun üzeriydi!"
"Nerden görevden dönüyordunuz?
"Sabah Okmeydanı Hastanesi'ne gitmiştik!"
"Ne maksatla!"
"Morga bir cenaze bıraktık!"
"Bak efendi, bu ülkede en titiz sürücülerin ambulans di reksiyonunda olması gerektiğini yeniden hatırlatarak seni bu seferlik affediyorum. Ama yalnızca bu seferlik! Ha, hata kay dını da plakana yazıyorum. Bir daha ambulans şartnamesi dışına taşarsan aracını bağlayacaklar, ona göre! Şimdi kay bol, gözüm görmesin."
Yarım saat sonra hastane morg görevlisini karşılarına al- mışlardı bile:
"Morgda mesai kaçta başlıyor?"
Adam "Hasbünallah" deyip duruyordu. Cevabı şaşkıncaydı:
"Morgdakiler mesaiden düşmüştür efendim, çalışmazlar!"
"Şakanın sırası değil be adam; sabah kaçta işe başladın?"
"Haa!.. Benim mesaimi soruyorsunuz; dün geceden beri nöbetteyim."
"Bu sabah morga getirilmiş cesetleri ve kayıtlarını görmek istiyorum! Özellikle kadın olanları. Acele et."
"Buyurunuz efendim! İşte şurada!"
Alperen adamın getirdiği dosyaları incelerken rahmetli olmuş iki kişinin bilgisiyle karşılaştı. Biri erkek, diğeri kadın.
Birinci dosyada yazanları okudu:
"No: 23: Adı soyadı: Hüsam Sekizinci! Yaş: Kırk bir. Ölüm sebebi: Akciğer kanseri. No: 26: Adı soyadı: Esra Gülendam!
Yaş: 25. Ölüm sebebi: Trafik kazası."

Üçü birlikte 26 numaralı çekmeceye koştular. Üzerinde aynı bilgiler olan etiketi okuyup kapağı açtılar. Ceset torba sının fermuar sesiyle birlikte üçünün de suratları aynı anda düştü. Yüzü parçalanmış bir ceset. Cüssesi, boyu, saçları Za- ra'ya benziyordu. Giysileri dünkünden farklıydı. Buna rağ men Alperen Vatan'ı arayıp otopsi yapılma talimatı verdi. Ay nca GBT sonucunu da görmek istiyordu. Acilen ... O sırada
Vuslat atıldı:

"Telefonuma mesaj geldi beyler; Kitron ile Christopher
Adıyaman'a Nemrut'a çıkmışlar. Bu akşam uçağıyla dönecek lermiş. Elde ettikleri bilgiler bir saate kadar rapor halinde elimde olacak."
"Evet, Masaaki-san, dostum, kelepçelerini hazırla!.."
"Hayır, hayır ... Onları burada tutuklarsam Japonya'ya gö türemeyebilirim!"
"Buraya katilleri tutuklamaya geldiğini söylememiş miydin?"
"Öyle ama burada onları tutuklasam Tokyo'ya götürmek
üzere bana teslim eder misiniz?"
"Tabii ki götüremezsin. Ama suçlu mübadelesinde sana yardımcı oluruz!"
"İşte bu yüzden ben de onları burada tutuklamayacağım ve cezalarını vermek üzere ikisini de tekrar Japonya'ya çek meye çalışacağım!"
"Sence Mossad veya CIA buna müsaade eder mi?"
"Cezalarını vermek üzere bir yolunu bulacağımdan emin olabilirsin Alperen-san!"
"İşler iyice karışacak desene!"
"Öyle görünüyor. Ama bence yapmamız gereken, ölüleri kendi hallerine bırakıp yaşayanların peşine düşmek olmalı.
Buradakini bırakıp uğraşmamız gereken asıl ölü Hz. tbra him'dir."
"Ne yani Zara öldüyse cesedini aramayalım mı?"
"Bulsanız size ne söyleyecek Alperen-san? Üstelik CIA böyle bir şey yaptıysa onu bulacağınız bir yere koymuş ola-

maz. Bütün bunlarla uğraşmak yerine, kızın okuduğu şu tab leti kim istiyor, işin arkasında kim veya kimler var; bunları araştırmalısınız; asıl önemli olan bu."
"Ve bu tabletteki bilgiyi niçin istiyorlar?"
"Yanılıyorsunuz beyler. Bence şimdilik her ikisinin de öne mi yok. Bana göre önemli olan şifrenin kendisi. Önce biz bu lursak onlar bize gelir; ama biz onların peşinde koşarsak hiç yakalayamay abiliriz."
"Hımın! Bak işte bunda haklı olabilirsin Vuslat-san; olan lardan ziyade olacaklara odaklanmak daha akıllıca."
"Dediğiniz gibi olsun!"
Okmeydanı'ndaki morg görevlisi 27 numaralı ceset kabi nini öne çekerek onlara sabahleyin yaşadığı inanılması zor hikayeyi anlatmak için söze başladı:
"Ölüymüş ... Cemile, adı da Cemile'ymiş. Ama Türkçesi bi raz bozuktu. Bu sabah şu dolaptan çıkıp aldı başını gitti!"
Alperen adamı azarlar gibi susturdu:
"Efendi, sen hiç ciddi bir şeyle ilgilenmez misin?Yaşından başından utan!"
"Psst!. Bağırma adama, ölülerle düşe kalka zavallı kim bi lir ... "

"Tamam, kesin şunu da gidelim buradan!"
Morg görevlisi gördüğü muamele karşısında muhatap al dığı insanların gerçekten polis olup olmadıklarını düşündü.
Hiç Japon'dan Türk polisi olur muydu? Üstelik gavurca konu
şuyorlardı. Artık ne cüzdanını çaldığı halde içinden yalnızca elli lira alıp geri veren kızdan, ne de ceketini ve önlüğünü giyip gittiğinden bahsedecekti. Zaten başhekim de kendisini
çağırmamıştı. İyi ama o cüceyle diğer doktor kimlerdi? Uff! ..
Akşam eve varınca hanımı da kendisine inanmayac ak, yine hikaye uydurduğunu söyleyecekti:
""Hasbünallah ve nime'l-vekil!"
276

XXII
Bir Sümer tabletinden:
"Utnapiştim ..
.
Bütün fırtınalar olanca güçleriyle hep birden saldırdılar
Yedi gün yedi gece boyunca
Tufan memleketi kapladıktan
Dev gemi fırtına ile büyük sulara çarptıktan sonra
Güneş tanrısı göğe ve yere ışınlar saçarak ...
(.. ./
Rüzgar yağmur getirdikten sonra
Bütün yapılmış duvarlar yıkıldıktan sonra
Bir adam ikinci bir adama karşı çıktıktan sonra
Tahıl yetiştikten, ot bittikten sonra
Yer doğurdu, gök emir verdi
.
Utnapiştim ....
!Uygarlığın Kökeni Sümerler; Muazzez İlmiye Çığ,
İstanbul 2015, s.164-5]
277

Bir saat sonra
Roma, Vatikan, 2 Haziran, 14.30;
Wirginia, Langley, 03.30 (TS1: ı 1.30) atikan'ı gezen turistlerin uğultusunun duyulmadığı kalın ve süslü duvarların arkasındaki salonda derin sükuneti bozan bir inilti hakimdi!.. Harput Ağa nefes

V nefese ve ıstıraplar içinde "Kurban!.. Kurban!.." diye sayıklı yordu durmadan. Her kurban deyişte de dikenler bağlanmış tel örgülü bir kamçı ile çıplak sırtına bir sağdan, bir soldan vuruyor, her hamleden sonra sırtından bir damla kan daha beline doğru sızıyordu. Bunu bir kurbana ihtiyaç olduğu için mi, kendisinin kurban edildiğini belirtmek için mi, yoksa İbrahim şifrelerinin kurban kesmesiyle alakasını anlatmak için mi tekrarlıyordu, kendisi de bilmiyordu. Kurban oluşun ve edilişin gerçeğini anlamanın peşinde miydi? Belki. İstan bul'da bunca yıldır Grup Kardeşlik'e hizmette bulunmuş, aydınlık ve müreffeh günlerin geleceğini hayal ederek yıllarca bir müzede depo memurluğuna razı olmuş, herkes rütbeler alma, ikbale erme ve gol atma peşindeyken o takım ruhuyla kalede beklemeye razı olmuştu. Ne var ki son maçta kaleyi korumakta hatalı davranıp kendinden bekleneni verememiş ti. Zara'nın zihnini açığa çıkarması gerekirken hiddetle ca nını çıkarması, kurban olmayı gerektiren büyük bir cürüm

sayılırdı. Sırtında şaklayan kırbaçlar bir cana kıydığı için değil, -Yahudi bal tuzağı fahişesinin elbette canı cehenne meydi- bir bilgiye kıydığı içindi. Kardinal Furlan, hatasının affolunması için Rab huzurunda ruhunu temizlemesi gerek tiğini söylüyordu madem, elbette bu uğurda kurban olma ya hazırdı. Madem bilgi katlinin cehennemi ayrıymış! Artık
Grup Kardeşlik'teki derece yükselmesi de umurunda değildi.
Ruhunu kurtarsın yeterdi. Bunun için her kamçı darbesin den sonra ağzından ateşli bir ah olup çıkması gereken fer yat "Kurban!.. Kurban!.." diyerek zehirli yutkunmalar halinde içine akıyor, acısı da sırtından sızan kanlara karışıp feryat dağlarına dönüşüyordu.
"Lappp ... Ffflapp .. "
Harriet Noah, sık örülmüş kündekari paravanın arkasın dan bu ritmik sesi dinlemenin ağırlığıyla kendini kaybetmek
üzereydi. Cübbesinin kollarına gizlemeye çalıştığı ellerini dizleri arasında durmadan birbirine sürterek ürküntüsünü dışa vurduğunun farkında bile değildi. Karşısındaki masa da oturmuş, kalın gözlüklerinin arkasından eski bilgisayarda bazı işlemleri acemice sürdürmeye çalışan Donald Furlan ise hiç oralı değildi. Harput Ağa'nın başarısızlığına bedel kamçı sesleri salona gotik bir ıstırap yüklüyordu. Noah hiçbir şeyi sıhhatli değerlendiremediğini fark edip başını tavana dik ti. O da ne? Tavandaki Cebrail tasvirinin gözleri neden dik dik yüzüne bakıyor, kendisini izliyordu böyle? Muhtemelen onu azarlıyordu. Vatikan'ın haziranda bile insanı üşüten so
ğuk duvarlarına rağmen cübbesinin içinde sırılsıklamdı. Teri kendisine kokmaya başladı. O sırada odaya Furlan'ın bilgisa yarından mekanik bir ses yayıldı:
"Tünaydın Kardinal Hazretleri, her ne kadar burada gece yansını çoktan geçtiyse de!"
"Bu dünya amel işleme yeridir sevgili kızım, onun için amele hesap tutulmaz. Ama öte dünya hesap yeridir, orada da amele imkan kalmaz. İşlerini uykularına tercih etmeyen-

ler hem bu dünyada, hem öte dünyada yükselebilecekleri ma kamları ancak uykularında görürler. İşte bu yüzden sitem lerini kendine sakla da bana İstanbul'da neler olup bittiğini anlat!"
"Her şey kontrol altındadır, merak buyurmayınız!"
"Merak buyurmamayı çok isterdim Süslü kızım ama Ba yan Melissa' ya ne oldu, merak ediyorum. Bayan Zara'ya da ne oldu, merak ediyorum. Pek maharetli ve

başarılı diye an lattığın şu Kevin neyi başardı, onu da merak ediyorum. Yüce Baba uyanmış, neredeyse ayağa kalkıp yürüyecek ama henüz nerede beklediğini merak ediyorum. Şu CIA denen ejderhanın gücü mü, yoksa zehri mi daha etkili, en ziyade de bunu me rak ediyorum? Ha, bir de Süslü kızım, İbrahim, davası için öz oğlunu kurban etmişti, şimdi hen kimi kurban edeceğim diye merak ediyorum! Ne dersin, daha merak etmeli miyim?"
Susan Stone'un en derin uykusundan uyanıp açtığı sky pe ekranından tutulduğu soru bombardımanının hangisine cevap vereceğini ve ne diyeceğini şaşırdığı, cevap için yanın dakikayı bulan sessizliğinden anlaşılabiliyordu. Muhtemelen derinden derine kulağına gelen kamçı seslerinin ne olduğu nu anlamaya çalışıyor, Roma'da neler döndüğünün ve bu baş helası küstah kardinale nasıl bir cevap vermesi gerektiğinin hesaplarını yapıyordu. Boğazını temizleme bahanesiyle bir kaç saniyelik zaman kazanıp alttan almayı denedi:
"Büyük davaların kurban istediğini bilmeyen biri değilim
Bay Furlan. Yıllardır peşinde olduğumuz tableti yok etti diye
İstanbul'da kurban ettirdiğim bir kadının hesabını mı bana soruyorsunuz?"
"O bir araştırmacıydı, öyle değil mi?"
"Ne olmuş, Philadelphia'da bir kütüphane koridorunda in faz ettiğim Sümerolog da bir araştırmacıydı. Üstelik ateist.
Bu dava kaç kurbana mal olursa olsun Kardinal Hazretleri ... "
Furlan sözünü kesti:
"Kadın, sen iki kişiyi öldürdüğünü söylüyorsun ... "

Bu sefer de o araya girdi:
"Ve sırada üçüncüsü var. Selim adında bir Müslüman ...
Gerçek onu da özgür kılacak; pek yakında."
"Melissa'nın gizli Yahudi olduğunu bilmiyordun elbette!"
"Öyle mi? Bakın buna şaşırdım. Yine de cezasını çekti."
"Onun boğazını kesen adam için ne diyorsunuz peki?"
"Emri ben verdim, o da hiç tereddütsüz yerine getirdi."
"Demek öyle, Bayan Süslü ... Sen emri vedin, o da tered- dütsüz yerine getirdi!.. Afal.. O halde bu sana son ihtanm dır, bundan böyle Yüce Baba'yla ilgili konularda bana bilgi vermeden hiçbir emir vermeyecek, hiçbir karan kendi başı- na uygulamayacaksın. Bu operasyonun İbrahim'i benim ve evlatlarımdan hangisini kurban etmem gerekiyorsa onu ben belirlerim. Hıristiyan, Yahudi, Müslüman ... "
Furlan, Skype'ın "Kapat" işaretine tıkladığında Bayan Süs lü'nün yüzünde nasıl bir ifade oluştuğunu merak etmekle yetindi. Oysa sert konuşmanın şahidi olan

Noah şimdi sıra nın kendisine geldiğini düşünüyordu. Kardinalin, CIA Bilgi Operasyonları Merkez Direktörü'nü böyle azarladıktan sonra kim bilir kendisine neler yapacağını düşünüp titremeye baş lamıştı bile. Paravanın arkasındaki kamçı sesleri de gitgide yavaşlıyordu. Belli ki Harput Ağa'nın takati tükeniyor, diren ci azalıyordu. Karar verdi, Kardinal Furlan her ne söylerse susmaya ve kendisini suçlayacağı her kabahati kabule razı olacaktı. Köpürse, haykırsa, bağırsa, tokatlasa bile tahammül edecek ve hakkında vereceği cezayı kabullenecekti. Ama Fur lan bütün bunların yerine ona en munis ve dost sesiyle bir soru sordu:
"Söyle bakalım değerli Utnapiştim; İbrahim hangi oğlunu kurban etmişti?"
Büzüldüğü yerden yalnızca başını kaldırma cesareti bula bilen Harriet Noah bu sorunun kendisiyle alay edilmek için mi sorulduğunu, yoksa iltifat mı içerdiğini anlayamadı. Sü merlerin ünlü destanınd aki Utnapiştim kutsal kitapta Noah

diye anılıyordu. Tufan dolayısıyla insanlığın Adem'den son raki ikinci atası olarak bilinen Nuh Peygamber, yani. Kardi nalin bu tavrına nasıl mukabele edeceğini kestiremedi. Ke keledi:
"E-el-elbette İshak, Kardinal Hazretleri; İ-İshak!"
"Peki söyler misin lütfen, Müslümanlar niye İsmail diyor lar?"
Papaz Noah kendini azıcık daha rahat hissetti. Onun ken disiyle tartışmak gibi bir niyeti olsa bile buna fırsat verme yecek şekilde davranmayı kurdu:
"Müslümanların da bazıları İshak, bazıları İsmail diyorlar efendim."
"Yağcılık için böyle söylemiyorsun değil mi Noah Efendi?
Neden İsmail olmasın?"
"İsmail cariyenin çocuğu olduğu için efendim."
"Doğru ama ilk çocuktu. Sümer kanunları ve gelenekleri her şeyin ilkini kurban etmeyi seçiyordu. Pek çok Sümer ken tinin kazılarında sunaklar bulunması, bu sunakların yakınla rında da kaplar, yiyecekler, kemikler çıkması kurban ibadeti- nin kökenini İbrahim' e kadar götürüyor. Sümerliler tarlanın ilk mahsulünü, sürünün ilk oğlağını, tezgahın ilk ürettiğini, mevsimin ilk meyvesini, ağdan çıkan ilk balığı hep adak ve riyordu. Her gittiği yere sunaklar yapan İbrahim bunu neden değiştirsin? Değiştirirse ümmetine bunu nasıl izah etsin?" c
.E
QJ

-" co
C
:,

ın
.c co
.c
N
QJ
282

"Efendimiz, Müslüman bir alim bu sunakların kurban için değil, ibadet için olduğunu, yani buraların mabet kalıntısı ol duğunu iddia ediyor. Bunun için de Kabe'yi örnek gösteriyor."
"Kimmiş bu alim?"
"Selim Hoca, efendimiz, az evvel Susan Stone'un kurban listesine giren genç adam. Birkaç dilde araştırmaları olan zeki bir akademisyen. Müslüman dünyanın ileride adından
çok söz edeceğinden emin olunuz."
"O halde biz şimdiden adını dostlar defterine yazalım mı?"
"Kendisini bu maksatla makamında ziyaret ettiğimde sa tın alınması zor, hatta imkansız bir adam olarak gördüm.
Dostluğundan ziyade bilgisini kazansak yeterdi; lakin müs takbel bir baş belası olması da muhtemel. Kendisiyle İbra him hakkında her şeyi konuştuk."
"Her şeyi konuştunuz demek Noah; peki şu senin hoca, kurban meselesinde ne düşünüyor?"
"Elbette İsmail olduğunu söylüyor. Söylemekle kalmıyor,
Kur'an ayetlerine atıfta bulunuyor."
"İyi ama efendi, Müslümanların kutsal kitabı kurban olan
çocuğun adını kaydetmez."
"Selim hoca Saffat suresindeki bir ayetten yola çıkarak ... "
"Dur!"
Kardinal Furlan, masasının çekmecesinden bir Kur'an çı karıp ilgili ayeti buldu ve yüksek sesle okudu:
"(!brahim:) 'Ey Rabbim! Bana iyilerden (salih evlat) lütfet!' diye dua etti. Biz de ona yumuşak huylu bir oğul müjdeledik. Artık o, beraberinde (işe) koşma çağına eri
şince (babası): Ey yavrucuğum! Doğrusu ben, rüyamda seni boğazladığımı görüyorum; artık (bak) düşün, ne der sin?" dedi. (Oğlu:) "Ey babacığım! Emredildiğin şeyi yap, inşallah beni sabredenlerden bulacaksın" dedi. Böylece ikisi de (Allah 'ın emrine) teslim olunca (!brahim) onu şa kağı üzerine yatırdı. Biz ona (şöyle) seslendik: "Ey ibra-
283

him! Gerçekten rüyana sadakat gösterdin. Şüphesiz ki biz, iyi hareket edenleri böyle mükafatlandırız. Hakika ten bu, apaçık imtihanın ta kendisidir. (Oğluna karşılık) ona büyük bir kurbanlık (koç) fidye verdik."
"Gördüğün gibi Utnapiştim, burada oğlun adı anılmıyor."
"Selim hoca, buna rağmen İslam kaynaklarının ittifakla İsmail'i savunduklarını, bunu da Muhammed peygamberin bir hadisinin desteklediğini söylemişti. Meğer Peygamber'in dedesi Abdülmuttalip de tıpkı İbrahim gibi oğlu Abdullah'ı kurban etmek durumunda kalmış ve diyet olarak yüz deve keserek Abdullah'ı kurtarmış. Peygamber de hem babasını, hem uzaktaki atası İsmail'i kastederek "Ben, iki kurbanlığın oğluyum" demiş."
Münazaranın tam ortasında, odayı ikiye bölen paravanın arkasından gelen kamçı sesi duyulmaz oluvermişti. Kardinal Furlan bir an bekledi. Sonra ayağa kalkıp sesinin tonunu art tırarak Noah'a doğru ilerledi:
"Bay Noah, sizden bu bahiste başka şeyler de duymak is terdim. Mesela Kitab-ı Mukaddes'in Çıkış bölümünde Tan rı'nın 'Bütün ilk doğanları !srailoğulları arasında, insanda, hayvanda, bütün rahmi açanları benim için takdis et, o be- nimdir.' buyurduğunu yahut birkaç sayfa sonra 'Hasadını ve masaranın akıttığını takdimde gecikmeyeceksin; oğulları nın ilk doğanım bana vereceksin!' ikazında bulunduğunu.
Ben bu hususta Müslümanların haklı olduğuna inanıyorum.
Kutsal kitabımız bunları söyler, Sümer kanunları da ilk do ğanın kurbanlığını şarta bağlarken, hatta bugün bile pek çok toplumda ilk mahsul Allah'a adanarak gerisinin daha bere ketli geleceğine inanılırken biz kurbanlık evladın İshak oldu ğunu nasıl iddia edebiliriz, öyle değil mi?"
"İsmail cariyenin oğlu, İshak ise hanım Saray'ın oğlu ol duğu için elbette efendim?"
"Sence Bay Noah, bir baba iki oğlundan birini sırf annesi yüzünden diğerine üstün tutar mı? Üstelik bu baba bir pey-

gamber ise ... Peki ya İbrahim'in Hacer'i Saray'dan daha az sevip benimsediğini kim söylüyor?"
"Kurban tercihinin iki oğul arasında değil de efendim, bel ki Allah sevgisiyle oğul sevgisi arasında ... "
"Nihayet doğru bir laf ettin. İbrahim'in oğlunu kurban etme gerekçesi işte buydu. Allah onun kendi çocuğuna olan sevgisiyle yaratanına karşı taşıdığı

sevgisi arasında bir ter cih yapmasını istiyordu. Ve İbrahim Allah'ı tercih etti! Kim ki
Allah'tan başka sevgili edinir de o sevgilinin hakkını Allah'ın hakkından ziyade korursa Allah o sevgiliyi zora düşürür. Tıp kı şu sesi kesilen alçak gibi."
"Aman, efendimiz, Harput ağa sizin sadık bendeniz ... "
"Kapa çeneni Utnapiştim, kapa. Tanrı adına kilisenin çı karını kendi çıkarıyla değiştiren imansızlar sevgi sınavını kaybetmiş sayılırlar. Ve Grup Kardeşlik, sevgisini yitirenle rin kurban edilmesini benimsediği için eleştirilemez, öyle değil mi?"
Papaz Noah ne diyeceğini şaşırdı. Kardinalin niyetini de, hedefini de eskiden beri çok iyi bilirdi. Konuştukları mese lede ne kilise, ne Papalık, ne de Allah sevgisi vardı. Furlan yahut Harput Ağa, kendisi veya kardinal yalnızca ortak çı- karların bir araya getirdiği insanlardı. Karşısındaki acımasız adamın bir gün papa olacağını aklına getirince içi burkuldu.
Vatikan onun çevirdiği dolapları bilseydi hiç şüphesiz der hal istifasını isterdi. Onda gördüğü ihtiras, Grup Kardeşlik'in dünyanın çeşitli yerlerindeki planlarını uygulamak için dini otoriteyi emrine alma çabasından başka bir şey değildi. Ma- alesef kendisi de uzun zamandır buna alet olmuştu. "Niçin," diye sordu kalbine, "sonunda şu duvarların arasında şu ada ma benzemiş bir kardinal olabilmek için mi?" Her şeye itiraz edip İstanbul'a dönmek geçti içinden. Kardinalin iç yüzünü Papa'ya bildirmenin yolunu aramak üzere. O sırada kardinal yine kurbandan bahsediyordu ve en azından İbrahim'in şif releri çözülesiye kadar bahsedilen kurbanın kendisi olma-

ması için rolünü devam ettirmesi gerektiğini düşündü. Bir köşede bayılıp kalan Harput Ağa gözünün önündeki yeterli
örnekti. Sorusunu geçiştirmeye çalıştı:
"Bir kurban lazım olduğunda neden kilisenin evlatların- dan seçesiniz ki?
"Sen nereden seçerdin, Utnapiştim?"
"Belki camiden!"
"Bu konuda Göklerdeki Babamız'ın rızasını yeterince al dığımızı düşünüyorum ben. Çünkü yüce katına Ortadoğu'da onlardan her gün yığınla kurban gönderiyoruz."
"Sıfır sevap!"
Noah, başparmağıyla işaret parmağını birleştirip bir sıfır işareti yapmayı da ihmal etmemişti.
"Ya ne olsun?"
"Ama bilenlerle bilmeyenler bir olmaz efendimiz. Kurba- nın da bileninden ... "

"Anlamadım."
"Bayan Stone doğru düşünüyor, ben Selim Hoca diyorum ... "
"Sus alçak!.. Cehalet abidesi seni bağışlayayım diye bir alimi kurban etmemi mi istiyorsun benden? Bilenlerle bilme yenleri ayırt etmek için seni Cebrail'in getirdiği koça döndür meden yıkıl karşımdan!"
Noah, bir an, ölümü zihninde ve ruhunda hissetti. Telaşla dışarı çıkacağı sırada Furlan yeniden seslendi:
"Yok, yok ... En iyisi sen benim yanıma gel!"
Harriet Noah, kendi ölüm emrine itaat eder gibi dizleri tit reye titreye kardinalin yanına ilerledi. Paravanın arkasında yerde baygın yatan Harput Ağa'nın başucunda durdu. Zaval lının hala sırtından kan sızıyordu. Kardinal cebinden bir çakı
çıkardı. Noah boynunu uzatmaya hazırdı. Ne var ki kardinal, yerdeki zavallının sarkmış dilini tutup yarısını kesiverdi.
Sonra da elindeki kanlı parçayı korkudan sapsarı kesilen No ah'ın ağzına tıktı. Çakısını Harput Ağa'nın ceket astarında temizleyip yürüdüğünde hem gülüyor, hem söyleniyordu:

"Seni kilisede keseceğimi düşünmedin ya Utnapiştim. Şim di şu bağışlanan kurbanı sırtına bindirip Göklerdeki Baba mız'ın kutsal çocuklarına götür, haydi koçum ... Ve Sırat'tan geçerken dikkat et!.."

<<@290>>

XXIII

Yarım saat sonra istanbul, Üsküdar, 2 Haziran, 12.00 ara Üsküdar motorundan iner inmez telefonundan internete girip namaz vakitleri programını açtı. Öğle Z ezanına bir saatten az kalmıştı. Vakit yaklaştıkça camiye gelen insanların gitgide çoğalacaklarını biliyordu.

Şimdi henüz ortalık tenha iken Selim'in "saklı" dediği çalış ma mekanına kapağı atmalıydı. Anahtarın yerini biliyordu.

Hızla camiye varıp etrafı kolaçan ederek avludaki çınar ağa cına yaklaştı. Ayağının altına köşede duran yosunlanmış bri keti çekip kovuğa uzandı. Evet, işte anahtar. Aldı. Kapıyı açtı.

Anahtarı ve briketi tekrar yerine koydu. Son bir kez çevreyi kontrol ederek kapıdan süzüldü. İçeriden kilitleyip doğruca kitaplığın arkasına ...

Oturunca dinleneceğini zannetmişti, oysa çürüklerle kaplı bedeninin neredeyse bütün kemikleri sızlıyordu. Yaralarını

örten kan lekelerini ıslak bir bezle yarım yamalak temizle yip Üzerlerine pomat uyguladı. Sırtına hiç dokunamamıştı.

Nabzını tutup kan deveranını kontrol etti. Yorgun hissedi yordu. Dinlenmeye ihtiyacı olduğu aşikardı. Selim'in fakülte den gelmesi akşamı bulurdu. Şöyle birkaç saat kestirmek iyi

olacaktı. Dün yattığı şilteye kıvrılıp başının altına bir kitap

çekti. Tam gözleri kapanmak üzereydi ki kapıda sesler duy du. Yabancı sesler. Acı acı gülümsedi. Sahibinin "saklı" dediği oda, yolgeçen hanı mıydı? Bu gelenler de kimdi şimdi? Kulak verdi. Ve sesleri tanımaya başladı. Selim ve dünkü kan koca;

Vuslat ile Alperen; birisi MİT ajanı, diğeri polis. "Bela beni takip ediyor, besbelli" diye mırıldandı. Planlan değiştirmesi gerekiyordu. Her şeye hazırlıklı bekleyecekti. İkinci defa ya kayı ele verme niyetinde değildi. Çevresine bakındı. Masada bir kağıt açacağından başka işe yarayacak bir şey bulamadı. Onu avcuna yerleştirip kapı arkasındaki yerini aldı. Şimdi içerdeydiler, kitaplığın öteki yüzünde. Konuştukları her şeyi rahatlıkla duyabiliyordu.

"Buyurun şöyle ... Hayrola kardeş, neden burada toplan dık? Fakülteye gelseydiniz!"

Demek kapıda buluşmuşlardı. İngilizce konuştuklarına göre yanlarında Japon görevli de olmalıydı. Bu iyiydi, çünkü o varsa tabletten bahsetmeleri kuvvetle muhtemeldi. Sessiz ce dinledi:

"Yeni gelişmeler var Selim! Ortalık karışacağa benziyor. O yüzden fakültede

rahat konuşamazdık."
"Çok hızlı gelişmeler desenize!"
"Öyle sayılır. Sabahki cinayet haberiyle başlayalım ister sen. Boğazı kesilmiş bir ecnebi."
Cümleyi Vuslat devam ettirdi:
"Fransız bir Sümerolog. Az evvel kimliği tespit edilmiş.
Bildirdiler. Adı Melissa.
"Basın turist cinayeti diye bahsediyor ama değil, tamamen
Yüce Baba cinayeti!"
"Dün olanlardan sonra şimdi de bu ölüm. Sümerologlann dünyasında önemli gelişmeler yaşandığı açık. Sence ortalığı bunca karıştıran ne olabilir?"
Selim bir müddet donuk kaldı. Zihninde fikirler çarpışı yordu. Kırk sekiz saat içinde Hz. İbrahim hayatının her yanını

kuşatıvermişti. Japonya'da başlayan hikaye gün içinde Aıneri ka'dan uç vermiş, birisi -artık her kimse- üstü kapalı biçimde kendisini ölümle tehdit etmişti. Alperen haklıydı, ortalık ka rışacağa benziyordu. Dün ziyaretine gelen papazdan itibaren olup bitenleri zihninden geçirdi. Hz. İbrahim'in mesajı yüz gös terir gibi olmuş ve ölümler başlamıştı. Tokyo'da, İstanbul'da,
Philedelphia'da. Belki başka yerlerde de. Üstelik devam edece
ğe de benziyordu. Elde bir tablet ve üzerinde bir cümle vardı; insanlara 'İki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba' yı takip ediniz!' buyuran bir cümle. Takip edenlerin cesetleriyse ortalığa saçılıyordu. Zara'yı düşündü. Tehlikenin tam göbeğin de yer alıyordu. "Yazık!" Ama onun başına gelenler kendi ba
şına da gelmeden bir çıkış yolu bulunmalıydı. Arkadaşları bu
çıkış yolunu göstermesi için ona gelmişlerdi. Umutla bakıyor lardı. Şimdi bildiği şeyleri üst üste koyacak ve tablette yazılı cümleden yola çıkarak bir değerlendirme yaparak her şeyi çö züverecekti. "Hıh ... Bunlar beni sihirbaz zannediyorlar!"
İnsanlara zenginlik vadeden bir cümle her zemin ve şartta
çok tehlikeliydi. Yüce Baba'yı takip etmekse, en sağlıklı de
ğerlendirmeyle, tehlikenin içine atılmak anlamına geliyordu; tabii eğer takipten kastedilen şey Hz. İbrahim'in hicret ettiği yerlere gitmekse. "İyi de oralarda ne bulunacak?" Selim bu so ruyu cevaplamaya çalışırken başka bir soru üretti: "Ne arana cak?" Sin-Aınmar kendileri için Harran'da, Mısır'da, Filistin'de bir şeyler mi bırakmıştı? "Belki de." Bu durumda öncelikle ne lere bakmaları gerekecekti? Tabletteki bilgileri yeniden oku mak, çeşitli açılardan yeni bir değerlendirme

yapmak şarttı.
Vuslat, ortalığı karıştıranın ne olabileceğini sormuştu. Galiba onun sorusunun cevabı her şeyin çözümü olacaktı:
"Bunu okunan tabletlerde aramak lazım Vuslat Hanım, bana kalırsa."
Selim'in cümlesi biter bitmez Alperen elindeki çantadan bir pelür kağıt çıkarıp halı ile paspas karışımı yaygının üze rine açtı.

"Bu nedir?"
"Zara fahişesinin tahrip ettiği tabletin kopyası? Dün bura da karşılaştırdığımız metinlerin orijinali. Meğer Alperen Bey bizden bilgi gizliyormuş."
Selim, Vuslat'ın küfür ve sitem dolu repliklerine alışkın olduğunu gösterir bir el işaretinden sonra imalı şekilde Al peren' e baktı. O da gözlerini kaçırırken mazeretini açıkladı:
"Dün yanımda değildi!"
Selim kağıda dikkatle baktı. Dokunup bir daha baktı. Evet,
Sümerce bir yazıydı bu. "Ama nasıl olur, bir Sümer table ti karbon tozuyla kopyalanmaz ki!" İlginç bir metinle karşı karşıya olduğunu düşündü.
Sümerologlar yazılan elle kop ya eder yahut özel izinler sayesinde fotoğrafını alırlardı.
Keza müze yetkilileri de karbon tozu kullanılarak yapılacak bir kopyalama işlemine müsaade etmezdi. Karbon tozunun binlerce yıllık eserlere zarar vereceği düşünülüyordu çünkü.
"Yine de temiz bir kopyalama!" diye mırıldanıp dikkatini ya zılara verdi. Evet, tanıdık bir metindi. Orijinal dilinden yavaş yavaş heceledi ve sonra tercümesini kontrol etti.
"Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey ... "
Birkaç dakika sonra odadaki herkes Sümerce bir metnin tercümesini bütün detaylarıyla öğrenmiş oldu; dün sabah tan bu yana hepsini uğraştıran metnin.
Selim ise pelür kağı dın üzerindeki Sümer yazısının güzelliğine hayranlığını be- lirtmedeydi. "Fevkalade zarif ve estetik ... Sanki tezyinattan geçmiş gibi."
Dediğine göre pek çok tablet kopyası görmüştü ama bunun kadar özenilmiş bir yazı görmemişti. "Ruhun şad olsun Sin-Ammar, sanatına hayranım! Harf aralarını süsler ken bile ne büyük zarafet göstermişsin!" dediği sırada bir den durdu. Ortadoğu dillerinde yazıların aralarına tırfiller, noktalar, keşideler koyarak yazıyı süslemek çok önceki çağ ların geleneğiydi; Sin-Ammar zamanında bu üslup çoktan terk edilmişti. Yakın dönemin yazmanları süs yerine çamura

yalnızca tırnaklarıyla çentik atıyorlardı. İlginç bir ayrıntıydı.
Alperen'e baktı:
"Bu tableti Zara mı kopyalamış?"
"Öyle biliyoruz, neden sordun?
"Şu süs gibi duran işaretler onun marifeti mi, yazmanın marifeti mi anlamaya çalışıyorum. Pek çok tablette yazarın başparmağının tırnağıyla oluşturduğu yanın ay şeklinde bir
çentik bulunur ama buradakiler hem bir tırnak marifetinden güzel, hem de tam bir hilal gibi."
"Sin?"
"Belki. Bunu Zara'ya sormalıyız."
"Bu fırsatınız hiç olmayabilir."
"Neden, ne oldu? MİT'te Vuslat Hanım'ın misafiri değil mi, gidip sorarız!"
"O işler de karışık be cancağızım. MİT, kızı gece bir suç lu karşılığında CIA ile takas etti. Amerikalılar da onu Köşk' e götürdüler. Köşkten sonra akıbeti bilinmiyor. Senin anlaya cağın, gidip soramayız artık. Daha ilgincini de söyleyeyim, sabah saatlerinde Kevin morga bir ceset bıraktı. Belki de ... "
Alperen sözün devamını getirmeyince Selim atıldı:
"Belki de ne, kardeş?"
"Belki de başına kötü şeyler gelmiş olabilir diye düşünü yoruz. Yani ne yapacaksak onsuz yapacağız artık!"
"Zara'nın öldüğünü söylemiyorsun değil mi?"
"Hayır ama ölmediğini de söyleyemiyorum. Ben şimdilik onu bulup sorma şansımız yok diyorum."
Selim o anda Zara'yı düşündü ve nedense kalbinden "İn
şallah yanlış haberdir!" temennisini geçirdi. Sonra da neden bir tableti karbon tozuyla kopyaladığını anlamaya çalıştı.
Kopyaya yeniden baktı. Belki de yazıdan ziyade süsleri arıyor du? Çünkü bilindik bir yazıyı kopyalamak kolaydı ama bilin medik işaretleri kopyalamak resim yeteneğini de gerektirirdi.
Bire bir resmetmek ve aynntılan iyi tanımlamak ... Fotoğraf
çeker gibi. Kaldı ki çalakalem koplayanacak küçük bir detay,

simgelerin yanlış okunması anlamına da gelirdi. Eskiden beri pek çok arkeolog yahut simgebilimci, eski adamların özenle belirttikleri detaylan iyi okuyup anlamlandıramadıkları için yanlış yorumlamalarda bulunmuş ve yanlış yollara gitmiş lerdi. Zara karbon kopyasını bu aynntılan kaçırmamak için tercih etmiş olmalıydı. Başını kaldırıp eliyle kağıdı düzledi ve tekrar baktı. Yalnızca aradaki işaretleri görecek şekilde. "I-ıh ..
Farklı bir şey yok!" Kağıdı ışığa tutup yeniden baktı. Yine fark yoktu.
"Karbon!" Burnuna yaklaştırıp kokladı. Hayret, içine tu haf bir lezzet yayılmıştı. Kağıttan değil elbette, Zara'nın par mak izlerini taşıyan bir nesneyeyi koklamaktan. "Saçmalama!" dedi kendi kendine. Süslemelere yeniden baktı. Bunları Zara yapmış olabilir miydi? Yine de fikrini herkese açıkladı:
"Eğer satır aralarındaki şu süslemeler Zara'nın eseriyse yazıdaki asıl şifreyi çözmüş gibi görünüyor. Yok, süslemeler tabletin orijinalinde ise Sin-Ammar'ın yeni bir gizemiyle kar
şı karşıyayız."
"Ne gibi?"
"Bildiğim kadarıyla Sümer, Babil ve Akat yazmanları gö revlerini yaparken bazen yazdıkları hecelerin aralarını ekse riyetle de cümlenin sonunu boş bırakıyorlar, yazının güzelliği görünsün istiyorlardı. Usta katipler yazılarından biliniyordu.
Ancak Sin-Ammar -tabii eğer bu tablet onun eseriyse- yazı sını çok güzel yazmış olmasına rağmen yine de ara boşlukları işaretlerle süsleme gereği duymuş. O zaman belki de bize bu işaretler vasıtasıyla bir şeyler söyleyecektir."
"Yazının önemi yok mu yani?"
"Hayır, bunu söylemedim. Yazıyı tamamlayacak gizli bir anlatımdan bahsettim."
"İşaretlerin dili, öyle mi?"
"Belki de, bunun için Sümerce sözlüğüme bakmam lazım!"
Selim yerinden kalktığı sırada Alperen'in telefonu çaldı.
İlgili memur morgda gördükleri yanık yüzlü cesedin Zara ol madığını bildiriyordu.

"Zara yaşıyor!"
Selim içinden "Çok şükür!" diyerek kütüphane odasının kapısına yapıştı ve adını tekrarlaya tekrarlaya eşikten geçti.
"Zara! Zara! Za ... "
Ağzı kapatılıp boğazına sivri bir nesne dayanıvermişti.
Sırtından kendisini kavrayan bir çift kol da kımıldamasına fırsat vermiyordu.

Boğulacak gibi oldu. Evet, mücadele et meli, kurtulmalıydı. Lakin kıskıvrak yakalanmıştı işte. Sa bahleyin Philedelphia'dan seslenip "Ey lbrahim'in çocuklan, dininiz için soylu bir tavırla ölün!" diyen kişi geldi aklına.
Gizli odasına kadar ulaşmış mıydı yani? "Ne çabuk?" Belki de zaten buradaydı da yabancı bir IP adresi kullanıyordu. Eğer
öyle ise işi zordu. "lbrahim'in çocuklan, iblisin çocuklan!" demişti kendisine.
Bütün bunları düşününce damarlarından kanı çekildi. Çırpınırken boğazına sanlan kolların kendili
ğinden çözülüverdiğini hissetti. Sonra da bir fısıltı duydu:
"Hişşşş ... Sakın bağırma, benim!"
Selim, kurtulmak için verdiği mücadeleyi bıraktı. Sesini
çıkarmadı. Hatta kollarından kurtulmak bile istemedi. Çünkü sesini tanıdığı anda kokusunu da hissetmişti; az evvel kopya da hissettiği koku. Usulca sordu:
"Zara?"
"Ya ... Benim ... "
"Nasıl geldin buraya? İçerde Alperen, Vus ...
"Sss ... Biliyorum ... Sizi dinledim."
"Yüzüne, boynuna ne oldu senin, ne bu halin; kim yaptı bunları, giysilerin nerede?"
"Al sözlüğünü!"
Selim, Zara'nın dizi dibinde duran Sümerce sözlüğü alıp geri döndüğünde zihni allak bullaktı. Zara son cümleyi söy lerken küçücük boğuşmanın verdiği ıstırapla yüzünü buruş turmuştu; acı çekiyordu. Demek bedeni de yüzü ve boynu gibi yaralarla doluydu. Peki ama burada ne arıyordu? Kimden saklanıyordu? Herkes onu CIA'in elinde bilirken buraya na-

sıl gelmişti? İçeri nasıl girmişti? Vücudunda yara bere dolu birisi, üstelik de eğitimli ajanların elinden kaçmışsa, buraya tek gaye için gelmiş olabilirdi: Can güvenliği. "Bana güven mese buraya gelmezdi." Şimdi onun güvenini sarsmalı mıydı?
"Ya bir tuzaksa?" Nihayetinde bu kız sabıkalı bir zanlıydı. İyi ama ya Mossad hesabına dolaplar çeviriyorsa? Herkes öyle yaptığını söylemiyor muydu? Böyle birisi neden kendisine sı
ğınmıştı ki sanki? Ona itimat göstermek, hemen şu kapının ardında bekleyen Türk emniyetini ve istihbaratını harcamak olmaz mıydı? Milli bir meselede gönüllerin istediği şekil de değil, milli menfaatlerin gerektirdiği şekilde davranmak beklenirdi. Halsiz kalıp kollarının gevşediği an geldi yeniden hatırına. Istırabı büyük olmalıydı. Evet, içerdeki kızın teda viye ihtiyacı vardı;

hem de acilen. "Ufff ya!.. Neden buraya kaçtın sanki?" İnsanın kendisine sığınan birini ele vermesi yakışık alır mıydı? "CIA peşindedir mutlaka; belki Mossad da!" Zaman akıyordu. Hemen karar veremezse arkadaşları bir şeylerden şüphelenebilirdi. Vuslat'ın ilk hükmünü duyar gibi oldu; "Vaaay, suçluya yataklık ha!" Eli ayağına dolaştı. Zihni karışmıştı. Hastaneye gidemeyecek kadar çaresiz kalmış bi rine yardım etmemek mürüvvete sığar mıydı? Şu anda onu
Alperen'e teslim etmek, belki de tedavisinin gerektiği biçim de yapılamamasına yol açacaktı. Zaten buradan bir yere ka
çabilecek hali de yoktu. Kararını verdi. Belki pişman olacağı bir karardı ama yine de onu bu gece burada tutacak, tedavisi için gerekeni yapacak, sıhhatine kavuşunca Alperen'e teslim edecekti. Evet, tamı tamına böyle yapmasında bir mahzur olamazdı.
"Pekala cancağızım, sonuç?"
"E-evet! Sin-Ammar düşündüğümü yapmış. Yazıların ara sındaki şu kıvrım ve çizgiler yalnızca süs değil, aynı zaman da birer işaret. Bize burada yazan kelimelerin ebced hesap lamalarını yapmamızı ve elde edilen rakamları diğerleriyle toplayıp çıkarmamızı söylüyor."

"Bir tür artı ve eksi işareti mi yani?"
"Bazen de çarpma veya bölme!"
"Peki şu ebced dediğiniz nedir?"
"Masaaki-san, dostum, bunu bana değil Selim' e sor. Çün kü o kelimeden ben de bir şey anlamadım."
"İkinizin de anlayacağı şekilde izaha çalışayım o halde:
Yazının bulunuşundan itibaren insanlar oluşturdukları al fabeleri bir sayı sistemine bağlamış ve her harf için sayısal bir değer belirlemişler. Eski Ortadoğu toplumlarında, Mı sır'da, Babil'de, Fenike'de ve günümüzde de Arap alfabesini kullanan ülkelerde yaygın olan bu sisteme göre her bir hece yahut kelimenin bir rakam karşılığı olur, böylece kelimelere paralel bir rakamsal okuma sağlanırdı. Bu sistem zaman la insanların kelimelerle ifade etmeleri gereken bir şeyi ra kamlarla, keza rakamlarla söyledikleri bir şeyi de kelime- lerle ifade edebilmelerini imkanlı kıldı. Böylece cümlelere dökeceğiniz bir bilgiyi rakamlarla, sayılarla ifade edeceği niz bir yekunu da kelimelerle ifade edebilirsiniz. Mesela bi rinden bin lira alacağınız var ise borçluya 1000 rakamının harf değerini karşılayan bir gayın harfi yazıp gönderir, hem borcunuzu istemiş, hem de maksadı postacıdan gizlemiş olurdunuz."
"Oh, güzelmiş! Bu yolla insan gizlenmesi gereken bilgileri kelime yerine

rakamlarla gizleyebilir."
"Doğu'nun casusluk tarihi bu tür şifrelemeleri sık kullan mıştır. Gizli ilişkiler, gizli bilgiler, gizli operasyonlar ... "
"Bunu siz de kullanmalısınız Vuslat Yenge, çok işinize ya rar!"
"Geveleme de sonucu söyle sağdıç oğlan!"
"Sonuçta şu kağıtta okuduğumuz kelimeler bize bazı ra kamlar verecek."
"Bu hesaplama sistemi Yahudilerde de var mı?"
"İbranice gibi semitik alfabeler bu hesaplamanın adeta cenneti, Masaaki-san, neden sordun?"
297

"İzak Kitron bizden evvel bunu çözmüş ve çoktan rakam lara dökmüştür, diye."
"Masaaki-san haklı olabilir. Kitron'un bugün Christop her'la birlikte Adıyaman'a gitmesinin sebebi belki de buydu.
Ajanımızın bildirdiğine göre Nemrut Dağı'nda aslan horosko punu inceleyip bazı hesaplamalar yaptılar. Eğer neyi bulduk larını öğrenmek istiyorsak, bu gece 22.30 uçağıyla dönecekler."
"Bizden bir adım öndeyseler bunu öğrenmekte yarar var elbette."
"Fazla telaşlanmayın bence. Çünkü muhtemelen onlar tab letin üzerindekinden çok daha başka bir hesaplamanın pe
şinde yürüyorlar."
"?"
"Siyonizm'in bir numeroloji takıntısı olduğunu, Kabalanın da buna imkan tanıdığını duymuşsunuzdur. Yarın 3 Haziran olacak. Rakamla söylersek 03.06'dır. Toplayalım: 3 + 6 = 9 eder. Dünkü gazetelerin astroloji sayfalarından birinde 5 Ha ziran'da Jüpiter ile dünyanın aynı hizaya geleceği anlatılıyor ve önemli kehanetler olacağını söylüyordu. Bunu rakamsal tarihle toplarsak 5 + 6 = 11 edecektir. Bildiğiniz gibi Si yon yıldızı heksagram, roma rakamlarıyla 9 ile 11 'in birleştiril mesinden ortaya çıkmıştır. X'in önündeki ve sonundaki I'leri X'e bitiştirip elde edilen iki üçgeni iç içe geçirerek."
"Yani?"
"Yani adamlarımız Kabala'daki gematria düzeneğini kul lanacaklar ve yine Kabala astrolojisinin peşinden giderek ayın beşinde Nemrut'ta bir şeyler olmasını bekleyecekler.
Eğer doğruysa ve bir şey olacaksa üçünde de olacak şeyin bir işareti görünecektir. Muhtemelen yıldızların konumuyla ilgili. Bence onları ele geçirmek yerine gözümüzün önünde bulunduralım, yeter!"
"İyi de cancağızım Kitron ile Christopher'ın Kabala ra kamlarıyla yaptıkları Siyonist hesaplamalar bizi ters köşeye yatırmasın sonra?"

Alperen Kitron ile Christopher'ın adını anınca hem Masaa ki, hem de Zara öfkeyle söylenip içlerinden lanetler okudular.
Zara bir yandan Kitron'u bulmak, diğer yandan başına gelenle rin hesabını Christopher'dan sormak için intikam yemini edi yor, Masaaki de Keiko'nun katillerine hak ettiği cezayı verecek olmanın sabırsızlığını yaşıyordu. "Demek 22.30 uçağı ha?" diye iç geçirdi her ikisi de derin birer nefesten sonra. O sırada Se lim'in Alperen'i rahatlatan cümlesini !fuymadılar bile:
"Yatıracağını zannetmiyorum kardeş. Tableti ele geçirmiş olsalar bile gematria düzeneği yanlış bir yol. Ebcedi Süryani harf dizilimine göre çözmek gerekir, şimdiki Arap ebcedinin sırası gibi."
Vuslat o sırada büyük bir özgüvenle elindeki bilgisayarı göstererek buna itiraz etti:
"Selim Bey, internet Babil'de de ebcede benzeyen bir he saplama sisteminden bahsediyor. Hatta Sin, Şamas ve İnanna adlarını yazmak yerine sık sık 30, 20 ve 15 rakamlarını yaz dıklarını söylüyor."
"Teşekkür ederim yengeciğim, ilginç, işte bunu bilmiyordum!"
"Devamını okuyayım öyleyse sağdıç oğlan: 'Sümerler Ay ile Güneş'i eril, yıldızlan dişil kabul ediyor ve on iki tann yı da altılı sisteme göre yansı dişi, yansı erkek sayıyorlar dı. Daha sonra Mısır ve Araplar güneşi dişil saymaya başla dılar. Sümer'de tannlan iki haneli rakamlarla ifade etmek yaygındı ve eril tannlann ikinci hanesi sıfır, dişil tannlann ikinci hanesi beş ile bitiyordu.'"
"Bunları bilmemiz çok iyi oldu.' '
"Neden, ne işe yarayacak?"
"Şimdilik bilmiyorum kardeş ama en azından bunu arayan birilerinin bu ayrıntı yüzünden yol şaşırabileceğini düşünü yorum. Şimdilik biz hesaplamaları yapalım."
"Ben de rakamların nerede işimize yarayacağını anlaya madım Selim-san. Belki de tabletin yazdığı kelimeleri söyle yerek Yüce Baba'nın hazine kapısını açmak mümkün olacak."

"Kelimeler söyleyerek bir hazine kapısını ancak masallar da açabiliriz Masaaki-san: Açıl susam açıl! Oysa rakamla rın rehberliğinde doğru adımlar atıldığında Yüce Baba takip edilebilir ve zenginliğe ulaşılır. Bulduğumuz rakamlar kadar adım saymaya hazır olun."
"Dur, dur yine kafam karıştı. Sahip olduğumuz bilgileri baştan alalım mı?"
"Elimizde bir metin var."
"Evet!"

"Yüce Baba'nın izini takip etmemizi söylüyor."
"Evet!"
"Biz bu metinde yazılanları rakamlara dönüştüreceğiz."
"Hıı ... "
"Harflerin arasındaki süs gibi görünen semboller sayesin de bulduğumuz rakamlar dört işlemden geçecek."
"Buraya kadar her şey tamam ve diyelim doğru rakamları da elde ettik, nerede kullanacağız?"
"İşte bunun için Yüce Baba'yı takip etmemiz isteniyor."
"Nasıl bir takip?"
"Ayak izlerine basarak, gittiği yerlere giderek."
"Neden olmasın? Belki de bu rakamlar veya kelimeler bize sırlarını oralarda açarlar!"
"Bu durumda bizim ne Zara'ya, ne Kitron'a, ne Kevin'a ih tiyacımız var!"
"Bilakis Vuslat-san, onlar bize ihtiyaç duyacaklar. Tabii eğer bizim bulduklarımızı hala bulamadılarsa."
"Böylece işin sonunda biz onları değil onlar bizi arıyor olacak."
Vuslat bunu söylediği anda Selim Zara'yı düşünüyordu.
Acaba o da kendisini bunun için mi aramış, gizli mekanına gelmişti? Böyle olmamasını diledi. Sırf bilgiyi elde etmek ha tırına buraya geldiyse ... Kafası karmakarışık oldu. Alperen'in söylediği son teklifi duymaması bundandı:
300

"O halde hazırlanın yann sabah uçağıyla ilk göç mahalli olan Harran'a gidiyoruz. Ver elini Urfa!"
"Bunun için Vedat Bey'in onayı gerekiyor beyler ... Hatta
Urfa'dan Babil veya Mısır yolu görünecekse yurt dışı izni al malıyım."
"Doğru dedin, herkes pasaportlarını da yanına alsa iyi eder."
Kapıdan çıkacakları sırada Masaaki Selim'e döndü:
"Selim-san, 'ZE-M' harfleri sana bir şey çağrıştırıyor mu? Bir kamanın üzerinde okumuştum!"
Zara o anda titredi. Selim kayıtsız cevapladı:
"Hiçbir şey ifade etmedi, ı-ıh! İstersen araştıralım!"
"Yok, teşekkür ederim, ben araştınnm!"
Masaaki de kapıya yöneldiğinde Selim,Alperen'e ulaştırıl mak üzere telefonuna bir mesaj yazdı. "Sabah namazında bir kelepçeyle birlikte camiye gel!" Mesajın tam gece yansında
Alperen'e ulaştırılması için telefonun gönder komutunu saat
24.00 olarak ayarladı ve geri dönüşsüz kategorisini aktifleş tirdi. Zara'nın

yüzüne bakıp kalbi yumuşadığında kararın dan dönmemek için ...
301

<<@304>>

XXIV
"Hz. İbrahim, misafiri olmadığı hiçbir gün sofraya oturmazdı. O ikram eder; ikramı bereketlenirdi. Türkçede 'Halil İbrahim bere keti' veya 'Halil İbrahim sofrası· gibi deyimler hep onun sünnetine atıfta bulunur: Yine bir gün sofrasına bir misafir bulmuş, önüne yiyecekleri koyup, 'Buyur; Allah adını anarak başlayıp ye! demişti.
'
Misafiri Allaha inanmıyordu; teklifini reddetti: "Hayır; bunu yap mayacağım, çünkü senin Allah'ına inanmıyorum." İbrahim üzül dü; yemesi için Allah ·ın adını anmasını şart koştu. Misafir inat etti ve sofraya elini sürmeden kalktı. O gece Allah İbrahim e rüyasın
' da şöyle buyurdu: 'Ey İbrahim! Ben Benim adımı anmayan, hatta Beni inkar eden bütün kullarıma her gün rızıklarını veriyorum, hiçbir gün nimetimi eksiltmiyorum da sen Benim adımı anmayan birine bir kere olsun tahammül edemedin ve rızkını kestin ha?"
[Sözlü tasawuf geleneğinden]
303

Dört saat sonra
Kudüs, Moriah, 2 Haziran, 17.00 (TS1: 16.00) aham Elazer günlük gazeteleri okumayı bitirmiş bilgisayarının başında maillerine bakıyor, bu arada Avrupa'daki zelotlardan gelen raporları inceliyordu.
H
Bir tanesi çok dikkatini çekti. Roma'dan yazan zelot, Vatikan'da
Donald Furlan isimli kardinalin yaptığı ilginç bir konuşmanın
özetini göndermiş, ciddi Avrupa gazetelerin tamamında konu nun tartışılmaya başlandığını anlatmış, bunlarla kalmayıp
İtalyan, İngiliz, Alman ve Fransız gazete küpürlerinin taran mış nüshalarını da PDF olarak iliştirmişti. Elazer her satın dikkatle okudu. Furlan adını zihnine yazmakla kalmadı, attığı her adımı bilmek için de Vatikan'daki Zelota talimatlar yazdı.
İbrahim hakkındaki konferansına ve apokrif metinleri tartış maya açma çabasına bakarak onun da oyuna dahil olduğunu anlamıştı. Buna şaşırmadı. Hıristiyan dünyanın da İbrahim'i tekellerine almaya çalışmasında garipsenecek bir durum yok tu. Yine de canı sıkıldı ve mırıldandı:
"Bu imkanı sana vermeyeceğim Furlan, İbrahim'in mesajı benim olacak!"
"I-hımm ... ôhhö!"
Elazer, kendi kendine söylenirken yakalanmanın mahcu biyetiyle kapı cihetindeki karaltıya bakıp kekeledi?
304

"Bu-buyrun!.. Kimsiniz?"
"Kötü haber, Yüce Efendi, hani ayine katılan şu Filistinli ihtiyar ... "
"Ne olmuş ona? Zelot için bir piyon!"
"Bana pek öyle görünmedi efendimiz, aykın sorular sorup cevaplan merak etmeye başladı."
"Herkes böyle sorular sorar, değil mi Mişon!"
"Ama bu sefer cevaplanmaması gereken sorular sordu ve ben de Mossad kayıtlarına girip adam hakkında bilgi edin dim."
"Hımın ... Ne buldun peki?"
"Gazzeli bir makine mühendisiymiş. Şimon Peres iktida rında bizimkiler kansını öldürmüş. Kadının kucağında bir bebek varmış. Karısını gömdükten sonra günlerce "Kızım, kı zım!" diye bebeğini aramış. Kızından umudunu kesince gidip
Filistin Kurtuluş Ôrgütü'ne katılmış. Bazı eylemlerde yer al mış ve örgütte yükselmiş. Yaser Arafat öldüğünde onun gizli eylemcilerinden biri olduğu

anlaşılmış. Mahmud Abbas ile fikir ayrılıklarına düşmüş ve FKÔ'den ayrılmış. Sonra dini duygularını yitirmeye başlamış ve kendini içkiye vurmuş.
Son üç yılını böyle sefil ve serseri sokaklarda, batakhaneler de geçirmiş. Sonra bizim kapı. .. "
"İyi ya işte, kapımıza gelip kurtuluşa ermiş bir adamdan ne istiyorsun Mişon?"
"Zelot adına her şeyi ince eleyip sık dokumayı bana siz
öğrettiniz Yüce Efendi. Ben de öyle yapıyorum. Bu adamın ha yatında Mossad'ın gözünden kaçan bir şey var."
"Hımın!. Neymiş o?"
"Özel araştırmalarıma göre bu ihtiyarın takıldığı mekan lardan bazıları ya kundaklanmış veya orada vatandaşlarımız zarar görmüşler."
"Bu ihtiyar yüzünden öyle mi? Rıh!.. Komplo teorisi!"
"Son bir şey, Yüce Efendi, bizim ihtiyar kundakladığı her yerde yirmi üç yaşlarında bir kızı aramış, sormuş."

"Kendi kızı mı?"
"Öyle zannediyorum."
"Filistinli bir baba kızını neden Yahudi mekanlarında ara sın ki?"
"Bunu ben de sordum ve kızı hakkında bir araştırma yap- tım."
"Sonuç?"
"Annesi öldüğünde bebeği bizimkiler almış."
"Hımın ... "
"Bebeği alan askerlerden birisi hala Kudüs'te yaşıyor Yüce
Efendi, onu bulup sordum."
"Ve?"
"Ve bebeği alan genç komutanın onu buraya getirdiğini
öğrendim. Diğer iki kız bebekle birlikte."
"?!"
"Efendim, ihtiyarın sinagogumuza ilgisi kızını aramak maksadına yönelik olamaz değil mi?"
"Neden böyle sordun?"
"Belki de efendim, Zelot'un içine Rabb'ın seçilmiş kullan dışında birisi sızmıştır."
"İhtiyar mı?"
"Hayır, ihtiyarın inancını kaybetmiş bir ayyaş rolü yapa rak aradığı bebek, Filistinli bir bebek."
"Bak işte bu çok önemli. Tebrik ederim Mişon, güzel araş tırma yapmışsın. Senin bulduklarının ışığında şimdi şu ihti yarı ortadan kaldırmak gerekiyor."

Mişon şaşırdı. Kendi fikirlerinin birer akıl yürütme ol duğu ve hepsinin ispata muhtaç bulunduğu ortadaydı. Yine de Yüce Efendi Elazer Mikael önce bir kağıda ihtiyarın adını yazdı, sonra oturduğu kürsünün altındaki butona ayağıyla bastı ve içeri giren zangoç efendiye Zelot fedailerinden bi rinin ismini fısıldadı. Mişon orada hiç yokmuş gibi davra nıyordu. Birkaç dakika dua etti. Ardından ellerini göğsünde kenetlemiş vaziyette içeri girip önüne diz çöken genç fedai-

nin başına duanın ruhaniyetini üfledi ve sağ elinin şehadet parmağını kipası üzerine koyarak sol elindeki kağıdı yaka ce bine sokuşturuverdi; şu sözlerle birlikte:
"Yüce Tann seni kutsal kılsın aziz oğlum; Zelot'un kutsal yoluna ihaneti ispatlanmış bir Filistinliyi cezalandırma şere fini sana verdim. Bu gece ayinden sonra Yahudi mahallesin den uzakta bir yerde sessizce infaz edilsin. Dikkatli ol, ihtiyar diye sakın hafife alma."
Fedai çıktığı anda Mişon olup bitene şaşırmış gibi hayret le bakıyordu:
"Yüce Efendi, belki de bilgilerimizi doğrula ... "
"Doğrulamaya gerek yok Mişon. O bebek şimdi İstanbul'da ve bize İbrahim'in mesajını getirecek."
"İyi ama efendim, Zelotlar, Ben Yahuda'dan bu yana seçil miş Yahudi çocuklanndan gayrısını içine almamıştı, değil mir
"Ne yani Mişon, Sare'yi Zara'yla değiştirdiğim, sonra da onu 'Güvercinim' diye diye büyütüp fedai yaptığım için mi sorgulayacaksın beni. Siyonizm'in zaferi için kendi kızlanmı zı bal tuzağı fahişelerine dönüştürmemi beklemiyordun yal"
"Annesi ölmüş bir bebeği kendi iradesinin dışında alıp bu amaçla yetiştirmek dine de, insanlığa da ... "
"Yeter Mişon! Zelot'un varmak üzere olduğu yüce hedeflere senin şu basit ahlak kurallannla yürüseydim kannca mikta n yol alamazdım. Sen daha annesi ölmüş bir bebekten değil, bebeği için öldürülmüş bir anneden söz ettiğimizi bile bilmi- yorsun. Dava işte budur. Fedakarlık ister, kan ister. Henüz kim olduğunu bilmeyen bir bebeği yetiştirip kendisine bir ideal ve rirsen ona mutlu bir hayat bağışlamış olmaz mısın?"
"Yüce Efendim, nasıl böyle düşünürsünüz? O çocuğun da herkes gibi bir aileye, bir anne ve babaya, kendini ait hisse deceği bir yuvaya ihtiyacı yok mudur?"
"Biz yetimhanemizdeki çocuklann hiçbirinden bunlan esirgemedik. Onlar birbirinin ailesi, annesi ve babası oldular.

Şu çatıdan daha şefkatli bir yuvayı nerede bulabilirler, söyler misin Mişon?"

"İyi ama efendim, ya kim olduklarını öğrenirlerse?"
"İşte Zelotlar'ın asıl gücü budur efendi? Kimlik! Her in sanın en ziyade bilmeyi istediği şey kim olduğudur. Ve ben
çocuklarımıza ara ara onu fısıldarım. İnsanın kim olduğu nu keşfetmek için yapamayacağı şey yoktur, biliyor muydun?
Fuhuş, hırsızlık, katil, suikast, terör ... Kim olduğunu merak eden bir insan, canlı bomba olmak hariç her eylem için hazır dır. Her başarısından sonra ona sanal bir aileden bahsetmek ve birkaç bilgi kırıntısıyla gönlünü almak ne zevkli bir iştir, bilemezsin. Kendisine fısıldanmış bir tek cümleyi kimliğiy le örtüştürmek için günler ve geceler boyunca zihninde nasıl sürükleyeceğini, onu kendi hayalhanesinde nasıl çoğaltaca
ğını, evvelki bilgilerle örtüştürmek için nasıl uykusuz kala cağını ve sonunda fısıldayana minnettar kalarak bir sonraki göreve daha iştahla koşacağını bilemezsin."
"Peki ya o yetimlerin kendi gerçekleri?"
"Burada yetimlerin gerçekleri değil, yalnızca Siyon'un ger
çekleri vardır Mişon. Süleyman Mabedi'nin yeniden inşası ve
Vadedilmiş Yurtların ele geçirilmesi vardır. Bunun için nice yetimler, nice anneler yahut babalar fedaya hazırdır. Kaldı ki burada büyüyen her bir yetim, Zelot'un gerçekliği içinde bir biyografinin sahibidir. Şu bilgisayarda hepsi için kurgulan mış sanal aileler olduğunu biliyor muydun? Ve gerektiği za man onlara anne veya baba diye sarılmak üzere dünyanın bir yerlerinde bekleyen kişileri? Yine de ikna olmayanlar çıkarsa
Zelot'a ihanetle infaz edilmeleri zor değil!"
"Hayır!.. Bu vahşet! Siz insanların hayatlarını çalıyorsu nuz!"
"Rab onları zaten bizim ırkımıza hizmet etsinler diye yaratmadı mı, Mişon? İncil, Galatyalılar'ın dördüncü bölü münde "lbrahim 'in biri köle, biri de özgür iki kadını vardır.
Biri Sina dağındandır, köle olacak çocuklar doğurur; bu

Hacer'dir. Oysa göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur:
Sara"buyurmuyor mu? Siyon'da kuracağımız kutsal devletin bütün dünyaya hükmetmesi adına Hacer'in çocuklarını kul lanmak neden kötü olsun. Bu amaç için diaspora Yahudile rinden çocuklarını istesek verirler mi sence? Nazilerin elinde binlerce çocuğumuzu zaten telef etmedik mi? Say ki, bu yolla, tarih boyunca sefil olmuş atalarımızın intikamını alıyoruz?"
"Nazilerin elinde telef olan çocuklarımızın yerine Yahve bize bir devlet verdi Yüce Efendi. 45'te harp bitti, 48'de dev letimiz vardı, hatırlayın; Yahudi kasabı Hitler'den yalnızca üç yıl sonra. En karanlık günlerimizin ardından en büyük ışığa kavuştuk. Sıkıntıdan sonra ferahlık ... Eğer yoldan saparsak ferahlıktan sonra sıkıntının gelip bizi bulmasından korkmalı değil miyiz?"
"Bre ahmak! 67'de Araplar gırtlağımıza yapışmışken altı gün gibi kısa sürede onları püskürtmemiz yalnızca hava kuv vetleriyle mi başarıldı zannediyorsun? O zamanın intihar ey lemcileri kimlerdi, biliyor musun? Merak ediyorum, senden
çocuğunu intihar eylemcisi olmak üzere istesek verir misin?
Almanya ve Rusya'dan sonra şimdi Araplara da mı boyun eğelim?"
"Elbette eğmeyelim, lakin Rusya'nın yahut Almanya'nın
ırkımıza yaptıklarının intikamını da Filistinlilerden almaya lım!"
"Hayır, onlardan aldığımız II. Abdülhamid'in intikamıdır."
"Ne demek yani Bay Mikael!"
"Sevgili Mişon, İsa'dan iki nesil sonra Roma'ya karşı ayak lanan Zelotlar, kutsal topraklarımızı Romalılardan kurtar mıştı. Ne çare ki dört yıl sonra Roma geri geldi ve kardeş lerimizin hepsini kılıçtan geçirdi. Tanrı'nın toprağı Siyon o gün Roma'nın günahkar çizmeleriyle çiğnendi ve üzerinde durduğun şu Moriah tepesine, küle döndürülmek üzere ata larımızın cesetleri yığıldı. Taşan alevler kutsal topraklarımı zı, zeytin ağaçlarımızı, meralarına, köylerine varasıya kadar

yaktı. Bitmedi, Tanrı'nın bize verdiği bu topraklardan sürü lüp vatansız kaldık ve kafirlerin ülkelerinde dışlanmış olarak nesiller boyu yaşamaya mecbur edildik. Harcer'in çocukla rına gelince; Hıristiyanlara güvenilemez, çünkü onlar bizim kabul ettiğimiz !sa'yı değil, görmek istedikleri !sa'yı görür ler. Müslümanlara hiç güvenilmez, çünkü onlar bizim haki katimize kutsal kitapları dolayısıyla bizden yakın dururlar.
O halde yeniden kuracağımız Davut Krallığı, Müslümanların topraklarında ve Hıristiyanlann sırtından yükselmek zorun dadır. Yüz yıl önce Teodor Herzl bu

davanın adını Siyonizm koydu ve Siyon'u Müslümanların elinden kurnazca kurtar maya çalıştı. Lakin Sultan Abdülhamid'i bir türlü aşamadı.
O gün Osman lı'dan alamadığımızı bugün Filistin' den almak zorundayız; hem de kendi çocuklarını kullanarak. Eğer büyük vatansever Teodor Herzl'in ülküsünü bugün ben gerçekleşti remezsem Roma'nın Celile'sinde ayaklanan Yahuda'nın oğul lan Yakop ile Şimon'un hatırasına, Masada tepesinde can ve- renlerin ruhlarına ve o günden bu yana göğüslerinden sızan kan kardeşliğiyle birbirine bağlanıp gelen Zelotlar'a ihanet etmiş olurum."
"Bence Haham Efendi, sen alçağın birisin. Çünkü bütün bu yaptıklarınla sen bütün Yahudilere ve Yahudiliğe zaten iha net etmişsin de farkında değilsin! Senden kim uzak olursa
Rabb'a yakın olur; kim sana yaklaşırsa Rab'dan uzaklaşır. Ve
şimdi gidiyorum ... Elbette bir daha gelmemek üzere!"
Haham Elazer, Mişon'un ardından tebessümle baktı. Söy lediklerini düşündü. Fedailer konusunda haklı olabilirdi.
Üstelik Zara'nın kimliğini öğrenmişti. Gerçeği kendisine bil dirirse kız gırtlağına yapışıverirdi. "Güvercin !stanbul'dan geri dönmemeli" dedi içinden. Bilgisayarın başına geçti. !bra him'in sımnı çözdükleri gün onu ortadan kaldırması gerek tiğine dair kesin talimat içeren bir mesaj yazıp Kitron'a gön- derdi. Belki Kitron buna önce şaşıracak, içinden itiraz edecek, hatta isyana varacak ama sonunda emri yerine getirecekti;

onu böyle eğitmişti. Yine de içine bir şüphe düştü. Acaba Kit ron güvercinin kafasını koparıvermekte tereddüt eder miydi?
Eğer öyle davranırsa İstanbul'a bir atmaca gönderip bu sefer ona Kitron'un adını vermesi gerekecekti. Bir an Zara'nın ger
çeği öğrenmiş olarak Kudüs'e döndüğünü hayal etti: Kabus!..
Buna asla fırsat vermemeli, suyun başını önceden bağlama lıydı. Yetiştirdiği yavru aslanları yönetirken sahip olduğu kamçı gücünü düşünüp kendince gururlandı. Yüzünde başa rılı bir gülümsemeyle ayağı kürsünün altındaki butona yeni den bastı. Birkaç dakika sonra önünde diz çökmüş fedainin başına işaret parmağını tekrar koyduğunda önce delikanlının yüzüne baktı; cebine bir kağıt koydu ve biraz sonra o kağıt ta okuyacağı ismin onu nasıl şaşırtacağını hayal etti ve her görev öncesinde olduğu gibi diliyle "Yüce Tann seni kutsal kılsın aziz oğlum; Zelot'un kutsal yoluna ihaneti ispatlan mış olan Mossad çoman Mişon ... " başlayıp devam etti. Cüm lesinin sonuna geldiğindeyse kalbinde Mişon'un can çekişme sahnesi yaşanıyordu. Fedai Zelot kapıdan çıkarken de ellerini

çaresizliğe düşmüş gibi açarak mırıldandı:
"Güle güle git Bay Mişon, dediğin gibi, bir daha gelme mek üzere ... "
311

<<@314>>

XXV
Bir Babil deyişinden:
"Eğer aç ise; ölmüş gibidir
Tok ise eğer; tanrılarla yarışır
Kim bey gibi bina yaparsa köle gibi yaşar;
Köle gibi bina yapan, bey gibi yaşar.·
(Uygarlığın Kökeni Sümerler; Muazzez İlmiye Çığ,
İstanbul 2015, s. 251)
313

On üç saat sonra istanbul, Üsküdar, 3 Haziran, 05.00
"Allahu Ekber ... Allahu Ekber ... "
Kudüs'te sayısız kereler ezan dinlemişti. Bu keli melerin ne anlama geldiğini de, niçin okunduğunu da bilirdi ama hiç bu sabahki kadar kendisine tesir ettiğini hatırlamı yordu. Müezzinin sesinin güzelliğinden mi, saba makamının tesirinden mi, seherin alacalı hüznünden mi yoksa ıstırap içinde geçen uykusuz gecenin dilemmasından mı bilemiyor du ama bu ses, bu sabah kalbine iniyordu. Belli ki müezzin, söylediği her cümlenin deruni karşılığını gönlünde hissede- rek terennüm ediyor, "Eşhedü en-la-ilahe illa'llah" derken Al lah'tan başka yaratıcı olmadığına yeniden inanıyor ve inandı
ğını ilana çıkarıyordu. Gözünün önünde bir anne, kucağında süt emen bir bebek hayali belirdi. Neden böyle düşünmüştü, nereden aklına gelmişti? Sanki bir film karesi gibi, Filistin li bir anne bebeğini emziriyordu. Dün morgda da böyle bir görüntünün zihninden gelip geçtiğini hatırladı, Arapça bir cümle mırıldanarak ... Ama bu sefer anne, "Hasbünallah ... " diye tekrarlamı yor, müezzinle birlikte bebeğin kulağına "Eş hedü en-la-ilahe illa'llah" cümlesini fısıldıyordu. Zihni ka- rıştı. "Harput alçağının ilaçlarının etkisi hep!"Yine de bebek olduğu zamanlan hatırlamaya çalıştı. Ama hayır, bebekliğine

dair hiçbir anısı yoktu. Ömründen ilk hatırladığı şeyler her zaman Kitron'la alakalı olmuştu. Bir küçük şiltede kendisi ağlayarak yatıyor ve Kitron saçlarını okşayarak onu sustur maya çalışıyordu. Hayatının zihnine yerleşen ilk sahnesi... O gün ne kadar ağlamıştı, kaç yaşındaydı, neden ağlıyordu hiç bilmiyordu ama gözlerinden yaşlar aka aka ağladığını hatır lıyordu. Bebekken nasıl biri olduğunu ve annesinin sarılışını hayal etmeye çalıştı. Bir annenin kucağında beş dakikalığına olsun sanlıp sarmalanmayı şimdi bile çok istiyordu. Haya linde bu vardı. Bilmiyordu, annesi ona hiç sanlmış mıydı?
Sanldıysa bu nerede, ne zaman ve nasıl olmuştu? Az evvel gözünün önünden geçiveren hayaldeki bebek kendisi olabilir miydi? Keşke kendisi olsaydı ve bunu hep hatırlasaydı. İyi ama annesi neden Müslümanlann söylediği gibi kulağına ezan fısıldasındı ki? Haham Yüce Efendi'den öğrendiği ano ten varken, her sabah uyandığında tekrarladığı şaharit var ken, cumartesi veya bayramlarda can u gönülden yakardığı berih şeme terennümleri varken...
"Saçmalık!" Sabahın şu saatlerinde genellikle minha içinde yer alan sabah şahariti okunurdu. Kitron ona her seher uyandığında "mode ani le faneha meleh hay vekayam şeehezarta bi nişmati behemla raba emunateha"· diye şükretmeyi öğretmişti. Eğer Yahudi lerin şu dinlediğine benzer bir ezanı olsaydı herhalde

Yüce
Efendi'nin Zelot üyelerine koro halinde tekrarlattığı "Şema
Yisrael, Adonay eloenu, Adonay ehad" .. cümleleri ezan olarak okunurdu diye aklından geçirdi. Sonra yaralanna yeniden pomat sürmeyi denedi.
Selim'i düşündü. Dün Alperen ile Vuslat gittikten sonra yanına gelmiş ve aralannda kısa bir konuşma geçmişti:
"Kim yaptı bunlan sana?"
..
"AUah'ım iyi bir uykudan uyanıp büyümeme ve yaşamı öğrenmeme yardım ettiğin için sana şükürler olsun! n
*" llDinle Jsrail, Adonay Allah'ımızdır, Adonay tektir!"
315

"Kevin elbette!.. O alçak Chris'in yüzünden!"
"Doktor bir arkadaşım var, gelmesini ister misin?"
"Asla!.. Ben halledebilirim, ilk defa işkence görmüyorum!"
"Sana kıyafet ve yiyecek getireceğim, istediğin başka bir
şey var mı?"
"Teşekkür ederim, yeterli."
Bir saat kadar sonra kapısı tekrar tıklatıldığında eşikte kimseyi görememişti. Dolu bir süpermarket poşeti, bir elbise torbası ve üzerinde ikiyüz lira para ile bir not:
"Gitmek istersen, kapı kilitli olmayacak!"
Sonraki birkaç saat boyunca Selim'i düşünmüştü. Nazik, düşünceli, ketum ve bilgili. .. Pek çok erkekle tanışmıştı, gelir geçer iş birliktelikleri... Tanıdığım diyebileceği hayatında iki erkek vardı; Haham Elazer ile Kitron. Kitron bazı bazı kendi sine centilmence davranırdı ama Selim fazlasıyla ağırbaşlı ve entelektüeldi; centilmenliği de o ölçüde değerli.
Ezan sona eriyordu. Biraz sonra gün ışımaya başlayacak tı. Yaralarını tımarlayıp temizlediğinden emin olarak giyindi.
Süpermarket poşetinden cebine birkaç bisküvi koydu. Yan sı içilmiş meyve suyundan birkaç yudum daha aldı. Kulağı m seslere vererek cemaatin dağılmasını beklemeye başladı.
Şimdi buradan çıkacak ve doğruca Sultanahmet'teki pansiyo na varacaktı. Kitron orada olmalıydı. Selim için bir teşekkür notu hazırlamayı düşündü. Ona olan minnettarlığını bildir meli ve borcunu bir gün mutlaka ödeyeceğini söylemeliydi.
Eline bir bloknot ile kalem alıp yazdı. Ve beğenmeyip yırttı.
Tekrar yazdı. Yırttı, tekrar:

"Saygıdeğer Selim Bey,""I-ıh, olmadı." "Değerli Beyefendi,"
"Çok resmi." "Değerli dost," "Olmadı. Şöyle sıcak bir hitap?"
"Sevgili Selim," "Böyle mi olmalı?"
O da ne? Kapıda sesler vardı. Kalem elinden düşüverdi.
Sonra dikkatle dinledi. A-ha; yine tanıdık kişiler. Alperen Se lim'e soruyordu:
316

"Sabah sabah beni neden çağırdın cancağızım?"
"Bilmiyorum, hele içeri girelim ... "
Zara geç kaldığını o anda anladı. Selim kendisine bir kaç ma fırsatı vermiş, kapının kilitli olmayacağını söylemişti ama işte o bunu anlayıp değerlendirememişti. Artık saklanmanın bir anlamı yoktu. Kendisine olan öfkesi yüzüne vurmuştu.
"Nasıl bu kadar aptal olabilirim?" Kapıyı açtı ve kelepçelen mek üzere ellerini uzatıp sitemle söylendi:
"Günaydın Alperen Bey, beni götürmen için çağırdı!"
Alperen bileklerine kelepçeyi geçirmişti. Ama şaşkınlığı had safhadaydı. Gayrihtiyari sordu:
"Size ne oldu böyle hanımefendi?"
"İstanbul'dayız!"
Alperen bu cümleden ne anlaması gerektiğini düşündü.
Bir suçlama iması hissetti. Oysa daha yirmi dört saat önce bu kadını Amerikalılara teslim etmişti. İyi ama CIA köşkünde işkence yapıldığına dair bugüne kadar bir istihbarat edin memişti. Tahmine çalışmanın vakit kaybı olacağını biliyordu.
"CIA'deyiz demeliydiniz ... Bizim çalışma yöntemimiz böyle değildir. Söyleyin, hangi alçak böyle bir şeyi size reva gördü?"
"Bundan size ne, siz suçluyu yeniden yakaladınız ya; yet miyor mu?"
Alperen bu cümleden sonra durakladı. Evet, bu kız mü zede tarihi bir eseri tahrip etmekle suçlanıyordu. Şimdi onu yeniden Vatan' a götürse önce MİT işe karışacak, ardından
CIA veya Mossad gelip kaç türlü anlaşma maddesi göstere rek yine elinden alıp gideceklerdi. Oysa şimdi kendi elindeydi ve onu tutuklamadığı müddetçe de elinde kalabilirdi. Nasıl ki kan kardeşi Selim ona güvenmiş, evinde saklamıştı, o da pekala kardeşinin yardım ve yataklık suçunu görmezden ge lebilirdi.
Zara'nın elindeki kelepçeyi çözdü:
"Kanunlarımız müzede tarihi eser tahrip edenleri tutuksuz yargılamaya da cevaz verir, hanımefendi; elbette iyi hal şar tıyla ... Seni kodese tıkmak yerine yanımda taşımayı yeğlerim."

"Bak sen!"
"İyi hal indirimi diyelim ... "
Zara acı acı gülümsedi. Selim'e baktı. Selim başını yere eğdi. Sonra da giydiklerinin kendisine yakıştığını işaret etti.
"Şimdi, hanımefendi, lütfen neler olduğunu anlatır mısın?"
"Bilmediğiniz neyi soruyorsunuz?"
"En yakından başlayalım, Christopher Adıyaman'dan dö ner dönmez öldürüldü; neden?"
"Christopher öldürüldü mü?"
"Selim, sen hiç televizyon izlemez misin cancağızım? Bü tün televizyonların gece yarısı haberleri Altunizade'den can lı yayındaydılar. İstanbul trafiği üç saat kilitlendi. Altı araç birbirine girdi. Ve ben bu cinayette hanımefendinin parmağı- nı görüyorum."
Zara'nın zihni, Alperen'in söylediklerinden ziyade işken celerle canını almayı istediği adamın öldürülmüş olmasıyla meşguldü. Alperen aynı soruyu tekrarladı:
"Evet, hanımefendi, Christopher neden öldü?"
"Ben olsam bunun yerine Chris Adıyaman'da ne arıyordu yahut ne buldu sorusunun cevabını arardım. Ayrıca, eğer Ch ris öldürüldüyse bunun nedenini ben mi bilmeliyim sizce?"
"Zanlılardan biri de sizsiniz!"
Selim dik dik Zara' ya baktı. Hayır, bunu yapmamış ol masını diledi. Ama bütün gece burada yalnız başınaydı ve kapı da kilitli değildi. İyi ama bu yara bere içindeyken de gidip birini öldürebilir miydi? Dün akşam, kapının ardın da gırtlağına kağıt açacağını nasıl bir çeviklikle dayadığını hatırladı. Üstelik o zaman yaraları daha sarılmamıştı bile.
"Neler yapabileceğini keşke bilmeseydim?" Eğer Christop her'ı öldürdüyse birinden yardım almış olmalıydı. Değilse onun Altunizade'de olacağını nasıl bilebilirdi? Birden ken dini fena halde kullanılmış hissetti. Akşam Christopher'ın
Adıyama n'dan kaçta döneceğini onun yanında konuşmuş lardı. "Aman Allah'ım!" Bütün iyi niyetlerinin kötü karşılık

bulduğunu düşünmeden edemedi. Zara için yaptıklarından pişmanlık duyması için sebepler çoğalıyordu. Onu masum zannetmekle ne büyük hata ettiğini düşündü. "Ben salağın tekiyim!" Bir zamanlar samimi dostlarından biri ajanların pek çoğunun yalnız, yetim, kimliksiz, sorunlu, ezik, kişilik siz, kimsesiz ve saplantılı tiplerden seçildiklerini söylemiş, sonra da onlarda amaca erişmek dışında duygular aranma masını, hele mürüvvet, kerem, alicenaplık gibi erdemlerin hiç beklenmemesi gerektiğini vurgulamıştı. Bu kız şablonun kaç maddesine uyuyordu böyle? Müsait bir zamanda tek tek saymaya ve bundan sonra onunla ilgili her kararında bunla rı göz önünde bulundurmaya ahdetti.
"Ölüm sebebi trafik kazası ise neden bana hesap soruyor sunuz?"
"Adam alnından vurulduktan sonra trafiği alt üst etmiş.
Şimdi söyle bakalım, bu adamı kim, neden öldürdü?"
"Ellerimi çözdün diye bunu sana söyleyeceğimi düşünü yorsun ha? Bak beyefendi, seninle ben o kadar da farklı değ liz. İkimiz de birbirimizin sistemindeki eksikleri aramak ve ondan yararlanmakla ömür geçiriyoruz. Sence, senin tarafın da sen, benim tarafımdaki ben kadar değerli misin? Eğer öyle isen neden cevabı kendin bulmuyorsun?"
Alperen inceden inceye aşağılandığını düşünerek sinirlen di ama belli etmedi:
"Benim bulduklarımı seninkiyle birleştirmeyi deneyelim, o halde?"
Zara, başını eğdi. Yerinde kımıldar gibi oldu. Sonra "Neden olmasın!" anlamında başını sallayıp kaldırdı. Sesinin tonu artık daha yumuşaktı:
"Chris CIA hesabına çalışırdı ama Mossad ile de iş tut tuğu olurdu. Zannederim Adıyaman seyahati yüzünden öldü rülmüş olmalı."
"Kitron mu öldürdü yani?"
"Asla, ikisi bir ekipti."

"Senin ekibin kim?"
"Ben yalnız çalışının; parayı kim verirse onun hesabına."
"Şimdi kim verdi?"
"Bunu bilmeme gerek yok. Banka hesabımdaki değişikliği görmem yeterli."
"Seni ele geçirmek isteyenlere bakıldığında çok kişiden para almış olmalısın!"
"Hem CIA, hem Mossad ile yollarımın kesiştiği olur. Para verecekse MİT ve Türk emniyeti için de çalışının!"
"Ne tür işler?"
"Tetikçilik, fahişelik, hırsızlık, casusluk, suikast ... Bana bunları mı söyletmek istiyorsun?"
O sırada Selim'e bakıp yüzü kızardı. Selim de başını eğdi.

"Peki neden?"
"Hakkımda bunca bilgi sahibi olmayı istediğine inanamı- yorum!"
"Neden istemeyeyim!"
"Bunu isteyenlerin hepsi şimdi mezarda da ondan!"
Alperen bu cümleyi hazmetmeye çalışırken Zara iki ha- reketle başına silahı dayamıştı. Alperen önce korktu, sonra başına dayalı silahın kendi belindeki beylik tabancası oldu
ğunu görünce rahatladı. Çünkü adeti gereği tabancasında boş şarjör taşırdı. Ama Zara'nın bu yara bere içindeki haliyle yaptığı hareket aklını başına getirmeye de yetti. Zara hiç te reddüt etmedi. Tam sekiz el:
"Click, click, click, click, click, click, click, click ... tık."
Selim'in gözleri fal taşı gibi açılmış, Zara'nın üzerine atıl mıştı. Zara onunla yere yuvarlandığında sağ kolunu belinin arkasında bükerek boylu boyunca yere yapıştırıp kulağına fısıldadı:
"Merak etme Selim Bey, silahın ağırlığından içinde mermi olmadığı belliydi! Aynca düşündüğün şeyi ben yapmadım!"
Selim yerinden kalkarken bağırdı:
"Yalan söylüyorsun!"

"Sana hiç yalan söylemedim Selim. Ama öyle düşünüyor san bundan sonra söyleyeyim!"
Alperen sapsan bir yüzle silahını beline yerleştirirken ye- niden sordu:
"Büyükdere'de cesedi bulunan Melissa kimdi?"
"Zavallı bir fırsatçı. Harput Ağa boynunu kesti."
"Neden peki?"
"Yüksek tarih bilinci; öyle demişti."
Alperen bunun ne anlama geldiğini sorsa da cevapsız kalacağını artık biliyordu. Kız doğru söylemişti; asıl bilme si gereken Adıyaman'da Christopher'ın neler bulduğuydu.
Nemrut Dağı hakkında kapsamlı bir araştırmaya ihtiya cı vardı. Bunu Urla'ya giderken uçakta yapacaktı. Zara'ya bakıp ne bulmuş olabileceğini sormak geldi içinden. Ama o sırada Zara yerinden kalktı. Öylece durup bekledi. Bilekle rini Alperen'e doğru uzatıp ip sarar gibi salladı. "Kelepçe?"
Sonraki bakışlarında kendisini durdurmak isteyip isteme diklerini soran bir anlam vardı.
"Ölmekten mi korkuyorsunuz?"
"İnancıma göre ölüm, kuyudan ovaya çıkmaktır. Hiçbir ölü öldüğüne hayıflanmaz, sadece azığının azlığına hayıflanır."

Zara bir müddet öylece kaldı. Duyduğu cümlenin ruhu nu kavramaya çalıştı. Karşısındaki insanların bedenlerini alt edebileceğini ama ruhlarını ele geçirmenin zor olacağını düşündü. Sonra vedalaşır gibi hafifçe eğildi ve mırıldanarak kapıdan çıktı:
"Allah'ı tüm kalbimizle, tüm gücümüzle ve tüm varlı
ğımızla seveceğiz. Bugün ve yann, evde ve uzakta, sabah lan ve akşamlan, Allah'ımızın kelimeleri bize hep doğru yolu gösterecek."
Selim şaşkındı. Alperen'in soru dolu bakışlarına cevap verdi:
"Tora'dan bir dua ... Amin deyip geçelim."
321

<<@324>>

XXVI
Yarım saat sonra
Wirginia, Langley, 2 Haziran, 21.30 istanbul, Turabya, 3 Haziran, 05.30
elefonun zili sanki asırlar öncesinden gelir gibiy di. Gözünü açmadan elini uzatıp tuşlardan birine
T dokundu. Duyduğu sesi az evvel gördüğü kabusun devamı diye değerlendirecekti ki omzunda bir ağrı hissetti.
Kabus, yaralı omzunun üzerine yatmaktan kaynaklanıyordu anlaşılan:
"Alo!"
"Sakın sabahın körü diye homurdanma! Bir görev, uykular böldürüyorsa, orada söz konusu olan vatanın kutsal menfa atleridir."
Süslü, gece yansına kadar uyanık kalıp işlerini toparlamayı adet edindiği halde Kevin'ı ofisine girer girmez aradı. Türki ye'de saatin 05.30 olduğunu bile bile. Galiba Kardinal Furlan'ın kendisini uyandırıp fırça atmasının hıncını ondan çıkarmayı istemişti. Sözlerine vatanın kutsal menfaatleri diyerek başla ması bu yüzdendi. Kevin onun sesini tanıyınca yataktan se vinçle fırladı. Çünkü amirine sormak istediği şeyler vardı. Ok meydanı Hastanesi'nden dönünce Harput Ağa'yı araştırmış,
323

ne Bilgi Operasyonları Merkezi'nde, hatta ne de CIA bünyesin de onun bir kaydına rastlayabilm işti. Önce onun üst düzey çok gizli yetkililerden biri olduğunu düşünmüş ama sonra köşkte ki ajanlara sorunca teşkilat için hoş olmayacak şeyler öğren mişti. Duyduğu en kötü cümle de, "Grup Kardeşlik üyesi oldu
ğu halde CIA personeli gibi davranan karanlık bir adamdır" olmuştu. Harput Ağa bu yetkiyi nasıl buluyor yahut CIA buna nasıl müsaade ediyordu, anlayamıyordu. Mutlaka teşkilatta onu koruyan biri vardı. Ve o kişi bunu elbette Grup Kardeşlik adına yapıyordu. Şimdi telefonun diğer ucunda yakaladığı Bil- gi Operasyonları Merkez Direktörü'ne bunu soracak, hatta ih bar edecekti. Böyle bir açığı yakaladığı için Langley'dekilerin güvenini kazanmayı ve teşkilattaki yerini sağlamlaştırmay ı da umuyordu elbette. Heyecanla sesini düzenledi ve telefonunu dinlemeye kapalı özel konuşma moduna aldı:
"Buyurun efendim, elbette vazife uykudan önce gelir. Bü tün benliğimle emrinizdeyim!"
Aman Allah'ım o ne öfkeydi öyle:
"Hala bana güzel haberler göndermedin Kevin Woodma ker. Yüce Baba Operasyonu'nu sana vermekle hata mı ettim acaba? Senin aradığını Philedelphia Kütüphanesi'nde sıra dan bir araştırmacı da bulabiliyorsa sana nasıl güvenebili- rim ki? Yahudiler İbrahim'in vahiylerini ele geçirmek üzerey ken senden ses soluk çıkmamasını nasıl yorumlamalıyım, ha
Woodmaker? Söz gelimi ben buradakinin icabına bakıp elin dekini alabiliyorsam sen aynı şeyi orada neden yapmıyor sun? Sen geciktikçe teşkilatın tedirgin olduğunu bilmelisin.
İlk vazifede başarısız olmak bir CIA ajanı için masa başında memuriyete adım atmak sayılır, öyle değil mi?"
"Öyle efendim, başarısız olmayacağıma size şeref sözü ve ririm."
"Söz verme, emek ver, beni süslendir! Arkeoloji Müzesi'n deki tablet bilgilerini bile ulaştırmadın bana. Bir kızı konuş turmak bu kadar zor mudur Woodmaker?"

"Ama efendim, Harput Ağa ... "
"Sözümü kesme çaylak ... Kızı konuşturabilseydin vatanı na hizmette kendini ispatlamış olacaktın. Bunun için sana bir şans daha veriyorum. Bu sefer bir kızı değil, bir üniversite asistanını takibe alacaksın. İhtiyaç duyduğun bilgilerin çoğu onun zihninde."
"Selim Hoca'yı mı kastediyorsunuz, efendim?"
"Evet, odur. Lakin unutma, bu sefer başarısızlık istemiyo rum. Harput Ağa sana

yol gösterecektir."
"Efendim, eğer Harput Ağa'yı bu seferlik dışarıda tutarsa nız ben Selim Hoca'nın üstesinden geleceğime söz veriyorum.
Yahudi kıza ait bütün başarısızlığım Harput Ağa yüzünden dir; yine işi berbat etmesinden korkarım."
"Böyle bir şey olmayacak acemi; zaten şu anda yoldadır, az sonra kapının zili çalacak. Unutma Yüce Baba Operasyo nu için Harput şerefsiziyle siz bir ekipsiniz! Yahudilerden ve
Türklerden evvel bana sonuç ulaştırırsan Harput'u sana ve rebilirim. İstanbul'a başka birini göndermek zorunda bırak ma beni!"
"Efendim, ben derim ki..."
Süslü telefonu kapattı. Kevin ne yapacağını şaşırmış va ziyetteydi. Küfretmek istiyor, onu bile yapamıyordu. Görevini başarması gerekiyordu. Ancak Harput Ağa ile çalışarak ba
şarması imkansızdı. Bu adam hem tehlikeli, hem ahmaktı.
Öfke kontrolü diye bir şeyden haberi yoktu. Kendi çıkarla rından başka bir düşünce taşımıyordu. Üstelik CIA adına de
ğil Grup Kardeşlik adına iş görüyor, akbabaların etlerini leş yiyicilere sunuyordu. "Leş yiyiciler!" diye mırıldandığı anda ne yapması gerektiğine de karar vermiş oldu. Etleri bu sefer ona yedirecekti. Dün kiraladığı 45 m2'lik stüdyo daire bunun için müsaitti. Soyunma dolabına gidip silahını beline taktı. Sahanlıktaki iki koltuktan birini yatağın arkasına çekip ye rine bir sandalye koydu. Sandalyeye oturup koltuğa ne kadar yakından kumanda edebileceğini ölçtü. Müzik setini kontrol-

den geçirdi. Kablolan, mikrofonu soket ve prizleri. Sonra da kapı zilinin çalmasını bekledi:
"Buyurun efendim, patronum geleceğinizi haber vermişti."
"O halde dediklerimi aynen yapman konusunda da tali matlannı iletmiştir, klinikte olduğu gibi..."
"Elbette efendim! Şöyle buyurun lütfen. Kusuruma bak ma n, pansiyonum fazla geniş ve konforlu değil ama şu kol yı tukta rahat edeceğinizi sanıyorum."
Kevin sandalyeye oturunca Harput Ağa'nın yüzüne baka bildi. Bir adam yirmi dört saatte bu kadar değişebilir miydi?
Bir papazla birlikte günübirlik Roma'ya gidip geldiğini bili yordu; Vatikan bir insanı böyle pratabilir miydi? Yüzü ve yı benzi solmuş, dudaklan neredeyse pörsümüş, bedeni sarsak laşıvermişti. Sesi bile neşesiz çıkıyordu:
"Müzik koltuğu ha? İlginç zevklerin varmış Woodmaker!"

"Öyledir, daha ilginçlerini de size gösterebilirim!"
"Nasıl yani?"
"İşte böyle!"
Kevin enjektörü ensesine çoktan batırmış, bayıltıcı ilacı vücuduna şınnga etmişti bile. Geçici baygınlık kendisi için yeterliydi. Harput Ağa o gün evine hiç gelmemiş olursa Süslü günün sonunda kendisine hiç kızmaz, böylece hem teşkilatı bir asalaktan kurtanr, hem de işini emir almadan başanrdı.
On beş dakika sonra Harput Ağa müzik koltuğuna elleri ve ayaklan sımsıkı bağlanmış vaziyette, kulaklannda kapalı akustik prensibinde imal edilmiş en yüksek frekans ve desi bel hassasiyete sahip 38 ohm empedanslı bir stüdyo referans kulaklığıyla uyandı. Başım koltuğa, at nalı iriliğinde meşin fanlan olan çelik bir kulaklığı da saçsız başına sabitleyiver- di. Zara' sedyeye bağladığı gibi.
yı
"Klinikte kararlan ve emirleri sen veriyordun, HarputAğa;
şimdi ben vereceğim. Uslu çocuk olursan Zara'nın başına ge lenlerden daha iyi durumda can verirsin!"

Harput Ağa kendine gelirken bu sesi kulaklıktan duymuş ama sabitlenmiş başı yüzünden Kevin'ın nerede olduğunu gö rememişti. Gözleriyle çevresini taradı. Hala müzik koltuğun daydı ve oda yan aydınlıktı. Sıkı sıkıya kapatılan perdelerin arkasından cılız bir ışık sızıyordu. "Dışarıda dolunay batıyor!" dedi Kevin ve Beethoven'in Moonlight sonatını çalmak üze re müzik setinin düğmesine bastı. Harput Ağa'mn bu sonatı tanıyıp tanımadığına aldırmadan ses düğmesini yavaş yavaş açıyordu. Birkaç dakika sonra piyanonun her bir tuş sesi me talik ve trajik birer tokmak gibi Harput Ağa'nın beynine çarp maya başlamıştı bile. Sonra müzik setinden ikinci bir dalgayı devreye ekledi. Artık ses sese karışıyor, piyano tonlarına siv risinek vızıltıları biniyordu. Harput Ağa Nemrut'un beynine giren sineği hatırladı. Küçük, topal bir sineğin vızıltısının beyninin içinden kulağına bir kıyamet uğultusu gibi geldi
ğini düşündü. Sonra üçüncü bir dalga. Ve beynini tırmalayan bir ses. Harput Ağa, kulağında gitgide yükselen ve çeşitlenen notaları duydukça Kevin'ın niyetinin kötü olduğunu düşünüp
ürktü. Duyduğu sesler dayanılır gibi değildi. Beyni zonklama ya başladı. Çırpınmak istedi lakin kımıldayamıyordu. Kula
ğındaki alette işkence çığlıkları ve bebek çığlıklarından savaş gümlemelerine, fırtına ve vahşi hayvan böğürtülerinden MR cihazı sinyallerine kadar her türlü ses birbirine karışıyor; mü zik, natürmort notalar eşliğinde bir alçalıp bir

yükseliyordu.
Başındaki zonklamayı kesmesi için birilerine ihtiyacı vardı ama çevresinde işkencecisinden başka kimse yoktu. Bağırmak istediğinde de ağzına kalın bir bant yapışıverdi.
Her saniye yükselerek daha dayanılmaz olan müzik bit mek bilmiyordu. Beethoven'ın ardından Brahms veya Bart holdy'nin senfonilerini dinlediğini, Ortadoğu'daki çatışma ların bombardımanına tutulduğunu, kah etleri koparılan bir bebeğin çığlıklarını, kah bir koyun leşini paylaşamayan akbabaların kavgalarını dinlediğini düşünüyordu ama her defasında beynindeki sinek vızıltısını diğerlerinden ayırt

edebiliyordu. O öyle bir vızıltıydı ki dinmesi için birilerinin başına tokmakla vurması lazımdı. Arada sırada kulağına Ke vin'ın talimatları geliyor ama yine kendisi görünmüyordu.
İlk yanın saatte onun hiçbir talimatını dikkate almadı. Ancak dakikalar ilerledikçe kafatasım adeta kurtçuklar kemirmeye, başını hareket ettirmek istedikçe kulakları kaşınmaya baş ladı. Sanki beyni eriyip kulak deliklerinden göz pınarlarına, burun deliklerinden ağzına kadar gelip oradan genzine ve yemek borusundan midesine akacaktı. Bütün sesleri bastı ran sinek vızıltısı zihnindeki katmanları lime lime parçalı yordu. Sümkürse beyin parçalarının önüne düşüvereceğini düşünmeye başladı. "Belki sinek de o parçayla birlikte dışan
çıkar!" Ve kabusunu hakikate dönüştürüp beyninde bir sinek olduğuna inanmaya başladı. Böyle düşünmesi için Kevin'ın, damarlarına navrotik ilaçlar şırınga ettiğini bilmiyordu. Bu yöntemi klinikte kendisinden öğrendiğini de.
Harput Ağa, kırk dakika sonra her soruyu tek tek cevaplan dırmaya başladı. Zara'nın başardığını başaramadığı için ken dine lanetler okuyor, kendi işkencelerinden daha verimli usul ler icat edildiğini anlıyordu; hem daha temiz, daha estetik. Bir müddet sonra kendisinin kim olduğunu, Grup Kardeşlik içinde hangi rütbede bulunduğunu, nereye yükselmek istediğini bir bir şakıdı. Kevin'ın sorulan bir insicamı takip etmişti:
"Grup Kardeşlik denen şu dünya mafyasının lideri kim?"
"Her yıl karar vericiler ayrı olur. Aaaah!.. Ha .. ıha ... ıh ...
Uzunca bir süredir ABD dışişleri bakanı etkiliydi."
"Bu yıl ana müzakere konusu neydi?"
"Dindir şunu lanet olası!"
"Önce cevaplar Harput Ağa, önce cevaplar! Cevaplar bitti
ğinde müzik susacak ... Onun için, sızlanmayı bırak da sonu ca hızlı varalım,

beynin parçalanmadan. Şimdi söyle; müza kerenin konusu?"
"Amerika'nın yeni başkanın seçim süreci; Avrupa için Or tadoğulu mülteciler sorunu! Ve elbette Ortadoğu'da israil'in

çıkarlarım gözeten polikitalar. Mezhep savaşları ve etnik ay rışmalar."
"Ortadoğu'daki kargaşadan sizin ka.nmz ne peki?"
"Algılan yönet-meeeeeaaahhl.. Alcak herif bunu ödetece-
ğim sana! .. "
"İnsanları yönetmek mi demiştik?"
"Ve insanları kontrol edebilmek .. . "
"Nasıl yani?"
"Dünyada İslamofobi yükseltilmese ve eski Mezopotam ya'da bu kargaşa çıkarılmasa Washington'daki başkan bu başkan mı olurdu sence?"
"Önceki başkanı da dünyaya siz hediye ettiniz o vakit?"
"Ne zannediyordun ya?"
"Dünyanın geleceğine el koyan küresel bir çete olmalısı nız, ha?"
"Iğğhhhhl. Aaaaa! ... Dünya sermayesinin .... uff, uf ... %65'i zaten bizim elimizde. Dünyanın en etkili yüz insanı bir araya geldiğinde neleri başarabilir, bir hayal eti"
"Kimin adına neyi başarmaktan bahsediyoruz?"
"Dev tröstler adına dünyayı yönetmekten. Grup Kardeşlik'i sen yalnızca zenginler kulübü say. Onun üstünde Üçlü Ko misyon, onun da üstünde Dış İlişkiler Konseyi vardır."
"Kimin Dış İlişkiler Konseyi!"
"Cahil hödük, elbette CIA'in"
"Senin CIA ile bağın ne?"
"Ne olmasını istersem ol Süslü orada olduğu sürece ... "
Kevin yerinden fırlayıp sendeledi. Harput Ağa'nın Süslü hakkında konuştuğu şey hayret dolu bakışlarının başlangıcı oldu. Sonraki birkaç dakikada da patronunun gerçek yüzünü,
Roma'daki Kardinal Furlan'ın ne istediğini, Hz. İbrahim'in akidesini ele geçirme yarışındaki gizli emelleri, bunun için acımasızlığın yüksek dozunu -bunu Zara'nın işkenceyle öl dürülüşünden biliyordu-, bir avuç elitin kendi çıkarları adı na dünyayı nasıl kana buladıklarını bütün çıplaklığıyla öğ-

renmişti. Harput Ağa'nın kulaklığına giden sesin desibelini iki derece daha yükseltirken kararını verdi:
"İhrahim'in sımnı ben ele geçirmeli ve bu alçaklara asla vermemeliyim! İnsanlığın iyiliği için, Ortadoğu'da akan ka nın durması için ve CIA'de çalışan insanların dürüst oldu
ğunu göstermek için ... İyi ama bunun için Selim Hoca'nın peşinde değil

yanında olmak gerekebilir. Ne yapacağım peki!"
Kevin ne yapacağını düşünerek geçen dakikalar içinde
Harput Ağa'nın kulağına giden klasik besteleri üç defa değiş tirdi. Dördüncüde Shostakovich'in Caz Orkestrası için beste lediği 2 numaralı suitinin sert final ezgileri eşliğinde beyni patlamış ve iri cüssesi müzik sandalyesine yığılıp kalmıştı.
Bir gün arayla aynı hastanenin morguna ceset bırakmanın tehlikesini düşünerek bu sefer onu Kemerburgaz yolundaki
şehir çöplüğüne atmayı kurdu. Ne de olsa nesiller boyu yerli si olduğu şehirde kalmayı isterdi. Hem parçalanmış beyni de
çöplük sineklerine lezzetli bir yem olurdu.
330

XXVII
"Nemrut emir verdi, tabuta benzeyen bir köşk yaptırdı. Bir kapısı
üstüne açılırdı, bir kapısı altına ... Böyle yaptırdı. Sonra bu tahtın dört köşesine dört uzun direk diktirdi. Dört tane de kerkes {vah
şi akbaba) dedikleri kuşu tutup getirdiler: Yedi gün aç bıraktılar:
Sonra köşkün dört direklerine parça parça et bağladılar: O ker kes kuşlarını da gözlerini bağlayarak getirip o direklerin dibine bir bir bağladılar: Her şey hazır olduktan sonra Nemrut üç ok ile bir yay aldı. Vezirlerinden biriyle o köşke bindi. Etleri kerkesle re gösterdikleri zaman aç hayvancıklar kanat açıp ete ulaşmak istiyorlardı. Böylece rüzgar gibi havaya yükseldiler: Halk onların ardından bakıp kaldı. Nemrut havada vezirine şöyle dedi: 'Yuka rı kapağı aç, yukarı bak, ne görünüyor?' Vezir açıp baktı. 'Gök!
Yine evvelki gibi' dedi. Nemrut bu sefer 'Aşağı kapıyı aç, bak, na görünüyor?' dedi. Vezir aşağı kapıyı açıp baktığı zaman gördü ki yer bir değirmen taşı misali kalmış, haber verdi. Nemrut 'Daha gidelim' dedi. Böyle böyle üç kez sordu, vezir cevap verdi. Dör düncüde vezir, 'Yer artık bir duman olmuş!' dediğinde Nemrut;
'Gayri cenk yerine geldik' deyip yayı eline alıp oku yayın kirişine geçirip çekti.
Cümle mahlukuna muradını veren, gaybları bilen
Allah, Cebrail'e şu emri verdi: 'Tez denizden bir balık al, Nem rut'un okuna karşı tut.· Cebrail denizden kalkan balığını aldı,
Nemrut'un okuna karşı tuttu. Ok gelip balığa değdikten sonra tekrar gelip balığın kanıyla Nemrut'un önüne düştü. Nemrut se-
331

vindi, şöyle dedi: 'Gök tanrısını öldürdüm!' Sonra vezirine dönüp

şöyle dedi: 'Etleri direklerin aşağısına bağla, kerkesler etlerden yukarıda kalsın. Vezir öyle yaptı; kerkesler de etlere hırslarından aşağı inmeye başladılar. Balık ağlayıp inleyip şöyle niyaz etti: :41- lah 'ım ben ne günah işledim ki beni düşmanının okuna karşı em rettin?' Yüce Hak şöyle buyurdu: 'Ey balık sana ve senin neslin olan ne kadar balık varsa cümlenize bıçakla can vermeyi haram ettim; ta kıyamete kadar. .....
{Delail-i Hayrat Şerhi, Kara Davut, İstanbul, 2015, s. 863-864)
332

Bir saat sonra istanbul, Sultanabmet, 3 Haziran, 06.30 abahın köründe kimseye görünmeden kendi evine ses sizce girmek zorunda kalma tedirginliğinin sevince
S dönüvereceğini bilemezdi. Tahmin ettiği gibi Kitron kendi yatağındaydı işte. Yanına uzanıvermek geldi içinden; ta
çocukluklarındaki gibi. Demek onu bu kadar çok özlemişti.
İnsanın bir cana hasret, bir tanıdığa hasret, bir yakına, dos ta, akrabaya hasret yaşamasının ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Kitron Japonya'ya kaçarcasına gitmişti.
Aradan geçen iki yıl boyunca hiç aramamış, sormamış, ken disi aradığı zaman da hep karşılıksız bırakmıştı. Zara, onsuz kalamayacağım, dünyada yakın, dost ve aile anlamında her
şeyinin o olduğunu çoktan anlamıştı. Kendisi için güneşten
çörek otuna kadar her şeyin adı Kitron'du, bundan hiç şüphe si kalmadı. Dostluk ve kardeşlikleri hiç bozulmasa ne olurdu sanki? "Aramızda bunca özleme, bunca hasrete, bunca ihmale ve uzaklığa gerek var mıydı, ah Kitronr
Her şey Paris'in en lüks otellerinden birinde, önemli bir göreve gideceği akşam olmuştu. Hazırlanmış, makyajını yap mış, dekoltesi fazla cesur bir kıyafet giyinmiş, otel lobisinde
Yahudi karşıtı Alman bir parlamenter ile buluşacaktı. Kitron odasına gelip onun güzelliğini uzun uzun seyret tikten son-
333

ra yaklaşıp sarılmış ve "Gitme," demişti, "benimle kal!" Ade tiydi, böyle zamanlarda gelip sarılır ve görevini başarması için onu teşvik eder, bal tuzağının ihtiyacı olan morali verir, bir erkekle beraber olmayı yalnızca bir iş olarak düşünmesi ni tembihlerdi ama bu sefer tıpkı sözleri gibi sarılışında da bir başkalık vardı. Elleri sırtından beline, oradan da aşağıya doğru inmeye başladığında Zara şaşırmış ve daha da ileri gi dince Beyt Alfa Sinagogu'nda Z.E-M kamasıyla göğsüne attığı çiziğin üzerine parmağını bastırıp "Biz kardeşiz!" diye bağırarak göğsünden ittirmişti. Her şeyin sonu ... Buluştuğu parlamenter iki hafta sonra Alman gazetelerinin "Seks Oda sında Gizli Anlaşma" manşetleri eşliğinde hükümete istifa sını verirken Kitron'un da Tokyo uçağında hüzünle gururu harmanlamakta olduğunu sonradan öğrenmişti. İlk kez bir göreve yalnız gitmenin hüznü ve böylece kendisinden alacağı intikamın gururu ... Gerçekten bir intikam olmuştu. Kendisin den kaçmış ve iki yıl boyunca hiç haber ulaştırmamıştı. Oysa ona ekmek kadar, su kadar muhtaçtı. Kaçışın bedeli araların da hasret ve hicran olarak yaşandı. Şimdi kendi yatağında ona sarılmak, şefkatli kollarını yeniden boynunda hissetmek, nefesini yeniden duymak bunun için değerliydi. 15 Temmuz
Şehitler Köprüsü'nde bir aracın camından işaret diliyle şif reler gönderirken bile ona bakmaktan kendisini alamamıştı.
O gün "Evime git!" deyişi acaba onu, tıpkı çocukluklarında olduğu gibi yine yatağında bulma arzusunun bir dışa vuru mu muydu? Peki şimdi usulca girip yanına sokuluvermek, ko kusunu soluklanmak eski günleri geri getirecek miydi? Bel ki de bu sefer o kendisini ittirirdi. Düşündüğünü yapmadı.
Öylece bekledi. Baktı, düşündü, yeniden bekledi. Yapamadı.
Geri döndü ve zihnindekilerden sıyrılıp giysisini değiştirmek
üzere soyunma dolabına yaklaştı. Bu sefer Selim'i hatırladı.
Üzerindeki giysileri onun aldığını düşündü. Çıkarmadan ev vel aynada kendine son defa baktı. Selim aldıklarını yakıştır mıştı. "Zevkli adammış!"

Giyinirken aklına tabancası geldi. Sakladığı döşeme tah tasını yokladı. 1-ıh!.. Yerinde yoktu. "Kitron! Tıpkı benim gibi düşündün yine değil mi?" Sonra da tuvalete geçip tabancası nı klozet kapağının altında eliyle koymuş gibi buldu. "Ben de senin gibi düşünebiliyorum, şüphesizi" Gülümseyip tabanca yı beline soktu. Sonra Kitron'a kahvaltı hazırlamak için oca
ğa çay koydu.
Kitron, kızarmış ekmek kokusuyla uyandığında Zara'yı başına tabanca dayamış vaziyette buldu.

"İstanbul'a bayılıyorum. Her sabah şakağıma dayalı bir tabanca ile uyanmak çok romantik oluyor!"
"Kalk o halde tembel bebek; kahvaltı hazır! Veeee ... Seni
çok özledim!"
Zara tabancayı masaya bırakıp Kitron'un doğrulması için elinden tuttuğu sırada Kitron bedenindeki yaraları fark edip sordu:
"Seni dün akşam bekliyordum. Heeyy!.. Boynundakiler de ne böyle? Kim yaptı bunu sana?"
"Harput Ağa. Ama şimdi boşver bunu. Sarıl bana."
"Bunu sana yapana cehennemi dar edeceğim, alçak herif!"
"Sanı bana Kitron, boşver, onu ben hallederim!"
"Öldür beni diye diye ağladığını göreceğim alçağın."
"Kitroooon! Benim, Zara ... "
"Ne zaman oldu bunlar?"
"Önceki gece. Köprüde seni gördükten hemen sonra!"
Zara, Kitron'un yanından uzaklaştı. Kalbinde bin bir şüp- he ve çelişkiyle ... Eski Kitron'a ne olmuştu? Kardeşi, ağabeyi, anası, babası olan Kitron neredeydi? Niye sarılmamıştı? İs tanbul' a kendisiyle yine bir ekip olmak için değil, emredilmiş bir görev için geldiğini bu kadar mı belli etmek zorundaydı? Refleksleri Harput Ağa'yı öldürmeyi isteyecek kadar kendini ele veriyor ama duyguları ondan uzaklaşması adına her çare ye başvuruyordu. Paris'te yaşanan o geceye yeniden lanetler okudu.

"İyi ama senin yanında Chris yok muydu?"
Sesi artık resmiyet kokuyordu:
"MİT'ten çıkar çıkmaz beni yalnız bıraktı. Meğer iki ayn penceresi varmış soysuzun."
"?"
"Nemrut'un göğe çıkarken kullandığı kabin gibi?"
"?"
"Yok bir şeyi"
"Nedir bu, bir sınav mı? Nemrut'un kabiniyle ne demek istiyorsun?"
Zara onun bu şaşkınlığından acaba eski dostluğa bir kapı aralayabilir miyim diye düşündü ve gülümseyip şaka yaptı
ğını anlatacak bir sevecenlik gösterdi:
"Chris'in kendisine iki pencere edindiğini anlatmak is tiyorum. Birini açtığında CIA, diğerini açtığında Mossad'ı gördüğünü de. Bunu anlar anlamaz onu geberteceğini ise hiç ummamıştım."

"Kimi gebertmişim, kimi?"
"Ne demek kimi Kitron, Chris'i elbette!"
"Chris öldü mü?"
"Kitroooonl.. Sen bana hiç yalan söylemezdin!"
"Yine söylemiyorum kızım! Chris ne zaman öldü?"
"Şaka yapıyorsun herhalde! Ölüm şekli senin imzana ben ziyordu? Tek kurşun, alnından, trafikte ... "
"Asla Zara, asla! Onu cehenneme gönderen ben değilim.
Öldürmek istedim ama yapmadım. Çünkü ölmesi değil yaşa masa işime geldi. Şifreleri çözmekte bir hayli mesafe de kat etmiştik."
"O halde kim yaptı?"
"Mossad veya CIA olabilir mi? İkisinden biri diğer pence- reyi öğrendiyse ... "
"Ama Mossad ile bağlantısı yoktu onun, sen öyle derdini"
"Demek ki varmış!.. Hı?"
Odada bir an sessizlik oldu. Zara aralarında hiçbir şey de
ğişmemiş gibi davranmaya yeniden niyet etti. Belki de Kitron

yumuşar, kendini affeder, kardeş olduklarının farkına van verirdi. Gelirken aldığı poğaçaları paketinden çıkarıp tabak lara paylaştırdı. Çay eşliğinde peynir ve zeytin ile kahvaltı yaparken havadan sudan konuştular. Bir müddet sonra söz hatıralara uzandı ve geçmiş günlerden de bahsettiler. Ne var ki her ikisinin de sustuğu o an gelip çattı. Artık Paris'teki o akşamı düşünüyorlardı.
Kitron sessizliği bozmak istiyor ama bunu yapamıyordu.
Zara'nın yüzüne bakınca özlediğini hissetmesi özür dileme sorumluluğu yerine reddedilmişliğin hıncını arttırdı. Nefis denilen canavarın her zamanki taşkınlığı işte ... Duygulan eskilerde dolaşıyordu. Paris'ten ayrılırken bir daha ne Zara adını anmak, ne de yüzünü görmek isteyeceğine dair ken dine söz vermişti. Yine de Tokyo'daki iki yılın her gününde onu hatırlamış, hasretini kinle besleyip özlemiyle kıvrandığı her gecenin sonunda ona reva göreceği cezayı yeniden kur gulamıştı. O kadar emek verdiği, bebekliğinden itibaren her beladan koruduğu Zara, Zelotlar adına herkesle yatıyor ama kendisi ona sarılmak istediğinde geri ittiriyordu. Kardeş ol madıklarını ilk günden itibaren biliyordu üstelik. Otuz yıllık hayatı boyunca Paris'teki o gece kadar aşağılandığı bir anı hiç hissetmemişti. Göğsündeki Zelot çiziğini işaret ederek kendisine bir çöp muamelesi yapmıştı. Hayır, buna tahammül edilemezdi. Yüce Efendi'den sonra en değer verdiği ve canını emanet ettiği bir insandan böyle muamele görmek ... Bunu hak etmemişti; hiç ...
Zara suskunluğun devam etmesi durumunda meş'um ge ceyi konuşmak zorunda

kalacaklarını hissederek bir teklifte bulundu:
"Bir zamanlar bir dostun, 'Hatırlanmaması gereken anıla n kayıtlardan silmelisin!' tavsiyesinde bulunduğu sana söy lemiş miydim, Kitron?"
Kitron, ilk görevinde başarısız olup Yüce Efendi'den azar işittiği günün akşamında Zara'yı bu cümleyle teselliye çalış-

tığını çok iyi hatırlıyordu. Yüzüne baktı, o günkü kadar çare siz görünüyordu. Belli ki bedenindeki yaralar ve gördüğü iş kence dolayısıyla kalbi de hasara uğramıştı. Bu kızın şefkate ihtiyacı vardı. Bu sefer kendine kızdı. Duygularının hızla de
ğişmesine de ... Hayır, kinini kaybetmemeliydi. "Şifreleri ele geçirdikten sonra icabına bakmalıyım!" Şimdilik ona yardım etmekte bir beis yoktu. Hatta her şeyin eskisi gibi devam et tiğini sanması yararlı bile olabilirdi. Eğer dediği gibi Chris topher öldüyse, Yüce Efendi'ye sunacağı bilgileri onsuz elde etmesi zor olurdu.
O anda Zara da aynı şekilde düşünüyordu: Kitron değiş mişti ve artık onunla yol yürünemezdi. Ne var ki görevi ta mamlamak için şimdilik ona ihtiyacı vardı. Öğrendiği bilgi leri onunla paylaşmadığı sürece ortak hareket etmenin ne zararı olabilirdi ki? Kitron'un o sırada kendi kendine "Bilgile ri paylaşma konusunda ketum olmalısın!" telkininde bulun duğunu da tahmin ederek ... Her ikisi de rol yapmaya o anda başladılar.
Kitron, Zara'nın kendisindekileri saklamayı ve karşısında kinin zihnindekileri paylaşmayı çok iyi becerdiğini düşünüp korktu. "Uyanık olmalıyım!" Bir yol bulmalı ve ömür defterini dürdüğünde kendisindeki bilgilerin tamamını elde etmiş ola rak Kudüs'e dönmeliydi. Yüce Efendi de böyle emretmişti ve Zelotlar arasında yükselmek için buna ihtiyacı vardı. Bunu başarmak için gerekirse bütün ömrünce rol yapabilir, olmadı
ğı bir kişilikle yaşayabilirdi. Hedefe ulaşmak çok önemliydi.
Bunun için çeşitli kimliklerle yaşayabilir, binbir ruh çeşitle mesi yapabilirdi. Acı acı gülümsedi: "Sahi Kitron sen kimsin?"
O sırada Zara da geçmişi düşünüyor ve içten içe "Sahi Zara sen kimsin?" diye soruyordu. Sahip olduğu erdemleri, değerle ri ve kimliğini zedelememek adına bir iç hesaplaşma geçirdi
ğinin farkında değildi. Çocukluk ve ergenlik yıllarında Kitron tarafından kuşatılıp korumaya alındığını hatırladı; kendisi bir yavru kaplumbağa, Kitron yavruyu saran kabuk ... Kaplumba-

ğa hep aynı kabuk içinde ve kabuğuyla birlikte büyümüştü. Ve şimdi kendini bulma, kabuktan sıyrılma vaktiydi. Artık Kit ron'dan vareste tek bir kişi olacaktı. Bir kaplumbağa kabuksuz ne yapardı?!.. Yaşananların sının burada bitiyordu. "Belki de başlıyor." Geleceğini tek başına inşa edecekti. Bir kaplumbağa kabuğundan çıktıktan sonra asla bir başka kabuk edinemiyor du. Kararını verdi, kabuksuz yaşayacaktı. Bu uğurda kefenini kendi ören Penelope olmak zorunda kalsa bile.

Kitron, bir zelotun Yüce Efendi'den başkasına bilgi aktar mayacağını düşündü. Zara'yı çözmek için Yüce Efendi'nin yöntemini uygulamaktan başka çaresi kalmadığını fark etti.

Başarılara karşılık, bilgi... Zelotlar Yüce Efendi'ye rapor ve rir, karşılığında bilgi alırlardı. Zara bilgisini Yüce Efendi ye rine kendisinden almaya başlarsa dili çözülürdü. Sonuçta onu ölüme göndereceğine göre bundan kendisine bir zarar da gelmezdi. O güne kadar çocukluğuna dair birkaç uydur ma kırıntı ile avutulduğunu fark etmiş olmalıydı. İçinde silah sesleri ve çığlıklar olan hatıralar uydurursa, yanına da Filis tinliler tarafından öldürülen anne veya baba hikayesi katarsa değil Zara'yı, hemen her zelot fedaisini inandırabilirdi. Yüce Efendi de fazlasını yapıyor değildi zaten. üstelik Zara bilgi alma serüveninin henüz başında sayılırdı. Anne veya baba sıyla alakalı her bilgi karşılığında sonsuz fedakarlık yapma ya hazırdı. Yüce Efendi'nin Zara'yı odasına getirdiği gün "Bak

Kitron, aslanım!" diyerek söze başlayıp "Sana bir güvercin getirdim!" diye anlattıklarını düşündü. Kendisini dikkatle dinlemesini tembih etmiş ve fistanı kanlanmış bebeğin kim olduğunu bütün teferruatıyla anlattıktan sonra bir daha aynı konunun açılmaması gerektiğini söylemiş, hatta yasakla mıştı. Sesi kulaklarındaydı; "Bu yasağı günü geldiğinde yine ben kaldıracağım ve 'Zara' adını verdiğim şu bebeğe kim ol duğunu bir ödül olarak sunacağım." Kitron, Yüce Efendi'nin bahsettiği ödülü sunma bahanesiyle Zara'nın sahip olduğu bilgileri satın alabileceğini düşündü. O gün Yüce Efendi'nin

anlattıklarının da birer uydurma olmadığı ne malumdu? Ken disi de pekala bilgiler uydurabilirdi. Sevindi. "Ben de uydura bilirim!" Ama sevinci fazla sürmedi. Çünkü yalan uydurmak da bir maharet isterdi. Bir kez yalan söylendi mi arkasından tekrar tekrar söylenmek zorunda kalınabilirdi. İlk yalanın doğruluğunu ispat elbette sonraki yalanların da maharetle söylenmesini gerektirirdi. Yüce Efendi yıllardır böyle yaptığı ve zelot sayısınca uydurulmuş yalan hayatları bilgisayarın da birer biyografiye dönüştürdüğü için hikayeler

anlatmada
çok başarılıydı ama ya kendisi! En küçük bir açığın Zara gibi zeki bir kız tarafından anında yakalanması kaçınılmazdı.
"Yok yok, üçüncü yalanımda paçayı kaptınnm!" Ama bir yol daha vardı. Zara'ya gerçeği anlatmak. "Bu durumda asla ya lan söylemek zorunda kalmam." İyi fikirdi, böylece cümleleri arasında tutarsızlıklar oluşmaz, Zara da İbrahim hakkında
öğrendikleri veya bulduklarını her defasında daha büyük bir iştahla getirip sunardı. Operasyonun sonunda ondan kurtu lacak olduktan sonra, aradığı gerçeklerden bazılarını öğren mesinin kime ne zaran olabilirdi ki? Bilakis mutlu ölürdü.
Karşısında alnını kırıştırarak zeytin çiğneyen Zara'ya baktı.
Bir zamanlar her şeyi olan şu kız, kendisinin bütün bu hayat tan çıkış bileti olacaktı. Onun için çok emek harcamış, alın teri dökmüş, hayatını tüketmişti, şimdi karşılığını alma za manıydı. Karar verdi. Öğrendiği zaman Yüce Efendi'ye koşup hesap sormasını gerektirmeyen her gerçeği ona dosdoğru an- latacaktı. Yalan katmadan ve şüphe uyandırmadan ... Sırayla ve azar azar ...
"Tek istisna, ailesinin Filistinli olduğunu asla bilmemeli!" Karar verdi, bunu, ensesine kurşunları boşaltma dan hemen önce söyleyecekti.
"Elbette Zara, sevgili kardeşim, bazı anılan kayıtlardan silmek gerekir. Paris'te seninle hiç bulunmadık, değil mi?"
Zara duyduğu cümleden mutlu olmuştu. O sırada Kit ron'un elinin göğsündeki kardeşlik çiziğine dokunduğunun farkına varmadı. Kalktı, teşekkür için Kitron'un boynuna sa-

nlmak üzere kollarını uzattı. Birden kapının çok hafifçe tık latıldığını işittiler.
"Sabahın yedisinde, kimseye yerini söylemediğim bir pan siyona kim gelir Kitron?"
"Bilen biri elbette! Ama kim?"
Zara tabancasına uzanıp parmaklarının ucuna basarak kapıya ilerledi. Kitron eline sofradaki bıçaklardan birini alıp kapının arkasında hazır bekliyordu. Zara sesini değiştirerek sordu:
"Kim o?"
"Bay Kitron'a bir paket!"
"Kitron ile Zara yer değiştirdiler. Kapının dışarıyı kontrol merceği yoktu. Kitron zinciri usulca araladı ve dışarıya ses lendi:
"Kimsiniz?"
"Benim Bay Kitron, Kevin Woodmaker. Christopher'ın ar kadaşı!"

Zara çığlık atmamak için kendini zor tuttu: "Kevin mı? Al
çak seniii!" Kitron'a fısıldadı: "Hemen al içeri!"
"Ellerini başının üzerine koyarsan kapıyı açacağım."
Kevin elleri başının üzerinde içeriye girdiğinde Zara kapı yı usulca kapatıp tabancasının kabzasıyla başına vurdu. Ke vin sendeleyip birkaç adım atarak yere kapaklandı. Arkasına döndüğünde hortlak görmüştü.
"Hayır, hayır, hayır ... Sen öldün!"
"Sana ölümü şimdi göstereceğim aşşağılık serseri!"
Kitron, her ikisini masanın iki ayn ucundaki sandalyelere oturtup kımıldamayı yasaklayana kadar boğuşmalar, küfür ler, sille ve tokatlar birbirini kovaladı. Sabahın köründe bü tün pansiyon sakinlerini uyandıran gürültü sona erdiğinde bağırmadan konuşmayı başarabildiler. Kevin açık bir teklifte bulunuyordu:
"Müslümanlara karşı Hıristiyan ve Musevi dayanışması?"

Sonraki çeyrek saatte de bunun iyi ve kötü yanlan üze rinde tartışıp karara vardılar ve izlenmesi gereken stratejiyi,
MİT ve Türk emniyetinden evvel şifreleri çözme mecburiye tini, rakiplerinin atacakları adımlan öğrenip onlardan evvel hedefe ulaşma arzusunu, Selim denen hocanın bilgi ve zeka sını kontrol edebilmek için telefonunun dinlemeye alınması gibi konulan tartıştılar. Tabii Christopher'ı kimin öldürdü ğünü de; elbette birbirlerini suçlayarak. Sonunda Kitron,Adı yaman'daki araştırmalarından bahsetti ve İbrahim'in yolu nu izleyerek hedefe ulaşmayı önerdi. Kevin kendisinin de bu fikirde olduğunu ve CIA imkanlarıyla Mısır, Filistin, Harran gibi bölgelerdeki araştırmaları kolaylaştıracağı sözünü ver di. Zara, her zamanki gibi konuşmak yerine dinlemeyi tercih ediyor, bu arada Kevin'ı nerede, ne zaman öldüreceğinin he saplarını yapıyordu. Onun teklifini samimi bulmamış gibiy di. Rakip saydıkları ekibin hamlelerini kestirebiliyor, her iki tarafta hedefe giden şifre ve bilgileri en kolay elde edebi lecek kişinin yine kendisi olduğunu düşünüyordu. Kevin'ın bahsettiği kolaylaştırmanın her üç bölgede de terör örgüt leri eliyle olacağını tahmin edebiliyordu. "Başka çıkar yol da yok ki!" Selim ve ekibinin Urfa yolunda olduklarını şimdilik dillendirmemeyi tercih etti. CIA ile Zelot anlaşmasının uzun sürmeyeceğini düşündü. Buna karşın Kevin'a sorulacak bazı hesaplar vardı. Ama önce bazı cevaplar istiyordu. Masanın ucundan kalktı, Kevin'ın omzunda dikelip tam on beş dakika hiç durmadan sorular sordu:
"Kim için çalışıyorsun?"
"CIA neden bu işin içinde?"
"Amerika'nın çıkan ne?"

"Ortadoğu'daki terör örgütleri hakkında ne düşünüyor- sun?"
"İstanbul'da kimlerden yardım alacaksın?"
"Nerede barınıyorsun?"
"Sümerler hakkında ne biliyorsun?"
342

"tbrahim'i seviyor musun?"
"Bulacağımız bilgileri kime servis edeceksin?"
"Chris'i öldürmekle neyi amaçladın?"
Kevin'ın hiçbir soruya doğru cevap vermeyeceğini Zara elbette biliyordu. Yine de Christopher'ı öldürmediğini söy lerken samimi olduğuna inandı. Kevin da onu, işin sonunda
Harput Ağa' kendisine teslim edeceğine inandırdı: "O gün yı geldiğinde cesedini attığım çöplüğün adresini veririm!"
Çıkar hesabına dayalı ittifakın üç üyesi, daha Mısır'a git mek üzere internette uçak bileti ararken birbirleriyle hesap laşmanın nasıl olması gerektiğini düşünmeye başlamışlardı bile. Dost maskesi takmış üç düşman ve çapraz planlar ...
343

<<@346>>

XXVIII
"Nemrut İbrahim 'i cezalandırmak için huzuruna çağırttığında ona, ·sen benim bu dünyanın yaratıcısı ve yöneticisi olduğumu bilmiyor musun, neden benim put/arımı kırdın?' diye sordu. Hz.
'
İbrahim ona Eğer sen bu dünyanın yaratıcısı ve yöneticisi isen bana şu anda kalbimden geçen şeyi ve gelecekte neler yapaca
ğımı söyle!' dedi. Böyle bir isteğe karşı şaşıran ve çaresiz kalan
Nemrut'a Hz. İbrahim, 'Sen bir babadan meydana gelen bir ço cuksun ve onun gibi fanisin; sen babanı ölümden kurtaramadığın gibi kendin de ölümden kurtulamayacaksın.· diye söyledi. Nemrut ona 'Ateşe tap!' deyince o, neden ateşi söndüren suya değil de ateşe tapayım?' dedi. Nemrut bunun üzerine, 'Öyleyse suya tap!' dedi. O da 'Neden suyu içinde tutan bulutlara değil de suya tapa yım?' dedi. Nemrut buna karşılık; 'Madem öyle diyorsun, bulutla ra tap!' deyince İbrahim, 'Neden bulutları sağa sola sürükleyen rüzgara değil de bulutlara tapayım?' dedi. Bu defa Nemrut, 'Öyle olsun, rüzgara tap!' diye cevap verdi. İbrahim, 'Ama insan evinin duvarlarının arkasına gidince ondan korunabilir!' deyince Nem rut, 'Öyleyse bana tap!' dedi ve o tapmayınca başa dönüp tapmayı reddettiği ateşe atılmasını emretti."
!Kaufman Kopler, Abraham J. E. V. /, Londan 1901, p. 81)
345

iki saat sonra
Urfa, 3 Haziran, 08.30
çaktan inip VIP zırhlı siyah minibüsle Urfa istikame tine yöneldiklerinde hala Christopher'ın kim tarafın
U dan ve neden öldürüldüğünü tartışıyorlardı. Vuslat bu işte MİT parmağının imkansızlığını, Alperen Mossad'ın
CIA'e karşı bir güç gösterisinde bulunduğunu, Masaaki Ch ristopher'ın çift taraflı çalışıyor oluşundan yola çıkarak aynı teoriyi tersinden okuyup CIA'in Mossad'a gücünü gösterdi
ğini savunuyordu. Selim hepsinden farklı olarak istihbarat
örgütlerinin haricinde bir yeraltı hesaplaşmasından söz edi yor, Vatikan yahut Hahambaşılığın görevlendirdiği tetikçile rin işe karışmış olabileceğini dillendiriyordu. Christopher'ın
ölüm şekli nasıl olursa olsun, sebebi Hz. İbrahim'in vahiy leriydi, bunda hepsi

ittifak etmişlerdi. Bu da yürüyecekle ri yolda çok daha dikkatli olmaları gerektiğini anlatmaya yetiyordu. Hz. İbrahim'e ait bir sırdan söz edileli henüz üç gün olmuştu ama çevreye cesetler saçılıyor, faili meçhuller insanların gözüne sokuluyordu. İyi ki Hz. İbrahim yalnızca semavi dinlerce itibar görüyordu, yoksa Hintli pajuriler, Bu dist bhikkular, sihler, şamanlar ve daha nice din adanılan işin içine gireceklerdi. Hz. İbrahim banş yanlısıydı ama bı raktıkları savaş çıkarmak üzereydi. Üstelik bu savaş her kime
346

zafer getirecekse çok pahalı olacağı belliydi. Dünyanın ünlü istihbarat servisleri İstanbul cephesinde küresel bir çatış maya tutuşmuşlardı. Siperler İstanbul'daydı ama ateş hattı
Tokyo'dan Vatikan'a, Kudüs'ten Pentagon'a kadar menzil art tırmıştı.
Siyah minibüs, tarihi kentin merkezinde, Hotel el-Ru ha'nın önünde durdu. Hayranlık uyandıran bir bina ... Bura yı zevk-i selim sahibi biri yaptırmış olmalıydı; yörenin süt rengi kesme taşıyla otantik konsepte uygun inşa olunmuştu.
Mağaradan dönüştürülmüş restoranında ciğer şiş eşliğinde yerel Urfa kahvaltısı yaparken Selim Masaaki'ye şehri anla tıyordu:
"Urfa ... Meşhur çarşıları, tarihi evleri, dini mekanları ve mırra içilen Gümrük Hanı'yla cazibeli bir müze şehirdir azizim. Bereketli Harran Ovası'nın bütün ihtişamıyla taşı yıcısı. Peygamberler şehri. Kadim halklar Urfa'yı bu isim le anarken, yalnızca Hz. İbrahim'in Nemrut'tan kaçıp ateşe atılışını değil, Lut peygamberin davarlarını otlattığı ovay la amcasının mancınıktan ateşe düşüşünü izlediği tepeyi,
Yakup aleyhisselamın dayısı Laban'ı ziyarete gelip kızla rı Lea ve güzel Rahel'le evlenerek on yıl kalmasına vesile olan kuyuyu da hatırlamaktadırlar. Hatta bazıları Yusuf'un ağabeyleri tarafından atıldığı kuyunun bu olduğuna ve üzerinde duran bilezik taşının uzun asırlar boyunca şehrin merkezinde bulunan İbrahim manastırında saklandığına inanırlar. Hz. Yusuf ve Yakup'la ilgili hüzünlü türküler ya karak sıra gecelerinde bu kuyudan sık sık söz ederler. Şehrin yerlileri Hz. Musa'nın Mısır'dan kaçıp yıllar yılı Şuayb peygamberin davarlarını otlattığı yerin hemen şuracıktaki
Sogmatar olduğunu söylerler. Keza bir zamanlar bölgenin en zenginiyken Allah'ın sabır imtihanına tuttuğu Eyüp pey gamberin hastalıklarla boğuştuğu mağara da Urfa sınırla rında kalır. Urla'nın gayrimüslim halkı ise Hz. İsa'nın da bu
şehri kutsadığını düşünür."
347

Selim, anlattıklarının akademik bilgileriyle çelişen yanla rını gördükçe bu şehirdeki halk kültürünün baskın zenginli
ğini düşünmüş, Urfa insanının mistik bir ruha sahip olduğu sonucuna varmıştı. Kahvaltı sonrasında Balıklıgöl'e yürü yüşe çıktıklarında anlattıkları bunu pekiştirir gibiydi. İşte
şurası Anzilha, şurası gül bahçesi, şurası bebek İbrahim'in bırakıldığı mağara, şurası eski Roma şehri Edessa, şurası
Urfa Kalesi, yukarıda Hz. İbrahim'in ateşe atıldığı mekan ve yükselen iki sütun.
"Bence araştırmaya tam da oradan başlamalıyız, o sütun lardan sevgili kocacığım!"
Vuslat'ın teklifi hepsini kendine getirmeye ve roman tik turist modundan çıkarıp işe koyulma vaktinin geldiği ni hatırlatmaya yetti. Evet, tepedeki sütunları incelemekle işe başlamak uygun olabilirdi. Yorucu bir tırmanıştan son ra merdivenlerin son basamağını aşıp sütunların dibinden
şehre yeniden baktılar. Tarihi şehrin güzelliği ve estetik mekanları bir yanda, modern Urla'nın onunla çelişen heyu la silueti diğer yanda. Rahatsız edici bir görüntü. "En iyisi yalnızca tarihi mekanları görmek!" Selim bu düşünceyle Ma- saaki'ye döndü:
"Masaaki-san, Urfalılar şu anda ayaklarını bastığın yer den Hz. İbrahim'in ateşe atıldığını düşünür. Şu iki sütunun arasına kurulan bir mancınık vasıtasıyla."
"Nereye atılmış?"
"İşte şu aşağıdaki An zilha'ya. Yani Ayn-ı Zeli ha'ya, senin anlayacağın şekliyle Zeliha Pına- rı'na. Efsaneye göre orada Nemrut'un hazırlattığı ateşler

dağ gibiymiş ve İbrahim, içine düşünce korlar bir gül, odun lar da balık oluvermiş."
"Gül bahçesi ve ortasında balıkların yüzdüğü bir havuz, güzel metafor!"
"Havuz değil Masaaki-san, tabii bir gölet! Ve alevlerin ha raretini serinleten bir pınar."
"Buradan atılınca İbrahim ta oraya mı düşmüş?"
"İnanmadınız mı Vuslat Hanım. Bence şu yüksek sütun lara bugün bile bir mancınık kurulsa, atılan nesne tam da
Balıklıgöl'e düşer."
"Bu sütunların, !brahim'in ateşe atılması için yapıldığını iddia etmeyeceksiniz ya?"
"Elbette hayır. Gördüğünüz korint başlıklar bile bu sütun ların daha sonraki dönemlere ait olduğunu gösteriyor. Ama halk böyle inanır ve sütunları Nemrut'un yaptırdığını söyler."
"Gerçekte kim yaptırmış?"
"Bakın şurada kitabesi var. Süryanice yazıyor ve şöyle di yor: 'Ben, Bar Şamas'ın oğlu, Komutan Aftuha. Bu sütunu ve
üzerindeki heykeli Kral Manu'nun kızı, eşim ve hanımefen dim ve velinimetim Kraliçe Şalmet için yaptırdım'. Bu kadar."
"Kimdir bu Aftuha?"
"Onu bilemiyoruz, lakin Kral Manu'nun MÔ. 240 yılından itibaren iki yıl hüküm sürdüğü kitaplarda yazılı. Bu tarih bizi, Nemrut Dağı'nda Kral Antiochos için saray misali bir abide yapan Sin-Ammar'dan 250 yıl kadar geriye götürüyor."
"Demek ki o dönemlerde Urfa'da Hz. İbrahim'le ilgili hika yeler henüz canlı biçimde anlatılıyordu."
"Ben daha da ileri giderek milattan önceki zamanlarda Ur fa'da Hanif akidesine inanan tek tanrıcı insanların yaşadığı nı düşünüyorum. Belki Aftuha bile."
"O halde anıt dikmek için burayı tesadüfen seçmemiş ol malı."
"Aynen böyle düşünüyorum Vuslat Yenge! Çünkü kitabe sinde kendisi için 'Bar Şamas' ifadesini kullanıyor; 'Güneşin

Oğlu'. Bugün Arapça'da 'şems' olarak yaşayan bu Şamas ke limesi ta Sümer dilinde yine aynı anlama geliyordu ve Hz.
İbrahim'in bir yaratıcı arayışındaki yıldızlardan ve aydan sonra gördüğü güneşi ifade ediyordu. Sümer tannlan İştar,
Sin ve Şamas'ı hatırlayın; yani Jüpiter, Ay ve Güneş ... "

"Nasıl yani, Aftuha'nın babasının adı mı Şems, yoksa ken dine böyle bir unvan mı vermiş?"
"Doğru soru kardeş! Bence bu bir unvan. O yüzden burada güneşten sonra ayı görmeyi de bekliyorum."
"Sin, öyle mi?"
"Ay tanrısı Sin, evet."
"İyi ama Selim-san, bu anıt Sin-Ammar'ın abidesinden sonra yapılmadı mı?"
"Haklı bir soru dostum, lakin Hanif akidesi devam ediyor sa Aftuha, Sin-Ammar'dan haberdar olmalıdır. Dinde bir mü ceddit veya ermiş gibi. Hani sizde ne denir; Hıristiyanlann azizlerine?"
"Biz güneşin kendisine inanırız, oğullarına değil!"
"?"
"Her neyse, biz güneşi ve ayı aramaya devam edelim can- cağızım!"
"Nerede peki?"
"Göbeklitepe'de olamaz."
"Harran'da?"
"Mutlaka!"
"Sogmatar'da!"
"Bakmamız lazım!"
Siyah minibüs şehirden ayrıldığında CD'de, güzel bir ses
"Ağlar Yakup ağlar Yusuf'um deyü" ilahisini söylüyor, sazen deler de koro halinde alttan alta bir dengbej terennümü dö
şüyorlardı. Sogmatar yoluna saptıklannda Harran ovasının göz alabildiğine uzanan yeşilliği gözlerini kamaştırdı. Mezo potamya'da eskiden beri süregelen hayatı ve savaşları konuş tular. Akan kanın sürekliliğine ve emniyetsiz ortamın anlan

zırhlı bir araçla seyahate mecbur edişine hayıflandılar. Bu bölgede olup bitenler, Türkiye sınırındaki terör, bir zamanlar
Irak bağlantılı Körfez savaşları, gülle seslerinin duyulduğu
Suriye ve ötesi... Hepsi aslında bu toprakların zenginliğiyle alakalıydı.
Buralarda yerin üstü ziyadesiyle bereketli, altı ise fazlasıyla zengindi. Ortadoğu adının kan ile anılması için ye terli sebepler ...
"Ne de olsa Bereketli Hilal'in tam göbeği..."
"Mamafih her zaman aynı bereketin devam etmediğini Hz.
İbrahim hakkındaki bir kıssadan anlıyoruz. Rivayete göre Hz.
İbrahim Harran'dayken bir kıtlık baş göstermiş. İbrahim ar kadaşından biraz yiyecek tedariki için Musul'a gitmiş. Gel gelelim arkadaşı ihtiyacını

gideremememiş. Eli boş geri dö nüyormuş. En büyük korkusu ve üzüntüsü ailesine mahcup olmak ... Kumluk bir araziden geçerken götürdüğü çuvalları kum ile doldurup yola öyle devam etmiş. Eve geldiğinde vakit haylice geç imiş. Çuvalları duvara dayayıp odasına çekilmiş.
Sabah ailesi çuvalları açınca hepsinde un bulmuşlar ve taze ekmek pişirmişler. İbrahim ekmek kokusuna uyandığında unu nereden bulduklarını sormuş. Onlar da getirdiği çuvallardan aldıklarını dillendirmek için 'Musullu dostunun unlarından!' cevabını vermişler. İbrahim olup bitenin farkına varınca şü kür secdesine kapanıp 'O çuvallar, dostum Allah'tandır!' bu yurmuş. Allah bu hadise üzerine onu Halil, yani Dost olarak anmış. Şimdi Halilullah olarak çocuklara isim olur."
"Anlattıklarına inanmıyorsun ya cancağızım; bir masala benziyor, çocuklar için."
"Urfalılarda buna benzer sayısız hikaye vardır.
Bir tane daha anlatayım mı?"
"E .. Anlat haydi, Sogmatar' a, yol uzun ... "
Selim anlattı:
"Güya bir melek insan suretinde yeryüzüne inmiş. Yu muşak ve hüzünlü bir ses ile Allah'ın adını söylüyormuş.
Hz. İbrahim onu duyunca, 'Ey kişi bu adı bir kere de benim

için söylesene!' diye ricada bulunmuş. Bunun üzerine me lek 'Beda va olmaz!' cevabını vermiş. İbrahim, 'Bütün malım senin olsun, haydi söyle!' demiş. Melek öncekinden daha hazin bir ses ile Allah'ın adını anmış. Bu sefer Hz. İbra him bundan çok hoşlanmış ve 'Bir kere daha Allah adını zikredersen çocuklarım senin olsun!' deyince melek, 'Ey
İbrahim, sana müjdeler olsun! Senin ne malına ne çocuk larına ihtiyacım var, maksadım Allah'ı ne kadar sevdiğini imtihan idi. Anladım ki Allah seni boşuna Halil edinmemiş; sen O'nun için mallarından ve evlatlarından vazgeçiyorsun çünkü!' demiş."
"Hikaye işte!.." Halka göre ...
VIP minibüsün klimaları altında bile terleten bir sıcak vardı. Vuslat sıcağı kastederek "Buranın insanları bu tür hikayelerle geceleri gündüz ediyor, gündüzleri de uyuyor ol malılar !" çıkarımında bulununca cevap kocasından geldi:
"Bu akşam terasa serilmiş döşeklerde yıldızlan seyreder ken göreceğiz bunu!"
"Fonda da 'Yıldızlı semalardaki haşmet ne güzel şey' şar kısı, değil mi kardeş? Tabii yıldızların güzelliğini izlemek du rurken uyuyabilirseniz!"

"Yıldızların güzelliği yüzünden Babil'de uzay araştırma lan fevkalade ileri seviyeler kat etmiştir, biliyor muydunuz?
Alperen-san?"
"Haklısın dostum, Hz. İbrahim'in mağaradan çıkınca yıl dızlara bakıp en parlağını göstererek 'Tanrım bu olmalı!' de mesini başka türlü izah edemezdik zaten."
"Ben o konuda sana katılmıyorum Selim. Çocuk İbrahim'in mağaradan çıkar çıkmaz yıldızlara bakıp 'Bu benim Rabbim!' dediğini zannetmiyorum. Dün okuduğum bir kitaba göre bu söz kavmi ile tutuştuğu münazara esnasında söylenmiş. Eğer tannyı aradığı için yıldızlara ve özellikle içlerinden en parlak olan birine, mesela Satürn'e bakıp 'Tannın budur! deseydi',

onu bulup belirledikten sonra ayı aramazdı. Hele ayı bulduk tan sonra güneşi neden arasın? O kitap, En'am suresinde Hz.
İbrahim'in 'Eğer Rabbim bana yol göstenneseydi ben mu hakkak sapıtanlardan olurdum' dediği ayeti izah ederken bu sözleri, İbrahim'in tann arayışı esnasında değil, bilakis kalbi iman ve muhabbetle doluyken diğerlerinin inançlarının batıllığını ispat için söylediğini yazıyor. Böylece Hz. İbrahim putlara ibadetin yanlışlığını tıpkı yıldızlara ibadetin de yan lışlığı gibi anlatmış ve 'Diyelim ki şu yıldız benim rabbim dir .. .' şeklinde bir varsayım üzerinden yürümüştür. Allah Ta ala'nın risaletle gönderdiği bir zatın böyle bir söz sarf etmesi bence de caiz gibi görünmüyor. Oysa Allah İbrahim'e yakin verdi, yani onun marifetten uzak olması mümkün değildir.
Aksine o daha ilk adımda, mağarada iken Rabbini biliyordu.
Hem de kesin gerçeklik bilgisiyle."
"Belki de haklısın kardeş; elbette sözün hakikatinden dinin gerçek alimleri haberdardır; biz yalnızca onlardan aktarabi liriz. Ama şu katlan da var ki bu hadise yıldızların fevkalade yakın görülebildiği şu topraklarda ve gök cisimlerine tapılan bir zamanda geçmişti. Muhtemelen kavmi onu yıldızlara tap- maya çağırmış, Hz. İbrahim de cevaben 'Yani sizin sözünüze göre bu benim rabbimdir, öyle mi?' demişti. Bu durumda yıl dız battığında, değişebilen bir şeyin rab olamayacağı kendili
ğinden ispat olunacak, İbrahim'i zorlayanlar da iddialarında haksız çıkacaklardı. Kaldı ki Hz. İbrahim burada yıldızlara tapan babasını ve kavmini uyarmak için bir çıkanın önermiş ve "Varsayalım ki bu benim Rabbimdir ... " deyip sözüne de vam etmiş de olabilir."
"Yeter sağdıç oğlan, yeter! İşi vaaza dökme. Şimdi şu ara dığımız şeye odaklanalım biraz!.."

"Hayrola yenge, Vedat Bayrak'ın hayaleti buraya da mı geldi?"
"Bizi bilen bilir, bilmeyen de kendisi gibi bilir!"

"Hani yani, 'İnsan dostunun huyunu alırmış' denir ya ... "
"Masaaki-san, tıka kulaklarını cancağızım!"
Şamata, iğneleme ve şakalar arasında Sogmatar'a vardık larında fevkalade bir manzarayla karşılaştılar. Yedi küçük tepe ve Üzerlerinde yedi mabet kalıntısı. Vaktiyle her biri gökyüzündeki bir yıldızı temsil eden Babil tanrıları adına kurulmuş yedi mabet. Hayret verici kısmı oydu ki, her biri, göklerdeki aslan takımyıldızının dizilimlerine göre yedi tepe ye yerleştirilmişti; birbirinden görülebilen yedi tepecik. Ma saaki, Nemrut'taki Aslan horoskopunun üzerindeki dizilimi hatırladı. Vaktiyle görüp dikkatle incelemişti. Hatırlıyordu, buradakiyle aynıydı. Yıldızlara inanan, yıldızlarla yaşayan insanların göklere bakınca izledikleri bir dizilimi, yeryüzün de bir izdüşümü gibi aynı şekilde tepecikler halinde görünce her birerinin üzerine tanrılar adına birer mabet kondurması nı çok anlamlı bulup mırıldandı:
"Nemrut Dağı'ndan ne kadar uzaktayız?"
"Neden sordun?"
"Burada gördüklerim oradaki aslanın üzerinde gördüğüm dizilimin aynısı da ondan. Belki aynı kişilerin eseridir diye ... "
"Aynı kişilerin eseri değilse bile gökyüzüne bakınca aynı
şeyleri gören kişilerin eseri olduğundan emin olabilirsin.
Çünkü Nemrut hemen şuracıkta, pek yakın ... Dağdan birisi bağırsa hurda duyarız!"
"Hah, ha ... Mübalağa! Sen ne müthiş bir sanatsın!"
"Haklısınız, belki mübalağada aşırıya gittim ama bura daki uygulamanın Sin Ammar'dan çok önceki zamanlara ait olduğunu mübalağasız söyleyebilirim, muhtemelen Hz. İbra him zamanında."
"Peki Hz. İbrahim zamanında insanların mabetleri var mıydı?"
"O çağın pagan mabetleri bir tür kutsal gözlemeviydi, tan rı saydıkları yıldızlara daha yakın hissedecekleri mekanlar.
Toplu ayinler için de zigguratlar."

Selim tepelere yeniden baktı. İhtişama hayran kalmıştı.
Uzayıp giden gecelerde bu tepelerden gökyüzünü izlemek çok heyecan verici olmalıydı. Bir gün gelip burada sabahlamayı kafasına koydu. Uzun uzun tefek.küre imkan sunar ve belki eski insanları daha iyi anlamasına yardım ederdi. Bir zaman lar bu tepelerin yamaçlarında yer alan kadim şehri hayal etti. Yerel halkın koyun ağılı olarak kullandığı antik yerleşimlerin iç duvarlarına çizilmiş rölyeflere bakarak oldukça zevk sahi bi ve başarılı olduklarını düşündü.

"Demek o kadar da ilkel değillerdi!" Birden başka ülkelerdeki taşlara yontulmuş pa gan tanrı rölyefleri ve binlerce yıl öncesinin teknolojisine göre sanat eseri sayılabilecek kaya mağaraların duvarlarını, sütunlarını, pandantiflerini düşündü. Buradaki resimler ise hala duvarların üzerinde tanrı ihtişamını taklit edercesine öylece bekliyordu, boyalarındaki canlılıkla ve hiç ziyaretçi siz." Başka bir ülkede olsa akın akın turist çekecek, yığın yı
ğın hikayesi anlatılacak bir kültürel zenginlik.
Bu hayıflanmalar içinde yedi mabedin merkezinde bu lunan tepeye ilk tırmanan Selim oldu. Evet, işte aradıkları
şey tam da oradaydı; Babillile rin kutsal kabul ettikleri Şamas.
Bir kral kibriyle sırtını kayalara yaslamış, hala eski ülkesine ba kıyordu.
Çığlıklar atarak birbir lerini kutladılar. Koşarak yanına vardıklarında ise sevince sevinç eklendi, "Sin!" Hemen birkaç adım ötesindeki kayanın içinden başını Şamas'a çevirmiş, insan
çehresini andıran bir dolunay.
Adeta eski tanrılık günlerin gör kemini sürdürmeye çalışmakta.
Alperen, gördüğü kabartma ların bir yandan fotoğraflarını Şamas Rölyefi (Sogmatar, Harran)

çekiyor, diğer yandan çevreyi inceliyordu. Ve birkaç adım
ötede Süryanice yazıtları buldu. Kurban kesme sunaklarının, yani mezbahların arasında. Yazıları okumaya çalışırken mı rıldanıyordu:
"İlu, ilum"
"Sümerce'de bu kelime 'tanrı' demek Selim-san. Romalıla rın 'Mar Aleha' dedikleri gibi."
"Doğru diyorsun dostum. 'ilu veya ilum' tanrı demektir. İşte şurada yazan 'Bab-ilum' 'tanrının kapısı' anlamına gelir."
"Babil gibi, ha?"
"Tebrikler kardeş, Babil, zaten 'Tanrı nın kapısı' demek. Şurada yazan 'ilu sa ilanu" kelimeleri ise Sümerde 'tanrıların tanrısı' anlamını taşıyor."
"Allah mı?"
"Hayır hayır, Sümerlere göre Sin. Onların ardılları olan
Akatlar ise Allah yerine 'Sar ilanu' yani 'tanrıların kralı' ifa desini kullandılar; bizim bildiğimiz adıyla güneş, yani Şa mas ... Bunu, bizdeki 'ilahu'l-ilah' ifadesinin karşılığı gibi düşün; hani 'tanrıların tanrısı'. Daha sonra da bunun adı Marduk olacaktır. İlu sa ilanu Marduk."
"Olimpos 'tanrılar tanrısı Zeus'u buradan mı çaldı yani?"
"Böyle de denilebilir Masaaki-san!"

"Şu Süryanice yazılarda ne var peki?"
"Çözebildiğim kadarıyla şu yedi tepeye kurulan mabetle rin en ihtişamlısı olan Sin mabedinde, yani buracıkta bir an laşma imzalandığı, bu anlaşmaya Harran'daki Sin ile Şa mas'ın şahit tutulduğu anlatılıyor. Babil Kralı Nabunaid döneminde olmuş bunlar. Bizim Nur-Adud'dan çok önce."
Selim arkadaşlarına baktı. Harran bölgesinde Sin-Am mar'ın ayak izleri sayılabilecek yazılarla, işaretlerle o ka dar meşguldüler ki gözlerinin önünde duran kurban kesme

yerlerinin birer sunak olarak Hz.
İbrahim zamanından itibaren kul lanıldığını hiç düşünmüyorlardı.
Oysa buralara mezbah deniyordu ve halk davarlarını burada ke- ,._,, 11.)lt-'. serek Sin mabedine sunuyor ve K
Mezbah (zemin) kanlarının akıtıldığı yerde, kanlar kuruyasıya kadar dua ediyorlardı. Bunun için mezbahların
çoğu birbiriyle kesişen büyüklü küçüklü çemberler şeklin de yontuluyordu. Büyükte kesilen kurbanın kanı küçüğünde biriksin diye. Yedi mabetten en yüksektekinin, yani göğe en yakın tepenin bir tablayı andıran sırtında bu sunaklardan sıra sıra yontulmuş pek çok örnek vardı. Çağına göre olduk ça hijyenik kurban kesim yerleri; tozdan topraktan arınmış.
Pagan döneme ait bu mezbahların her birerinde Hz. İbra him'den sonra onun sünnetine uyan müminleri de kurban lar kesmiş olmalıydılar. Bir farkla ki bunların kurbanları
Allah'a atlanıyordu, Şamas'a değil...
Çevrede görecek her şeyin görüldüğünden emin oldukları sırada Vuslat'ın "Gerisi için neden Urfa Müzesi'ne gitmiyo ruz?" teklifine hepsi birden saatlerine bakarak karşılık verdi ler. Evet, hızlı hareket ederlerse yetişebilirlerdi. Selim yolda telefonuyla çektiği fotoğraflara bakarak Şamas'ın resmini in celiyordu. Sanatçı güzel yontmuştu. Çehresi ve gözleri açıkça görülüyordu. Sonra Sin'e baktı. Profilden poz vermiş gibiydi.
"Acaba bunun bir anlamı var mıdır?" Şamas'ın ebced toplamı kadar düz, Sin'in ebced toplamı kadar sağa ... Zara'nın kop yaladığı tabletteki işaretler yönünde ... "Belki de rakamların gösterdiği kadar adım ... Yüce Baba'nın sunacağı zenginliğe giden yolun haritası gibi."
Dönüş yolunda Vuslat müze ziyaretini akıl etmenin guru ruyla hep yüksek perdeden konuştu ve diğerleri onu sabırla dinledi. Selim'in aklında ise Zara vardı. Şimdi neredeydi, ne yapıyordu, başı yine belada mıydı yahut kimin canını yakı-

yordu? Onu anlaması veya kişiliğini çözmesi imkansız gibi görünüyordu. Yaralannın hızla iyileşmesine seviniyor, belayı adeta üzerine çeken tavırlanna ise üzülüyordu. Kimdi, nere de eğitilmişti, gerçekte kimin için çalışıyor, hayatını nasıl ve dünyanın hangi şehrinde yaşıyordu? "Muamma!"
Kırk dakika sonra Türkiye'nin en modern ve güzel müze sinden içeri gireceklerini hiç birisi tahmin etmemişti. Urfa
Müzesi büyüleyiciydi. Alperen kimliğini gösterip müze mü dürüyle birkaç cümle konuştuktan sonra dost oluverdiler.
Genç müdür iyi niyetli ve başanlı bir yöneticiydi ve onlara müzeyi hızlıca dolaştınp Göbeklitepe'nin bire bir replikasını heyecanla anlattı. Sonra da Kültepe ve Mari tabletlerinin bu lunduğu bölüme götürüp yalnız bıraktı:
"Babil'e ait her ne anyorsanız, memur bey, burada olmalı!"
Nekropol idolleri insana bir tarihin içine girdiği hissini veriyordu. Babil'den kalma silindirik mühürler, küçük kil tab letler üzerinde sapasağlam bekleyen tılsım ve ilaç reçetele ri, ünlü Gılgameş destanının yalnızca bir el boyundaki zarif tableti sıra sıra onlan karşılıyordu. Vitrinlerin çevresinde de insan boyunda steller yer alıyor, kimisi boğanın üzerine, kimisi aslanın üzerine basmış vaziyette tann rolünü sürdü rüyorlardı. Mezopotamya'da tannlar güçlü bir hayvanın üze rinde daha güçlü olduklanna inanıyorlardı çünkü. Tarihin efsunlu şahitleri olan eserler arasında ilerlerken Masaaki ile Vuslat aynı anda çığlık attılar. Gördükleri stel sanki üç gündür konuştuklan bütün konulan semboller diliyle anlatı yordu. Stelde yazılan cümlelerden önemlileri tercüme edile rek ziyaretçiler için etiket haline getirilmişti. "Ben, tek oğul, hiç kimsesi olmayan Nabunaid'im ki, krallık benimle değildi ama Sin beni krallığa çağırdı ve gece yarısı bana rüyamda
şöyle dedi: 'Harran kentindeki Sin tapınağı Ehulhul'u çabuk inşa et. Bütün ülkeleri senin eline teslim edeceğim." Alperen
Selim'e sordu:
"Bu Ehulhul, el-Halil olmasın cancağızım."

"Ses benzerliği bunu ispat için yetmez kardeş, araştırma ister! Onun yerine biz şu ikinci steli araştırsak daha iyi ola cak!"
Gösterdiği stel Nabunaid'inkine göre daha iyi korun muştu ve İştar, Sin yahut Şamas figürleri daha belirgin du ruyordu. Babil'den kalma insan boyundaki bu ikinci stel, bölgenin yüzyıllar geçtikçe mermerleşen volkanik taşından yontulmuş mihrabiyeli bir anıt biçimindeydi. Masaaki ve
Selim hemen yanında durup fotoğraf çektirdiler. Masaaki hatıra olsun diye, Selim ise steldeki hey- kelin baktığı yönü unut- mamak için. Heykel sol
)
J istikamette, göz hizasın da duran İştar, Sin ve Şa
l mas'ın dairesel sembol lerine bakıyordu. Belki de Nabunaid'in ebced karşılığı olan rakamın toplamı miktarınca sol istika mete adımlar sayılacaktı.
"İyi ama nere de?" Sonra İştar'ın şualarına baktı. "Yedi adet?" Oysa Babil hep sekiz şualı İştarlar
çizmişti. "Tanrıça İanna zaman geçtikçe
şans getirme gücünü kaybetmiş olmalı."
Ama üç figürün sıralaması Hz. İbrahim'in tanrı arayış metaforundaki sıralamayla aynı idi. Önce yıldız, sonra ay, sonra gü neş ... Tanrıların gölgesinde hüküm yürüten bir Babil kralı, sol elinde kraliyet mızrağını tutarken sağ eliyle tanrıları işaret ediyordu.
"Tablette yazılanları hiç bu sıralamaya göre okumadık" dedi Alperen.
Haklısın kardeş, belki Sin-Ammar'ın Nemrut Dağı'ndaki
Aslan horoskopunu da bu gözle incelememiz gerekebilir. Ak
şam bilgisayarda çalışalım."
359

Selim, müzede gördüklerinden sonra İbrahim'in hazine sine ulaşmak için daha çok şey okuması gerektiğini anladı.
Özellikle de Nemrut Dağı ve içerdiği sırlar hakkında. İstan bul'daki tabletin tahrip edilmesinden sonra olanlar onu, Nem rut ve tarihi hakkında daha pek çok şey bilmeye zorluyordu.
Zihninde Güneş, Ay ve Yıldız kelimelerinin ebced hesabıyla rakam karşılıkları vardı ve Sin, Şamas yahut !arına olarak
30, 20 ve 15'lik çarpımları işaret ediyordu. Aklına alakasız bir soru takıldı Babilliler İanna'ya neden İştar demişlerdi ki?
Sonraki torunları ise Şamas'ı uMarduk" zannedeceklerdi.
Urfa Müzesi'nden çıkınca hemen sağ yanlarında kalan iki sütuna yeniden baktılar. Urfalıların bu iki sütun arası na mancınık kurup Hz. İbrahim'i ateşe

attıran hayalleri bir yana şu Aftuha da başlıbaşına inceleme konusuydu. Madem ki "Güneşin oğlu"ydu ...
Hotel El-Ruha'nın sükunetli odalarına çekilip perdeleri aralayarak Balıklıgöl'ün mistik atmosferini vecd içinde sey reden İbrahim yolcularından hiçbiri diğerlerinin de o anda aynı şeyi yaptığını bilmiyordu: Bu mekanda insanı büyüleyen bir cazibe vardı, bir peygamber ruhaniyeti... Hz. İbrahim'in izinde anılar ...
360

XXIX
"Filistin'deki şiddetli kıtlık yüzünden Avram geçici bir süre için
Mısıra gitti. Mısır'a yaklaştıklarında karısı Saraya 'Güzel bir kadın olduğunu biliyorum· dedi, 'olur ki Mısırlılar seni görüp 'Bu onun karısı' diyerek beni öldürür; seni sağ bırakırlar. Lütfen ·onun kız kardeşiyim· de ki senin hatırın için bana iyi davransınlar; canıma dokunmasınlar.·
Avram Mısır'a girince Mısırlılar karısının çok güzel olduğunu fark ettiler. Kadını gören firavunun adamları, güzelliğini firavuna öv düler. Kadın saraya alındı. Onun hatırı için firavun Avram ·a iyi dav randı. Avram davar; sığır; erkek ve dişi eşek, erkek ve kadın köle, deve sahibi oldu.
Rab, Avram 'ın karısı Saray yüzünden firavunla ev halkının başı na korkunç felaketler getirdi. Firavun Avram 'ı çağırtarak 'Nedir bana bu yaptığın?' dedi, 'Neden Saray·ın karın olduğunu söyle medin? Niçin ·saray kız kardeşimdir' diyerek onunla evlenmeme izin verdin? Al karını git!' Firavun adamlarına Avram için buyruk verdi; böylece Avram 'la karısını sahip olduğu her şeyle birlikte gönderdiler."
{Tevrat, "Yaratılış, .. 12 / 10-20).
361

Dört saat sonra
Kahire, Gize, 3 Haziran, 11.30 (TS1: 12.30)
çaktan indiklerinde ilk hissettikleri şey, yüzleri ni yalayıp geçen sıcak hava dalgası oldu. Nil'in asil
U ve aheste akan sulan bile bu çöl sıcağının etkisini kırmakta başarısız kalıyordu. Dünyanın yedi harikasından
Keops Piramidi ve diğerleri, Kefren yahut Mikerinos'un ihti
şamlı yapılarına uzanan Firavunlar vadisine ve sfenkse giden
Gize yolunda rehberlik göreviyle yanlarında bulunan ABD elçilik katibesine - elbette kısa süreliğine Mısır'a gelmiş tu ristler olarak- yalnızca çevre ve tarihi hakkında sorular soru yorlardı. Katibe, arada sırada taksi şoförüyle Arapça

konuşup ondan bir şeyler öğreniyor, sonra anlatmaya devam ediyordu.
Zara bir ara kıza kompliman yapıp sözü Sümerlere ve Sümer kültürüyle Mısır kültürünün benzerliklerine getirmeye çalıştı:
"Katibe Hanım, size İbrahim Peygamber'in eşi Saray'a benzediğinizi, onun da tıpkı sizinki gibi küçük dudaklar, iri gözler ve ince kaşları olduğunu söyleyen oldu mu?"
"Ah ... Saray öyle miymiş! Hiç bilmiyordum."
"İyi ama nasıl olur, binlerce yıla ait Mısır tarihi içinde Sü mer'in bunca etkisi varken ... "
"Doğru, Mısır'da kökeni Babil ve Sümerlere dayanan pek
çok efsane anlatılır."

"İbrahim'in güzel hanımı Saray'la alakalı?"
"Anlatılanlar daha ziyade cariye Hacer'le alakalı ...
"
Çağdaş Mısır kültürüyle Kahire'ye tayin olunduktan son- ra bile ilgilenmeyen, hatta Mısırlılara yan gelişmiş yaratık gözüyle bakan ancak piramitler çağı Mısır'ını da yere göğe sığdıramayan katibe sırf bilgiçlik taslamak için İbrahim ve
Babil hakkında yalan yanlış şeyler anlatmaya o dakikada başladı. Dahası, eski Mısır'dan günümüze ulaşmış görkemli yapılan, piramitleri ve obeliskleri bile Babil etkisiyle izaha
çalıştı. Söz firavunlara gelince onların soylu kan taşıyan gi zemli ve kutsal insanlar olduklarını, hayat boyu tahtta kal dıklarını, bunun için her 30 yılda, sihirli bir törenle genç leşme festi vali yaptıklarını, hatta bu yolla tam 92 yıl hüküm süren II. Neferkare'yi, hayatına gizemler katarak anlatıp durdu. Onun halk tarafından tann Horus'un yeryüzündeki simgesi ve güneş tanrısı Amon-Ra'nın oğlu olarak görülmeye başladığını söylediği sırada Kevin araya girdi:
"Güneşin oğlu öyle mi? Babil'deki Ay'ın oğlu gibi!"
Bilmiş katibenin yorumu çok hızlı geldi:
"Aynı çağlarda yaşadıkları için etkileşim tabii idi. Üstelik
çivi yazı harf sistemi ve sembol işaretleri de birbirine benzi yordu."
"Benim ilgimi hep on birinci ve on ikinci hanedan çekmiş tir nedense. Hani Saray'ın ve İbrahim'in yaşadığı dönemler."
"Mısırlılar, İbrahim'in firavun III. Mentuhotep dönemin de buraya geldiğine inanıyorlar. Hatta obelisklerden birinin yanındaki küçük kayayı bir sunak veya mezbah olarak İbra him'in yaptığını söylüyorlar!"
"Mezbah da ne?"

"Kutsal Kitap'ta anılan kurban kesme yeri Bay Woodma ker. Küçüğü büyüğüne yaslanmış dairesel iki oyuk. Büyüğün de kurban kesip küçüğünde biriken kanın kuruma süresince dua ederlermiş."
363

"Orayı görmek istesek, güzel Saray, programımızı çok ak satır mıyız?"
"Elbette aksatma z sevgili Zara, zaten yolumuzun üzerinde." yı
Zara, iki gün evvel Selim'in sözünü ettiği Mimar Sin-Aın mar'ı ve Mısır'da firavunlar devrinin kapanıp Romalılar ta rafından işgalin başladığı zamanları düşünüyordu. Ve elbet te Mısır'ın son kraliçesi İskenderiyeli Kleopatra' . Henüz on yı dört yaşındayken kendisine bal tuzağı eğitimi veren Kontes Nicole'ün Kleopatra'ya olan hayranlığını hatırladı. Erkekle ri elde etmenin inceliklerini anlatırken daima Kleopatra'nın hayatından örnekler verdiği gözünün önüne geldi. Sanki sesi kulağında çınlıyordu: "Kleopatra kadar işveli ve akıllı ola mazsan asla erkekleri avucuna alamazsın! O tam dokuz dil konuşan zeki bir kraliçeydi ve ülkesi için her türlü fedakar lığa razı olmuştu benim sevgili küçüğüm, tatlı Zara'm!" Zara,
Kleopatra ile Kral Antiochos'un birbirine yakın zamanlarda yaşadığını hatırlayıp mırıldandı:
"Kleopatra, ey ihtişamlı yosma, firavunlara pösteki say- dırdın, biliyorum, acaba Sin-Aınmar'ı da tanıdın mı?"
"Ne söyledin Zara?"
"Hiç ... Hiçbir şey Kitron!. .. Bir zamanlar ... "
Zara sözünün sonunu getirmedi. Kitron "Bir zamanlar ... " deyip başını salladı; sanki kaybolmuş anılara üzülür gibi.
Sonra bu iki kelimenin gücünü düşündü. "Bir zamanlar ... " diye başlayacağı her cümle Zara'nın sahip olduğu sırların al tın anahtarı olabilirdi. Zara'nın bilip de kendisinin bilmediği her şey, "Bir zamanlar ... "ın ardından sökün edip gelir, onu hazinelere ulaştırırdı.
Sıcağın yanakları bile terlettiği kısa yolculukla birlikte fa kir Gize evlerini de geride bırakıp görkemli piramitlerin polis kontrol noktasına vardıklarında uykulu bir çöl muammasının içinden gözlerini açtılar. Ve acımasız firavun Kufu'nun pirami di görünür görünmez Arap şoförün neşeli sesi duyuldu:
"Geldiiik!"

Araçtan indiklerinde hepsinin hayreti diğerinden aşkın dı. Dünyada insan eliyle inşa edilmiş en büyük yapının kar
şısındaydılar ve ayaklarını bastıkları her yer firavunlar için durmadan çalışan mühendislerin, bürokratların, kölelerin, hizmetkarların kafataslarıyla dolu devasa bir nekropol idi.
Turistler için belirlenmiş güzergahın hemen sağ yanında kü
çük yapılar vardı. Piramitleri inşa eden mimarların çalışma ofisi olduğu

söyleniyordu. Ziyarete kapalı bir alandı ve katibe onlara, hemen birkaç adım ötede, küçük bir silindir taşı işa ret ediyordu, "Zengin Mısır' ın fakir Mezopotamyalısı; görmek istediğiniz mezbah!" Zara doğru yerde olduklarını düşündü.
Çevreyi dolduran bunca görkemli bina ve sütunların arasın da hiç dikkat çekmeyen, hemen hiçbir turistin de ilgilenme diği bu küçük mermer, her haliyle Babil tarzını yansıtıyordu.
Rengi bile Eski Mısır taşlarından farklıydı. Üstelik bir met re kadar kuzeyindeki kayalık zeminde de zamana direnmeye
çalışan sunak açıkça görülebiliyordu. Harran'da Sogmatar civarında bunlara benzer sunaklar olduğunu biliyordu. Hat ta birkaçının resimlerini görmüştü. Resimlerdeki sunakları daha mı küçük hayal etmişti ne! Burayı kim yonttuysa, ze minde fazla tahribat da yapmamıştı üstelik; Firavunlar çağı nın pagan kültürüne göre bile kimsenin dikkatini çekmeyecek tabii bir kaya oyuntusu görünümü vererek ...
Zara sunaktan ziyade yanındaki silindir mermerle ilgilen meleri gerektiğini düşündü. Çevredeki turist kafilelerinin dikkatini çekmeyecek şekilde taşı dört bir yandan incelemeye başladılar. Yanın metre çapında, dışına şekiller oyularak süs lenmiş bir silindir. Mermerle sunak arasında da iki karışa beş karışlık bir dikdörtgen çukur. Burada her ne var idiyse yerinden sökülüp gitmiş olmalıydı. Muhtemelen bir çeşme nin yalağı, bir mermer tekne ... Kurbandan sonra kanlan yı kamak için. Mermeri daha yakından incelemek üzere eğildi ler. Biraz silik ve hasarlı olmasına rağmen şekilleri hala seçilebiliyor. Diz hizasında kuşak gibi dolanan bir yazı ve

yazının iki ucunu birleştiren bir kartuş. Açılmış bir şerit gibi.
Kartuşun üzerinde ay, yıldız ve güneş ... Ay hilal biçimli, yıldız ve güneş sekizer şualı. Zara katibeye izaha çalıştı:
"Şu ortadaki yıldıza
İştar veya İanna diyorlar sevgili Saray. Şu hilalin
Sin'e karşılık geldiğini, Ba-
Ay-Yıldız-Güneş (Sunaktan detay) billilerin şu sağdaki güne-
şi de en büyük tann sayıp
Şamas veya Marduk adıyla andıklarını duymuş olmalısın."
Katibe yalnızca gülümsedi. Antik Mısır'ın tıpkı Babil gibi gök ile yakından ilgili olduğunu duyuyor ama yıldız-ay-güneş
üçlemesine ilişkin bir inanış biçimi taşıdıklarını bilmiyordu:
"Eski Mısır, Şamas yerine Amon-Ra'ya tapardı. İanna veya

Sin'e inandıklarını da zannetmiyorum. Zannederim iki mede niyetin panteonlan birbirinden farklıydı."
"O halde bu sunak bize birisinin yüzyıllar önce Babil'i Mı sır'da yaşattığını gösteriyor olabilir mi?"
Zara bunu söylerken az kalsın "Sin-Ammar" adını da ana caktı. Turistik gezideki birinin elçilik katibesini tarihi eser kaçakçıları gibi şüphelendirmesi hiç hoş olmazdı. Üstelik
Kitron ile Kevin'ın şimdilik Sin Amar'dan haberdar olmama lan iyiydi. Nitekim Mısır'daki Babillinin kim olduğunu sor masınlar diye silindir taşın etrafını yeniden dolandı. Yavaş, yavaş ... Tek satır halindeki yazıya ve yazının başıyla sonu arasında yer alan motiflere tekrar tekrar baktı. Her bir harfi parmak boyunda eski bir yazıydı bu. Nihayet bakışlar kendi sine çevrilince, kekeleyerek açıkladı:
"Nasıl söylesem, Mısırlıların hiyeroglif veya hieratik harf lerine benziyor. Sümerce olduğunu zannetmiyorum. Belki eski Mısır dilinde ... "
"Mısır dilindeyse bir de ben bakayım mı?"
Katibe yazının karşısına geçtiğinde az evvel dikkat etme diği ayrıntılar gördüğünü söyleyerek işe başladı. Evet, Zara

yanılmamıştı, bunlar hieratik harflerdi ama Mısır hiyeroglif lerine fazla benzemiyordu. Hecelerin de eski Mısır kelimele riyle hiç alakası yoktu:
"Bunlar tek heceli bir dilin yazısı gibi."
Zara Sümercenin hece sistemiyle konuşulup yazılan bir dil olduğunu hatırladı. Ve tarihi başlatan alfabelerinin tek heceli yapısını da. Mısır' a bütün görkemini veren hiyeroglif yazısının bu ilk ideogramlara çok benzetilmiş bir harf siste- mini esas aldığını biliyordu. İnsanoğlu önce belli nesnelerin resimlerini çizerek iletişimi sağlamaya çalışmış, sonra bu re simler stilistik bir dönüşüm geçirerek çivi yazısının harfleri ni oluşturmuşlardı. Katibeye sordu:
"Hiyeroglifler tek heceli değil midir?"
"Hayır hiyeroglifler harf kümelerini karşılar. Kümeler yan yana gelerek heceleri veya kelimeleri oluşturur."
"Bugünkü dilimiz gibi mi?"
"Pek değil. Bugünkü pek çok alfabenin temeli olan Fenike alfabesi şu gördüğünüz hieratik sistemin bir başka türü."
"Hiyeroglifler?"
"Hiyeroglifler sembollerden oluşur ama o semboller tıpkı bugünkü diller gibi bazen bir heceyi, bazen bir kelimeyi ifade eder."
"Sümerce de sembollerden çıkmıştır ama kelimeleri harf ler değil heceler

oluşturur. Bu yüzden okuma yazması ve öğ renmesi çok kolaydır."
"Yedi yüz kadar sembolü mü öğrenmek kolay? Ben size katılmıyorum Bayan Zara. Hiyerogliflerin sayısı da yedi yüz kadardır ama onlar yan yana gelirken daha kolay anlam ka zanırlar."
"Ah siz kadınlar!.. Tartışma, tartışma ... Biriniz bu yazının sağdan sola mı; soldan sağa mı okunacağını söylesin bari?"
"Hiyeroglif sisteminde yazının nasıl yazıldığını ve nasıl okunacağını anlamak için sembollerde kullanılan hayvanla-

rın ya da insanların yüzlerinin yönüne bakmanız gerekir. İşte bakın, burada insanın yüzü sola dönük."
"Arapça gibi okuyacağız öyle mi?"
"Hayır, tam aksine ... Ama heceleri Sümerce gibi birleştirerek!"
Katibe Zara'nın bu açıklamasını ilginç bulmuştu:
"Nasıl yani?"
"Diyelim ki bir kaz resmimiz ve ardından da ak rengi belir ten bir işaretimiz var. İkisi birlikte ka-zak kelimesini anlatır."
"Neden ak-kaz değil peki?"
"Bunun için tıpkı sizin hayvan veya insanların yönleri gibi
Sümerce'de de yön işaretleri vardır. Ak-kaz okunmasını is tiyorsa yön işaretini soldan sağa koyar, güzel katibe. Acaba
şimdi rica etsem, şuradaki hiyeroglifleri benim dediğim yön esasına göre ses değeri olarak okuyabilir misiniz?"
Hay, hay, okurum, ama bir anlamı olmayacak ... "
"Olsun, siz okuyun!"
Katibe heceledi:
"ad-da-mah-he / nam-lu -ulu / bi-lu-da dingir-se-am / a-ne-ra sag nu un-gal"
Hepsi birden elektrik çarpmış gibi dikkat kesildiler. Tanı dık sesler duymuşlardı:
"Te-te-tekrar okur musun lütfen!"
"ad-da-mah-he ... "
Zara bu sefer onun söylediklerini tercüme ederek mırıl dandı:
"Yüce Baba!"
Kitron ile Kevin, Zara'nın hareketlerine ve yüzündeki mut luluğa bakarak aradıkları şeyi bulmanın sevincini ikiye kat lamakla meşguldüler. Katibenin bunu anlamasını istemedik leri için sevinç çığlığı atamasalar bile. Demek buraya boşuna gelmemişlerdi.
Zara katibenin okuduklarını ses değerleriyle tek tek kay dederken Sin-Ammar'ın, mesajını Mısır hiyerogliflerine giz-

leyiş biçimine hayran olmuştu. Hiyeroglifle telaffuz edip
Sümerce anlamlandırmak çok akıllıcaydı. Vakit geçirmeden bilgisayarını açıp
Sümerce sözlükten diğer kelimeleri çözdü
ğünde, Selim'den bir adım önde olmanın gururuyla tercümeyi yazdı:
"Yüce Baba buyurdu: (Ey) insan! Kulluk Allah'adır,
O'na isyan etme!"
Zara şimdilik bunu da Kitron yahut Kevin ile paylaşmama yı kurup bilgisayarını kapattı. Gerçi Kitron'dan bunu gizle mesi zor olacaktı; şu anda bile kendini şüpheler içinde izledi
ğini belli ederek bir baskı uyguladığını herkes anlayabilirdi.
Sevinç anında dışa vuran heyecanını ise gözden kaçırması mümkün değildi. Ne de olsa onun elinde büyümüştü, elbette ruhunu okurdu. Zara hazırlıklı olması gerektiğini düşündü:
"Yalnız kalacağımız ilk anda soracağı şey hazır!"
Dönüş yolunda katibenin ve şoförün varlığı, Mısır tarihin den veya havadan sudan bahsetmelerini zaruri kılmıştı.
Öğle saatlerinde Kahire bir ölüm uykusu kadar sakin ve rehavetteydi. Mısır Müzesi'nden içeriye girdiklerinde beden lerini kuşatan serin havayla adeta kendilerine geldiler.
Burası bir müzeden çok bir depoya benziyordu; her şe yin üst üste yığıldığı mekanın eserlere dar geldiği bir depo.
Binlerce yıllık tarih burada sergileme mantığıyla değil de istifleme mantığıyla birbirine sırtını dayamış olarak bekli yor, herkes her objeye elini sürüyor, kokluyor, orasıyla bura sıyla oynuyor ve hatta arkeolojiyi neredeyse bir iskemle, bir baston gibi hoyratça kullanıyordu. Uzun bir çabadan sonra müze hak.kında bilgi alabilecekleri bir görevli bulduklarında ona Mezopotamya eserlerini görmek istediklerini söylediler.
Adam gayet sakin, müzede hiçbir Mezopotamya eseri bulun madığını söyleyiverdi. Ve elbette şaşkın bakışlar iki kelime den yansıyıp adamın suratına çarptı:
"Nasıl yani?"

"Kahire'desiniz efendim, Bağdat'ta değil. Burası Firavun ların ülkesi, Nemrut'u tanımazlar!"
Adam cümlesini bitirir bitirmez dönüp sırtını gitti. Ma mafih söylediğinde de haklıydı, Nil yatağında Fırat veya Dic le suyu aramak beyhude gibi görünüyordu ama internetteki araştırmaları burada birkaç Babil eserinin

olduğunu söyle mişti. Kapı önünde birikip turist avlayan kaçak rehberlerden biri yanlarına yaklaşıp mırıldandı:
"Ben neyi aradığınızı biliyorum, isterseniz eğer ... "
Cümlenin gerisi konuşulmadı bile. Eğer aradıklarını bul durursa bu Kıpti'ye rehberlik ücretini bolca ödemeye hazır dılar. Adam önde, onlar arkada giriş holünden sağ korido ra sapıp mermer lahitlerin, sfenks figürlerinin, binlerce yıl önce sanata dönüştürülmüş taşların arasından geçerek 35 numaralı vitrinin önünde durdular. Zara gülümsedi; çünkü duvardaki bir ok kendisine bu vitrini işaret ediyordu; "Acil
çıkış!" Zara kendisine ait "Acil çıkış"ı bulmuştu. Müze görev lisinin farkında olmadığı Babil eserleriyle dolu bir vitrin ...
Dokuz adet silindir tablet, Babil tanrı figürleri, çivi yazılı birkaç kınk stel parçası ve tam da aradıkları şey; Gize'de gördükleri sunak çukurundan sökülüp getirildiği anlaşılan yekpare yalak. Yalağın

�\� :=:,p�
.
·
//', "'
ıı•- tı sövesinde sırasıyla

İştar, Sin ve Şamas ...
Silindirdekinden fark

;
·
�
�
-_
Q
1

lı bir dizilimle Sin
;
-,--.-----

·• .. . . , ,...ıı.. fıl ortadaydı. Kitron ile
Zara yalağa bakarken
Sunak yalağı (Mısır Milli Müzesi, Kahire]
Kevin hemen yanında ayakta duran yanın metrelik mermer panonun üzerindeki yıpranmış kabartmayı işaret etti. Aslanın sırtında sağ isti kamete bakan bir İştar ... Bir elinde asa, diğerinde silahıyla
öylece bekliyor gibiydi:
"Aradığımız adam!"

Kıpti rehber Kevin'a itiraz etti:
"Adam değil, kadın! Babil'in fettan savaş tanrıçası İştar!"
"İanna!"
Rehber bu ismi duyunca
Zara'nın yüzüne hayranlıkla baktı. ·Bu bilgiye entelektüel olmayan birisi sahip olamazdı.
"Entelektüel ve güzel!" Şuh bir işmar ile gülümsedi:
"Evet, zarif hanımefen di, Sümerliler İanna dermiş.
Aslan sırtında İştar (Mısır Milli
Müzesi, Kahire) 2900'lerde Uruk'u yöneten yan tanrı veya titan Gılgameş'i baş- tan çıkarmak için yaptıklarını destanlardan okumuşsunuz- dur."
Zara rehberin bahsettiği yılların milattan önceyi işaret et tiğini düşünerek dizeleri okudu. Üstelik tam da adamın göz lerinin içine bakarak:
"Gel Gılgameş, sevgilim ol
Bana meyveni bahşet,
Sen benim erkeğim ol, ben senin dişin olayım."
Katibe, Zara'ya yaklaşıp bir çimdik attı. Orta yaşlı Kıpti bir rehbere fazla da yüz vermemesi gerektiğini anlatmanın yolunu böyle bulmuştu. Oysa Zara, "Kişinin kıymeti, istek ve arzularının kıymeti kadardır" kuralını işletecekti. Mahru- miyetin, minnet altında kalmaktan daha h�yırlı olduğunu; boş arzu ve ümitlerin, basiretli kimseleri dahi ama ettiğini
çok görmüştü. Bu Kıpti'yi umutlandırmanın kendisine kapı lar açacağını düşündü. Üstelik adam çoktan Zara'nın çektiği tuzağa düşmüş, destanın devamını dillendirmeye başlamış tı bile:
371

':4.ma Gılgameş başına gelecekleri bilmektedir.
'Sevgililerinden hangisini sonsuza dek sevdin?'
Diye sorar tannçaya,
Sonra da
'Çobanlanndan hangisi seni daima memnun edebildi?"
Bu sefer Zara onun ağzından aldı:
"Böylece İanna'nın aşk maceralannı bir bir sayıp dök tükten sonra onu reddetti. O günden sonra İştar bir sa vaşçı olup çıkmıştı."
"Üstelik tepeden tırnağa silahlarla donanmış olarak!
Gördüğünüz gibi."
"Güzel destanmış, özellikle de okuyanlar işi biliyorsa! La kin hayım söyler

misiniz hana, elindeki asanın tepesinde ne den ay ve güneş var?"
Adam Kitron'un sorusuna cevap verirken hayatının en
önemli işini yapar gibiydi:
"Bunlar Bahil'in tanrıları ... Ay, Güneş ve fettan İştar. Üste lik şans getiren sembolü de üzerine bastığı şu aslan."
Zara müzede görmesi gerekenin bu olduğunu çoktan an lamıştı, ama bunu nasıl okuyup şifreye dönüştüreceğini bi lemiyordu. Müze görevlisinin bu konuda kendisine yardım edemeyeceği ortadaydı. "Bunu ancak Selim çözer" dedi için- den. Dün bahsettiği sembollerden kelimelere gitme fikri çok isabetliydi. Şimdi de Selim'in hunu görmesini sağlamak gere kiyordu. İyi ama nasıl?
Rehberin hala kendisine kur yaptığını görünce şansını de nemek istedi. Kimseye hissettirmeden parmaklarını adamın parmaklan üzerinde şuh bir dokunuşla gezdirdi. Göz göze geldiler. Gerisi gezinin sonunda kendisine lavabolara kadar eşlik etmesini istemekten ve "Çok yakın bir zamanda, belki de yarın, buraya kardeşim gelecek, adı Selim ... " cümlesiyle başlayan birkaç vaatten ibaretti.
372

Konakladıkları lntercontinental Semiramis'e döndükle rinde Kahire'de hava kararmış, canlı gece hayatı başlamıştı.
Yirmi yedinci kattaki panorama manzaralı odasına çıkıp bir müddet Nil'de gezinti yapan turistik karakaların hareketli
ışıklarını izledi. Suda çıkardıkları dalgaların kırdığı renk ler bir ışık oyununu andırıyordu. Sonra yemek için lobiye indi. Büyük salonda balo vardı ve pist dans eden insanlar la doluydu. Aklından Kitron'u geçirdi. Sorular yağdırmaya başladığında ona ne söylemeliydi? Her şeye hazırlıklı durur, hep üst düzey tedbirle hareket ederdi. Ayağına basılacak olursa dünyayı darmadağın edecek bir öfkesi vardı. Çok iyi biliyordu ki Kitron, kendi menfaati söz konusu olduğunda
Mossad'ın bile ipliğini pazara çıkaracak tedbirleri almış, en azından bir gün işe yarar diye gizli belgeleri, operasyon ka yıtlarını, hatta Haham Elazer'in yok etmesini emrettiği dos yaları bile saklamış olurdu. Herkesten gizlediği Kudüs'teki
özel arşivinde neler neler yoktu ki? Bir kaçış çantası ve için de yığınla kişisel belgeler, birkaç ayrı ülkeye ait pasaport lar, CIA, MI6 başta olmak üzere değişik ülkelerin istihbarat kimlikleri, farklı para birimlerinden deste deste meblağlar ve kendisini zora sokabilecek kişiler hakkında tutulmuş özel kayıt ve şantaj belgeleri. Zara o anda Kitron'un kendisi için de kullanılabilecek gizli belgeleri saklamış olabilme ihtima lini düşündü ve sonra kendini ayıplayıp bu fikirden

vaz geç ti: "Haydi canım sen de. Çok paranoyak oldun, o senin ailen, vatanın, sılan ... "
Birkaç adım ilerledi. Evet, işte Kitron oradaydı; yemeğini yemiş, kadehi elinde, etrafı izliyordu. Çoktandır onun kolla rında dans etmediğini düşündü. Böylece biriken soru ve ce vaplar için ona fırsat da vermiş olacaktı. Pistteki ilk reve- ransta konu açıldı:
11
Bugün sunakta keşfettiğin sırrı merak ediyorum."
11
Birkaç kelime, belki de anlamsız ... 'ad-da-mah-he / nam lu -ulu ... ' gibi bir şey."
373

"Tercümesini sorduğumu biliyorsun. Ve sembollere dö nüştürüldüğünde ne anlam kazanacağını da ... "
"Sence anlam kazanması için sembollere mi dönüştürme liyiz?
Zara'nın kafası karıştı. Selim, sembolleri kelimelere dö nüştürmekten bahsetmişti ama Kitron kelimeleri sembollere aktarmayı soruyordu. "Evet, hangisi olduğunu bulmalıyım!"
O anda Kitron sorunun devamını getirdi:
"Onu benimle paylaşmayacaksın ha, sevgili küçük karde
şim ... Kitron ile Zara bir ekip değil artık, öyle mi?"
Cevaptan evvel Zara'nın belini büküp dansın ritmiyle yere yatıracak derecede eğilmişti. Zara onun kollarında doğrulur ken gözlerindeki ölümcül ateşi hissetmedi.
"Bunu da nereden çıkarıyorsun Kitron? Sen benim ... "
"Tamam, kes numarayı. Bir anlaşma yapalım; sunaktaki cümlenin sırrı karşılığında ailene dair bir bilgi. Ne dersin?"
Dans pistinin ters yüz olup başının üstünde değirmen taş lan gibi döndüğünü hissediverdi. Otelin tavan ışıkları san ki ok ok olup üzerine fırlıyorlardı. Gözü karardı. Kitron'un böyle bir teklifte bulunacağını asla aklına getirmezdi. Ailesi hakkında bir bilgiye sahip idiyse beraber geçirdikleri onca yıl bunu neden söylememiş olsundu ki? Kollarında dans et tiği insan onun dünyadaki tek varlığı, sırdaşı, dert ortağıydı.
Peki ama onda ailesine dair bir bilgi varsa, üstelik de bunu kendisinden gizlemişse söz konusu olan art niyeti nasıl izah edecekti? "Belki yeni öğrenmiştir!" O halde bunu daha öğrenir
öğrenmez ve karşılık beklemeden paylaşması gerekmez miy di? O, Kitron' du. Her şeyi ...
Zara, Paris'teki akşamdan sonra her şeyin değiştiğine o anda tamamen inandı. Japonya'da geçirdiği iki yıl boyunca kendisini hiç arayıp sormamasının sebebini artık çok iyi bili yordu; acı çektirerek intikam. "Özlem de, dostluk da, samimi yet de bitmiş demek!" Kafası karmakarışıktı. Böyle bir anda sağlıklı düşünemeyeceğini biliyordu. Zihnini toparlamak için en az iki dakikaya ihtiyacı vardı:

uoturmak istiyorum, müsaadenle Kitronl"
Dans pistinden masaya döndüğünde başı hala dönüyordu.
Dizinin son dermanı tükenmişti. Sandalyeye zor oturdu. Belki de yığıldı.
Yanına gelen Kitron'u bile neden sonra fark etti.

Yüzüne hala sorusunun cevabını bekler gibi bakıyordu. Böyle bir teklifi alacağı son kişi işte karşısında oturuyordu ve ya zık ki şimdi bir oyunun içindeydi. Zara kendine gelir gelmez onun oyununa katılmaya karar verdi, madem oyun oynamak istiyordu:
"Sımm çok değerli, ya seninki?"
"Değerini odama çıktığımızda anlayacaksın!"
"Burada söylemelisin!"
"Bir gömlek ... Tam 23 yıldır sakladığım bir bebek göm leği..." ur
"Yüce Efendi seni ince bir örtüye sanp getirdiği gün üze rindeydi!"
Zara damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Ne bal tu zağı için koynuna girdiği çirkin vücutlu adamlar, ne ölümle burun buruna geldiği görevler, hatta ne de Harput Ağa'nın iş kence seansında kendini böyle kötü hissetmişti. Bir an yaşa dığı şeyin bir kabus olduğunu düşündü. Uyanmak istiyor ama uyanamıyordu. "Nasıl yani?" diye tekrarladı içinden, defalar ca. Böyle bir gömleğin varlığına sevinmek mi, üzülmek mi ge rektiğini bilemedi. Sevinmeliydi, 23 yıldır aradığı kimliğine dair bir eşyaya kavuşmak hayal ötesi bir şeydi. Üzülmeliydi,
23 yıldır yegane varlığı kabul ettiği Kitron, artık sandığı kişi değildi. İçinden "Kitron, seni yüz gömleğe değişmem beni" de mek geçiyordu ama işte duvar bir kere çatlamıştı. Bağırdı:
"Derhal göster onu banal"
"Önce sen bildiklerini söyle, doğru söylediğine ikna oldu
ğumda, göreceksin."
Duyduğu cümle aradaki çatlağın büyüklüğünü de, Kit ron'un artık kendisine güvenmediğini de aşikar kılmıştı.

Daha düne kadar hayallerinde, rüyalarında, düşüncelerinde yaşayan biricik varlığı Kitron ile yollan ayrılıyordu. Bir öm rün her anında devam eden yakınlık, mürüvvet, dostluk ve iyi niyetin bir anda iş ortaklığına dönüverdiğini görmek çok
üzücüydü. Derdini içine attı ve Yüce Baba hakkında öğrendiği her şeyi ona söyleyip bir anda intikam almayı kurdu. Sonra bunun çok kolay bir teslimiyet olacağını düşündü ve fikrini değiştirip yalnızca iki cümle paylaştı:
"Katibe'nin okuduğu cümlede; 'Yüce Baba, (Ey) insan! Kul luk Allah'adır, O'na isyan etme buyurdu.' yazılıydı. Bu da cümledeki kelimelerin Sümer alfabesindeki şekillerine bak mamız ve içinde geçen kaç yıldız veya ay işareti olduğunu
öğrenmemiz için bir ipucuydu. Lakin Kitron, bütün bunlar senin olsun, tamam

... Yahova aşkına söyler misin, beni bu derece dışlamana, benden vazgeçmene ne sebep oldu?"
"Hayır, sen beni dışladın!"
"Asla Kitron, asla senden vazgeçmedim. Bütün yalanları na, kusurlarına rağmen sen benim Kudüs'ümsün. Senden ayn gurbette, seninle sılamda oldum hep. Sen Yüce Efendi olarak
Elazer ben Mikael'i bilirsin ama benim için yüce efendi sen din. Sen olmasan belki zelot bile olmazdım. Çünkü sana nis petle Zelot'un diğer üyeleri birer lağım faresiydi benim için. aramıza duvarlar girdi, madem bir zamanlar bana Madem sımsıcak bakan gözlerinde artık yıldırımlar çakıyor, bunları da bil. Şimdi gömlek!"
Kolları ve etekleri fırfırlı, önü beyaz dantelli bebek fista nını eline aldığında, garip bir duyguya kapılıp önce koklama ihtiyacı hissetti. Neden böyle yaptığını kendisi de bilmiyor du. Ama içine çektiği nefeste annesinin kokusunu hissetti. Ve uzak hafızasında hep saklı kalan bir şeyi hatırlar gibi kendi sini onun kucağında bularak fısıldadı. "Anneeeem!.." Neden sonra elbisenin boyuna bakmak için iki eliyle gözü hizasında tuttu: Yakasındaki kurumuş kan lekesini o vakit fark etti.
376

XXX
Ebu Hureyre 'nin rivayet ettiğine göre Hz. Muhammed (sav] şöyle buyurdu: "Hz. İbrahim üç yerde yalan söyledi. Birincisi; kavmi ilahlarına kurban kesmeye giderken o, 'Ben hastayım' deyip onlardan ay rıldığı zaman. İkincisi; putları kırdıktan sonra kavmi geri dönüp
'Bunları putlarımıza kim yaptı?' diye sorunca, 'Bunu onların bü yükleri yaptı' diye cevap verdiği zaman. Üçüncüsü; cebbarın !tan rı olduğunu iddia eden Mısır·ın zorba firavunu) adamları karısı
Sare 'nin kim olduğunu sorduklarında 'Bu benim kız kardeşim dir' dediği zaman. Hz. İbrahim yanında karısı Sare olduğu halde cebbarın ülkesine geldi. Sare insanların en güzellerindendi. Hz.
İbrahim ona 'Bu cebbar eğer senin benim karım olduğunu bilirse bana senin yüzünden zarar verir. Şayet sana benim kim olduğu mu sorarsa benim için 'kardeşimdir de; zira sen benim İslam
' kardeşimsin, çünkü yeryüzünde senden ve benden başka Müs lüman bilmiyorum· dedi. Cebbarın adamları çok güzel bir kadın geldiğini ona haber verince o da adamlarını göndererek Sare yi
' sarayına getirtti. Sare cebbarın yanına girdiği zaman Hz. İbrahim namaza durmuştu. Cebbar Sare·ye elini uzattığı zaman şiddetle sarsıldı ve elleri felç

oldu. Cebbar Sare ·ye bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağını, kendisini bu durumdan kurtarmasını söyledi.
Sare onun için dua etti ve cebbar felç durumundan kurtuldu. An cak kurtulur kurtulmaz yeniden Sare·ye el uzattı, aynı anda yine
377

şiddetle sarsılarak felç oldu. Tekrar Sare ye yalvararak onu bu fe laketten kurtarmasını, yaptığı işi bir daha yapmayacağını söyledi.
Sare onun için tekrar dua edince onun felci geçti ve normal hali ne döndü. Fakat cebbar üçüncü defa ellerini uzatarak tekrar ona dokunmak istedi. Daha öncekilerde olduğu gibi yine felç olunca, tekrar Sare'ye yalvararak kendisini bu felaketten kurtarmasını, bu işi bir daha asla yapmayacağını söyledi. Sare onun için tekrar dua etti. Cebbar felçten üçüncü defa kurtulunca Sare yi kendisi ne getiren adamı çağırarak ·sen bana bir insan değil, bir şeytan getirmişsin, al bunu benim topraklarımdan çıkar· demiş, Sare·ye
Hacer'i cariye olarak hediye ederek onu geri göndermiştir. Sare
Cebbar'ın yanından ayrıldığında İbrahim hala namazda idi. Sare gelince İbrahim namazdan çıktı ve ona nelerin olduğunu sordu.
O da 'inkarcı ve zorbanın hı/esine Allah kafidir' cevabını verdi."
(Sahih-i Müslim c. il, İstanbul 1979, s. 1840-41 l (İbnü'l-Esır, el-Kamıl fi't-Tarih, Beyrut 1965, 1, 101 vd.; K. Miras, Tecrid-i Sarih Tercemesi ve Şerhi, 7. baskı, Ankara 1984, VI, 14, 15.l
378

Dokuz saat sonra
Şam-Halep hattı, 3 Haziran, 22.45 (TS1: 23.45) otel el-Ruha'nın otantik damında yıldızlı semaları seyrederek uykuya dalmak yerine gece boyunca ça H tışma seslerini dinleyerek savaş bölgesinde yolcu luk yapmak hepsi için yorucu olacaktı. Ne çare Hz. İbrahim'in yolunu takip etmeye karar vermişlerdi ve Harran'dan Mısır'a uzanan ilk durakta yollarında Halep, Şam, Gazze sıralanıyor du. Ölümün ev sahibi olarak keyif çattığı ve gepegenç misa firler kabul ettiği şehirlerdi bunlar; acı, kan ve gözyaşının derin kuşatılmışlıklara döndüğü mekanlar. Uçakla önce !s tanbul'a oradan Kahire'ye gitmek yerine VIP minibüsü vitese takmak kendilerine iki saat kazandıracaktı. Yollarda kendile ri için bekleyen önemli ipuçları ve sürprizleri kaçırmak iste miyorlardı. Kararlarını verdiler; Hz. İbrahim'in izlerini takip edeceklerse tıpkı onun gibi meşakkate ve tehlikeye de razı olacaklardı. Böylece yol boyunca rahat rahat tartışabilecek, neyi aradıklarını, niye aradıklarını, nerede bulmaya çalışa caklarını karara bağlayacaklardı. Bir macerayı paylaşmanın heyecanı da cabası.
Urfa'dan ikindi ezanlarında yola çıkmışlardı. İlk uğrak lan "Doğu'nun Kraliçesi" Halep'ti. Vuslat, süt rengi bina ları, güzel kebapları, kalesi, hanları, kapalı çarşısı, mesire

alanları ve üç bin yıllık tarih kokan eserleriyle bu şehri hep merak etmiş ve bir gün mutlaka gezmeyi kurmuştu. Şimdi o hayali gerçek olacaktı. Şu uzayıp giden Harran yeşilliklerini geçtikleri vakit.
"Hz. İbrahim kaç yaşındayken Harran'daydı?"
"Tarihçi Taberi'nin söylediğine bakarsak, Nemrut'un ülke sinden geldiğinde 37 yaşındaymış."
"Aynı tarihçiye göre babası Azer zaten buralıydı ve Hz. İb rahim Nemrut'un ülkesini terk ettiğinde baba yurduna gel mişti."
Masaaki atıldı:
"Dün intemette biraz araştırmıştım; Harran'da 15 yıl kal mış."
"İntemetin bilimselliğine pek güvenmemekle birlikte farz edelim ki burada 15 yıl oyalanmış olsun; bu durumda Filis tin'e göçtüğünde 52 yaşında demektir."
"Hayır," dedi Masaaki, yine, "Tevrat'a göre, Alperen-san,
Harran'dan 75 yaşındayken ayrılmış."
"Öyleyse Harran'a altmış yaşında gelmişti?"
"Tevrat öyle söylüyor."
"Demek Nemrut inanmamak için tam on beş yıl inat etmiş desene!"
"İman ve hidayet yalnızca Allah'ın elindedir kardeş, unut ma. Nemrut'a iman

verseydi Hz. İbrahim belki Harran'a gel mez, sayısız mal ve mülke, hatta inanan bir ümmete sahip olmazdı. Düşünsene, buradaki bereket ve zenginliği o dere- ceymiş ki, sofrasında misafir olmadan yemek yemez, başka sıyla paylaşmadığı bir şeyi ağzına atmazmış."
Hz. İbrahim üzerine sohbet ede ede üç saate yakın yol al dılar ve tam da Barış Manço'nun "Halil lbrahim Sofrası" şar kısını dinlemeye başladıkları sırada dışarıdan silah sesleri duydular. O da ne, yollarını silahlı milisler kesmişti. Ani bir fren. Hayır, teröristler değil, Halep'e girişi kontrol eden as kerler.
380

Kimlik kontrolleri, turist vizesi, telsiz görüşmeleri derken tam bir saat geçti. Askerler can güvenliğini bahane ederek
şehre girmelerine izin vermiyor, Nuh diyor, peygamber demi yorlardı. Vuslat, görmeyi hayal ettiği şehrin kapısına kadar gelip eli boş dönecek olmanın hüznünü yaşıyordu. Nedendi bütün bunlar? Neydi şu Ortadoğu'nun kaderi? Babil'den bu yana tarih biriktiren her şeyin hoyrat tetikler vasıtasıyla yok edilip yıkıldığı, bebelerin canlarına susamış çatışmaların gitgide şiddetlendiği bu coğrafyanın kaderini kim belirliyor du? Sin-Ammar'ın -tabii eğer burada bulunduysa- bıraktığı sembol ve şifre bile şu anda bir tankın paletleri altında ya- hut bir top güllesinin infilakı neticesinde toza döndürülmek
üzere olabilirdi. UNESCO neredeydi? Halep'te yaşanan tarih katliamı acaba bir Avrupa şehrinde, söz gelimi Paris'te yahut
Londra'da yaşansaydı böyle sessiz kalınır mıydı? Bosna'da olanlar Berlin'de olsaydı, Şam'ın başına gelenler, Prag'ın ba
şına gelseydi dünya ayağa kalkmaz mıydı? Derdini arkadaş larına yanmaktan başka ne gelirdi elinden:
"Halep'te harap edilen tarihe baktıkça Batı dünyasının
Doğu medeniyetine dair gizli bir ajandası olduğunu düşün meden edemiyorum! Haksız mıyım Bay Masaaki?"
"Zannetmiyorum Vuslat Hanım! Batılı toplumların kültür ve sanat duyarlılığı tartışılamaz!"
"Kendi medeniyetlerinin ürettiği eserlere karşı mutlaka böyledir, ama kendilerine rakip olacak başka medeniyetlerin eserleri için aynı titizliği gösteriyorlar mı sence?"
"Göstermiyorlar mı?"
"Kaçırabildiklerine evet, çünkü onu müzelerde vitrinleyip altın yumurtlayan tavuğa dönüştürüyorlar. Peki ya kaçırama dıkları?"
"?"
"Bence kaçıramadıklarının tahrip edilmesi için oralarda savaş çıkartıyorlar.

Körfez Savaşı yıllarında Bağdat'tan kaçı rılan tarihi eserlerin, elyazması kitapların, kültür varlıkları-
381

nın sayısı o kadar çok ki, Batı müzelerinde kaç yıldır envan teri bile tamamlanamıyor. Üstelik savaş sırasında tarihi eser kaçakçılığını yasaklayan uluslar arası sayısız kanun hükmü yürürl ilkte iken."
"Doğu'nun koruyamadığını korudular diye Batılılara kız mak yanlış değil mi Vuslat-kun?"
"Bana göre her tarihi eser bir dünya mirasıdır, beyefendi, elbette korunmalıdır ve Batı düşüncesinin bu korumacı tavn ancak takdir edilebilir. Lakin hırsızlık, kaçakçılık, 'bende de
ğilse onda da olmasın' mantığı asla kabul edilemez. Bugün
şu bölgelerde savaşarak kanlannı toprağa akıtanlar, evet Or tadoğuludur; lakin birbirine karşı kullandıklan silahlann ve mermilerin hiçbiri Ortadoğu'da üretilmemiştir. O halde sor mak lazımdır, bu savaşı çıkaranlar ve yönetenler gerçekten bölge insanı mıdır, yoksa Avrupa'nın her ülkesinden buralara gizli emellerle yollanmış ayrılıkçılar, tetikçiler yahut onlara gizli yollardan silah temin edenler, silah satanlar, bunun için gizli yardımlarda bulunanlar mıdır? Asıl katil silahı kullanan mıdır, silahı imal edip eline tutuşturan mı? Hz. tbrahim'in banş için, huzur için mücadele ettiği şu topraklarda şimdi onun torunlan birbirini kınyor. Coğrafyanın kaderi sanki.
Yüce Baba ayak izlerini buralara bıraktığı zaman savaşın iki cephesi vardı; inananlarla inanmayanlar. Şimdiki savaşın tek cephesi var. Müslümanlar. Oysa bölgede can verenlerle can alanlar kadar, uzaktan anlan yönetenler de tbrahim'in ço cuklan. Yazık şu insanlığın haline!"
"Ben bu siyasi tartışmaya son veriyorum hanımefendi. Bu raya Hz. tbrahim'in Halep'te geçirdiği zamanlan irdelemeye geldiğimizi unutmayın! Şimdilik bizi ilgilendiren husus, İb rahim ile Halep'in ne ilgisinin olduğudur."
"Ne ilgisi varmış cancağızım?"
"Halepliler şehrin tarihinin üç bin yıl geriye gidişine ba karak burayı Hz. tbrahim'in kurduğunu söylerler. Halep adı nın tamlaması durumundaki 'şehba' sıfatının Hz. İbrahim
382

tarafından şehre verildiğine inananlar bile vardır. Eski ka yıtlarda burası hep Halebü'ş-Şehba diye anılır. 'Akça Halep' gibi bir isimlendirme. Şu uzaktan gördüğünüz ve pek yakında artık görmek için çırpınacağımız kalenin ve şehrin rengi gibi.

İ
Anlatıldığına göre Hz. brahim'in süt renginde bir ineği var mış ve şehri o ineğinin yahut ineğinden sağdığı sütün adıyla anmış."
İ
" ştar'ın rengi de süt beyazıdır, biliyor muydunuz?"
"Jüpiter'in uydu resimleri de beyaz ama süt rengi değil."
"Belki de Babil gözlemcileri onu süt renginde izlemiş- lerdir."
Minibüsün Halep'e giremeden yola devam etmesi moral leri bozmuştu. Şam'a varasıya kadar yalnızca Selim anlat tı. Geçtikleri bölgeler, insanlar, geçmiş kavimler, olaylar ...
Ortadoğu ve Mezopotamya tarihi neredeyse yeniden yazıl mış veya okunmuş gibi. Kasyun tepesinin sağından geçe rek Şam'a girdiklerinde yorucu ve kavurucu bir yolculuğun ağırlığıyla bayılacak hallerdeydiler. Niyetleri bir otele geçip yerleşmek ve ertesi sabah iyi bir rehber bulup turist kılığın da şehri dolaşmaktı. En iyi otellerin Emeviye Camii çevre sinde bulunabileceğini öğrendiklerinde eski şehrin merke
İ zine ilerlediler. çleri burkularak ve titreyerek. Karşılarında dünyanın en eski şehri duruyordu ama şehir denilemeyecek bir harabezar görüntüsünde. Dökülmüş duvarlar, çatısı ol mayan binalar, moloz ve harabe yığınlarıyla daralmış yollar, kimsenin olmadığı sokaklar ve şehri üstten kuşatmış olan fakirlik... Bir yere sığınma içgüdüsüyle minibüslerinden ayrıldıkları anda bile savaşın dehşeti bir karabasan olup ruhlarını istila ediyordu. Savaş işte bu demekti. Masaaki hayretler içerisinde söylendi:
"Bu şehirdeki insanların yaşadığını kim söyleyebilir?"
Soruyu Alperen cevapladı:

"Batılı dostlarımız elbette!.. Onlara göre Şam diye bir şe hir hala yerinde duruyor ve içindekiler Londra'dakiler, Mia mi'dekiler, Brüksel'dekiler gibi yaşıyor."
"Hiç zannetmiyorum; Batılı dostlarımıza göre Ortado
ğu'da yüz kişiyi toplasan Batı'da bir kişinin değeri kadar bile etmez. Yaşamışlar, yahut ölmüşler, kimin umurunda .. ."
"Öyle şaşkın bakma Masaaki-san, Ortadoğu'da yaşama dan bu dediğimi anlayamazsın!"
"?"
Emeviye Camii'nin karşısındaki Roma harabelerine var dıklarında Vuslat, çöplükte yiyecek arayan dişi bir köpeğin, derisi kemiğine yapışmış, memeleri sarkmış sıska bedenine bakarak minibüsteki kumanya çantasından salam paketini açıp irice bir parçayı önüne attı. Köpek salamı kapıp hızla uzaklaştı. Vuslat, salamı paketine sardığı sırada köpeği yine eteğini yalarken buldu. Nereye gitmiş bu kadar kısa sürede nasıl geri dönmüş ve neden verdiği salamı yememişti. İkin ci parçayı avucunda tutarak uzattı. Köpek onu da alıp hızla uzaklaştı. Bu sefer hepsi arkasından baktılar. Gittiği yer an tik sütunların yanındaki bir kavuktu. Ve içeride dört yavru mutlu viyaklamalarla salamı midelerine indiriyorlardı. Eme viye Camii'yle neredeyse duvar duvara bekleşen bu Roma kalıntısında nasibini arayan köpek yavrularının sevimli ve trajik halleri hepsine tesir etmişti. "Nasip!" dedi Selim. Ge cenin bu vaktinde çöplükte bulamadığı ekmeği salam olarak ta Urfa'dan getirip elleriyle onlara vermiş olmanın nasipten başka izahı olamazdı. Sokak lambasının cılız ışığında öyle sevimli görünüyorlardı ki!
Vuslat eniklerden başını kaldırırken Roma sütunlarının cami ile neredeyse bütünleşen mimarisine dikkat etti. Bir za manlar Batı şehirlerindeki İslam eserlerine ve camilere reva görülen yok etme politikalarını, mabetleri ahıra döndüren an layışı düşündü. Buradaki hoşgörüye karşı oradaki barbarlığa ne demeliydi? Doğu'da barışık yaşayan kültürlerin Batı'da ne-

den bu kadar tahammülsüzlüğe maruz kaldığının sebeplerini anlamaya çalıştı. "Galiba Batı'nın pili bitiyor!" diye geçirdi zihninden. Öyle ya, Batı denilen algı, bütün medeniyet dis kurları, kurumlan ve kavramlarıyla, tıpkı Amerika veya Av rupa Birliği gibi zirveden aşağıya doğru hızla yuvarlanmanın eşiğine gelmişti ve şimdi Mezopotamya üzerinden tükenişi geciktirmek adına çırpınıyor, ipliği pazara çıkmış ideolojile rin yeni sürümleriyle banş adına insanlığa silah çekiyordu.

Hakikatte barışı ne kendisi, ne de dostları istiyorlardı. Onlar yalnızca güvenlik ve asayiş yanlısı görünüp birilerini hırpa layacak, dövecek ve dövündürecek sebepler imal ediyorlar, bu sebeplerden maddi, manevi nimet devşiriyorlardı, işte o ka dar. Fikrini Selim'e açmak istedi. O yeniden bir siyasi tartış ma dinlemekten yana görünmüyordu. Ama Alperen eşine hak verebilirdi. İşte gözlerinin önündeki Emeviye Camii. Eski bir
Roma mabedinin tadilatıydı. İçindeki Vaftizci Yahya'nın kab ri Romalılardan daha iyi muhafaza ediliyordu. Hemen yan tarafta savaş dolayısıyla köpek eniklerinin yuvalandığı kilise ise Roma kimliğiyle yerli yerinde bekliyordu. Şam, Hz. İbra him'den bin yıl kadar evvel kurulmuş bir şehirdi. Kültürler burada üst üste yığılmıştı ve Doğulular bunları Batı'daki gibi yerle bir etmemişlerdi.
Selim her yerde olduğu gibi burada da arkadaşlarına şeh rin tarihçesini anlatarak söze başladı. Ona göre "Dımışk adı
'Dem-i şekk'ten geliyordu 'Kanın ayrıldığı yer'. Yani Kabil'in
Habil'i öldürdüğü, yeryüzünde ilk kanın aktığı yer. Söze Hz.
Adem devrinden başlayınca Selim'in anlattıklarına değil
şehrin tarihi ve kültürel zenginliğine hayran kaldılar. Bun ların pek çoğu hala korunuyordu. Yüzyıllar boyunca şehir tarihin hemen her döneminde kültürlerin ve kervanların bu luşma mekanı olmuştu. Beş yüz yıla yakın Arami krallarına başkentlik yapmış, Davut peygamber tarafından fethedilip
İbrani hakimiyetinde kalmış, Asurlularca kutsal bilinmiş,
ünlü Nabukadnazar burada muhteşem bir dönem geçirmiş,

ardından Persler, sonra da Büyük Iskender'in hakimiyetiyle başlayan uzun Roma dönemi yaşanmıştı. Bütün bu el değiş tirmelerde şehir bir öncekinin üzerine kimlik yenilemesi ya parken İslam fetihleri eskiyle yeniyi harmanlamış, kimlikleri silmek yerine korumayı yeğlemişti. Kültürlerin üst üste yığı lışı, bütün sembollerin birbirine karışması, medeniyetlerin iç içe yoğrulması ancak bu sayede mümkün olabilmişti. Selim
Roma kalıntıları arasında bir çeyrek süren korsan konferan sına son noktayı bir varsayımla koydu:
"Yani arkadaşlar, her ne arıyorsak, bu kadar zengin bir ta rihin arasında onu zor bulacağız."
Ve aramadıkları yerde buldular. Üstelik çok kolay oldu. Ta mamen şans eseri. Köpek eniklerinden birisi Vuslat'ın eteğinden çekiştire çe kiştire ilerliyordu. Ölgün ışıklar arasında birkaç adım ... Otuz metre kadar sonra Sultan II. Abdülhamid tarafından haya tın içine katılarak ayakta kalması sağlanan tarihi

Hamidiye
Çarşısı'nın girişine geldiler. Sağdaki tapınağın tanıtım pano sundaki yazıyı görmemek mümkün değildi: "Jüpiter Tapınağı:
Roma Dönemi."
Vuslat güldü. Küçük bir sembol ararken koskoca bir tapı nakla karşılaşmışlardı. Adı !ştar!..
Sokak lambaları henüz yanıyordu ve harabelerin ötesin deki otobüs durağında birkaç kişi evlerine gitmek üzere va sıta bekliyorlardı. Selim, yarı aydınlıkta Roma tapınağından kalan sütun ve taşları tavaf edercesine dolaşıp araştırdı. Di ğerleri de kendilerine göre sokak lambalarının aydınlatabil diği kadarıyla sütunları, mermerleri, söve taşlarını inceledi ler. Sonunda Alperen diz seviyesindeki mermerlerden birinin
üzerinde bir kadın figürü gördü. Durup dikkatle baktı. Sonra eliyle mermere dokunup arkadaşlarına seslendi. Sesinde bü yük bir hayret ile sevinç iç içeydi: "lanna!"

Dördü birlikte çömelip figürü incelemeye başladıklannda
Masaaki akıllı telefonunun ışığını açarak mermerdeki figürü daha net görmelerini sağladı. O anda hepsinin aklında Jü piter'in İştar'a, İştar'ın da İanna'ya dönüşürken kaç kültürü eleyip geçtiği vardı. Figür, eteğini kaldırıp dişi- liğini teşhir eden çıplak bir kadın şeklinde tasvir edilmişti. Yanlış okumalara ve an lamalara mahal vermemek üzere de göz hizasına sekiz şualı yıldızı işlenmişti.
Ve tepesinde tann olduğunu göste ren bir başlık ...
"İştar! Bir kadın kılığında ha?"
"Jüpiter de Romalılar tarafından
çıplak erkek biçiminde tasvir edilme den evvel yüzyıllarca hep çıplak kadın olarak görünmüştü, Alperen-san. Bence asıl hayrete şayan olan şey, Sin-Ammar'ın
şifrelerini oluştururken pagan dönemin
Eteğini kaldıran ilahlannı ve anlayışını da kullanmakta dişi İştar sakınca görmemesi. Çünkü eğer şimdiki insanlar gibi kültürlere hoşgörüsüz davransaydı bu Jüpiter,
şu tapınak kalıntılan arasında yüzyıllardır bizi bekliyor ol- mazdı."
Masaaki anlatırken Alperen figürün resmini çekiyor, Se lim de defterine kara kalemle çizip altına "lştar, sağa!" notu nu yazıyordu. İştan'ın başı sağa dönük olduğu için ...

<<@390>>

XXXI
O kavmine şöyle demişti: Allah'a kulluk edin.
"(...)Bunun üzerine Lut ona iman etti ve (İbrahim): 'Doğrusu ben
Rabbim 'e (emrettiği yere) hicret ediyorum. Şüphesiz O, mutlak güç ve hikmet sahibidir' dedi. Ona İshak ve Ya'kub'u bağışladık.
Peygamberliği ve kitapları, onun soyundan gelenlere verdik. Ona dünyada mükafatını verdik. Şüphesiz o, ahirette de salihler (züm resin)dendir. LOt'u da (gönderdik). O, kavmine demişti ki: 'Ger
çekten siz, daha önce hiçbir milletin yapmadığı bir hayasızlığı yapıyorsunuz! (Bu ilahi ikazdan sonra hala) siz, ille de erkeklere yaklaşacak, yol kesecek ve toplantılarınızda edepsizlikler yapa cak mısınız?' Kavminin cevabı ise, şöyle demelerinden ibaret oldu: '(Yaptıklarımızın kötülüğü ve azaba uğrayacağımız konu sunda) doğru söyleyenlerden isen, Allah'ın azabını getir bize!'
(Lut:) ·şu fesatçılar güruhuna karşı bana yardım eyle Rabbim · dedi. Elçilerimiz İbrahim ·e (iki oğul ihsan edeceğimize dair) müj deyi getirdiklerinde şöyle dediler: 'Biz bu memleket halkını helak edeceğiz. Çünkü oranın halkı zalim kimselerdir.· (İbrahim) dedi ki: 'Ama orada Lut var!' Şöyle cevap verdiler: 'Biz orada kimlerin bulunduğunu çok iyi biliyoruz. Onu ve ailesini elbette kurtaraca ğız. Yalnız karısı müstesna; o, (azapta) kalacaklar arasındadır.·
Elçilerimiz Lut'a gelince, Lut onlar hakkında tasa/andı ve /onları korumak için) ne yapacağını bilemedi. Ona: 'Korkma, tasalanma!
Çünkü biz seni de, aileni de kurtaracağız; yalnız, (azapta) kala-
389

caklar arasında bulunan karın müstesna' dediler. Biz, şüphesiz, bu memleket halkının üzerine, yoldan çıkmalarına karşılık gökten
(feci) bir azap indireceğiz. Andolsun ki, biz, aklını kullanacak bir kavim için orada apaçık bir ibret nişanesi bırakmışızdır."
[Kur'an-ı Kerim, Ankebut Suresi 26-35)
390

On saat sonra,
Ürdün, Lut Gölü, 4 Haziran 08.45 (TS1: 09.45) ara, otelden ayrılırken Kahire'de bırakacağı yahut bırakmayacağı izleri tekrar tekrar kontrol etmişti.
Alperen ile Selim'in erinde geçinde bu müzeye gele
Z ceklerini ve Selim'in burada neyi arayacağını biliyordu. Bü tün işvesini takınarak Kıpti rehberin kulağına iki hafta sonra yeniden Kahire'ye gönül eğlendirmek için geleceğini fısılda makla Selim'e bırakacağı izi sağlama almış;

"Sakın yanında ki arkadaşlarının bundan haberi olmasın?" demeyi de ihmal etmemişti. Güzel bir tazenin koynunda felekten gece çalmayı hayal eden rehber elbette aldığı vazifeyi başarmış olmanın gururuyla onu karşılamak isterdi. Kitron ile arasındaki soğukluk kalbini donduruyordu.
Buna rağmen şimdilik onunla iyi geçinmenin yahut suyu na gitmenin iyi olacağı kararına vardı ve dönüş için Ürdün
üzerinden Filistin'e geçmeyi önerdiğinde onu en şirin gülüm semesiyle tebrik ederek bu kararını uygulamaya koydu. Sa mimiyet olmayacaksa bari resmiyet gözeterek geçim sağlana bilir, sözlerine itiraz etmeyerek de gönüller hoş tutulabilirdi.
Kaldı ki Ürdün'e geçip tarihi Petra'ya göz atmak ve akabinde
Lut Gölü civarında araştırmalarda bulunmak önemli olabilir,
Sin-Ammar'ın yaşadığı dönemde Nebatilerin başkenti olan

antik Petra tapınağında belki de Sin-Aınmar'ın sakladığı bir
şifreyle karşılaşılabilirdi.
Güzergahları Sina, Eylat, Lut Gölü, Halil, Kudüs olacaktı.
Refah sınır kapısından çıkış yaptıkları sırada Kevin, gözlerine inanamadı. Pasaportunu kontrol eden memurun önünde Vuslat ile kocasının ülkeye giriş evrakı duruyordu. Zara ile Kitron'a baktı, onlar başka şeyle meşguldüler. Tedirgin olmasınlar diye
şimdilik onlara bunu bildirmeyecekti. Kim bilir bu bilgi belki de ekibi içinde kendisine farklı planlar yapmak üzere üstünlük sağlayabilirdi. Birileri Mısır'dan çıkarken diğerleri girdiğine göre İbrahim'in mirasına sahip olmak tam bir rekabet halini almıştı. İşler iyiden iyiye kızışacak gibi duruyordu. Bir CIA mensubu olarak Mossad ajanlarıyla -Zara ile Kitron'un birer ajan olduklarından zerre şüphesi yoktu- işbirliği sağlamış ol masısı elbette diğerlerine göre bir avantajdı. Böyle önemli bir ittifak karşısında MİT'in artık hiçbir şansı olamazdı. Yine de metaın alıcıları çoğalmış, sır bir kez daha değerlenmişti. Bu nun iyi ve kötü yanlan vardı. İyi yanı şifrenin çözülmesi için farklı akılların değişik yollar deneyerek çalışıyor oluşu, kötü yanı da rakiplerin elde ettiği bilgileri edinmenin külfeti ve muhtemel tehlikesiydi. Harput Ağa gibi acımasızca adam öl- düremeyecek olursa acımasızca öldürülme fikri zihnine o vakit saplandı. Christopher'ın faili meçhul gidişini düşündü. Sonra da Alperen ile Vuslat'ı ceset olarak gözünün önüne getirdi. İş bununla da bitmiyordu; Selim vardı. Hatta bir de şu Japon ...
Petra'dan eli boş çıkıp Lut Gölü'ne geldiklerinde hayli yor gundular. Kevin tabiatın mezarlığa dönüşmüş hali gibi duran bütün o taşlaşmış çorak araziye

bakıp Luka İncili'nin 17. bö lümünden okudu:
"Lut'un günlerinde de böyle oldu; yerler, içerler, sa tın alırlar, satarlar, dikerler, bina ederlerdi. Fakat Lut,
Sodom 'dan çıktığı gün, Gök'ten ateş ve kükürt yağdı ve hepsini helak etti."

Kitron, ona Tevrat'ın Hezekiel'inden cevap verdi. On altın cı paragrafta şöyle deniyordu:
"lşte kız kardeşin Sodom 'un kötülüğü şu idi: Kendi sinde ve kızlarında kibir, ekmeğe tokluk ve kaygısız rahat vardı. Ve düşkünle yoksulun elini pekiştirmedi. Ve kibir lendiler ve benim önümde mekruh şeyi yaptılar ve bunu görünce onları ortadan kaldırdım."
Kevin, Kitron'un damarına basmak için sordu:
"Eski Ahit, şu yamaçta Lut'un kızlan tarafından şarap içirilerek sarhoş edildiğini ve sonra da kızlarıyla birer birer yattığını yazıyormuş, doğru mu?"
"Diyelim, doğru! Bundan bana yahut Musa'ya ne?"
"İsa'ya ne ise o. Tevrat'ta ensest ilişki var diye kitabınızı uydurma sayanlar var da!"
"Evet bunu iddia edenler oluyor ve her zaman olacaktır.
Lakin Tekvin'in on dokuzuncu bölümünden alıp diline dola dığın kıssayı bizim dinimiz şöyle yorumluyor. Bir peygambe rin ümmeti olan kadınlar onun kızlan ve din kardeşleridir.
İbrahim'in Mısır'da Saray'a kardeşimdir demesi gibi. Dolayı sıyla Lut'un yanında bulunan kızlar maddi yönden onun öz kızları değil, kendisine iman etmiş genç kızlar, yani ümme tinden iki kişi idi. Lut ile yatmaları bir ensest ilişki değil, bir peygamberden çocuk sahibi olma şerefidir."
"Eğer kendi öz kızlan değilse neden şarap içirip sarhoş etmek zorunda olsunlar? Demek ki Lut'un bilinçli olarak yap mayacağı bir şeyi ona yaptırdılar!"
Zara araya girdi:
"Farz edelim ki Woodmaker, kendi kızlarıyla yatmış, bu nunla nereye varmak istiyorsun? Şifrelerden birisiyle alakalı bir husus mu?"
"Yoook!"
"O halde kes sesini ve sinirime dokunma. Daha bedenim deki yaralar geçmedi, ona göre!"

Kevin bu sert üslup karşısında yutkundu. Şaka devam yı ettirmek anlamsız ve tehlikeli olacaktı. "O yaralan ben değil,
Harput Ağa açtı" diyecek oldu; yeniden yutkundu. "Bu kız tam bir baş belası; sonunda ilk önce ondan kurtulmalı m!" Sırtını yı döndü. Hz. İsa' ölüme götüren Yahudileri düşündü. Bu yol yı culuğun sonunda her şey kendi istediği şekilde tecelli ederse bu Yahudileri halletmesi gerekecekti. Hıristiyanlığa karşı Siyo nizm'in veya CIA'e karşı Mossad'ın galip gelmesine müsaade edemezdi. Evet, ne yapıp etmeli, sonunda bu ikisine mutlaka
üstün gelmeliydi. "İsa' ikinci kez öldüremeyeceksiniz!" Sesi yı ne sevimli bir ton katarak Zara' teskine yeltendi: yı
"Tamam, tamam!.. Sana karşı mahcubum, özür dilerim.
Şimdi daha iyi şeyler konuşmayı teklif ediyorum; mesela ne den buradayız ve ne bulacağız?"
Zara Kitron'a baktı. Onu da Kevin'ın fikrini onaylar görün ce ortamı yumuşatmanın iyi olacağına karar verdi:
"Ne bulacağımızı bilmiyorum; tablet "Yüce Baba'yı takip ediniz" dediği için buradayız. Yüce Baba'nın yolundan gidi yoruz yani. Lut, İbrahim'in yeğeni olarak Mısır'dan dönerken burada kalma istemiş ve amcasından izin alıp şu tepelerin yı yamacına yerleşmişti. Sin-Ammar İbrahim'in iyi bir mümini olarak onun sünnetine uyup ayak izlerini takip ettiyse bura dan da geçmiş olmalı."
"Muhtemelen çok sıkılmıştır!"
"Neden böyle dedin?"
"Çevrene bir baksana; insanın burada içine kasvet oturur."
"Bay Woodmaker, senin içine kasvet bırakan bu arazi İb- rahim zamanında böyle denizden 350 metre çukurda değil, muhtemelen bir o kadar yüksekteydi. Şu tuzlu sulann bulun duğu taşlaşmış vadi verimli bir ova, şu yamaçlann sanlıklan da iki yakada ihtişamlı iki Sümer şehri olan Şezum ile Omora olmalıydı."
"Kutsal kitap Sodom ile Gomorra diyor ve gölün altında kaldığını söylüyor. Tabii son kazılara göre ... "
394

"Bu durumda siz de Bayan Zara, Lut'un eşinin dönüp arka- sına baktığı yerde duruyorsunuz!"
"Senin de gölün en orta yerinde taşlaşman gerekir o halde!"
"Bana eşcinsel mi diyorsun yani? Ha, ha, ha!.."
"Sen bana kafir diyorsan; ha, ha, ha!.. Bak Yankee! Bu iki olsun ...
Üçüncüsünde başına çöreklenirim!"

Kevin, şakayla söylenmiş bir söze gülmesini bekler ve ara daki buzlan eritmeye çalışırken Zara'nın alay edercesine "ha, ha, ha" diye onu taklit etmesine bakarak son söylediğinde cid di olduğunu anlayıverdi. İkinci defa şaka yapmaya kalkışmak hatalıydı, az kalsın başına iş açacaktı. Hemen tavrını değişti rip elleriyle sakinleştiğini gösterir bir hareket yaptı. Zara başı nı çevirdi. Kitron Tevrat'ta Lut'un söylediği cümleyi okuyordu:
'Ölüm kokan şu lanetlik şehirden habersizce uzaklaşacak ve
şu sapık halkı lanetlik akıbetleri ile baş başa bırakacaksın'.
Biraz mekanın moral bozucu laneti, biraz hassas den gelerde ilerleyen ilişkiler, biraz da operasyondaki terslikler
üçünü de tedirgin davranışlara zorluyordu. Her üçü gizli meslekler edinip onun da içinde gizli işler çevirmenin ağır lığını taşıyorlardı. Yoksa ortam her üçünü de neden boğuyor gibi hissettirsindi? Şakalara bile tahammül edilemeyen, her- kesin birbirine sırtını dönemeyecek kadar güvensizleştiği, en kötüsü de herkesin birbirine tripler attığı bu birliktelik daha ne kadar sürebilirdi ki? Zara aklında alıp veriyor, çıkış bul maya çalışıyordu. "Bu iş son! Kim olduğumu öğrenince her
şeyden uzaklaşmalıyım!" Neden olmasındı; alır başını gider, kendine yeni bir hayat kurardı. Hiç hayal etmemişti ama ne den olmasındı?
Eliyle çantasındaki bebeklik fistanını yokladı. Üzerindeki kan lekelerini düşündü. Bu işin sonunda öğrenmesi gereken asıl bilginin bu lekelerden ibaret kalmayacağına artık emin di. Yüce Efendi bunu açıkladığı anda bütün geçmişinin de ka pısı aralanacaktı. Yüce Efendi'yi düşündü. Hemen şuracıkta, bir saatlik mesafedeydi ama şimdilik onun huzuruna gitmesi

hoş olmazdı. En azından Kitron'un geçmişi hakkında bildiği her şeyi öğrenmeden ... Hatta Kitron'la aralarında geçenlerden bile Yüce Efendi'nin haberi olmamalıydı. İki kardeşin buz per deleri arkasında durduklarını bilmesi, huzuruna varınca asi metrik bir dinlemeye kapı açardı ki Zelotlar arasında asimet rik dinlemeye girenlerden hiçbirinin sonunda iflah olduğunu gören yoktu. Kalbini dinledi; "Hayır, Kitron'a en ufak bir ziyan erişmesine müsaade edemem!" Aynı anda Kitron da müsaade etmeyeceği bir eylemi düşünüyordu; "Kudüs'e geri dönmesine asla müsaade edemem! Bu işi ilk fırsatta halletmeli, ondan kurtulmalıyım. Yoksa Yüce Efendi..." Yüce Efendi'nin verdiği emirler yerine getirilmek içindi. Onun emrini çiğneyenler ce hennemi boylardı. Kitron bütün yol boyunca aldı, verdi. Hem başına gelecek lerden korkuyor, hem Zara'ya kıyma konusunda tereddüt ge
çiriyordu. İki arada bir derede kendi iç sesiyle hesaplaşmak devam edemezdi.

Kesin bir karar vermeli ve kararını tereddüt göstermeden uygulamalıydı. İyi ama söz konusu olan kişi Za ra'ydı, kardeşi, varlığı, ailesi, emeği, fidanı ...
"Çok darlanırsan
Yüce Efendi'nin huzurunda yapanın yapacağımı ve o da sa dakatimin derecesini görür!" Bu düşüncenin bir erteleme, bir kaçış, bir mazeret mi olduğunu kalbine sordu. Fakat cevabını ve çaresini düşünmeye fırsat kalmadan Zara'nın sesini duydu:
"Kitron, kan lekeleri nasıl olmuş?"
"Annen ölürken. Seni korumak için üzerine kapandığı vakit?"
"Neden korumak için?"
"Anlaşmamız böyle değildi küçük hanım! Benden bedava bilgi istememelisin!"
"Karşı hamle lütfen!"
Zara, Arkeoloji Müzesi'ndeki masanın altına sıkıştırıp bı raktığı diski düşündü. Belki de onu alması için müzeye Kit ron'u göndermesi icap ederdi. Şimdilik onu bir disk fikrine alıştırmak iyi olacaktı:

"?"

"Pekala! Bulduğumuz şu kelimeler var ya; onları figürlere dönüştürüp bir anahtar elde edeceğiz. Phaisdos diski gibi bir anahtar; tamam mı?"
"Phaisdos diski, bildiğim kadarıyla Babil çivi yazısından çok hiyerogliflerle nakışlanmıştı. Üstelik de sırrı henüz çözülemedi.
Durum bu iken böyle bir disk aramak sence beyhude değil mi?"
"Hiç değil. Diski bulamasak bile üzerin-
""
""" -, deki figürleri ve sembolleri bilirsek -- - --- f{ r: t:) {ı

,
çağındayız! Phaisdos diski İbra-

- t:il.
<.;;
"

®
ıf!J him döneminden kalma olduğu- na göre Sin-Ammar da anahtar yerine neden öyle bir disk yapmış olmasın?"
"Diyelim yaptı, nereyi açacak bu anahtar?"
Phaisdos diski
"Sıra sende!"
"Sana ancak Yüce Efendi'nin bana bildirdiği kadarını söy leyebilirim. Baban Yasef iken Yusuf kimliğiyle Filistin Kur tuluş Örgütü içine sızmış bir zelot imiş.

Yaser Arafat bunu
öğrendiğinde babanı cezalandırmak için anneni taratmış.
Betlehem'de bir çatışma esnasında. İşte kan lekeleri."
Kitron, bütün bunları yüzü kızararak anlatmıştı. O sırada sağ elinin başparmağıyla işaret parmağı iki taraftan burun ke miğine yapışmış, sanki eğrisini düzeltir gibi sıvazlıyordu. Zara onun yalan söyleyeceği zaman bir refleks olarak böyle yaptı
ğını daha küçükken gözlemlemişti. İçinden hayıflandı. Kitron, yalan söylemenin tedirginliği ve korkusuyla başını yere eğmiş ti. Ne de olsa yalan söylememeyi kurup hakikati anlatmaya ka rar vermiş ama bunu başaramamış, dili kalbinin söylediğine uymamıştı. İyi de, babasının daha iki gün evvel kendisini ara dığı için Yüce Efendi tarafından öldürtüldüğünü ve cesedinin bile soğumadığını söylerse onu nasıl zapt edebilirdi ki? Başını yere eğdi. Başka bir şey konuşmamalıydı. Sustu.
397 onu biz imal edebiliriz. c }LC rıfD
Bilgisayar r .
,)'
(i;.,t
'g_

"Babam hayatta o halde?"
"Bu kadar yeter, şimdi sen söyle bakalım şu disk ile nereyi açacağız?"
"Nemrut Dağı'nda bir kapıyı. Antiochos'un anıtmezannda bir kapıyı. Yüce Baba'nın zenginliklerine erişmek üzere!"
"Diskin ebatı belli mi?"
"Muhtemelen el ayası ebatında tam yuvarlak bir disk. Bir yüzünde 'Temiz kalp, sabır, merhamet ... ' gibi kelimelerin olduğunu bil... Yani sanıyorum. İbrahim'in iman esaslan ve akidesini temellendiren kavramlar ... "
"Üzerinde ne yazdığını biliyorsan neden imal etmiyoruz?"
"Hedefimiz bu ... Babam yaşıyor mu?"
"Yüce Efendi bilir?"
"Yürü gidiyoruz!"
"Asla! Yüce Efendi'ye eli boş gidersen sana hiçbir şey söy- lemeyecektir. Burada aradığımızı bulursak, belki!"
"Yürü, yine de gidiyoruz."
"Nereye?"
"Kudüs Müzesi'ne! Bu bölgenin arkeolojik kazılarında çı kanları eserlerin çoğu orada değil miydi?"
"Haklısın. Heeeyyl.. Kevin, Haydi araca. Bu kasvetli yerden kurtuluyoruz!"

Kitron Zara'yı Kudüs'e sokmamak üzere aldığı talima tı yeniden düşündü.
Küdus Müzesi'nde neyin aranacağını o biliyordu. üstelik şimdi onu öldürürse Kevin'ı de öldürmesi gerekirdi. Bu durumda Yüce Efendi'ye eli boş varırdı ki pek
çok sebepten bunu asla istemiyordu.
Bir saat sonra Zara özlediği şehirdeydi ve buna rağmen kalbini yatıştıramıyordu. !brahim'in ve peygamberlerin şeh rine özlemle baktı. Neden çocukken sokaklarında hiç oyna yamamış, neden taş döşeli caddelerini nefeslenmemişti? Şu taş evlerden birinde annesinin koynunda uyuyan bir bebek olamamıştı, neden? Beş veya sekiz yaşındayken Zeytinda
ğı'na sere serpe uzanıp şöyle Süleyman Mabedi'nin yahut

Mescid-i Aksa'nın bir resmini bile yapmamıştı. Elbette ba basının bir zelot olduğunu öğrenmek gururunu okşuyordu ama onunla şu dar sokaklarda el ele hiç yürüyememişti.
"Uyan Zara, şimdi geçmişe değil geleceğe odaklanma zama nı." Ve geleceğe ilişkin ilk düşüncesi babasıyla alakalı oldu.
Onunla aynı işi yaptıklanna göre belki de babası hala yaşı yor ve kendisini uzaktan izliyordu. Eğer böyle ise onu bulur bulmaz hıncını çıkarmaya yemin etti; bunca yıldır kendini gizlediği için. Kudüs'teki müzenin kapısından girerken için den babasıyla konuşuyordu: "Hiçbir mazeret veya gizli gö rev beni kendinden mahrum bırakmanı affettiremez, seni alçak adam!"
Müze'de fazla vakit kaybetmeleri gerekmemişti. Büyük sa lonun köşesindeki vitrinde öylece kendilerini bekliyordu. İki santim kalınlığında silindir bir mühür. Bir tapınak mührü. Sin mabedine adanmış bir çamurdan. Tanıtım etiketinde "Pişmiş tuğladan Babil mührü: Dönem: Komegene Krallığı" yazılıydı ve görevliler, üzerindeki şekillerin izahı için oluşturduklan tanıtım bilgisinde "Ur kentinin Babil tannlan: Marduk, Sin ve tştar" yazmışlar, hemen üstüne de mührü bir defaya mah sus olmak üzere yumuşak balçıkta yuvarlayıp figürlerin be- lirgin biçimde görünmesini sağlamışlardı. Kurumuş balçığın
üzerinde tann Marduk bir tahtta oturuyor ve karşısında da
İştar ile Sin duruyorlar-
[illegible]
.,.ı
[illegible] bunun tam tersiy- 'h D: di. Önce ay, ortada V...:ı
[illegible]ı: [illegible] güneş ve sağda yıl dız. üstelik yıldızda sekiz yerine altı şua mevcuttu. "Sin-Am mar'ın kurnazlıkla- .•
,, nndan biri daha!" Tanrıların toplantısı liştar. Sin, Şamasl
399

dedi içinden Zara,"Kudüs'te İştar yıldızını heksagram yap maktan daha akıllıca ne olabilir!"
Şekildeki kros hepsinin dikkatini çekmişti. Kevin atıldı:
"Bu haç işareti de ne?"
"Haklısın Kevin, Sin-Ammar zamanında Meryem henüz
İsa'yı dünyaya getirmemişti bile. Marduk'la İştar arasındaki bu kros Sümerlerin yerküreyi tanımlamak için kullandıkları işarettir. Hey, Kitron, ben müze görevlisini oyalarken fotoğra fını al şunun."
Zara için görevlinin dikkatini karşı vitrinde bir tablete
çekmek çok da zor olmadı. Geri döndüğünde Kitron'un işini başardığını görüp

kulağına eğildi:
"Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve merhamet sahipleri, iki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba' takip yı ediniz."
Mühürde yazılı olan cümle ikisini de gülümsetti. Üstelik gözlerinin içine bakarak ve olanca sıcaklığıyla ... Keşke hep böyle samimi olabilselerdi. Eskiden olduğu gibi. Kitron olma dan yaşanmazdı ki!
Yüce Efendi'ye anlatacak artık çok şeyi vardı ve ondan so racağı da ... İçindeki sevinç, dudağında bir gülümsemeye dö nüşürken Selim'in numarasını tuşlayıp resmi ona gönderdi.
Daha fazla bilgi elde etmek ve ne olduğunu sormak için. Te lefonunu omuz çantasına koyarken eli bir kez daha bebeklik fistanına dokundu. Kahire'den bu yana en çok yaptığı şeydi bu. Lakin bu sefer ağzından çıkan kelime o derece iç geçire rek söylenmişti ki, yanındakilerin duyduğundan şüphe etti:
"Anneeeem! .. "
Bu sırada Kitron, Yüce Efendi'nin huzuruna varmadan,
Moriah dağının eteklerini tırmanırken, onu annesine kavuş turmak üzere bir kurşun olup kalbine saplanmayı kuruyordu.
"Vah sana kardeşiiiim!"

XXXII
On beş dakika sonra
Kahire, Mısır Müzesi, 4 Haziran, 09.00 (TS1: 10.00) ahire'ye girdiklerinde Alperen'in aklına nedense ba bası düşüverdi. Rahmetlinin transistörlü bir radyo K dan Ümmügülsüm şarkıları eşliğinde kendisine hep
Mısır'dan ve Nil'den bahsettiği yaz akşamlarını hatırlıyordu.
Onu dinleye dinleye Beyaz Nil'i, Mavi Nil'i hayal ettiği ak
şamlar geçti gözünün önünden. Çocukluk işte. Babasının "Nil bereket demektir oğul!" deyişi ve sonra bir çocuğun hayali ni yükseltecek hikayeler anlatması ne muhteşemdi. Ve yıllar sonra işte şimdi Nil'in üzerinden geçiyordu; upuzun bir köp rüden. Aracın camından efsanenin yayıla yayıla akışını izledi.
Dokuz ülkeyi aşarak 6650 kilometre boyunca bütün Afrika'yı güneyden kuzeye sulayıp gelen bu tılsımlı nehir, sanki bütün güzelliklerini ve zenginliklerini 30 milyonluk şu Kahire için saklayıp biriktirmişti; öyle güzeldi. İnsan bu şehre gelince
Nil'den uzak olmamalıydı. Rezervasyon esnasında Elcezire
Sofitel'i tercih etmelerinin sebebi de Nil üzerindeki bir yarı madaya kurulmuş olmasıydı zaten. Tahrir Meydanı'na, Opera

Evi'ne, Kahire Kulesi'ne, en önemlisi de araştırma yapacakla rı Mısır Müzesi'ne birer ünlem mesafesindeydi.
401

Eşyalarını odalara bıraktıktan hemen sonra Müze'ye yö neldiler. Aynı köprüden yürüyerek.
Bir önceki geceyi Zara'nın hayaliyle geçiren Kıpti müze rehberi, daha yirmi dört saat bile geçmeden onun karde
şi diye anlattığı kişinin gelmiş olmasına hem sevindi, hem hayret etti. Zara'nın tarif ettiği delikanlı işte müzeden içeri giriyordu. üç kişiyle birlikte. Emin olmak için yanlarına yak laştı. Konuşmalarına gizlice kulak misafiri oldu. Evet, onlar da tıpkı bir gün önce Zara'nın yaptığı gibi müze görevlisi ne Babil eserlerini görmek istediklerini anlatıyorlardı. Daha emin olmak için hepsini izlemeye aldı. Hayret, aralarındaki
Japon "Savaşçı İştar" yerine "Kanatlı Küre"yi soruyordu. Eğer ateni arıyorlarsa müzenin her yanı onunla doluydu. Masaaki aten hakkında anlatmaya haşladığında yanlarına vanp tam bir müze rehberi üslubuyla -kurulu plak- cümlelerini sırala maya haşladı:
"Aten! Kanatlı Küre ... Bütün antik yakın Doğu uygarlıkla rında sıklıkla görülen bir ikondur. !konun ortasında bir disk ve iki yanında kanat vardır. Bahsedilen kanat melek veya yır tıcı kuş kanadıdır ve hangi uygarlıkta resmedildiğine bağ lı olarak çok az değişiklik gösterir. Sümer, Akat, Bahil, Asur,
Urartu, Pers ve elbette Mısır uygarlıklarında kesintiye uğra madan yaşayıp gelmiştir. Mısır medeniyeti onu küre yerine kadın figürüyle gösterip adına !sis dedi. Bu müzenin her ye rinde, sayısız eserde onun !sis biçimli tasvirlerini görebilir siniz. Aten, !sis olduktan sonra Yunan ve Roma dünyasında da kral tann Osiris'in kız kardeşi ve kansı olarak yaşamıştır.
Tabii güneş tanrısı Horus'un da annesi. Gördüğünüz kanatlar sembolik olarak binlerce yıl boyunca en üstün olanı temsil etti; göklerde bir yıldıztanrı. Günümüzde onu fantastik uzay kitaplarının on ikinci gezegeni olarak anlatıyorlar. Sümerler
Nibiru, Babilliler Marduk, İbraniler Yahweh, Mısırlılar Apep veya Amon-Ra, Yunanlılar Nemesis, Çinliler Kızıl Ejder ismiy le anmışlar. İncil' de 'Wormwood' olarak geçer."
402

"Bizimkiler buna bir isim takmış mı Selim?"
"Aşık Veysel'in Mavi Yıldız'ı işte budur kardeş. Lakin

Sin-Ammar'ın bununla ilgilendiğini sanmıyorum."
"Neden öyle diyorsun Selim-san; on ikinci gezegenin dün yaya yaklaştığı her dönemde dünya önemli şeyler yaşamıştır.
Sin-Ammar olsaydım ve Mısır için bir şifre saklamak iste seydim her yerde görülebilecek kanatlı bir Amon-Ra küresi ni seçerdim şüphesiz. Tabii onu Nemrut kılığında göstere rek ... Eski kahinler ve şimdiki tarotların bile vazgeçemediği bu kanatlı küre bence çok önemli. Üstelik pek çok metaforu da içinde barındırıyor. Satanist fikirlerin yahut İncil'de ki 'Göklerin Krallı-

ı ın bu küreden uzak olmayışını dü
şün. UFO'ların yolu
C: ro';:; nu gözleyip uzay ge
:,
-- L.. mileri arayan uçuk c: E a, a,
-z
<ı:- adamları saymıyo rum bile. Ne zaman göğe çıkmak isteyen birisi olsa, hep bu kanatlan takıp yük selmek istemiştir."
"Masaaki-san Nemrut'un göğe çıkışını ima ediyor galiba
Selim Bey; ne dersin?"
Vuslat bunu Selim'e "Şu Japon'un senden daha çok şey bil diğini görüyorsun değil mi?" tarzında bir iğneleme veya do kundurma edasında söylemişti.
Diğerleri gülerken müze gö revlisi de turist Zara'nın kardeşini bulduğundan emin oldu.
Hem Japon, hem de bu kız "Selim" demişlerdi çünkü. Şimdi kimseye hissettirmeden cebindeki notu ona vermesi gereke cekti. Fırsat kollamalıydı.
Vuslat sözlerini sürdürdü:
"Konuya dönersek eğer, bence atenin ortasındaki küre yi güneş kabul ederek şimdilik bunu da listemize alırsak ne kaybederiz?"
"Hiçbir şey, Vuslat yenge! Hatta belki işimize bile yarar!"

Selim cümlesinin son kısmını elini boşa gayret manasın da sallayarak desteklediği sırada rehber sanki eli kendi eli ne çarpmış gibi yapıp "Ah, düşürdünüz galiba!" diyerek yere kasten düşürdüğü kağıdı alıp Selim'in avucuna koydu. Selim tam "Ben bir şey düşürmedim!" diyecekti ki kağıdın katlı yüzeyinde gördüğü resim dikkatini çekti. Tanıdık bir nesne gibi.
Dikkatlice baktı. Evet, üzerinde bir anahtar resmi vardı. Cami müştemilatındaki saklı mekanının anahtarının resmi. Üstelik tutamaç halkası bile eğri çizilmişti. Bu anahtarı iki kişi kullanmıştı; Alperen ve Zara. Alperen işte yanındaydı ama Zara?
Evet!.. Zara'dan bir mesajdı avucundaki. Birden dizleri titredi. Mutlulukla gülümseyip doğruldu. Mesajın içindekinden ziyade onun eline değen bir şeyi avucunda tutuyor olmanın heyecanıydı bu mutlu gülümseyişin sebebi. Ama içinde ne yazdığını da bir an evvel okumak istiyordu. Burada olabilirdi, başı dertte olabilirdi, bir ikaz için not yazmış olabilirdi...
Söz konusu Zara ise, olabilirdi... olabilirdi...
Selim heyecanını atmaya çalışırken Alperen müze rehberi ne derdini açıkça söyledi:
"Üçü bir arada resmedilmiş yıldız, ay ve güneşi hatırlıyorum, burada ... "
"Eğer aradığınız bunlar ise beni takip ediniz!"
Üç dakika sonra, 35 numaralı vitrindeki aslan üzerine ayağını basmış İştar figürünü ve sekiz köşeli yıldızı, mermer su yalağının sövesindeki İştar, Sin ve Şamas çizimlerini tek tek incelediler. Selim, Zara'nın da şu anda durduğu yerde durup İanna kabartmasına tıpkı kendisi gibi baktığını hissetti.
"Şimdi nerede acaba?" Kıpti rehbere bunu sormalı, buradaysa bir yolunu bulup görmeliydi. Ama hayır, adam gittiğini işaret ediyordu.
Selim göreceğini görmüştü. Vitrindeki İştar'ın yönüne bakarak not defterine "İştar sağa" yazdı. Müzede kısa bir tur yeterli olacaktı. O sırada buradaki eserlerin öneminden, 120 bin tarihi objeyi kaçakçıların elinden kurtarıp toplatan Ka-

valalı Mehmet Ali Paşa'dan ve Osmanlı'nın son hidivi Abbas Hilmi Paşa'nın müzeyi kurma serüveninden, müzedeki Kraliyet Mumyaları Bölümü'nün ihtişamından uzun uzun bahsetti. Sonra da Zara'nın bıraktığı mesajın izini sürmek üzere direksiyona geçti:
"Şimdi Gize'ye gidiyoruz arkadaşlar; bir sunak bulmaya.
Belki de bir mezbah."
"Sfensk veya piramit değil de bir mezbah, öyle mi? O niye?"

"Orada Hz. İbrahim'den kaldığı düşünülen bir mezbah ol- duğunu öğrendim de ... "
"Kimden öğrendin cancağızım?"
"Müze'de edindiğim bilgilerden, elbette!"
Selim kendi kendine "Yalan mı söyledim şimdi?" diye hay retle sordu. Tarihi gizem filmleri seyretmenin heyecanıyla kendini bu ajanlık işine fazla mı kaptırmıştı? Hiç olmazsa
Alperen'e durumu açıklamak, Zara'nın bıraktığı mesajı bil dirmek, söylediği yalanı telafi edebilirdi. Sonra cümlesini yeniden kurdu: "Müzede edindiğim bilgilerden!" Bu cümle de yalan yoktu. Zara'nın bıraktığı mesajın içeriğini müzede edinmişti. Sonraki soru nefsine daha ağır gelerek beynine saplandı: "Şimdi de yalanına kılıf mı hazırlıyorsun?"
Yolda Alperen'e söylemenin fırsatını kolladı ama bu müm kün olmadı. Söylese kendisini azarlayacağım, Zara'nın tuza
ğına çekildiklerini, ona güvenmenin tehlikesini bin dereden su getirerek anlatacağını biliyordu. Gizli iş yapmanın huzur suzluğu sol böğrünü burktu. "Zara'nın tuzağına mı düştüm yoksa; üstelik bütün ekibi de peşimden sürükleyerek?" Aynı kulvarda aynı hedefe yürüyen iki ekip varsa birinin diğerini yoldan atmak veya geciktirmek için onu sahte bilgilerle yön lendirmesi bırakınız gizli servisleri, sıradan insanların bile kullandığı basit bir metot idi. Kaldı ki Gize'de bir tuzakla da karşılaşabilirlerdi. Herkesin başını belaya sokacak bir tuzak.
Gerçi tarihi eser bölgelerinde polis kaynıyordu ama yine de ekibin başı belaya girebilirdi. Elbette Zara bunu yapmazdı;

fakat diğerleri? "Tehlike?" Bunun cevabını gidecekleri yer de olan olduktan sonra anlamak çok safça sayılırdı. Birden omuzlannda büyük bir sorumluluk hissetti. Herkesi birden tehlikeye atacakmış gibi bir hisse kapıldı. Öte yandan bunu yaparsa Zara hakkında kötü niyetle hareket etmenin vicdani rahatsızlığını duyacağını da biliyordu. Gerçekten bu kız, gör düğü bunca yardım ve yakınlıktan sonra, kendileri için orada bir tuzak hazırlamış olabilir miydi? Eğer öyle ise kendisin den yararlanmak istemesi bunun yanında pek masum bir suç olurdu. "Alperen'e mutlaka söylemeliyim! Gize'ye varmadan!"
Oraya vardıklannda iş işten geçmiş olabilirdi çünkü. Tam eliyle Alperen'in omzuna dokunmak üzereydi ki Vuslat başı nı Alperen'in omzuna yaslayıverdi. Belli ki kısa bir müddet kestirecekti. Elini geri çekip kararını erteledi. "Biraz sonra!"
Yanın saat kadar sonra Masaaki'nin "Kımıldanın uykucu lar! Geldik!" diyerek

aracın kontağını kapatmasıyla hepsinin belinlemesi bir oldu. Selim birden kendini çok kötü hissedip
çevresine bakındı. Tehlikeli birileriyle karşılaşma korkusuy du bu. Masaaki, Vuslat ile Selim'in uyuduklarını görünce aracın navigasyonunu sessize almış olmalıydı. Selim, hedefe yaklaştıklannda söylemeyi kurduğu hiçbir şeyi Selim'e söy leyememiş olmanın sıkıntısıyla araçtan önce kendisi indi.
Biletleri alıp kısa bir yürüyüşten sonra mezbahı kolayca bulmuşlardı. İhtişamlı bir tarihin ortasında gözlerden ırak düşmüş ve zamanın tahribatına maruz kalmış sıradan bir su nak. Yanında vitrindeki yalağın çıkanldığı çukur ve ilerisin de silindir mermer. Selim çevredeki turist gruplannı izliyor, olağan dışı bir kişi, olay veya aksiyon görmeye çalışıyordu.
Hayır, herkes Kufu piramidinin devasa yükselişiyle ilgiliydi.
Kendilerinden tarafa bakan bir tek kişi bile yoktu. "Çok şü kür!" Tuzağa düşmemişlerdi.
Mermer silindirin başında birikip yorumlar yaparken veya Müzedeki sunağın söküldüğü çukuru incelerken Selim daha da rahatladı. Sin-Ammar çok akıllıca davranmış Mısır
406

piramitlerinin gölgesinde, yalnızca arayanların bulabile ceği sadelikte bir eseri orta yere bırakıvermişti. Meydanda ama önemsiz, göz önünde ama gizli. Birkaç adım ötesindeki mezbah mahalli ise sanki zemindeki yumuşak kayalar za- manın tahribatına uğramış da kendiliğinden oluşmuş iki oyuk gibi görünüyordu. Sogmatar'da gördükleri kadar be lirgin bile değil.
Sütunun çevresini dolanırken kuşak şeklinde yazılmış hiyeroglif yazılan, yazıların arasını dolduran yıldız, ay ve güneş çizimlerini bir bir incelediler. Çölde kuşluk vaktinin harareti altında kırk dakikalık mesafeyi boşa katetmedik- leri için mutluydular; Selim hariç. O Zara'yı düşünüyordu?
Bu kızın niyetini kestirmek ne kadar zordu böyle. Bir sonra ki adımda kendisiyle iletişime geçecek ve silindir taşın üze rinde gördüğü semboller hakkında fikrini mi soracaktı? Sor mayabilirdi de. uBenimle neden oynuyorsun Zara?" İki çeyrek sonra silindir sunağın fotoğrafını çeker ve defterine notlarını yazarken bile zihnini Zara'dan kurtaramamıştı. Boşa koysa dolduramıyor, doluya koysa aldıramıyordu. Gördüğü korku lu rüya ona uykuyu haram etmişti. Az evvel bir tuzak içine
çekilmiş olsalardı arkadaşlarının sorumluluğuyla nasıl ya
şardı? Ona güvenmeyi artık bırakması gerekiyordu. Peki ama onu düşününce neden heyecanlanıyordu?
Dönüş yolunda sütunun üzerinde gördüklerini uzun uzun tartıştılar. Ne yazdığını

çözdüklerinde önlerine başka bir kapı açılacağını bilmeden. Çünkü Masaaki metindeki hecelemeyi internetteki bir hiyeroglif programına uygulayıp metni okuyu vermişti: "ad-da-mah-he I nam-lu-ulu I bi-lu-da dingir-se-am / a-ne-ra sag nu un-gal" Çevirisi ise artık çok kolaydı:
"Yüce Baba buyurdu: (Ey) insan! Kulluk (tek) Allah'a dır, O'na isyan etme!"
Alperen bunun farklı bir ipucu olduğunu tartışmaları ge rektiğini düşünüyordu. Sin-Ammar, eğer özel bir maksadı

yoksa sembollerle birlikte neden bir cümle bıraksındı? Selim, Sogmatar'daki sunakların yanında bulunan yazılan kaydet mediğine pişman oldu. Muhtemelen aynı cümleyle orada da karşılaşacaklardı. Bu cümle bir akideyi anlatıyordu. Hz. İb rahim'in tevhit inancının esaslarından biri olmalıydı. Selim zihnini yokladı. Eğer öyle ise Kur'an-ı Kerim'de buna benzer bir ayet olabilirdi Düşündü, düşündü ... Hafız olmanın nime tiydi bu. İlgili kelimelerle alakalı ayetleri zihninden taradı ve mırıldandı: "Ve lbrahime iz kale ... "
"Hangi dilden konuşuyorsun kardeş?"
"Arapça cancağızım, Kur'an'dan bir ayet okuyorum. Allah şöyle buyuruyor:
11
İbrahim'i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: Al lah'a kulluk edin, O'na karşı gelmekten sakının."
Selim'in okuduğu ayet meali hepsinden ziyade Masaaki'yi etkilemişti. Doğru iz üzerinde olmak değildi onu şaşırtan şey, hayır, Kur'an'ın Hz. İbrahim'i kelimeler ve anlamlarla tasdik ve teyit etmesiydi:
"Yalnızca bu ayet bile gösterir ki İslamiyet, İbrahim'in doğruluk ve dürüstlükle temellendirilen akidesiyle aynı kay naktan gelmektedir! Sin-Ammar'ın, Hanif akidesine bağlı dosdoğru bir insan ve samimi bir mümin olduğundan şüp hem kalmadı. Yüce Baba'nın hazinesine şimdi inandım!"
Vuslat da ayetle mesajın benzerliğine bakınca Sin-Am mar'ın yaptığı işe gıpta etti:
"Puta tapıcılığın tam göbeğinde, Allah'ın vahyini insanla ra ve yüzyıllara pervasızca söylemek!"
Bütün bunlar olurken Selim, gözü hiyeroglifte, Sin-Am mar'ın ruhuna Fatiha okuyordu. Birden dikkatini bir noktaya dikti. Olabilir miydi? Belki de:
"Arkadaşlar! Şu ikinci kelimedeki 'nam' hecesinin karak teri dikkatinizi çekti mi? Çivi yazısında da, hiyeroglifte de sekiz şualı yıldız biçiminde. Aynı hece Ur-Nammu isminde de

var. Ve yazının başıyla sonu arasındaki şekillerde de yıldızlar sekiz köşeli."
"Eee?"
"Belki de bu yıldızı iki kez kullanmalıyız."
"Ve elbette karşısına iki kez İanna yazarak ... "
"Çok yaşa Vuslat! İşte asıl bulmamız gereken şey!"
Dönüş yolunda Selim o ana kadar elde ettikleri bütün şe kil ve kelimeleri yan yana yazdı. Kelimelerin ve işaretlerin, karşılıklannı hem eski Babil, hem Sin-Ammar zamanındaki
Sami ebcediyle rakamlara döktü, çıkardı, topladı. O işlem yaparken hepsi kendi fikirlerini söyleyip neyi aradıklan ve nasıl bulacaklan hususunda akıl yürütüyorlardı. Kelimeler listesi ayrı, şekiller listesi ayrı yazılmıştı. Ve şekillerdeki tan n figürlerinin baktığı istikametler de:
"İştar sağa, Şamas sağa, Marduk sola, İanna sağa, Sin doğ ru ... "
Kahire'ye işleri bitmiş olarak döndüklerinde günün henüz ortasındayd ılar. Selim İstanbul'a uçmak üzere Kahire Ulusla rarası Havaalanı'na gidecek bir taksi çağırdı. Alperen'le Vus lat ise bin minareli bu şehirde bir gece kalmakla yola çıkıp
Hz. İbrahim' e gitmek arasında inatla tartışıyorlardı. Vuslat hemen yola çıkıp Hz. tbrahim'in Mısır'dan dönüşte yerleştiği
Filistin'e, Mamre meşeliğine yani bugün el-Halil denilen yere gidip araştırmaya devam etmeyi, Alperen ise gelmişken Mısır havasını soluyup Nil'de bir gece geçirmeyi, ve ertesi sabah
Hz. Peygaınber'in kızı Zeynep'in türbesini ziyareti öneriyor du. Masaaki içinden, "Elbette Vuslat kazanacak; her zaman olduğu gibi" dedi.
Selim, kendisini taşıyan taksinin klimasının çalışmama sından rahatsız olmuştu. Serinlemek üzere pencere açınca içeriye dolan sıcak hava yüzünü jilet gibi kesmeye başladı.
Hayır, ne çöl, ne kum; yüzünü kesen sokak aralanndan cad deye savrulan sıcak rüzgardı.

Şehrin uzağına kurulduğu halde zamanla şehrin içinde kalan havalimanlannı oldum olası sevememişti. Kahire ha valimanı da bunlardan biriydi. Çevre yoluna çıkmadan gidi len caddeler ve iki taraflı akan ışıklı reklam panolan, bilbo ardlar ... Aklına tam modern tüketim toplumu düşmüştü ki cebinde bir titreme hissetti. Telefon. "Herhalde bir şey unut tum!" Hayır, mesaj Alperen' den değildi. Gönderici hanesinde
"Gizli numara" yazıyor ve bir resim görülüyordu. Altına "Ku düs Müzesi:

6,6x2,4" yazılmıştı. Resme dikkatle baktı. Bun lar santimetre olmalıydı. Çünkü resimdeki yuvar lak tablet silindir bir mühürdü. Mührün açı lımında Nemrut ve onu göğe çıkardığı söylenen aslan bedenli mitolojik kerkes kuşlarından biri
"" z yer alıyordu; bir grifon.
İştar ile Sin'in himaye sinde Şamaslık iddiasındaki Nemrut'un grifonu ehlileştirme sahnesi. Sonra kanatlarıyla kendisini göğe çıkaracak ... Tab letteki Sin hilal biçiminde, İştar ise yine sekiz köşeli hır yıl dız. Bu kadar küçük bir tabletin çamuru olsa olsa bir şeyler gizlemek için karılmış olmalıydı.
Mesajı gönderen elbette Zara'ydı. Mutlu mu olmalı, üzül meli mi, karar veremedi.
Bir buçuk saat sonra Kahire Uluslararası Havaalanı'nın dış hatlar loungeunda uçağa binmek üzere yerinden kalktı
ğında not defterinde Zara'nın son gönderdiği resimle birlikte sıralanan isimleri kontrol ediyordu:
"İştar sağa, Şamas sağa, Marduk sola, İanna sağa, Nibiru sola, Marduk sola, Sin doğru, Şamas sağa."
410

Dayanamadı, aklının bütün direnmelerine rağmen kalbine yenik düştü ve uçakta telefonunu kapatmadan evvel bir me saj yazıp Zara'nın bildiği numarasına gönderdi:
"lbrahim 'i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: Al lah' a kulluk edin, O'na karşı gelmekten sakının (Kur'an-ı
Kerim, Ankebut Suresi, 16. ayet)."
411

<<@414>>

XXXIII
Aynı saatte, istanbul, Serencebey, 4 Haziran, 16.00
••
6 6 lkelerimizin ortak çıkarları, Bay Bayrak, işbirli- u
ğine bizi mecbur kılan şey, ülkelerimizin ortak
çıkarları ... "
"Bu konuda kesinlikle tereddüdünüz olmasın Bayan Sto ne, elbette ki Türkiye ile Amerika arasında bir sorun çıkma sını istemeyiz. Lakin işbirliği, adı üstünde birliktelik ifade eder, bir işi birlikte yapmayı anlatır. Siz de biliyorsunuz ki biz sizinle bilgi paylaşımına titizlik gösteriyoruz ama aynı titizliği sizden

göremiyoruz. Oyuncularımı sahadan çekme teklifinize şaşırmadım diyemem. Bunun ülkelerimizin ortak
çıkarlarından ziyade ülkenizin veya ülkeniz adına birilerinin
çıkan olduğunu düşündürecek pek çok sebebim var. Bir defa operasyonun karanlık ve kuytu alanlan bizi endişeye sevk ediyor. Dün, kurumunuzun Yakın Doğu ve Güney Asya Ana liz Bölümü'ndeki meslektaşlarımı arayarak gerekli işbirliğini konuşmak istediğimde Yüce Baba isimli bir operasyonlarının olmadığını söyleyip beni tanladılar. Bu husus beni ziyadesiy le düşündürüyor ve ... "
"Hiç düşündürmesin Bay Bayrak; işte bunun için ben bu radayım. Kalkıp Langley'den buraya kadar geldiysem bu size,

üzerinde çalıştığımız konunun CIA için üst düzey gizlilik ta
şıdığını göstermeye yeter zannederim. Sizden sahadaki per sonelinizi çekmenizi bu gizlilik karinesine dayanarak istiyo rum. Aramızdaki anlaşmalara göre ... "
"Bayan Stone, aramızdaki anlaşmalann ne olduğunu bili yor ve her bir maddesine sadık kalma hususunda azami gay ret sarf ediyorum. Ne var ki inanmadığım bir şeyi yapmak da prensiplerim arasında yoktur. Vatikan'da yahut Kudüs'te bi rilerinin din savaşı başlatmak üzere olduğunu haber almış sak Diyanet'i bunun dışında tutalım deme lüksümüz yoktur.
Kaldı ki bu yüzden işlenen cinayetler benim ülkemde, benim
şehrimde gerçekleşiyor. Siz olsanız bunlann faili meçhul kal masına müsaade eô.er misiniz?."
"Sesinizin tonundan anlıyorum ki Bay Bayrak, sizinle iş birliği yapamayacağız. Görüşmemiz bitmiştir. Artık başkalan görüşecek veya başkalanyla görüşeceğiz, bundan emin olabi lirsiniz."
"Güle güle Bayan Stone! Tekrar karşılaşmamızın daha iyi
şartlarda gerçekleşmesi temennisiyle!"
Süslü, "Bir sonraki görüşmemizde cehennemde olacaksın alçak herif!" cümlesini mırıldana mınldana Serencebey'den aynlıp da arabasına bindiği an elleri çantasında elektronik sigarasını anyordu. İki dakika sonra öfkeyle savurduğu du manlann da, küfürlerin de bini bir parayaydı artık. O sırada dikiz aynasına kaçamak bakışlar atan şoför, öfkenin, şuh bir kadını nasıl çirkinleştirdiğini anlamaya çalışıyordu.
"Bir şey mi oldu Bayan Stone?"
"ônüne bak sersem, sana ne bundan?"
Süslü, İstanbul'a gelirken MİT'te emrine amade adamlar hayal etmişti. Yanılmakla kalmamış MİT'i hafife almanın hayal kınklığını da yaşamıştı. Ama öfkesini dışa vurmama sı gerekiyordu, doğru olan buydu. Şoförünü azarlaması hoş olmamıştı; asıl azarlaması gereken Vedat Bayrak iken. "Herife bak sen, kimsin ki beni reddedebiliyorsun?"

Köşk yolunda her şeyi baştan alarak tekrar değerlendir- di. Philedelphia'da bir tablet kopyası için arkasında bir ceset bırakarak İstanbul'a gelmişti. Şimdi o kopyayı karşılaştırıp tamamlayacağı pelür kağıda ulaşamıyordu. Harput Ağa ka- yıplara karışıp buharlaşmıştı. İlk görevine gönderdiği Kevin kontrolden çıkıyordu. Kardinal Furlan'ın her sabah ve her akşam kendisini sıkıştırması da cabası. Şimdi de Vedat Bay rak. Kendisinden şüpheleniyor ve ona hayır diyordu. Daha tehlikelisi de operasyonun CIA tarafından yürütülmediğini

doğrulatması an meselesi olabilirdi. En kestirme yoldan şu Selim denen adamı mutlaka sorgulaması, beynini boşaltma sı gerekiyordu. Bütün bunların iki gün içinde halledilmesi de şarttı. Yoksa Langley'de çarklar tersine dönmeye başla yacaktı, bundan emindi. Sigarasından bir nefes daha çeker ken içinin sıkıldığını hissetti. Grup Kardeşlik tarafından CIA başkanlığı için kendisine verilen söz başlangıçta çok cazip gelmişti. Oysa içine sürüklendiği şartlar bunun hiç de kolay olmayacağını gösteriyordu. Her şeyin bedeli vardı elbette ama bu biraz ağır olacaktı. İçini kemiren kurt yine zihninde ikilemler yaratıyordu. "Değer mi?" Neden bulaşmıştı ki bu iş lere? Vazifesini yeterince iyi yaparak gelebileceği yere zaten gelmişti. Bundan sonrasında sırtını dayayacağı birilerinin olması şart mıydı? Ama yeni dünya düzeni başarıdan ziyade ilişkiler ağından güç alıyordu. Birileriyle kurulan bağlantılar sayesinde amaçlara ulaşılıyor, yükseliş hızlanıyordu. Grup Kardeşlik şimdilik dünyanın her yerini kuşatmış, kolları en ücra köşelere kadar uzanmaya başlamıştı. Artık önemli gö revlere çıkan basamaklar başarıyla değil, maalesef ilişkilerle döşeniyordu; dünyanın her yerinde ... "Uff!.."

"Geri dön delikanlı, Harriet Noah'a götür beni!"

Şoför, kapısına yaklaştıkları köşkün önünde acı bir fren sesiyle U dönüşü yaptı. Arka koltuktaki kadının sesindeki nezaket ve yumuşaklığı, az evvelki öfkesinin telafisi olarak yorumlamak istiyordu. Sesini yumuşatarak kekeledi:

"Ki-kim efendim?"

"Şu Fener'deki papaz canım, Noah!"

"Anlaşıldı efendim!"

Siyah araba Şişli-Taksim güzergahından Unkapanı Köprü sü'nü geçip Haliç'e sapasıya kadar, Süslü dışarıları seyret ti. Şu İstanbul, çok güzel bir şehirdi gerçekten. Çarpık yapı laşma bir kenara bırakılırsa Napolyon'u haklı çıkarabilirdi.

Onun "Dünya tek bir ülke olsaydı başkenti İstanbul olurdu" dediğini daha çocukken duymuş ve o günden itibaren İstan bul'u hep merak etmişti. Tepebaşı'ndan Haliç'e bakarken me rakının hayale dönüşmekte yetersiz kaldığını anladı. İkindi güneşi Altın Boynuz denilen Haliç'in sularında ışıl ışıl yaka mozlar kırarken tarihi yarımadanın üst yamaçlarında uza nan minarelerden ezan sesleri geliyordu. Hem göze, hem ku lağa ziyafet. .. Atatürk Köprüsü'nden geçerken önce çalan telefonuna, sonra saatine baktı. Vatikan'da öğle yemeğinden kalkıldığı sı ralardı. Donald Furlan yemeğini yemiş, şeker dengesi yerine oturmuş, keyifli keyifli gülüyor olmalıydı. Tam

zamanıydı.
"Alo!
"Günaydın Süslü kızım! Pennsylvania'da mesai erken baş lamış anlaşılan!"
"İstanbul'dayım efendim."
"Bak seen! Demek aklın başına geldi; kuş avlamanın usu lünü öğrendin. Ne yazık ki senin atmaca dediğin çaylak ka natlandı, Marko Polo'yu oynuyor. Dün Piramitler, bugün Ku düs ... "
Süslü Furlan'ın atmaca diyerek Kevin'ı kastettiğini ve söy lediklerini laf olsun diye söylemediğini, bilakis "Attığınız her adımınızı bilirim" imasının kelimelere yansıyan tonunu diş lerini gıcırdatarak dinledi. Grup Kardeşlik'te üst derecelere yükselmenin imkanlarıydı bunlar. Bilmek istediğin şey dün yanın her neresinde olursa onu sana bildirecek birilerini bu lurdun. Furlan, ilişkiler ağını kullanıyordu anlaşılan. İleride

bir zaman kesinlikle bu adamdan kurtulmayı aklına koyarak cevap verdi; sesinin en munis tonunda:
"İstanbul'a çaylak için değil, hüdhüd ve serçe için geldim
Bay Furlan, avlayıp öttürdüğüm vakit şakıyışlarını kaydedip size de dinleteceğimden emin olabilirsiniz."
"İyi ama senin Hüdhüd de Belkıs'tan ayrılıp Süleyman
Mabedi'ne uçmak üzere."
Nasıl yani, Selim Mısır'dan Kudüs'e mi gidiyordu? Eğer
öyle ise, boğazına kadar işin içine girmiş demektir. "İşin içine girdiyse bildiklerinin çoğalmış olması lazım. Evet, bu herifi mutlaka ele geçirmeliyim."
Furlan'ın cümlesine inanmak is temedi. Hakkında öğrendiği bilgiler onun Kudüs'e gitmemesi gerektiğini gösteriyordu çünkü:
"Hayır. Hüdhüd'ün İstanbul'a uçacağını düşünüyorum,
Bay Furlan. Çünkü bugüne kadar hiçbir dersinde civcivlerine talimi terk etmedi."
Furlan, Selim hakkında hazırlattığı raporda "Dersini ak satmaz, her ders günü mutlaka fakültede bulunur" cümlesini hatırlayınca Süslü'nün doğru iz üzerinde olduğunu anladı:
"Diyelim ki haklısın, planın nedir peki?"
"Atmaca'nın kapamadığını kapmak."
"Sonra?"
"Bir hüdhüdün eti kimin işine yarar ki?
"Pekala, sonucu bana rapor et!"
"Anlaşıldı, Bay Furlan, e-efendim!"

Süslü, Fener'de Harriet Noah'la konuşurken Kardinal Fur lan'ın "Rapor et!" talimatı hala kulaklarındaydı ve o da No ah'a aynı talimatı verdi. Haliç'te, bakımsızlıktan sıvaları dö külmüş kasvetli bir kilise odasında Harriet Noah'ı ne kadar hırpalayabilirse o kadar hırpaladı ve dediğini yapması için CIA'de öğrettikleri türden en ağır psikolojik baskıları uygu ladı. Bir saat sonra Fener'den ayrılıp Bizans surlarından gün batımını seyrederek keyif çatmak üzere Yedikule'ye geçtiğin de geride telaşlı bir faaliyetle buram buram terleyecek olan bir Harriet Noah bıraktığından emindi.

Tam düşündüğü gibi, N oah, o kapıdan çıkar çıkmaz terleme ye başladı. Bu defa çok sıkı hazırlanması gerektiğini biliyordu.

Ne de olsa nadir zamanlardan birini yaşayacaktı. "Elbette çok zeki biri. Bütün tedbirlerin alınması gerekir." Soracaklarını, söyleyeceklerini, anlatacaklarını bir bir gözden geçirdi. Her kelime veya cümle belli bir siyak ve sibak örgüsü içinde ak malı ve mantıklı bir uslamlama yöntemiyle sonuca gitmeliydi.

Onun yanına papaz giysisiyle gitmenin sivil kıyafetten daha etkili olacağı aşikardı. Ne de olsa ilahiyat fakültesinde bir pa paz herhangi bir fakültedekinden daha saygın addedilirdi. Hiç şüphesiz orada yine aynı nezaketle karşılanacaktı. Ve Selim'le odada yalnız kalmaları önemliydi. En az yanın saatlik bir sü rede her şeyi elde etmeliydi. Randevusuz gideceğine göre bu nun da önlemi alınmalıydı. Ofisine kadar şoförüyle gidip şofö rünü kapıda bekletmesi şarttı. Bir hediye tedariki de. "Şöyle pahalı cinsinden ... Hemen şimdi birini gönderip aldırtsam iyi olur!" İşler kötü giderse yapılacakları da adım adım düşünmek gerekiyordu. Kilisenin arada sırada kirli faaliyetleri olurdu, la kin bu seferkini tek başına kendisi halledecekti. Risk büyüktü.

Bir an aklına İsa geldi; bir din adamı olarak ... Acaba ona da nışsaydı yapacağı şeyi nasıl karşılardı?

Harriet Noah odasını terk etmeden evvel son kez çevre sine bakındı. Duvardaki Meryem ikonasının karşısına geçti.

Kucağında bebeğiyle çok masum bakıyordu. Sanki kendisine vazgeçmesini söyler gibi. 60x80 ebadındaki ikonayı yavaşça yerinden aldı. Ayağının altına bir tabure koyup duvardaki gizli kasanın şifrelerini tuşladı. Paraların, mücevherlerin, senetlerin hemen önünde duran 7.65 Smith-Wesson'ı kavra dı. Altın kabzasında kendi adını okudu. Şarjörünü ve tetiğini kontrol etti. Mekanizmayı kurup boşalttı. Kasanın şifre hal kasını hızla çevirdi. Şaryo sesi odayı doldurmuştu.

"Eveeet! Her şey hazır!"

XXXIV
"Karısı Saray Avram ·a çocuk verememişti. Saray'ın Hacer adında
Mısırlı bir cariyesi vardı. Saray Avram'a, 'Rab çocuk sahibi olma mı engelledi' dedi, 'Lütfen cariyemle yat, belki bu yolla bir çocuk sahibi olabilirim.· Avram Saray·ın sözünü dinledi. Saray. Mısırlı cariyesi Hacer'i kocası Avram 'a karı olarak verdi. Bu olay Avram,
Ken'an'da on yıl yaşadıktan sonra oldu. Avram Hacer'le yattı.
Hacer hamile kaldı. Hacer'in hamile olduğunu anlayınca Saray
Avram 'a, 'Bu haksızlık senin yüzünden başıma geldi' dedi, 'Ca riyemi koynuna soktum, hamile olduğunu anlayınca beni küçük görmeye başladı. Seninle benim aramda Rab karar versin.· Av ram, ·cariyen senin elinde, neyi uygun görürsen yap" dedi. Böyle ce Saray cariyesine eziyet etmeye başladı. Hacer onun yanından kaçtı. Rabb'ın meleği Hacer'i çölde bir pınarın başında buldu ve ona sordu. Hacer; 'Hanımım Saray'dan kaçıyorum· diye yanıtladı.
Rabb'ın meleği, 'Hanımına dön' dedi, 'senin soyunu öyle çoğalta cağım ki kimse sayamayacak. İşte hamilesin, bir oğlun olacak, adını İsmail koyacaksın. /. ..] Herkes ona karşı çıkacak, kardeş leri onunla hep çekişme içinde yaşayacak. { ...] Hacer geri dönüp
Avram ·a bir erkek çocuk doğurdu. Avram çocuğun adını İsmail koydu. Hacer İsmail'i doğurduğunda Avram 86 yaşındaydı ...
[Tevrat, "Tekvin," Bab ı 6)
419

"ibrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu vardır.(... } Bu kadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri Sina dağındandır; köle olacak çocuklar doğurur; bu Hacer'dir. Oysa göksel Yeruşe lim özgürdür; annemiz odur. Nitekim şöyle yazılmıştır:
Sevin, çocuk doğurmayan ey kısır kadın/ Doğum ağrısı nedir bil meyen sen/ Yükselt sesini, haykır/ Çünkü terk edilmiş kadının/
Kocası olandan daha çok çocuğu vardır(... } Cariyeyle oğlunu kov/
Çünkü cariyenin oğlu/ Özgür kadının oğluyla birlikte/ Asla mira sa ortak olmayacaktır.
İşte böyle kardeşler; bizler cariyenin değil, özgür kadının çocuk larıyız ...
(İncil, "Galatyalılar", 4/21-311
"Eğer bir adamın eşi kendisine çocuklar doğurduysa, bunun ya nında cariyesi de kendisine çocuklar doğurduysa, baba, sağlı
ğında cariyenin doğurduğu çocuklara 'Onlar benim çocuklarım!' derse, onları eşinin çocuklarıyla birlikte tutarsa, sonra da baba kaderine giderse (/ölürse}

baba evinin malından eşinin çocukları ve cariyenin çocukları ortaklaşa paylaşacaklar. ..
(Hammurabi Kanunu, madde 170].
(Nafiz Aydın, Hammurabi Yasaları, s. 77-78]
420

Yedi saat sonra,
Kudüs, Mamre Meşeliği, 4 Haziran, 23.00 (TS1: 24.00) eyahat sanki amacından sapmış, turistik bir geziye dö nüşmüştü. Selim bütün neşeyi, sohbeti, bilgiyi, müna
Skaşa ve münazarayı yanlarından alıp gitmiş gibiydi. Az sonra İsrail'in Ürdün sınır kapısına geleceklerdi. Lut gölü nün yakınında. Herhangi bir görev kağıdı olmadan Türk pla kası ve polis kimliğiyle İsrail kontrol noktasından geçmeleri gerekiyordu. Peki ama nasıl?
Plan gereği sınır polisiyle Masaaki muhatap oldu. Vuslat durmadan Türkçe olarak "Yüce Baba uyandı!" diye tekrar edip durdu. Görevliler adını yahut İsrail'e neden geldiğini sorduk larında, ilerle, dur, gibi komutlar verdiklerinde hep aynı cüm leyi söyledi. Masaaki onu tedavi için Kudüs'te özel bir hekime getirdiklerini, Alperen'in de kocası olduğunu tekrar tekrar izah etti. Hamileliği dolayısıyla X-Ray cihazına girmemesi gerektiğini de ilave ederek.
Ancak bir saat sonra, görevlilerin "Yüce Baba" adını Mos sad' a ulaştırdıklarından ve ajanların takibine girdiklerinden emin olarak kontrol noktasını geçtiler. Bu arada Masaaki gö revlilerin İbranice konuşmaları arasında sık sık Elazer Mi kael adını tekrarladıklarını duymuştu. Zelot diyarında Elazer Mikael adı ona pek çok çağrışım yaptırdı. Keiko'nun kalbine
421

saplanmış kamanın üzerindeki harfler geldi gözünün önü harfler. "Z.E-M". ne; kime sorduysa bir cevap bulamadığı
Evet bu olabilirdi. Belki de bu harfler "Zelot Elazer Mikael"in armasıydı. Eğer öyleyse suyun kaynağı burada olmalıydı.
Duyduğu isim sınırda yaptıklan planlann işe yaradığını da gösteriyordu. Örgütün Yüce Efendisi Zelot ,Elazer Mikael'e ulaşmışlar, en azından onun çekim alanına girmişlerdi. Ge risi Zara veya Kitron'un kendilerini ne zaman bulacaklanna kalıyordu. Bu da kolay olacaktı şüphesiz.
Filistin yurdunda Kudüs' e doğru ilerlerken akşam kızıllığı
çıplak ve san tepelere yansımış, aracın içine bir romantizm
çökmüştü. Hüzünlü bir akşamın dalgalı duygulan ... Yollan nın önünde el-Halil yahut Mamre meşeliği vardı; Hz. İbra him'in kabrinin, makamının ve

hatıralannın en yoğun olduğu yer. Burada arkeolojik olarak ne bulacaklannı bilmiyorlardı ama ruh olarak çok şey bulacaklan kesindi. Etkileyici bir bölgede neyi nasıl arayacağını bilmeden iz sürmek ... Ve Al lah yollanna Filistinli o ihtiyan çıkardı. Elinde şıra dolu bir pet şişeyle, akşam alacasında ıssız yolda tek başına ... Böy le bir coğrafyada kim on kilometre uzaktaki evine yürüyerek giderdi ki. İşaret levhası olmayan yol ayınmında ona adres bile tamamen bir tesadüften ibaretti. sormak için durmalan
Ve hayret, Türk olduklannı biliyor gibi onlara Türkçe cevap vermiş, aradıklan Mamre meşeliğinin hemen yakında, şura cıkta, el-Halil'de olduğunu, eğer isterlerse kendilerine oraya kadar rehberlik edeceğini söylemişti. Ve Selim'den boş kalan arka koltuğa onu davet ettiler.
İhtiyar, konuşkan biriydi. Yol boyunca anlattıkça anlattı; yıllardır konuşmadığı, konuşamadığı cümlelerin acısını çı kanr, beklediği birisine kavuşan kişinin coşkusunu gösterir gibi. üstelik yegane konu da Hz. İbrahim'di. Halilullah'ın, - o böyle diyordu- ömrünün neredeyse yansına yakınını bura larda geçirdiğini, misafirsiz sofraya hiç oturmadığını, Lut kavmini helak etmeye gelen üç meleğin 90 yaşındaki Sare'ye

İshak peygamberi müjdelediklerinde buna inanmadığı için güldüğünü, az sonra varacakları yerde bir sunak yaptıktan sonra Lut'un elindekileri gasp eden zorbalardan mallarını geri almaya gittiğini, sonra çocuk sahibi olmak için Allah'a dua ettfğini ve Hacer valide İsmail'i doğurunca Sare valide nin onu kıskanıp arkası gelmez eziyetlere başladığını heye canla ve hiç ara vermeden anlatıyor, anlatıyordu. İsmail'in kurban edilmek üzere götürülüşüyle şeytanın onu isyana teşvik edişini ve İbrahim'in şeytanı taşlamasını anlattıktan sonra heyecanı artmış ve coşkuyla Kabe'nin inşasını tasvire başlamıştı, oraları ve olanları sanki görüyormuş gibi. "Bura dan dönüver evladım!" dedi Alperen'e, sözlerine ara verip he defe bakarak ve saptıkları yolun sonunda, sakin bir tepenin yamacında "Burası," diyerek sözlerini tamamladı; "aradığınız yer! Ve şu uzakta gördüğünüz evler de el-Halil'in evleri."
Üçü önce birbirlerine, sonra çevrelerine bakındılar. Şaş kın, çaresiz. Mezbah şeklinde oyulmuş bir kaya ve güzel bir manzaradan başka hiçbir şeyin olmadığı bir dağ başı,
Ötede kasaba görünüyor . İyi ama böyle tenha bir yerde ne aranır, ne bulunurdu ki? Meraklı adımlarla ilerledikleri sırada Alperen bir tıslamayla duraksayıp Vuslat'ı perdele di. İki adım kadar önündeki yüksekçe kayanın üzerinde iki karışlık kızıl bir kertenkeleyle kabuklan katmerlenmiş bir akrep ona bakıyorlardı. Gözleri birbiriyle buluştu. Saldır mak üzeydiler sanki. Bir an

kertenkeleyi yüzüne yapışmış, akrebi de boynundan gömleğinin içine girmiş hayal etti. Ani bir hareketle Vuslat'ı bir adım geriletti. Masaaki kertenke lenin büyüklüğü karşısında hayret ünlemleri mırıldanırken ayağının ucundan gelen başka bir hırıltıyla ürperdi. Vahşi bir gelincik, arka ayakları üzerine kalkmış, ön pençelerini açmış dişlerinden ıslıklar püskürtüyordu. Bu sefer üçü de dehşetle geriledi. Bu vahşilere ne oluyordu böyle. Yaban cıları bahçesine sokmak istemeyen bir bekçi mukavemetiyle hareket etmişlerdi. Vuslat bir çığlık koparak var gücüyle

kaçmayı aklından geçiriyordu. Arkasını dönmek üzereyken ihtiyarın elini omzunda hissetti:
"Durun çocuklar! Siz de!"
"A-aa!.. Bütün tıslamalar ve hırıltılar birden kesiliverdi.
"Çocuklar" diye hitap ettiği kendileri değil de sanki yerdeki sürüngenlermiş gibi. Sonra da eğilip gelinciği kucağına ala rak sözlerine devam etti:
"Bir şeyden kaçacaksanız çocuklar, yılandan, akrepten, aslandan kaçmayın da, nefsinizden kaçın, içinizdeki hırs lardan, kinlerden, öfkelerden kaçın. Nihayet bu gelincik de,
şu akrep de size nefsiniz kadar zarar veremez. Kişi kendisi için neyin daha zararlı olduğunu iyi bilmelidir. Dünyadaki bunca bunalımların, kavga ve dövüşlerin sebebi dosdoğru olamayan kendi nefislerimizdir. İnsanoğlu hasetle, hırsla, açgözlülükle bakmayı terk edip sevgiyle bakmayı öğrenme dikçe sancılanmaya devam edecektir. Sancıyı tedavinin yolu da yine sevgiyi aramak, yaşamak, uygulamakla mümkündür.
Bakın şu akrebe, -o sırada kayanın üzerinden avucuna aldığı akrep kolundan ilerleyip omzuna yerleşti- sevgiyle yaklaştı
ğınızda sizinle nasıl da dost oluyor.. Siz onu severseniz o da sizi sever. İnsan, sevginin çiçeğiyle açarsa toprak olup onu başında taşıyacaklar çok bulunur. Gönül gözüyle bakmasını bilirseniz, varlık aleminin gerçek suretlerini görürsünüz. Ve o suretler içinde kine bulaşmış, kötülüğe alışmış, sevgiden uzaklaşmış insandan daha çirkin, daha tehlikeli ve daha kötü olanı yoktur. Gözünüzün gördüğünü gönlünüzün gördüğüne değişirseniz kazanırsınız; yok gönlünüzün gördüğüne gözü nüzün gördüğünü tercih ederseniz kayıptasınız. Unutmayın, sizler, bizler, tek kanatlı melekleriz; ancak birbirimizi sevgiy le kucaklayarak iki kanat edinir, uçabiliriz. Lakin dikkat edin kanatlar vardır, ankaları Kaf dağlarına götürür; kanatlar var dır, kuzgunları leşe kondurur. İnsanların ayıplarını görmek için çırpılan nezaketsiz kanatlar bizi uçmaktan alıkoyar. Ba kın bir, aynı yolu beraber yürüdüğünüz insanlar, buna en ya-

kınlannız dahil, aslında size yalnızca gidecekleri yere kadar eşlik ediyorlar. Ötesi kendi başınıza uçabileceğiniz bir vadi.
Dikkat edin, sakın görmek istemeyenler gibi kör olmayın."
İhtiyarın cümleleri bir tılsım gibi, bir sihir gibi onlan yer lerine çakılı bırakmıştı. Neredeyse nefes almadan dinlemiş ler, duyduklannı hazmetmeye çalışıyorlardı. Artık akıllann da ne tbrahim'in ayak izleri, ne arayıp bulacaklan şifre, ne işaret vardı. İhtiyar konuşsun, onlar dinlesin ve zaman böyle akıp gitsin istiyorlardı.

Bir saat orada oyalandıklarının farkı na bile varmadan. Derken ihtiyar onlan uyardı:
"Evet çocuklaaar ... Görmeyi istediğiniz yerin kuş uçmaz, kervan geçmez yamacı burasıydı. Tepenin diğer yanı, şu ev lerin ötesi burası kadar ıssız değildir. Halilullah'ı arayanlar genelde orada arar. Kabri de oradadır mübarekin. Yolcu yo lunda gerek, gün inmeden yola koyulmazsanız biraz sonra buralarda rüzgar başlar."
Gidiple kalmak arasında hepsinin tercihi ikinciden ya naydı; ne var ki görevlerinin rotası Halil Makamı'nı ziya retin ardından Kudüs'e doğru çizilmişti. Alperen kalbine rağmen meşelerin arasında yol hazırlığı için kımıldandı ve Masaaki ile Vuslat'a dönüp "Duydunuz; haydi gidelim!" diyebildi. Diğerleri buna ister istemez itaat ettiler. Hepsi birlikte ayağa kalktıklan esnada ihtiyar, Vuslat'ın kulağına eğilip fısıldadı:
"Yoksul düştüğün zaman sadaka vererek Allah'la ticaret yap, kızım. Eline nimet geçtiği zaman çok şükret ve paylaş!
Sakın az şükür ve cimrilik edip Halil bereketini elinden kaçır ma. Karnındaki İbrahim'in kaderini şükürle bereketlendir!"
Vuslat, "Peki efendim!" dedi sadece ve hipnoza uğramış gibi boyun eğdi. O sırada bilinci, serçe parmağı uzunluğunda elips ve silindir arası bir taş parçasının ihtiyar tarafından avucuna tutuşturulduğunu algılamadı bile. Teslimiyet ...
Masaaki oradan gidişi kolaylaştıracak bir şeyler yapma gereği duyup "Bulacağımız şey Kudüs Müzesi'nde bizi bek-

liyor çocuklar, haydi gidelim!" dediğinde veda da kolaylaşı verdi. Alperen önde üçü birlikte ilerlediler. Vuslat son anda ihtiyarın köyüne gitmekte olduğunu hatırladı ve geri dönüp seslendi:
"Sizi yurdunuza bırakıp öyle gitseydik!.."
İhtiyar gülümsedi. "Benim yurdumdayız zaten!" dedi önce, sonra da tepedeki fundalıkları göstererek. "Benim davarla nm!" Vuslat, başını kaldırıp yukarılara baktığında kuzular ve koyunlardan uzakta bir koç gördü; meşe dalının ucundaki yaprağa uzanmak için arka ayaklan üzerine yükselmiş, siv ri boynuzlan şahadet parmağı misali göklere dikilmiş beyaz bir koç. İsmail'e bedel gönderilen koçu hatırladı.
Tepeyi aştıklarında el-Halil'deydiler. Hz. İbrahim'in ma kamında. Burada Hz. İbrahim'le birlikte eşi Hacer, oğlu İshak ve küçük torunlarından Yusuf peygamberin kabirleri vardı.
Ziyaret etmeden geçmek olmazdı. Onun kabri başında Allah'a edilecek dualar

da belki makbul olurdu. Gel gelelim burayı
İsrail askerleri kontrol ediyordu ve şimdilik Zelotlarla ce belleşirken bir de askerle temas etmemek iyi olacaktı. Kabir ziyaretini işin sonuna bırakarak Kudüs'e giden yola çıktılar.
Kesik kesik akan çizgiler gitgide hızlanmaya başladığında, akşam alacası artık çevreye bir hüzün yayıyordu. İlginç bir
şekilde araçta ağızlan bıçak açmıyordu. Hepsinin de ihtiyarı düşündüğü belliydi. Alperen direksiyonu sanki kendi haline bırakmış, Vuslat yumulu avucunu karnına koyup gözlerini kısmış, Masaaki evinden uzak diyarlarda hüzünlü bir akşa mın etkisine girmiş öyle dalgın bakıyorlardı. Vuslat, neden sonra ihtiyarın söylediği cümlenin anlamını fark etmeye baş ladı. Fark ediyor ve fark ettikçe de bilinci kendini esir alıp başka bir ruh haline sürüklüyordu. Hamile olduğunu Alpe ren' e bile söylemek için uygun ve romantik bir anı beklerken bu ihtiyarın karnındakinden bahsetmesi de neydi böyle? Ne reden biliyordu? Üstelik adını İbrahim olarak telaffuz etmiş ti. Yoksa erkek miydi? Avuçlan neden sıkı sıkı yumulmuştu?
426

Zihnine neler oluyordu? Sanki bir rüzgar esmiş, daha sonra sırasıyla hatırlanmak üzere her şeyi kendisine bir anda unut turmuştu. İçi ürperdi. Baktı, yumulu avcu karnına telkinde bulunur gibi dokunup kalktıkça iç sesi tekrarlıyordu: "İbra him! İbrahim!"
Birden gözüne koltuğun üstündeki pet şişe ilişti. O anda avazının ne derece yüksek çıktığının hiç farkına varmadı:
"İhtiyar, meşrubatını unutmuş!"
Alperen'in direksiyonu kırması için yeterli komuttu bu cümle. Bir litrelik şıra için yanın saat kaybetmeye değer mi diye hiçbiri sormadı. Üçü de heyecanla kayanın başına tekrar varabilmeyi düşünerek ilerliyorlardı. Yol nasıl bitti, zaman nasıl aktı bilemediler. Karanlık çökmüştü ve artık ıssız bir vadiye bakıyorlardı.
Yok! Ne ihtiyar, ne iz, ne kuzular ... Yalnız ihtiyarın eliyle işaret ettiği yerde öncekilere benzeyen iki halkalı bir kurban sunağı ve tepeden esen bir rüzgar ...
O sırada rüzgarın sesiy le kulaklarına gelen uğultunun isimlere dönüştüğünü hayal zannedip birbirlerine asla itiraf edemediler. Oysa açık şekil de ihtiyarın sesini duyuyorlardı:
"Haaaaaceeeeer .... Saaaaaaarreeeeee .... İsmaaaiiiiill... İs haaaaaaakkk ... "
Geri dönüş tam bir yıkım gibiydi. Kudüs yolunda ağızlan bıçak açmadı. İhtiyar bütün ruhaniyetiyle; -Masaaki bu ruha niyeti enerji diye tanımladı- minibüsü kuşatmış direksiyonu yönlendiriyordu. Neden sonra İsrail kontrol noktası

uzaktan göründüğünde kendilerine gelebildiler. Alperen pasaportları hazırlamak için aracın tavan ışığını yaktı. Vuslat avucundaki taşa bakmayı o vakit hatırladı:
"Hayır!.. Bu, bu, olamaz, bu ... "
Alperen Vuslat'ı hiç böyle görmemişti. Derhal aracı sağa çekti. Vuslat bağırıyordu:
"İhtiyaaaaar!"

Masaaki neler olduğunu anlamak için
:::ı
.ı::
:::, onun yumulu parmaklarını zorla açıp avcundaki taşı aldı. Alperen ile birlikte telefonun ışığında baktılar.
"Aman Allah'ım!.. Nerden buldun bunu!"
"İbrahim"
"İbrahim de kim?"
"Bebeğimiz!"
Masaaki Vuslat'a bir tokat vurdu.
Şoktan kurtulması gerekiyordu. Alperen onu sarmalayıp kulağına teskin edici sözler söylemekteydi. Neden sonra Ma saaki elips taşa bakarak sıraladı:
"Şamas, Sin, İanna ... Sonra da on iki burç ... Aradığımız şey. İyi ama nasıl olur?"
"Kimdi o ihtiyar!"
"Kimdi?"

XXXV
"Mısır'da bir cariye vardı. Adına Hacer derlerdi. Mısır firavunu
Sare'ye şöyle dedi: 'Ey Sare, bu Hacer cariye sizin neslinizden bir peygamber ırkıdır.· Ve Hacer'i Sare ·ye hibe etti. Hacer; Salih peygamberin neslinden geliyordu. Bundan sonra Sare Hacer'i alıp Hz. İbrahim'in yanına geldi. Ona şöyle dedi: 'Sizin bu kadar zamandır benden çocuğunuz olmadı. Yaşınız da ilerledi.· İbrahim o zaman yüz beş yaşında idi, devam etti, 'Hacer'i size vereyim; bunun yanına varın, inşallah çocuğunuz olur.· Sonra Hacer'i ba
ğışlayıp İbrahim ·e teslim etti. İbrahim Sare 'nin bu kelamından müteessir olup yüce Allah'a şöyle yalvardı: 'Bana salihlerden bir oğul ihsan eyle [Kur'an, Saffat, 1 OOJ'. Hacer hamile kaldı ve İsmail doğdu. Bu sefer Sare Hacer'i kıskandı ve İbrahim ·e şöyle dedi:
'Bu cariye Hacer ile oğlunu muhakkak ıssız bir yere bırakacak sın!' İbrahim kendisine çokça nasihat eyledi ama olmadı, öfkesini teskin edemedi. Kendisine şu vahiy geldi: 'Ya İbrahim! Sare'nin sözünü müsait karşıla. Hacer ile oğlu İsmai/'i bir miktar ekmek, bir miktar su ile devenin ardına alıp çöle revan ol. Deven nerde
çökerse onları o mahalde bırak. Onları bana ısmarladıktan sonra geri dönüp gel.· Bu İlahi emir üzerine İbrahim onları deve üzeri ne alıp yola revan oldu. Kadir ü Kawum olan Allah yerleri dürdü, az zaman içinde Mekke'nin yerine geldiler. Orası ıssız, suyu ile insanı yok, sıcağı çok bir vadi idi. İbrahim'in devesi orada çöktü."
(Muhammed b. Abdurrahman Cezuli, Delail-i Hayrat, s. 869-70)
429

Bir saat sonra
Kudüs, Zeytindağı, 4 Haziran, 24.00
(TS1: 5 Haziran, 01.00)
ııırda Yüce Baba'yı telaffuz eden bir Türk'üıı haberi
Moriah'taki Beyt Alfa Sinagogu'na ulaştığında haham
S Elazer Mikael ayini sonlandırmak üzereydi ve Hitler selamı verircesine zemine paralel uzattığı elini kıpırdatma dan "Aslanlarım," dedi, "kutsal Siyon ülküsünün fedaisi as lanlarım; vaat edilmiş toprakların aziz zelotları! Bir zelotun geleneğine hep bağlı kaldığını aklınızdan asla çıkarmayarak görevlerinize dağılın. Korkmayın, üzülmeyin, başarın. Şimdi
çıkabilirsiniz ... Ve siz, yanıma gelin, ikiniz, Konstantinopolis gezginleri!"
Kitron ile Zara sevinçli görünmeye çalışarak hahamın hu zuruna vardıklarında üçü de birbirinin dehşetinden terliyor lardı. Haham Elazer, Kitron'a talimat

verdiği halde işte Zara karşısındaydı; babasının cesedini arar gibi. Kitron, aldığı talimata rağmen Zara'nın yanında gelmesine göz yummuş tu; Yüce Efendi'ye karşı çıkarcasına. Zara, ilk kez yuvasına eli boş dönmüştü, başarısızlığın yüzsüzlüğüyle. Yüce Efen di'nin bunu bağışlamayacağını, kendisi için ipin çekilmek te olduğu biliyordu. Lakin sorulacak birkaç soru, ardından da görülecek bir hesap vardı ve buraya gözlerini karartarak

gelmişti. Şimdi üç kişi, bir ailenin fertleri sa lacak üç kişi, yı birbirinden başka dostları olmayan üç kişi, birbirlerinden başka düşmanları olmadığını düşünerek yüzyüze oturuyor lardı. Muhtemelen her üçünün de kalbinden ani bir hançer darbesiyle yere serilme korkusu geçiyordu. Ve yekdiğerini tartarak geçecek saniyeler başladı. Her üçü de eski rollerine devam etme konusunda mutabakata varmış gibiydiler. Hiç biri ilk çözülen olmak istemiyordu. O sırada hepsine rahat nefes aldıracak bir şey oldu ve daha onlar usulen söylenmiş kalıp cümlelerle hal hatır sorma aşamasındayken örgütün is tihbarat sorumlusu ve Mossad Kriminal Tanımlama Bölümü
(MAZAP) şefi içeriye girip Yüce Efendi'nin kulağına bir şeyler fısıldadı; sonra da eline bir kağıt tutuşturdu. Haham Elazer kağıdı sükunetle okudu. Dört parmağıyla şefin kipasını mesh etti ve Hçekilebilirsin" diye fısıldadı. Sonra keskin gözlerini
Kitron'la Zara'ya çevirdi. Kitron onun bakışında "Zara neden geldi?" mealinde hesap soran bir mana hissederek boynunu büktü. Sanki Yüce Efendi, dişlerinin arasından hala öfkeyle
"Yalnızca sen ve ben, demiştim Kitron, yalnızca sen ve ben!" demeye devam ediyordu. Başına gelecekleri düşündü. Daha
önce başka Zelotlara ne zorlu cezalar verdiğini biliyordu. Bir an, hançerini çekip Zara' oracıkta infaz etmeyi aklından ge yı
çirdi. Sonra kalbinin isyanını duydu: "Yüce Efendi eğer Za ra'yı yok etmek istiyorsa kendisi yapsın, benim elimi kardeş kanına bulamasın." Hemen ardından içinde bir huzur duydu; planlanmamış bir mutluluk ...
Yüce Efendi renk vermemekte mahirdi. Elindeki kağıttan okumadan evvel her ikisinin de başını şefkatle okşayıp gü lümsedi:
"Türk emniyetinden bir polis, aslanlarım, "Yüce Baba uyandı!" diye sayıklayan eşini tedavi için Kudüs'e getirmiş.
Yanlarında Japon bir rehber de ... " uMasaaki! Keiko'nun katilini arayan polisi Şifrelerin pe
şindeler."

"Ele geçirilmeleri mi, yoksa feda edilmeleri mi gerekiyor?"
"Önce zihinlerinde taşıdıkları kargoyu teslim almalıyız, efendim!"
Zara, Kitron'a bakıp soru tonunda fısıldadı:
"Selim?"
Zara, sorusunda Selim'i merak hissinin ağır bastığını geç fark etti. Kitron'sa bunu, "Asıl Selim'in zihnindekiler!" şek linde bir temenni olarak anladı. Haham Elazer karşısında ki iki zelotun henüz sonuca ulaşmadıklarını, buna rağmen kapısına gelmelerinin hayra yorulamayacağını hissetmişti.
İbrahim'in mesajına ulaşır ulaşmaz onlardan kurtulmaya ka rar verdi. Talimatlarını söylerken sesindeki munislik niyetini
örtmeye çalışan bir rol gibiydi:
"Kitron, aslanım! Şimdilik vereceğin raporu erteleyelim, yanına Mossad kimlikli birkaç zelot alıp hasta ve bakıcılarıy la ilgilen; derhal. Halen Jerusalem Gold'dalar. Yafa Kapısı'n dan daha kolay varırsınız, saniye saniye takibe alın. Aranız da telsiz haberleşmesini ihmal etmeyin ta ki ben hanginizin görevini daha başarıyla yaptığını işitebileyim. Ve unutma, başın beladaysa Mossad kartını süreceksin. Zelotların ölüm süz ülküsü ve kutsal Siyon adına ... Haydi aslanım, avlanma zamanı ... Sen de yakınıma gel şöyle benim güzel güvercinim, cesur Zara'm!"
"Buyurun Yüce Efendi, işte kızınız, bütün benliğimle ama- deyim!"
"Bedeninde yaralar görüyorum, sormalı mıyım?"
"Zelotların ölümsüz ülküsüne feda olsun efendim!"
"O halde neler buldun, onu anlat!"
"Hemen hemen her şeyi, yüce efendi. Lakin ben annemi
çok özledim. Bana birazcık ondan bahseder misiniz?"
Elazer Mikael, bedenindeki bütün hücrelerin titrediğini hissetti. Damarlarındaki kanın akışını duyar gibi oldu. Kit ron' a onu Kudüs' e döndürmemek üzere emir verirken ne de rece isabet ettiği ortadaydı ama işte gelmişti. "Kitron, bunun

bedelini ağır ödeyeceksin; hele görevini tamamla!" Alttan aldı:
"Annen? Elbette benim güzel güvercinim; belki..."
Haham Elazer, sözünün gerisini getirmedi. Zara'nın ara da sırada ailesi hakkında sorular sorduğuna, karşılığında da vaatler aldığına çok şahit olmuştu ama şimdi sıradan bir soruyla ve sıradan bir arzuyla durmuyordu karşısında. Is rarcı, kararlı ve her şeyi göze almışçasına. Bu kız pazarlığın kurallarını tek taraflı değiştiriyordu. Bunu kabullenemezdi.
Şimdi annesini soruyorsa ardından babasını da soracağı ke sindi. Bir an onu babasının yeni soğumaya başlayan cesedi başına götürüp "Zelot'un kutsal

amaçlarını baltalayan şu he rifin zavallı karısını mı öğrenmek istiyorsun?" demeyi geçirdi içinden. Annesinin Kudüs duvarının ötesindeki bir baskın sırasında İsrail askerleri tarafından kendi emriyle öldürüldü
ğünü itiraf edecek değildi elbette, hayır bunu yapmayacak, bunun yerine güvercininin narin boğazını sıkı verecekti; Yüce
Baba'yla alakalı bildiği her şeyi ağzından aldıktan sonra.
Şimdi suyuna gidip onu konuşturmalıydı. Bunun için önce umudunu arttırmaya karar verdi:
" ... belki özlem gidermek için onun yanına gitmelisin!"
Zara bu cümleden ne anlaması gerektiğini bir an düşündü.
Bir vaat idi ama sanki bir tehdit gibiydi de. Vaat ise annesi sağ olmalıydı. Oysa Kitron böyle söylememişti. Annesi sağ ise bebeklik fistanı üzerindeki kanın onun kanı olmama ihtimali doğardı. Eğer ölmüş ise bu cümle bir tehdit anlamı taşırdı.
"Tehditse eğer ölümle boğuşmaya hazırım!" Yüce Efendi'nin aklından hangisi geçiyordu acaba? Daha evvel başka Zelotla rı ortadan kaldırdığını biliyordu. Elbette "Kutsal Si yon amaç ları uğruna." Bir an karşısındaki ihtiyarın acımasızlığını düşündü. Söylediği cümlenin bir vaat olması halinde sevincinden çıldırabilir ve gidip Kitron'un dilini koparırdı; yalan söylediği için.
Gülümsedi. Sonra alnını kırıştırdı. "Eğer an nem sağ ise bunca yıldır onu neden göremedim?" Bu soruyu

sorduğu andan itibaren yüce efendinin vaadinin tehdidinden daha iğrenç olduğunu fark etti. İyi ama annesinin sağ olabi leceğini daha evvel kendisi neden hiç düşünmemişti? Bunu düşündürecek bütün vasıtaların elinden alınması mıydı se bep? Henüz bir buçuk yaşındaki bir bebeği annesi büyütmü yor, ona hiç masal anlatmıyorsa ölmüş olduğundan başka hangi ihtimal akla gelirdi ki? Hangi kadın henüz süt kokan yavrusunu başkasına verirdi? Eğer veriyorsa bu zalimlik ol maz mıydı? Hayır, hayır, annesi böyle birisi asla değildi, hiç olamazdı. O ölmüştü. Buna inanıyordu. Şimdi bunca yıldan sonra karşısına çıkıp ben senin annenim diyecek bir kadın asla bir anne olamaz, olsa olsa anneliğin ruhuna erememiş vicdansız bir yaratık olurdu. Zara, soğukkanlılığını korudu:

"Bu bir müjde mi Yüce Efendim; annemin sağ olduğunu mu anlamalıyım?"

"Bu görevden sonra onunla görüşeceğini anlamalısın, sev gili kızım! Elbette bunu hak etmelisin, görev raporu vererek."

Zara İstanbul Arkeoloji Müzesi'ndeki tablet araştırmasın dan başladı anlatmaya. Yanın saat boyunca başına gelenle ri hiç abartmadan ve hiç saklamadan bir bir dillendirdi. En inandırıcı anlatım, gerçeğin cümleleriyle mümkündü çünkü. Doğruyu söylediği müddetçe Yüce Efendi onun samimiyetine inanır, annesi hakkında o da samimi olabilirdi. Zaten bugüne kadar ona hiç yalan söylememişti. Bal tuzağı eğitimlerinde ilk öğretilen kurallardan biri doğru sözlerle samimiyet tes tiydi ve bunu başarıyla yerine getirmeyi bilirdi. Görev icabı beraber olduğu erkeklere çocukluğunun trajedi dolu anılarını tekrar yaşayarak anlatmaya da alışkındı. Ve aynı şekilde Yüce Efendi'ye de şakımaya başladı; anlattıkça kendisine hayran bırakarak ... Özellikle hastane morgundan kurtulup Selim'in cami avlusundaki meşrutasına sığındığı sabahı tasvir eder ken öyle içlenmişti ki Haham Elazer, o esnada bir hasret duygusuyla sesinin titrediğini bile hissetti. "Şu Selim denen herife fazla değer veriyor gibi." Zara şifreleri, buldukları ke-

limeleri, kelimelerin sembolik karşılıklarını, Şamas'ı, Sin'i ve İştar'ı tek tek izah edip çözümlenme ihtimallerini gösterir ken Selim'den tekrar bahsedince Haham Elazer şüphesinde haklı olduğunu anladı. Zara onun şifrelerle ilgili detaylar is teyeceğini sanmakla yanılmıştı: uBu Selim; senin bildiklerini biliyor gibi sanki?"

"Daha fazlasını Yüce Efendi. Şifreyi çözebilmemiz ıçın onun bildiklerine ihtiyacımız var! Merak buyurmayınız, sı nırdan giriş yapan ekibin içinde yoksa bile ben onu tuzağıma

çekmek üzereyim."
Haham Elazer az kalsın uo seni gönül tuzağına çekmesin de!" diyecekti ki, telsizden gelen bir ses Kitron'un operasyona başladığını gösterdi.
"David, David, Jerusalem Gold'un lobisindeyim. Has ta ile kocasının yakınlanndan geçtim; yalnızca ikisi, çay içerek bilgisayarda bazı sembollere bakıyorlar, tamam!"
"izlemede kal, Herzl 2, tamam!"
Haham Elazer telsizin ses ayarını yükseltirken Zara'ya
David ve Herzl kod isimlerinin neyi ifade ettiğini sordu. Ço cukken öğrettiği gibi "Siyonizm'in iki babası vardır. Uzak baba Davud peygamber, yakın baba Teodor Herzl!" demesini bekliyordu. "Kitron, oyunlarda David olmayı çok sever!" de yince ikisi de birbirlerine bakıp gülümsediler:
"Bana anlattıklarının ne kadarını başkaları da biliyor, sevgili kızım?"
"Bazı kişiler daha çoğunu, bazıları daha azını."
"Ya Kitron?"
"Pek azını Yüce Efendi."
"O halde senin bilip hiç kimsenin bilmediği şey ne?"
Yüce Efendi işte böyleydi. İnsanın içini okuduğunu daima hissettirirdi. Onun için hiç kimse ondan bir şey gizlemezdi, gizleyemezdi. Zara yüzüne öyle şaşkın bakmış olmalı ki ha ham cümlesine devam etti:

"O kadar kendinden emin ve güven içinde anlatıyorsun ki, sevgili kızım ... Seni çözmek çok da zor değil."
"Japon hala ortalıklarda görünmüyor!"
"izlemede kal, Herzl 2, Japonla sonra ilgileniriz, ta mam!"
"Benim bilip hiç kimsenin bilmediği şeyi, hiç kimsenin bilmeyip sizin bildiğiniz bir şeyi bana verirseniz anlataca
ğım efendim."
"Neymiş o sevgili kızım?"
"Babam, Yüce Efendi, babamı verin bana."
"Evet, sevgili kızım; baban, benim can dostum, dava arka daşım, yoldaşım, canım ... Maalesef senin başarılarını duya mayacak artık. Onu sen doğmadan kaybettik."
Zara şaşırdığını hiç belli etmedi. Kitron babası hakkında başka yalanlar anlatmıştı. Ama Yüce Efendi de yalan söylü yordu sanki. Bunu öğrenebilmek için cesaretini topladı:
"Adını bir kerecik olsun telaffuz edebilmeyi... Adıyla dua edip ruhunu şad etmeyi... Ah, efendim!"

Haham Elazer Zara'nın kendine acındırmak için sesine hüzün kattığını biliyordu. Babasının adını söylerse belki gü venini kazanarak İbrahim'in şifreleri hakkında her şeyi öğre necekti ama bu riski almaması gerektiğini düşündü.
"Hasta, odasına çıkıyor, David. Bakıcı taksi bankosuna yöneldi. Dışan çıkacaklar, tamam!"
"Bekle ve emin ol, Herzl 2! Herzl 1, taksi şoförünü hal let, tamam!"
"Adını bilmen neyi değiştirecek güvercinim. Adıyla dua ederek değil onun ülküsüne sahip çıkarak ruhunu şad edebi leceğini bil, yeter. Bunun için de bir an evvel İbrahim'in aki desini çözümlemeliyiz, değil mi? İbrahim her ne söylediyse, onu ne Müslümanlara, ne Hıristiyanlara kaptıramayız. Unut ma ki ilk biz bulursak harekete ilk geçen biz oluruz. Başkala-

nnın bulması halinde davamızın uğrayacağı felaketi düşüne biliyor musun, sevgili kızım! Hiç şüphesiz baban, benim aziz dostum, belki şu anda kızını izliyor, Siyon davasının geleceği için gösterdiği çabalarla gurur duyuyordur. Ve son bir şey is tiyorum senden; bir fedakarlık olarak ... Sonra ... "
"Anlaşıldı David, tamam!"
"Herzl 1, Herzl 1 "
"Zzzzz ... "
"Herzl 1, Herzl 1, Burası David, cevap ver, tamam!"
"Burdayım David, şoförün kıyafetini de giyeyim mi?
Tamam!"
"Dalga geçme ahmak herif! Gece gece kim senin kıya- fetine bakacak!"
"David, çıkıyorlar ... Tamam!"
"Anlaşıldı Herzl 2, bizi takip et, tamam!"
"Şoförünüz Herzl'den tüm zelotlara, rotamızı duydu
ğunuzda bağlantı kesilecek, tamam!"
"Ne istiyorsunuz efendim?"
"Kimsenin bilmediğini benimle paylaşmanı sevgili kızım!"
"Bunu elbette yapacağım efendim, lakin ben de sizden son bir fedakarlık isteyebilir miyim?"
"Son mu dedin benim güzel kızım. Neden böyle konuştun?"
"Çok kirlendim efendim, artık temizlenmek üzere bir hayat seçmek istiyorum!"
"Şu Selim mi?"
"Kastım öyle bir şey değil Yüce Efendi. .. Her şeyi geride bırakıp ...
"Emriniz efendim?"
"Zeytindağı, güzergah Zeytindağı, acele edelim!"
"Zeytindağı. .. Derhal efendim! Tımmk ... "

"Hımın!.. Neden olmasın güvercinim! Senin mutlu olmanı en çok ben isterim. Üstelik gittiğin yerlerde bildiklerinin seni rahatsız edip durmasını yahut peşinden gelmesini de ... "
437

Zara, Haham Elazer'in gülümseyerek yanın bıraktığı cüm lesindeki gizli tehdidi hissedince her şeyin değiştiğini, Kitron gibi onunla da aradaki samimiyet ve dostluğun iş ilişkisine döndüğünü ve feda edilebilirler listesine alındığını anladı.
İbrahim'in sım onlan birbirinden çözmüştü ve Yüce Efendi kendisiyle oynuyordu. İlişkilerinin yürümeyeceğini artık her ikisi de bildiğine göre aralarında bir strateji diplomasisi sür meye başlayacaktı. İlk hamleyi haham yaptı:
"Sevgili kızım, seni değişmiş görüyorum; nedense artık!
Unutma ki sana her şeyi ben öğrettim. Ölmeyi de öğretebi lirim!"
Zara bir an titredi. Yüce Efendi karşısındaki kişinin üze rinde baskı ve otorite kurmayı severdi. Bu sefer ona mağlup olmaması gerektiğini düşündü:
"Ölmeyi öğretmek için önce ölmeyi öğrenmek gerekir değil mi efendim?"
İyi cevaptı. Zara önce bilgiyi verip sonra almayı, vermezse üzerine çöküp zorla söyletmeyi, Yüce Efendi ise yalnızca al mayı, aldıktan sonra boynunu kırarak ondan kurtulmayı ku ruyordu. Gece bir hayli ilerlemiş, sinagogda ikisinden başka bir tek kapıcı ile dış muhafızlar kalmıştı. İkisi de aynı şekilde düşünüyordu; "Kimsenin ruhu duymadan istediğimi alır, söy- lemesi gerekeni söyletir ve hesabını kapatıp hayatıma kaldığım yerden devam ederim." Zara fikrini bir adım ilerletti:
"Karşımdaki yaşlı bir haham iken bu, çocuk oyuncağı sa yılır!"
"Herzl 3, Herzl 3, bayıltıcılar hazır mı? Tamam!"
"Hazınz David, en az bir saat kendilerini bilmeyecekler.
Şimdi sahaya giriyoruz, tamam!"
"Sizi gördüm Herzl 3. Yavaş ilerleyin. Turist grubunu ta kip edin. Işıklann kuytusunda kalın. Onlar aynlınca, dördü nüz birden ... Tamam!"
"Anlaşıldı David, sen nerdesin? Tamam!"
438

"Mezarlığın altında park ettim. Sizi çok net görebiliyo- rum. Yerimi bilesiniz diye selektör yapıyorum."
"Anlaşıldı, seni gördük!"
"Bütün Zelotlar. Benden haber bekleyin, tamam!"
"Hazineye açılacak kapının anahtarı Yüce Efendi, İstan- bul'da duruyor. Onu Arkeoloji Müzesi'nde emin bir yere kendi ellerimle gizledim. Üzerinde sembolik figürler olan bir disk.
Şifrelerle örtüştüğünde hazineler -tabii her neden ibaretse
Siyon davasının olacaktır. Size şimdi onu vadediyorum ve karşılığında da ...
"David, hazırız, tamam!"
"Bekleyin! .. Bekleyin ... Bek ... Krooaaşş ... Vyjzzz ... Pooom- mm!.."
"David, neler oluyor? David! ... David! ... "
"Zzzzl ... Zzzz! .. "
"David, ses ver, David ... "
".Aman Allah'ım orada bir şeyler oluyor. Damperli bir kamyon mu yoksa o? David'in arabasını göremiyorum!"
"Olamaz, kamyon arabayı sürüklüyor. Bütün Zelotlar, bü tün Zelotlar, görev iptal, görev iptal ... David'in yanına, der hal, tamam! .. "
"Olamaz, araç yanmaya başladı ... Koşun David'i kurta nn!"
Zara telsizdeki bu emrin herkesten çok kendisi için veril miş olduğunu düşünüp fırladı. Söz konusu olan Kitron'un ha yatıydı; kardeşinin, her şeyinin ...

<<@442>>

XXXVI
"Biz de ona uysal bir oğul müjdeledik. Çocuk kendisiyle birlik te koşup yürüyecek yaşa gelince İbrahim ona, 'Yavrum, ben rü yamda seni boğazladığımı gördüm. Düşün bakalım, ne dersin?' dedi. O da, Babacığım, emir olunduğun şeyi yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın,· dedi. Nihayet her ikisi de {Allah ·ın emrine] boyun eğip, İbrahim de onu {boğazlamak için] yüz üstü yere yatırınca ona, şöyle seslendik: 'Ey İbrahim! Gördüğün rüya nın hükmünü yerine getirdin. Şüphesiz biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız.' Biz, {İbrahim ·e] büyük bir kurbanlık vererek onu {İsmail'i] kurtardık. Geriden gelecekler arasında ona {iyi bir nam] bıraktık, 'İbrahim 'e selam!' dedik. Biz iyileri böyle mükafat landırırız. Çünkü o, bizim mümin kullarımızdandır: ..
[Kur'an-ı Kerim, Saffat Suresi, 101-111. ayetler)

Sekiz saat sonra
Kudüs, Zeytindağı, 5 Haziran, 08.00 (TS1: 09.00)
"Alo!"
"Emredin Amirim!"
MDuymak istediklerimi söyle banal"
"Efendim, havadislerim iyi. Kudüs Müzesi'nin internet sayfasında gerekli araştırmayı yaptık ve işaret olabilecek bir eser tespit ettik. Biraz sonra gidip göreceğiz."
"Neymiş o?"
"Nemrut ve onu göğe çıkardığı söylenen aslan bedenli mi tolojik kerkes kuşlarından biri. Bir grifon. !ştar ile Sin'in hi mayesinde Nemrut'un onu ehlileştirme sahnesini gösteriyor.
Küçük bir silindir mühür üzerinde. Selim onu görür görmez yola çıkarsak diğerlerinden önce bilgilere ulaşacağımızı söy lüyor."
"Başka kim var ya- nında senin?"
"Alperen, efendim ve bir de Masaaki!
Suçlu peşindeler."
"Bak kızım, senin o müzede göreceğin
şeyi Selim Hoca zaten bulmuş. Üstelik CIA
_____ı.:.-=._ ..... __ .....a;a _____ .._____ z
442

İstanbul'a çökmüş durumda. Tepemde boza pişiriyorlar. Gri fonu aramayı bırakıp elinizde her ne var ise ... "
Vuslat, Selim'in buraya gelmeden tableti nasıl bildiğini merak edince "Yoksa Zara?" diye mırıldandı. Evet, bir şeyle rin ters gidiyordu sanki. Bunu amirine söylemeliydi, fikrini almalıydı ama onun cümlesini tamamlayan ses tonu bundan vazgeçmesi anlamına geliyordu
" ... kripto mesaj ile bana acilen gönder. Bu bir emirdir, yo rum yapma sakın!"
"Baş üstüne amirim, lakin bir saat sonra göndersem olur mu? Şimdi Kudüs Müzesi açılmak üzere. Bir saat sonra bura da işimiz bitip yola çıktığımızda ... "
Vedat Bayrak, 'yorum yapmama' konusunda bu kızı asla eğitemeyeceğine karar verdi:
"Nereye gidiyorsunuz?"
HHz. İbrahim'in izini süreceğimiz son mekana, Mekke'ye efendim! İsmail ile Hacer'in hatırası. .. Ve Kabe'nin inşası. .. "
"Hayır Vuslat, aracınıza binip doğruca Adıyaman'a geçi yorsunuz."
"Efendim, bari Kudüs Müzesi'ni. .. "
"Kulaklannı iyi aç kızım, bugün günlerden 5 Haziran. Süs lü Hanım'ın gün sona

ermeden Adıyaman'da bir buluşma gerçekleştireceği bilgisi elimde. Yani öğleden sonra sizin de orada olmanızı istiyorum. Ne kadar erken varabilirseniz ... "
"Ama efendim savaş bölgesinden geçmek ... "
"Oralara giderken geçiyorsanız, dönerken de geçersiniz.
Kocana selamımı ilet, dikkatli sürün. Güle güle!"
Bluetooth ile araca bağlanan telefonun açık hoparlörün den bütün konuşmayı Alperen zaten duymuştu. Her ikisinin de yüzlerinde bir üzüntü belirdi. İki şey akıllanndan geçiyor du. Vedat Bayrak Kudüs Müzesi'ndeki grifonu bildiğine göre
Selim'in telefonunu dinlemeye ve izlemeye aldırtmıştı. Ve yıllardır konuşup durduklan umre hayalleri suya düşmüştü.
Heyecanını kaybetmiş bir çocuk misali:

"Vuslat'ım, üzülme sen; ilk iznimizde ben seni umreye ... "
Vuslat eliyle onun dudaklarını kapattı. Utanmasın, mah cup olmasın, tutamayacağı sözler vermesin diye ... Sonra da ortamdaki hüznü dağıtmak istedi:
"Hey Masaaki-san, uyan haydi, plan değişti."
Masaaki hiç oralı olmadı. Yorgun bir hali vardı ve arka koltukta horlamaya devam etti. Nihayet iki saat sonra Hayfa pasaport kontrol kapısında kendine geldi:
"Neredeyiz?"
"Mezopotamya'ya hoş geldin ... Adem'den bu yana savaşın, yoksulluğun ve acıların kadim vatanına. Ama sen adına şim dilik Suriye diyebilirsin."
"Suriye'de ne işimiz var? Ürdün'den Suudi Arabistan'a ge
çiyor olmamız gerekmiyor muydu?"
"Haklısın dostum, bu Türk işi. Nemrut Dağı'nda çekilmiş bir fotoğrafın izini sürmüyor muydun, şimdi seni Adıyaman'a götürüyoruz. Eğer yanılmıyorsam, aradığın adam da bu akşa ma kadar oraya gelir."
"Hiç sanmıyorum, Kitron bizim kadar hızlı olamayacaktır.
Tabii eğer ruhu gelirse, onu bilemem."
Masaaki şakayla karışık söylediği bu cümleden sonra ke yifle gerindi. Yüzünde bir gülümseme vardı. Kuşluk güneşi içini ısıtmış gibiydi.
"Ne o, Masaaki-san, dün gece hiç uyumamış gibisin? Sü leyman Mabedi' nin büyüsüne mi takıldın?"
"Daha ziyade Zeytindağı'nın büyüsü diyelim, beni uyut madı. Şehrin manzarası oradan çok güzeldi de! İyi ama Mek ke'nin büyüsüne ne oldu?"
"Mekke'de bir şey bulacağımızı umut etmiyordun ya? Müs lümanların kutsal şehrinde putatapıcılara ait pagan sembol lerin izi bile kalmamıştır. Hatta bebek İsmail'in ayaklarını vurduğu kumlar da, oradan çıkan Zemzem de, Hacer valide- mizin su umuduyla yedi defa koşarak gidip geldiği Safa ve
Merve tepeleri de artık beyaz mermerlerin altında."
"Peki ya diğerleri orada bir şey bulursa?"

"İmkansız, Masaaki-san. Harem sınırlarından içeriye
Müslüman olmayanlar giremez. Yani gitseydik sen yine bi zimle Harem'e gelemeyecektin."
"Ama üzülme, işin şeytan taşlama kısmını Nemrut'ta ya pacağız. O zaman belki sen de şeytanını teslim alırsın."
Masaaki gülümsemekle yetindi.

Sınırdan içerilere ilerleyip yıkılmış evler, maskeli askerler, kamuflaja alınmış tanklar, yorgun yürüyen insanlar ve tozla rın arasında yiyecek bulmaya çalışan çocuk manzaraları gör meye başladıklarında Masaaki sordu:
"Bu savaş, bu trajedi ne zaman sona erer acaba Alpe ren-san?"
"Ben sona ereceğini hiç zannetmiyorum, dostum. Bugün bu terör örgütü yok olur, yarın bir başka isim altında bir baş kası gelir. Petrol ve su bir yanda; İslam'a karşı ittifak etmiş inançlar ve inançsızlık diğer yanda. Bereketli Hilal'i gözüne kestirmiş milletler mi diyelim; İsrail'in ihtiras dolu emelleri mi? Üstelik bir de Batılıların bu coğrafyayı kendilerine rakip gören tarihi ve kültürel zihin travmaları. Bu kadar sebep or tadayken Mezopotamya'ya durmadan mermi yağmasın mı?"
"Yine aynı hikayeyi anlatacak gibisin Alperen-san? İsrail ve Batı takıntısı. O halde ben de aynı soruyu tekrar sorayım; bir eli yağda, bir eli balda zengin Batılılar şu zavallı ve fakir toprakları neden istesinler ki?"
"Masaaki-san, dostum, şu topraklar on binlerce yıl insan lığın beşiğini sallamışken sen buradaki savaşı yalnızca pet rol kavgası, su kavgası olarak görüyor olamazsın. Burada bir kültür kavgası, bir tarih kavgası, bir kimlik kavgası hep ola gelmiştir ve daima da olacaktır; şimdiki gibi."
"Kültür kavgasında kan dökülmez benim bildiğim!"
"Çok denklemli bir oyun düşün, dostum. Ortadoğu'nun kaderi ise oyun içinde oyundur. Birileri tarafından dünya siyasetini yönetmek, mevhum bir düşman yaratıp onun üze-

rinden bir dini terörist göstermek, algıları yönetmek, eko nomide pastanın büyük dilimini kapmak, sömürüyü devam ettirmek, süper devletler için güç göstermek, olup biten ler üzerinden dünyaya mesajlar vermek, ezeli düşman ka bul edilenleri kimliksizleştirmek, ülkeleri bölüp parçalayıp kendilerine mecbur bırakmak, kültürlerini ve sanatlarını ellerinden almak ... Daha yüzlerce sebep sayabilirim Masa aki-san, dostum. Onun için burada bu savaş hiç bitmeye-cektir. Bugün terör grupları güç kaybediyorsa yarın pek çok senaryo yeniden hazırlanır."
"Komplo teorileri!"
"Öyle diyebilirsin ama şimdi sana söyleyeceğim savaş ih timallerini bir kenara yazarsan, ömrünün geri kalanında Tok yo'da televizyon haberlerini izlerken beni anacaksın."
"Söyle bakalım."
"Şu tepelerin ardından duyduğun silah seslerini çıkaran lar tükendiğinde, bölgenin Kürtleriyle Suriyeli muhaliflerin savaşına şahit olabilirsin. Türkiye ile

Suriyeli Kürtlerin sa vaşı sırada olacaktır. Suriyeli halkların yine Suriye rejimiyle
çatışmalarına da kesin gözüyle bakabilirsin. Sonraki aşa mada büyük ihtimalle Amerika sahnede olacaktır. Amerika gelince dengeler değişeceğinden ister istemez Türkiye ve
İran da oyuna müdahil olacaktır. Ve elbette Rusya. Rusya'sız olmaz. Hangisinin müttefik, hangisi muhalif olacağı Irak lı Kürtlerin stratejilerine bağlıdır elbette. Onlara rol biçip strateji belirleyen de büyük ihtimalle İsrail olacaktır. Bütün bunlar bölgedeki ateşi yeterince harlandırmazsa Batılı güç ler tarafından Şii militanlar donatılacak ve bu sefer Arap lar savaş hattına çekilecektir. Yedekte Şii Araplar ile Sünni
Arapların savaşı vardır ama şimdilik kurguları yapanlar
Suudilerin ve Körfez Araplarının sermayesini yeterince sö mürebildikleri için buna ihtiyatla yaklaşıyorlar. Petrol ve su savaşları şiddetlenince Suud ile İran'ın savaştığını bile görebilirsin. Velhasıl burası Mezopotamya azizim, her iki

anlamda sıcak topraklar, süper dünya burada her daim bir savaş ister."
"Üff .. İçimi kararttın Alperen! Bir an evvel uzaklaşalım bu radan!"
"Haklısın Vuslat'ım! Bizim imkanımız var, uzaklaşabile ceğiz; ya hiçbir yere gidemeyecek olanlar! Bebeğini burada doğuracak olanlar?"
"O halde bitirin bu savaşı arkadaş!"
"Hıh!.. Sanki savaşı 'Iürkiye başlatmış, dostum. Ortado
ğu'ya banşın gelmesi için yalnızca bizim değil, dünyanın ne resinde bir vicdan sahibi var ise onun da gayret göstermesi lazım? Dünya kamuoyuna buradaki gerçekleri anlatmak, in sanlara perdenin arkasındaki oyunu göstermek ve 'Uyanın!' demek gerekmiyor mu sence? Biz bunu yapmazsak, sen Ja ponya' da bunu yapmazsan, Kanada'da, Mozambik'te, Çin veya
Güney Afrika'da vicdan sahipleri bunu yapmazsa savaş ta cirleri elbette bu savaşı sürdürüp gideceklerdir. Değilse Yüce
Baba'nın evrensel banşı sağlayarak insanlığı kurtaracak şu
'dosdoğru olma' akidesi de işe yaramaz. Üç kitapta yazılı ba nş ayetlerinin savaş baronlarınca hiç okunmadığına değil, banş cümlelerini bile bir savaş sebebi olarak ortaya süren süper canavarlara şaşırıyorum ben."
"Demek ki acilen İbrahim'in mesajını bulmalıyız, banş için ... "
"Ah keşke!.. Ve umanın bulacağımız şey bölgedeki sava
şı dünyaya yaymaz. Korkanın ki peşinde olduğumuz hazine nice savaşlar başlatabilecek bir güce sahip olsun. Eğer öyle ise bu seferki savaşı din adına yapacaklarından zerre kadar

şüphem yok."
"Neyse ki ben bütün bu savaşın dışındayım. Japonya'ya huzurla döneceğim?"
"Zannetmiyorum. Bulacağımız şey üçüncü dünya savaşını başlatırsa, Japonya'da senin huzuruna da bombalar, füzeler isabet edecektir, hiç şüphen olmasın."

"Abartma, neredeyse her şeyi yok edeceksin!"
"Dördüncü dünya savaşının kılıç ve kalkanla yapılacağını söyleyebilirim sana!"
"O halde bana müsaade, en kısa sürede Tokyo'ya bir bilet alayım!"
"Vazifeni tamamlamadan mı?"
"Keiko'nun katillerinden biri !stanbul'da zaten öldü. Diğe rini yakaladığımızda bana teslim edeceğini düşünür müsün?"
"Kanunlarımızın gereğini yaparız elbette!"
"Yani teslim etmeyeceksin, hem sen teslim etsen, bu sefer İsrail devreye girecek. Belki de Kitron alçağı farklı bir cezaya uğrar, olamaz mı?"
"Ne gibi bir ceza?"
"Onu bilemiyorum, ama hak ettiği bir cezadan söz ediyo rum!"
"Nemrut'ta onunla karşılaştığımızda üzerine saldırmaya caksın umarım!"
"Aşk olsun Alperen-san, hiç öyle bir şey yapar mıyım sen ce? Kafana takma! Şimdi direksiyona ben geçeyim de Mezo potamya'da yollar ile savaş nasıl olurmuş size göstereyim. Siz de kan koca arka koltukta biraz saadet yaşayın."
"Unutma Masaaki-san arabada bebek taşıyoruz!"
Vuslat'ın şakasından sonra, yıllardır ıstıraplara, gözyaş larına, ağıtlara alışkın olan dumanlar , tozlar, ağaçlar ve kuş lar, bu üç arkadaşın kısacık da olsa gülüşmelerini kıskanarak izlediler ... Ve Vuslat, Masaaki'nin gizemli cümlelerini düşü nüp hepsinin Kitron'la ilgili olduğunu fark edince zihninden sıralamaya çalıştı:
"Hiç sanmıyorum, Kitron bizim kadar hızlı olamayacak- tır. Tabii eğer ruhu gelirse, onu bilemem."
"Kitron alçağı farklı bir cezaya uğrar, olamaz mı?"
"Hak ettiği bir cezadan söz ediyorum!"
"Japonya'ya huzurla döneceğim?"
"Bizden gizlediğin nedir Masaaki?"

XXXVII ibrahım içimdeki putları devir elindeki baltayla kırılan putların yerine yenilerini koyan kim güneş buzdan evimi yıktı koca buzlar düştü putların boyunları kırıldı ibrahım güneşi evime sokan kim asma bahçelerinde dolaşan güzelleri buhtunnasır put yaptı ben ki zamansız bahçeleri kucakladım güzeller bende kaldı ibrahım gönlümü put sanıp da kıran kim
[Asaf Halet Çelebi)
449

Dört saat sonra istanbul, Bağlarbaşı, 5 Haziran, 12.00 elim dersten çıktığında her zamanki gibi çevresinde
öğrencileri vardı. Sorular soruyor, şakalarla karışık ce
S vaplar alıyorlardı. Koridorun köşesini döndüğünde Bay
Noah'ı kapısında beklerken gördü. Elinde bir hediye paketi ve yanında siyah takım elbiseli bir genç. "Hayırdır, inşallah!"
Acaba acil görüşmeleri gereken nasıl bir konu zuhur etmiş ti ki?
Öğrencilerinden müsaade isteyip gülümseyerek yanına vardığı sırada misafirindeki tedirginliği fark etti. Randevu suz gelmenin mahçubiyeti olarak yorumladı:
"Buyrun Bay Noah, hoş geldiniz!"
Noah zoraki bir gülümsemeyle mukabele edip içeri girdi.
"Arkadaşınız dışarıda kalmasaydı!"
"Hayır hayır, kapıda beklesin, çünkü konuşacağımız konu mahrem!"
"Selim koltuğundaki kitapları masaya, elindeki keçeli ka lem ile tahta silgisini de köşedeki sehpanın üzerine itinayla koyup bir dolabın kapağını açtı. Dolabın içinde bir lavabo gizlenmişti. Ellerini yıkadı. Kuruladı. Sonra Noah'ın yanına dönüp sordu:
"Ne içersiniz efendim? Çaycıya ... "
Noah sözünü kesti:
450

"Selim Bey, çayınızı başka zaman içerim, size acil bir tek lifle geldim; lütfen cevap vermeden iyi düşününüz."
"Buyrunuz Bay Noah."
"Açık konuşacağım; elinizde her ne var ise, Selim Bey, kar
şılığında her ne isterseniz satın almaya hazırız!"
Selim papazın neyi satın almak istediğini gayet iyi anla mıştı. Önce bilmezden gelmeyi düşündü, sonra bundan vaz geçip sordu:
"Kim adına Bay Noah? CIA mi, Mossad mı? Başka biri mi?

Kim adına?"
"Asla ... Benim gizli servislerle ne işim olabilir? Ben yal nızca Hz. İsa'nın askeriyim, belki biraz da akrabamız Mu sa'nın. Yapacağım her şey kilise içindir."
Selim, içinden "Papalık adına demek!" cümlesini geçirir ken Kur'an-ı Kerim'deki Mümtehine suresinin ilk ayetleri ni hatırladı. Hz. İbrahim'in orada "Ey Rabbimiz! Bizi inkar edenlerin oyuncağı, eğlencesi haline getirme!" diye yalvarı
şını düşündü. Hz. İbrahim bu duasıyla hem kendi dönemini, hem de sonraki çağları işaret ediyordu. Nitekim Allah onun bu duasını bir ayet olarak Kur'an-ı Hakim'ine koyarak ina nanları uyarıyordu. İslam alemi, bilhassa da Ortadoğu'daki
Müslümanlar bu ayeti okumamanın, okusalar da anlamama nın cezasını çekiyorlardı. Tembellik eden, kendi aralarında bozgunculuk yapıp fitneye düşen, üretime önem vermeyen, kendini yenilemeyen, çağın gereklerine ayak uyduramayan, değişime açık durmayan Ortadoğu Müslümanlarının, küresel mafyanın oyuncağı ve eğlencesi haline gelişlerine hayıflandı.
Şimdi de Bay Noah kendisini aynı oyuna çekmek istiyordu; bir oyuncak gibi. Dilinin altındaki baklayı çıkarmıştı ama saman altındaki suyu hala gizlemeye çalışıyordu. Kendisiyle ucu açık bir pazarlık yapıp sırrı satın alacak ve kapalı ka pıların ardında kilise paravanına gizlenmiş birilerine sata caktı. Böyle bir bilgiye sinagogun daha fazla fiyat biçeceğini düşündü. "Belki de Yahudilere satacak." Niyeti her ne olursa

olsun, şu anda buraya kilise adına gelmiş olmadığı kesindi.
Bu pazarlığı kendisiyle Kevin veya CIA yapmadığına göre No ah'ın başka bir mihraka hizmet ettiği de ortadaydı. Hz. İbra him'in akidesi üç dinden hangisinin eline geçse bunu diğerle ri için bir baskı konusu yapabilirdi. Hz. İbrahim'e inen vahiy bütün açıklığıyla ortaya çıktığında belki de dünyanın denge leri değişecek, insanlık barışa yönelecekti. Tabii eğer birileri bunu kötü emellerle kullanıp insanlığı din merkezli savaşla rın içine sürüklemezse. Belki de savaşlar her şeyi tükettikten sonra geriye kalan küçük bir nüfus Hz. İbrahim'in dosdoğru olma emrine mecbur kalıp barış yapacaktı. Onun akidesi bü tün dinlerin itiraz etmeyeceği bir doğruluk mesajıydı çünkü.
Dünyada herkes doğruluk üzerine yaşasa, herkes dürüst bir hayat sürse zaten bütün kötülükler ortadan kalkar, bütün gü nahlar arınır, insanlık huzura ererdi. Din de zaten insanların huzuru demek değil miydi? Herkesin doğru olduğu bir dün yada kavga da olmazdı. Bay Noah kavgasız bir dünya mı isti yordu, yoksa

kavga başladığında güçlü taraf olmak mı? Böyle bir mesaj din adına kimlerin işine yarar, kimlerin tezgahla rını bozardı? Cevap aranması gereken sorular bunlardı. Bay
Noah Hz. İbrahim'in mesajını Ortadoğu'daki savaşı bitirecek bir evrensel barış adına istemediğine, bilakis başka dinler den kaçırırcasına açık pazarlık yaptığına göre ona satacağı bilgiler belki de dünyanın sancılarını arttırmak için kullanı- lacaktı. Dünyanın en büyük sancısı Ortadoğu olduğuna göre bu bilgiler Müslümanlara dünyayı zindan edebilirdi. Kitabın ortasından konuşmayı tercih etti:
"Siz Hıristiyanlar, Bay Noah, neden dünyada bu kadar ça tışma yaratmaya bayılıyorsunuz?"
Noah kekeledi:
"Bu nasıl söz Selim Hocam, onu Yahudiler yapar, bense da ima barış ve güvenden yanayımdır. Kilise ile cami arasında bir düşmanlıktan değil aynı hedefe yürüyen farklı anlayıştan söz edebilirim. Birbirimizi kabul etmeyi, paylaşmayı, birbi-

rimize saygı duymayı sizce de artık başarmalı değil miyiz?
Bakın işte, önümüzde bir fırsat var. !brahim'in doğruluk çiz gisinde buluşmak; dosdoğru olmak ... "
"Bunu Müslüman dünyanın sizden daha fazla istediğine emin olabilirsiniz Bay Noah. Lakin bu güne kadar Hz. !bra him'den dem vurarak bize yaklaşan; onun çocukları arasında barış ve diyalogdan söz eden yerli ve yabancı düşmandan o kadar ziyan gördük ki artık bu tekliflerde samimi olduğunuz dan emin olamıyoruz. Bana Hz. !brahim'in doğruluk eksenin de buluşmaktan söz ediyorsunuz ama siz dosdoğru davran mıyorsunuz."
"Teessüf ederim Selim Bey, o nasıl söz?"
"Hayır sizi gücendirmek değil niyetim, belki hakikati gör mek. İzah edeyim ki siz öncelikle kökenlerinizi Hz. !brahim'e dayandırmayı yalnızca kendi hakkınız sayıyor, yalnızca ma nevi yönden değil fiziki yönden de o atanın varisleri olmayı yalnızca kendinize mal ediyorsunuz. Oysa kutsal kitabınızın size böyle emrettiği bir satırını hatırlamıyorum ben."
"Kutsal kitaplarımız, sizin kutsal kitabınızdan farklı bir
şey söylemiyor Selim Hocam. Yeni Ahit, Galatyalılar'ın üçün cü babında; 'lbrahim Tann 'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı. Öyleyse şunu bilin ki lbrahim 'in gerçek oğullan iman edenlerdir. Tann lbrahim'e, bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak müjdesini önceden verdi' demektedir. O halde siz ve biz, !brahim'in ümmeti olmakta neden ayrışma göste relim ki?"

"Bay Noah! Kitab-ı Mukaddes'in Hz. İbrahim hakkında söylediği her şeyi biliyorsunuz şüphesiz?"
"Elbette!"
"Peki, Kur'an-ı Kerim'in neleri anlattığını hiç incelediniz mi?"
"Hem de kaç kere."
"O halde Kitab-ı Mukaddes ile Kur'an-ı Kerim'in bildirdik lerini bir karşılaştıralım, ne dersiniz?"

"Bu bizi nereye götürecek?"
"Sizinle bilgilerimi paylaşıp paylaşmayacağımı anlayaca
ğız?"
"Peki, o halde ben başlayayım; İbrahim Kitab-ı Mukaddes'e göre Mezopotamya'da, Kaldelilerin Ur şehrinde doğmuştu."
"Kur' an'da bu bilgi yok."
"Babasının adı Tareh, kardeşlerinin adlan Nahor ve Ha- ran'dı."
"Kur'an-ı Kerim'e göre babasının adı Azer'di."
"Saray ile evlenip ... "
"Kronolojiyi takip için henüz evliliğe geçmeyelim isterse niz. Çünkü evlilikten önceki hayatına dair bizim Kitab'ımız,
İncil ve Tevrat'ın bildirmediği bazı olaylar anlatıyor."
"Peki, Kur'an'ın söylediğini de siz söyleyin!"
"Kur'an'a göre İbrahim daha genç yaşındayken babasına putlara tapmaktan vazgeçmesini söyledi; babası onu taşla makla tehdit etti. Kavmine yıldızı, ayı ve güneşi örnek vere rek bunların tanrı olamayacağını anlattı. Kavmi bayram için şehrin dışına çıkınca putların büyüğü hariç hepsini kırdı. Bu olaydan sonra Lut aleyhisselam da ona inandı. Devrin tan rılık iddiasındaki kralı Hz. İbrahim'in vahyinden haberdar olunca Hz. İbrahim ile tartıştı ve onu ateşe attırdı. Allah onu ateşten kurtarıp kutsal bir beldeye ulaştırdı. İbrahim, Al lah'tan ölüleri nasıl dirilttiğini göstermesini istedi ve Allah istediğini ona verdi. Sonra ...
Selim eliyle, "Sıra sizde, buyrun ... " der gibi misafirine işa ret etmişti. Bay Noah anlatmayı sürdürdü:
"Sonra, Saray ile evlenip babasını, Lut'u ve kansını alarak
Harran'a gitti. Babası orada öldü. Rabb'in emriyle Kenan di yarına vardı. O sırada 75 yaşındaydı. Rab bu diyarı soyuna vereceğini vaat etti. O da buraya bir sunak yapıp vaat edilen diyarı görmek üzere Beyt'el'in doğusuna geçti. Oraya yerleşti ve bir sunak da oraya yaptı. Kıtlık çıkınca hanımını ve Lut'u yanına alarak Mısır'a gitti. Firavun, kansı Saray'ı sarayına

alıp meşhur felaketleri yaşamaya haşladı. Sonunda anlan he diyelerle Mısır'dan çıkardı. Tekrar Beyt'el'e geldiler. Burada yeğeni Lut'tan ayrıldı. Sonra Hehron' daki -Müslümanlar şim di buraya el-Halil diyorlar- Mamre meşeliğini mesken tutup orada da bir sunak yaptı. el-Halil'de kaldığı dönemde Lut'un mallarını gasp eden krallardan mallan geri alıp Lut'a verdi.
Sonra bir çocuğunun olması için Rabb'e dua etti. Rab ona soy ve toprak vaadinde bulundu. Rab bunların gerçek olduğunu bilmesi için parçalanmış

hayvanları yakarak antlaşma yaptı.
Saray'ın istemesiyle cariyesi Hacer'i nikahladı. .. " uBuraya kadar hep Tevrat'tan anlattınız Bay Noah ve söy lediklerinizKur' an' da yok; salih bir evlat vermesi için Allah'a dua etmesi ve O'nun da uys al bir oğlu olacağını müjdelemesi dışında."
"Ve Kur' an'da şu anlatacaklarımın da olmadığını biliyor sunuzdur , Selim Hoca'm; İbrahim'in Hacer ile birlikteliğinden
İsmail doğdu. Bu sefer Saray kıskançlık gösterip Hacer'e ezi yete haşladı. İbrahim 99 yaşındayken Rab soy vaadini yenile di ve bunun için sünnet edilmeye dayalı bir antlaşma yaptı."
"Evet, Kur'an'da bunlar da yok, lakin hadis-i şeriflerde İs mail bahsi teferruatıyla bildirilmiş durumda."
"Mamre meşeliğindeyken üç misafir geldi. İbrahim onlara
çeşitli ikramlarda bulundu. Onlar İhrahim'e İshak'ı müjde leyip ardından Sodom ve Gomore'yi yok edeceklerini söyle diler."
"Kur' an' a göre misafirler melektir ve İbrahim sofra ikra - mında bulununca yemezler. Hz. İhrahim'e bilge bir çocuğu olacağını müjdeleyip bir kavmi helak için geldiklerini anla tırlar. O da helak etmemelerini ister. Melekler inananların kurtulacaklarını vadederler. Sonra yıllar geçer ve oğlunu kur ban etmesi için ... "
"Bekleyin lütfen, Kitab-ı Mukaddes bu arada güneye doğ ru göç ettiğini haber veriyor; Gerar kralının misafiri olarak.
Lakin Mısır'da başına gelenler orada da başına geliyor. So-

nunda kral yine mallar verip karısıyla onu ülkesinden çıka rıyor. Saray çocuk doğuruyor, Hacer Saray'ın isteğiyle evden
çıkartılıp çöle gönderiliyor. Sonra bildiğiniz kurban hadisesi yaşanıyor. Rab oğlu İshak'ı kurban etmesini emrediyor ama tam kurban edeceği sırada bir koç gönderiyor."
"Kur'an'a göre oğlunu kurban emri Hz. İbrahim'e rüya sında bildiriliyor ve adının İshak olduğu söylenmiyor. Buna mukabil daha sonra baba-oğul birlikte Kabe'yi inşa ediyorlar.
Kur'a n'daki son bilgi bu."
"Kitab-ı Mukaddes devamla Saray'ın 127 yaşında öldüğü nü ve Kenan diyarına gömüldüğünü, İbrahim'in ondan son ra Ketura isimli bir kadınla evlendiğini ve altı çocuğu daha olduğunu anlatıyor. 175 yaşına geldiğinde kendisinin de Sa- ray'ın yanına gömüldüğünü ve ölmeden her şeyini İshak'a bı raktığım kesin bilgi olarak söylüyor."

"İşte sizinle aramızdaki ihtilaf da tam burada düğüm leniyor Bay Noah! İktibaslarınızdan anladığım kadarıyla zihninizde Tevrat eksenli bir Hz. İbrahim taşıyor, öyle ina nıyorsunuz."
"Bu sizce tabii değil mi; İsa da birYahudi'ydi, unutmayın!"
"Tabii gördüğüm için az evvel her şeyi Tevrat'tan alın tılamamza itiraz etmedim. O yüzden ben de oradan devam edeyim. Tevrat'a göre Hz. İbrahim'in yegane varisi İshak; İs mail'inkiler ise her türlü eziyete müstahak köle veya hizmet- karlar. İshak'ınkiler 'seçilmiş', İsmail'inkiler sefil. Onları ça resizliğe itmek, öldürmek, eziyetten geçirmek vs. için her şeyi mubah görmeniz de bundan. İmdi Bay Noah, benden satın almak istediğiniz bilgiler ne sizin ne de Yahudilerin bu tür görüşlerinizi doğrulayacaktır, emin olunuz. Sizi bana gönde ren müşteriniz için daha açık söyleyeyim, 'Hz. İbrahim'in tek varisi İshak'tır' diyebilmek istiyorsa başka bir yol arasın; Hz.
İbrahim'in mesajı asla İsmail'i, dolayısıyla da Hz. Muham med'i inkar etmeyecektir."
456

"Hakkımda çok yanlış kanaatlere varıyorsunuz Selim Bey, ben sizdeki bilgileri yalnızca kilisem için istiyorum!"
"Eğer öyleyse uyanık olun Bay Noah; benden almaya çalış tığınız bilgiler, diyelim ki ben size hepsini teslim ettim, sizde kalır mı? Siyon anlayışına göre, yalnızca İbrani bir anadan doğanları tbrahim'in tabii, fiziki ve manevi torunu kabul eden Siyonizm, bunu İshak üzerinden ispata çalışıp durur ken bendeki bilgileri size bırakırlar mı sanıyorsunuz? Hz. İb rahim'in mesajını üç semavi din ortak değil de herhangi biri tek başına kullanacak olursa üçü birbiriyle savaşa tutuşmaz mı? Hayır, buna fırsat vermeyeceğim, dünyayı önüme yığsa nız bunu yapmayacağım. Hıristiyanlar ve Yahudiler kendile rini Hz. İbrahim'in torunu hissetmeye devam etsinler ama unutulmasın ki Hz. İshak'ın Yakub'u gibi Hz. İsmail'in de bir zürriyeti ve bir gücü var."
"Amma ki Yakub' a İsrail denilmiş bir kez. Lakabı İsrail olanın torunları olan Yahudiler, İsmail'in ve soyunun kazan masına müsaade eder mi sence? Ama biz, onlarla biz baş ede biliriz; tabii eğer İbrahim'in mesajına sahip olursak."
"Bay Noah, bugünkü İsrail'in adı Yakub'un lakabıdır diye biz MüslümanlarYakub'u inkar etmiyor, bilakis onu sizin an dığınızdan daha saygın bir dille anıyoruz. Siz ve Yahudiler
Bay Noah, belki İsrail milletinin İshak soyundan gelmesini
öne sürerek kendinizi üstün sayıp İsmail soyundan gelenleri ebedi hizmetçi görebilirsiniz, lakin ben ... "
"Haksızlık ediyorsunuz Selim Hoca'm, İsrailloğullarını bir millet yapan Tanrı

... "
"Hayır hayır, Bay Noah, lsrailoğullarını bir millet yapan
Tanrı değil, Theodor Herzl'dır. Çünkü Yahudiler hiçbir zaman tarih yapmadılar, kader onlara daima tarih biçti. Onun için de şimdi Hz. lbrahim'e bir tarih uydurup kendilerini has ev latlardan saymanın peşindeler; bunu fark edemiyor musu nuz?"

"İbrahim'e tarih uydurmak hususunda tek masum din Hı ristiyanlıktır öyle değil mi Selim Bey! Müslümanlar ve Yahu diler bu konuda birbiriyle yarışır."
"Haşa, Bay Noah, biz, atalarımızdan öyle öğrendik ve ki taplarımızda öyle yazdık ki tarihe iftira atılmaz. Tarihin bize bıraktığı en hayırlı mirasın ilim olduğunu bilenler tarihi ze delemez, yolundan saptırmaz. İslamiyet'in hassas dengeleri buna müsaade etmez ...
"İslamiyet'in dengesi mi, Müslümanların dengesizliği mi
Selim Bey? Sanattan yoksun, yolunu şaşırmış, kontrolsüz, fa kir ve sefalet içinde ... "
"Müslümanlarda hata vardır diye İslam'ı eksik gösterme gayretinizi kınıyorum Bay Noah. Müslümanlar maddi yönden fakir olabilir lakin her Müslüman inanır ki en hayırlı azık takvadır, en hayırlı sanat edeptir. İbadet, en hayırlı sermaye; salih amel, en hayırlı rehberdir. Güzel ahlakı, en hayırlı yakın dostumuz; yumuşak başlılığı en hayırlı yardımcımız biliriz.
Fakir zannettiğin Müslümanlar zenginliğin en hayırlısını ka naatte bulurlar. Arada sırada ölümü tefekkür eden birinden daha kontrollü yaşayan kim vardır? Bütün bunlara uyan biri si şimdi size Hz. İbrahim'i satar mı?"
Bay Noah, sinirlenmişti. Yumruklarını sıktı, dişlerini sıktı, kendini sıktı ve yine başa dönerek münakaşayı yumuşatma yolunu seçti. Selim'i feda etmeden evvel zihnindekileri ele ge
çirmeliydi çünkü:
"Kilisemiz, tıpkı sizin dininiz gibi putperestler çağında İb rahim'in tek Allah'a imanını paylaşmaktadır. Pavlus, Galat yalılara mektubunda 'İşte lbrahim Allah' a böyle iman etmişti ve doğru insan sayıldı. (...) lbrahim sayesinde tüm uluslar kutsanacak. Şu halde iman edenler, inanmış olan !brahim'le beraber kutsanmış sayılırlar' der.
"İyi ya Bay Noah, bırakalım nerde bir inanmış var ise Hz.
İbrahim'in mirasından eşit istifade etme hakkına sahip ol-

sun; üç dinin hiçbiri bundan mahrum edilmesin. Ve merak ediyorum, beni bağışlayınız; eğer ben size bildiklerimi an latırsam ve siz de benim bildiklerim sayesinde İbrahim'in akidesine ulaşırsanız, onu Yahudilere mi kullandıracaksınız yoksa kiliseye mi? Her iki durumda da dünyayı İbranilerin elinde bir oyuncağa dönüştüreceksiniz. Adına ister Roma de yin, ister Kudüs; ister kilise deyin ister havra! Reva mı Bay
Noah? Vatikan'da, Kudüs'te veya dünyanın herhangi bir yerin de, ihtiraslarını din adına bayraklaştırmak isteyen karanlık kişileri dünyanın diğer insanları destekleyecek mi zannedi yorsunuz? Emin olunuz CIA veya Mossad böyle bir pazarlığı bilse sizinle bizi hedef tahtasına koyuv erirdi. Şimdi odamı terk ediniz lütfen."
Selim ona kapıyı açmak için arkasını döndüğünde. Noah hızla onun önüne geçip göğsünden itti. Kapıya sırtını dayayıp zünnarını çözdü ve cebinden susturucu takılmış altın taban casını çıkarttı:
"Eğer CIA veya Mossad bunu bilirse bizim de sizi hedef tahtasına koyacağımızı siz bilmelisiniz, Selim Bey. Bana ya ramayacaksan seni başkalarına yaratmam."
Selim ne yapacağını şaşırmış, üzerine doğrultulan namlu nun ucuna bakarken Noah hızla silahın emniyetini açıp ce binden bir kayıt cihazı çıkararak düğmesine basmış: uşimdi bildiklerinizi anlatın Selim Bey."
"Buna inanamıyorum Bay Noah. Beni din adına mı öldü receksiniz yani?"
"Hayır Grup Kar ... "
Noah cümlesinin gerisini söylemedi. Kapının dışından gitgide yükselen bir ses duyu luyordu çünkü. Kulak kesildi, galiba şoförü birisiyle tartışıyordu. Ardından bir gürültü oldu. Dışarıda birileri yere düşmüştü. Bay Noah şoförüne ka pıya gelen olursa halletmesini söylemiş olmanın rahatlığıyla
Selim'e tekrar bağırdı:

"Ok yaydan fırladı Selim Bey, şimdi ya şakımaya başlayın, yahut düşün önüme, gidiyoruz!"
Harriet Noah o kadar kendisinden emindi ki, kapı açıldı
ğında içeriye girenin şoföründen başka birisi olabileceğini asla düşünmedi. Ve ensesinde kurulan silahın sesiyle birlikte bir kadının fısıltısını duydu:
"Bir odada iki silah varsa ensemdeki hangisi diye düşün melisin papa müsveddesi!"

XXXVIII

Aynı saatte istanbul, Çamlıca, 5 Haziran, 12.00 ehir manzarasına hakim çay bahçesinde, serin bir çı nar gölgesinde taburelere oturmuş, çevredeki insanla S rın ve oynayan çocukların seslerinde kaybolan fısıltı larla konuştular:
"Güzelliği insanı büyüleyen bir manzara. Konstantinopo lis!.. Şehirlerin ölümsüz kraliçesi... Öyle değil mi Kevin. Şu ihtişama bak, insanın derdi olmamalı da burada yaşamalı."
"İstanbul'u bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum efendimi"
"Dert de bu zaten Kevin ... Bilmen gereken ile bilmemen ge rekene benim karar verecek olduğumu senin bilmemen. Lakin senin bildiğin her şeyi ben bilmeliyim ki İstanbul'u dertsiz, tasasız seyredeyim."
"Anlıyorum efendim, bilme konusunda tereddüdünüz ol masın!"
"O halde şimdi bildir bana her şeyi!"
Kevin önce Yüce Baba'nın mesajıyla ilgilenen kişileri, ka pasitelerini ve psikolojik durumlarını değerlendirdi. Sonra ta başından başlayarak beş gündür İstanbul'da neler yaptığını,
Kitron ve Zara ile Yüce Baba'nın izini takiben alelacele gidip

döndükleri Kahire, Lut Gölü ve Kudüs'te bulduklarını bir bir anlatıp özetledi:
"Ve sonuçta efendim, Kudüs'ten İstanbul'a dönmek zorun da kaldım, burada devam etmek üzere. Kitron'un ölümü bir
şeyleri aksatmamalıydı, değil mi?"
"Bir trafik kazasıymış, ha?"
"Bence kaza süsü verilmiş bir infaz idi efendim."
"Kim peki?"
"Biz değildik; operasyon olsa haberim olurdu. MİT ve Türk
Emniyeti değildi; çünkü isteseler Türkiye'deyken yaparlardı, neden Kudüs'te yapsınlar. Dahası, olay anında Zara ile Alpe ren Zeytindağı'ndan romantik bir Kudüs manzarası seyredi yorlardı, benim takibimde ... "
"Bir tetikçi tutmuş olamazlar mı?"
"Bunun için başka ipuçları da olması lazım, efendim. Me sela karşı tarafın Kitron'a ait bir şeyi ele geçirme veya bildik lerini öğrenme isteği falan ... Bunlar yoktu. Sıradan bir trafik kazası infazı. Uyuşturucu almış bir kamyon sürücüsü yol ke narında park eden aracını otuz metre sürükleyip ezdi."
"Mossad'ın yöntemlerine benziyor."
"Olabilir, efendim. Çünkü ilk yaptıkları şey ölüm raporu veren hekime sürücünün kanında yüksek dozda eroin oldu
ğunu söyletmek oldu."
"Mossad kendi vatandaşını neden infaz etsin?"

"Kitron'un ajanlardan bazılarıyla karanlık ilişkileri vardı."
"Ne tür karanlık ilişkiler?"
"Zelotlar adının kullanıldığı şahsi hırslar diyelim ... "
"Şu Zelotlar ... Mossad'ın baş belası diyorlar ... İsrail genç lerinin en zekilerini bir hayal uğruna zehirleyen radikal Ya hudilerden oluştuğunu biliyorum; doğru mu?"
"Sayılır efendim!"
Süslü öğrendiklerini zihninde alıp vermek üzere bir müddet durdu. Sonra bileğinde ışıldayan pırlanta çerçeveli saatine baktı. Suratı biraz asılır gibi oldu. Başını yeniden

İstanbul manzarasına çevirdi; oyalanmak için. Öğle güne
şi Marmara ve Boğaziçi'nin sularında göz alıcı yakamozlar kırıyor, şehrin çatılan buğulanmış haresini emmeye çalışı yordu. Çayından bir yudum aldı. Elektronik sigarasından birkaç nefes tüttürdü ve saatine yeniden baktı. Birini bek liyor da sabırsızlanıyor gibiydi. Randevusuna geç gelenle re oldum olası tahammül edemezdi. Telefonuna elini uzattı.
Sonra da çevireceği numarayı unutmuş gibi öfkeyle onu çan tasına attı. Maskarası rimelinden fazla dikkat çeken koyu gözlerini tekrar Kevin'a çevirdi. Oldukça tedirgin bakıyordu
üstelik. Eli tekrar bileğine gitti. Zamanı yeniden kontrol etti.
Kevin kaş altından onu izleyerek vaktin geçmediğinden mi, yoksa geçip gittiğinden mi rahatsız olduğunu anlamaya çalı
şıyordu. Saçlarının gölgelediği çehresi kırışmaya başlamıştı.
Bu haliyle adeta güzelliği ve cazibesi kayboluyor, Süslü ol maktan çıkıyordu. Nitekim çok geçmedi, derin bir oflamanın peşinden sordu:
"Söyle bakalım Kevin, sence Kitron'un Zelotlara katılıp ka nun dışı amaçlara yönelmesi ölümü hak ettiğini mi gösterir?"
"Efendim, amacına ne kadar inandığına ve ölümünün di
ğerlerini nasıl etkilediğine bağlı."
"Diyelim ki bütün kalbiyle amacına inanmıştı ve ölümün den kimse olumsuz etkilenmedi!"
"O zaman ölümü hiç korkmadan ve gözünü kırpmadan ka bullenmiş demektir. Kanunların söylediğini önemsemiş ola maz."
"Kitron öyle mi yaptı sence?"
"Efendim, Kitron bir örgüte hizmet ediyor ve devletin im kanlarını örgütün çıkarları için kullanıyordu. Devletle hiçbir bağı olmayan birinin devletin en önemli kurumlarından sa yılabilecek istihbarat teşkilatının imkanlarını kötü

emelleri için seferber etmesi affedilemezdi. İstihbarat örgütlerinin devletleri ve insanları yaşatmak için var olduklarını bize ilk derste siz öğretmiştiniz."
463

"Pekala Kevin, şartlar seni zorlasaydı sen de Kitron gibi davranır mıydın?"
"Şartlan oluşturan amaca bakardım, efendim. Amaç dev lete ve millete hizmet ise ben de gerekeni yapardım. Değilse zaten ihanet içindeyim demektir."
"Ucunda ölüm olsa bile mi?"
"Ucunda ölüm olsa bile!"
Süslü sigarasından derin bir nefes daha çekti. Duygula n karışmıştı. Karşısındaki delikanlının ülkesi adına yapa bileceği fedakarlık bir yanda, kendi adına tehlikeli sularda dolaşmanın ihanet duygusu diğer yanda. Biri diğerini kovan iki davranış biçimi. Ve kendini temize çıkaracak karan ver di; bu çocuktan kurtulmak. Onu kendi saflarına çekip Grup
Kardeşlik'e dahil etmeye çalışsa teklifinin geri tepeceği bel liydi. İki gün boyunca canını emanet ettiği bir arkadaşının
Mossad bünyesinde olmadığı halde Mossad adına iş yaptı diye ölümünü kabulleniyorsa, kendisi gibi CIA bünyesindeki yetkilerini Grup Kardeşlik için kullanan birine asla müsama ha göstermeyeceği ortadaydı. Başlangıçta bu görev için onu seçerken yumuşak başlı bir koyun olduğunu düşünmüştü.
Kimsesi yoktu ama ihtirasları vardı. Çok şey biliyordu ama ağzı çelikten kilitti. Aşağılardan gelmişti ama yükselmek is tiyordu. Kevin'ın yüzüne tekrar baktı, eliyle sırtını sıvazladı:
"Aferin sana evlat; Amerika'nın menfaati her şeyin üstün dedir, unutma!"
Kevin amirinin evvelki sorulan vakit geçsin diye ama son soruyu kendisini denemek için sorduğunu neden sonra anlayabildi. Sınavı geçmiş olmanın rahatlığıyla amirine ba karak adeta gözleriyle sormak istiyordu; "Peki ya siz sınavı geçebilecek misiniz sevgili amirim?" Elbette sesini çıkarma dı, başını eğdi. Yalnızca beş günde Süslü hakkındaki fikirle rinin değişeceğini hiç tahmin etmemişti. Dün Langley'deki bir arkadaşıyla gizlice yazışmış, ona Sümerce tabletlerden bahsetmiş, Yüce Baba' yı sormuştu. Gelen cevap CIA'de "Yüce
464

Baba" isimli bir operasyonun hiçbir kaydının bulunmadığı nı ama bu günlerde Grup Kardeşlik'in Sümer tabletleriyle yakından ilgilendiğini göstermişti. Bu da söz konusu ope rasyondan ya yalnızca Süslü'nün bahsettiğini ya da başka
11 bir operasyona onun Yüce Baba" adını verdiğini gösteri yordu. Mossad' a göre Zelotların yaptığı gibi CIA' e göre de
Yüce Baba Operasyonu'nu yürüten birileri yoksa tabii. Bu kadar zamandır CIA hesabına çalışan ne Harput Ağa, ne Ch ristopher, ne de Melissa bu ismi telaffuz etmişlerdi. Ve üçü de şimdi ölüydü.
Süslü bakışlarını saatinden parkın giriş kapısına yeniden

çevirdi. "Nerede kaldın be adam!"Yanlarından geçmekte olan satıcıdan iki simit aldı. Taze simit kokusunu içine çekip yeni den iki çay söyledi. Kevin cesaretini toplayıp sordu?
"Efendim, birini mi bekliyoruz?"
"Bay Noah, Kevin, onu NewYork'ta küçük bir kilisede tanı dım. Buraya gönderilmeden evvel iki yıl gözetimimde eğitim aldı ve Türkçe öğrendi. Sonraki yıllarda hep takip ettim, dai ma başarılı görevlerle beni ve kendini süslendirdi ve tabii ki genç yaşta çok yükseldi. Birkaç yıla kadar kardinal olacak; elbette sonrası Vatikan ... "
Kevin, amirinin ateist olmasına rağmen kilisiyle yakın lığını dikkat çekici buldu. "Yoksa Yüce Baba kilise için mi?"
Aklına koydu. Az sonra yanlarına gelecek olan Bay Noah'ın yanında "Yüce Baba Operasyonu" ifadesini üstüne basa basa birkaç kez telaffuz edecek ve hem papazın, hem de amirinin tepkilerinden, jest ve mimiklerinden hakikati anlamaya çalı
şacaktı. "İnşallah arkadaşım yanılmıştır, bu isimde bir ope rasyon vardır ve inşallah CIA'den birileri Grup Kardeşlik adı na iş görmüyordur!" Niyetini belli etmemek için gülümsedi:
"Bay Noah'ı tanımaktan şeref duyacağım efendim!"
"Tabii gelebilirse!"
"Nereden gelecek efendim?"
Süslü parmağıyla işaret etti...

"Bağlarbaşı' ndan, şu aşağıdaki binalardan ... Yanında bir misafir getirecek."
"Bağlarbaşı! Selim?"
"Evet, senin kaçırdığın balığı o yakalayacak!"
Kevin başını eğdi. Bir müddet sessizlik oldu. Her ikisi de gözlerini çevrede dolaştırdılar. Süslü elektronik sigarasını
çantasına yerleştirirken mırıldandı:
"Şu mereti de terk etmek lazım artık ... "
On dakika, on beş dakika, yirmi dakika ... Kevin amirini beklerken böylesine paniklediğini Langley'de arkadaşlarına anlatsa inandıramazdı. Bu panik yanın saatlik gecikmenin değil, son birkaç günün eseri olmalıydı. Eğitimleri esnasın- da bir üniversite hocası onlara kuşatma tekniğini anlatmış, insanların paniğe kapılınca içgüdüsel olarak yükseğe çıkmak veya tırmanmak istediklerini söylemişti. Panik halindeyken merdivenlerin inilmek için değil çıkılmak için kullanıldığını, asansörde alt kattan çok üst katların düğmesine basıldığını, korkulu sığınmaların bodrum katlar yerine hep tavan arasın da yoğunlaştığını

falan anlatmıştı. Bu önemli randevu için
Çamlıca tepesinin seçilmesi de tenezzühten ziyade içgüdüsel bir tedirginliğin paniği miydi acaba? Süslü'ye neler oluyor du; o dev gibi kadına? lstanbul'da gizlice buluşulacak mekan lar içinden Çamlıca'yı seçmek yalnızca manzara için olmasa gerekti. Amirinin zor durumda olduğuna kanaat getirdi. Pa nik başladı, başlayacak gibiydi. Mahcup olmasın diye yüzüne bakmamaya çalıştı ama yine telefon elindeydi ve Bay Noah yine cevap vermemişti. Bu sefer korumalığını yapan şoförü nü aradı, o da telefona bakmıyordu. Süslü, işlerin ters gitme ihtimalini düşündü ve saatine son bir kez bakıp umutsuzca başını sallayarak ayağa kalktı. Kararını her zamanki sert üs lubuyla talimata dönüştürdü:
"Evet, Kevin, daha fazla beklemeyeceğiz. Şimdi dosdoğru
Sabiha Gökçen Havalimanı'na gidiyorsun. 14.05'te kalkacak
Adıyaman uçağına mutlaka bin. İndiğinde bir damalı taksi
466

seni alan çıkışında bekliyor olacak . Sürücüsü genç bir deli kanlı. Çok iyi İngilizce bilir. Yine de bilmiyormuş numarası yapıp seninle Kürtçe veya Arapça iletişim kuracaktır. Seni alması için onu havalimanına ben yönlendireceğim. Berabe rinde küçük bir kutu getirecek. İçinde bir makas bulacaksın.
O bu makasın ne işe yarayacağını çok merak edecektir. Yolda sana evleneceğini, para biriktirmek için çok çalıştığını falan anlatabilir. Ha, ilginç hikayeleri varmış, birkaçını dinlersin umarım. Çok zeki biri olduğunu öğrendim. Muhtemelen senin kim olduğunu da öğrenmiş olacaktır. Şehre yaklaştığınızda müsait zamanı kolla ve makas merakını gider; dilini ortasın dan ayır. Dikkat et, kan kaybından ölmesin. Yoldan geçen bir aracı durdur ve kendi aracınızın bozulduğunu söyleyip onu hastaneye gönder. Sonra şurada adı yazılan otele gidip beni bekle ... Atatürk Havalimanı'ndan kalkacak bir sonraki uçak la da ben geleceğim. Tabii önce Bay Noah'ı bulup gecikmesi nin hesabını sorarak ... "
467

<<@470>>

XXXIX

"İbrahim'in yiyecek maddeleri çoktu, misafirlerini ağırlardı. Bir gün misafirlerine yemek yedirirken sıcak havada bir ihtiyarın yaya olarak geldiğini gördü. İbrahim, üzerine binerek gelmesi için ona bir eşek gönderdi. İbrahim ihtiyara yemek ikram etti. İhtiyar lokmayı alarak ağzına atmak istiyorsa da yanaştıramıyor; gözü ne veya kulağına sokuyor; neden sonra ağzını bu/durabiliyordu.

Bu derece zahmetle yenen yemeği hemen alttan da çıkarıyordu.

İbrahim Tanrı'dan bizzat kendisi dilemeden canını almamasını isterdi. İbrahim ihtiyarı böyle görünce bu halin sebebini sordu. İh tiyar; 'Ey İbrahim, bütün bunların sebebi ihtiyarlıktır' cevabını ver di. İbrahim kaç yaşında olduğunu sorduğu zaman ihtiyarın verdiği cevap İbrahim'den yalnızca iki yaş büyüktü. İbrahim, 'Ey Rabbim, bu hale gelmeden canımı al!' diye dua etti. Bunun üzerine ihtiyar ayağa kalkarak İbrahim'in canını aldı. Çünkü o ölüm meleğiydi. İbrahim öldüğü vakit 200, diğer bir rivayete göre 175 yaşındaydı ...

(Taberi Tarihi, c. 1, s. 460-461)

Dört saat yirmi dakika sonra lstanbul, Atatürk Havalimanı, 5 Haziran, 16.20

"Türk Hava Yollan'nın TK 2217 sefer sayılı Adıyaman yol- culan için yapılan bu son çağndır. Lütfen uçağa gidiniz!" ara her açıdan perişan görünüyordu. Gözleri ağla maktan kan çanağına dönmüş gibiydi. Dışarıdan ba kan birisi şok yaşadığını zannedebilirdi. Gözleri bir

Z kapıda, bir saatindeydi. Çevresinde kendisini izleyen üç er kek ile bir kadını çoktan fark etmişti. "CIA; eksik olsaydınız,

şaşardım!" Son çağrıya rağmen hala uçağa geçmeyerek peşin de olduklarını belli etmelerinin altında bir sebep olmalıydı.

Adıyaman'da işler karışacaktı. Ama Selim gelmeden o uçağa binemezdi.

Yeniden kapıya baktı. Bilet kontrol noktasındaki son kişinin ardından CIA ajanlarından ikisi kapıya yöneldi ler. Birisi kendisini sonuna kadar bekleyecek, bir adım ge risinde kapıdan geçecekti anlaşılan. Son çağrılar da bitmiş, isim anonsları başlamıştı ama Selim hala ortalıkta yoktu. Gö zünden yine yaşlar süzülüyordu. Üzüntüsünü gizlemeye ça lışsa da görevliler durumu fark etmişlerdi. Kapıyı kapatmak için oyalanmaları, biraz da ağlamanın sona ermesi olmalıydı.

Saat gelmişti. Kendisini çağırmasınlar diye gözlerini kaçır dığı sırada telefonunda bir titreşim hissetti. "Mesaj?" Derhal

okumalıydı. Ani bir hareketle çantasını yere düşürüp içinde kilerin zemine saçılmasını sağladı. Zaman kazanması gereki yordu. Görevlilerden genç bir hanım yardımına gelip geçmiş olsun dileğinde bulundu. Çantası düştüğü için mi, yanağın dan süzülen yaşlar için mi böyle söylediğini anlayamadı. Eş yalan toplamayı bitirdiklerinde Zara'nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Okuduğu mesajdı bunun sebebi: "Gel dim!" Evet, işte görünmüştü.
CIA ajanı dahil son yolcular olarak nefes nefese yerlerine geçtiklerinde kapılar kapandı. Zara göz ucuyla çevrelerindeki yakın koltuklan kontrol etti. Kendileri için tehlike oluştura cak kişilerin uzağında olmanın güveniyle sordu:
"Aldın değil mi?"
"Evet, ceketimin göğüs cebinde!"
"Çok şükür!"
Zara Selim'in şefkatli bakışlarını üzerinde hissediyordu.
Gülümsemeye çalıştı. Gözündeki yaşlan sildi ve elini Selim'in ceketinden içeri sokup yokladı. Heyecanla beklediği bir şeye dokunmak ister gibi ve çok tabii davranarak ... Selim tedirgin olmuştu. O vakte değin hiçbir kadın eli onun bedenini böyle yoklamamıştı. Çekindiğini belli etti. Zara'ya baktı. Gözünden ara ara akan yaşlan fark etti. Bir anlam veremedi. Cebindeki nesneye dokunmak için ona daha da yaklaşıp göğsüne aban dı. Nefesleri neredeyse birbirine karışıyordu. Yan koltukta oturan siyah çarşaflı teyzenin mırıldandığı kelimeleri duy muyorlardı:
"Azgın şeyler!.. Tövbe tövbe!"
Selim Zara'nın elini tutup geri çekmek istediği sırada o elini bilinçli olarak çektirmedi ve hatta kalbinin üstüne koy du. İkisi birden durakladılar. Selim, kalbine dokunarak onun kendisine teşekkür mü ettiğini, yoksa yine oyunlar mı oyna dığını artık kestiremiyordu. Baktı; yanağı ıslaktı. Bir insan oyun olsun diye yahut başkasını aldatmak için ağlar mıydı?
Birkaç saat evvel hayatını kurtarırken de mi gözünde yaşlar

vardı ne? Hatırlamaya çalıştı. "Evet, galiba!" Neler oluyordu?
Sorup sormamak arasında gitti, geldi. Hayatını kurtardığı, hatta bu uğurda iki kişiyi öldürdüğü için ona teşekkür etme si gerekiyordu. "Ne saçma bir fikir, cinayete teşekkür; fakül te şimdi polis kaynıyor olmalı." Bu kız tam bir muammaydı.
Önce ölümden alıyor sonra ölümün kucağına itiyordu. Arkeo loji Müzesi'nde ölüp ölüp dirildiğini anlatsa inanmazdı. Her
şey şu disk için miydi yoksa? Belki de asıl maksadı kendisini kurtarmak değil de diske ulaşmaktı? Bir güven meselesi de olabilirdi. Düşündü; bu kızda

kendisini çeken şey kendisini de ona çekiyordu. Diski yerinden alıp getirme işini Kitron dediği ortağına yahut Mossad'dan herhangi birine de yaptı rırdı; iki cana kıymaktan daha kolay ve ucuz olurdu. Onun kendisine güvendiğine karar verdi. "Papazı ve korumasını beni kurtarmak için öldürdü, evet. Diski ona getireceğimden emindi." Disk cebindeydi ama zihni Arkeoloji Müzesi'ni ha- tırladı. Çok tehlikeli bir iş yapmıştı ve kötü! Bereket versin her şey yolunda gitmiş de başına bir bela gelmeden aradığına ulaşmıştı. Önce görevli memura büyük boyutta bir tabletin numarasını vermiş, kendisini camlı bölmeye aldıklarında da aradığı şeyi Zara'nın tarif ettiği okuyucu masasının altına sabitlenmiş durumda buluvermişti. Alttan elini uzatıp masa nın orta kirişiyle tahtası arasından nazikçe cebine aktarmak elbette zor olmadı. Diğer araştırmacılar işleriyle meşgulken.

Birkaç dakika sonra, gizli ve hukuksuz bir iş yaptığını dü
şündüğü an içinde bir korku belirmişti. Çok geçmeden kalp atışının yükseldiğini ve heyecanın dizlerindeki dermanı alıp götürdüğünü hissetti. Bir müddet oturduğu yerde öylece yı
ğılıp kaldığını hatırlıyordu. Diski avuçlarında tutarken he yecanlanmış ve onun, Nemrut Dağı'ndaki heykeller arasında gizlendiğini düşünmekle ne büyük hata ettiğini anlayıp gül müştü. Evet, herkesin aradığı şey şimdi elindeydi ve üzerinde ne yazdığını çok merak etmesine rağmen korkusundan çıka rıp bakamıyordu. Zara'ya hak verdi. Diske bir kez dokunduk-

tan sonra üzerinde ne yazdığını öğrenmeye fırsat bulamadığı için. Öyle söylemişti, kendisini müzeye gitmeye razı ederken:

"Binlerce yılı aşıp gelen bir objeye, fevkalade gizemli ha zinelere açılan kapının şifreleriyle dolu bir anahtara doku nacaksın; üzerinde ne yazdığını ilk gören kişi olmayı istemez misin?"

Gerçekten de o anda tarif edilmez duygular yaşamıştı.

Avcunda duran şeyi bir an evvel inceleme arzusu dünyanın bütün şehvetlerinden daha kışkırtıcıydı; bunu hissetmiş, binlerce yılın içinden uzanan bir elle, Sin-Ammar'la toka laştığını zannetmişti. Usta mimara teşekkür borcunu salon da değil de müzeden çıkınca yapmaya karar vermesi bile bir mucizeydi; bilincini sarhoş hissetmesi yüzünden. Ceketinin sol iç cebine, tam kalbinin üzerine koyduğunda derin bir nefes aldığını hatırlıyordu. Alelacele kapıya yönelip Zeynep

Hanım'ın "Bugün çok az çalıştınız Selim Bey! Hayrola?" so rusuna cevap verebilmek için düzgün cümle bile kuramadan yarım yamalak bir gülümsemeyle kendini dışarı zor atmıştı.

Elbette kalbinde bir burukluk hissederek: "Suça bulaştım!"
Zara elini kalbinin üzerinden çekmemekte ısrarcıydı; üs telik gözlerinden yaşlar akarak. Hayır, bu kızda başka bir hal vardı. Cami meşrutasından gidişini seyrettiği azimli ve ha yat dolu kız değildi sanki. Bu ağlamak da neyin nesiydi? Bir insan aynı anda hem romantik hem trajik olabilir miydi? Eli mutlulukla kalbinin üzerinde ve acı çeker gibi yaşlar döke rek. "Bir dramın içindeyim!"
Zara'nın fısıltısını duydu:
"Diskin arka yüzünde ne var?"
"Görmedim, dokundum. Tam olarak izah edemem. Lakii in ... 1-hımm ... Bak, artık soruları ben soracağım, küçük ha nım. Dosdoğru cevaplar almak şartıyla. Önce şu gözyaşların?
Beni yine kandırmak için ağlamadığını biliyorum. İlk şartım bu; beni kandırmamanl Bana bir kez daha yalan söylediğini hissettiğim anda yollarımız ayrılacak, anlaştık mı?"
Zara, elini kalbinin üzerinden çekti. Ciddileşti:

"Sor; hiç yalan yok!"
"Neden ağlıyorsun?"
"Kitron."
"Kitron'a ne oldu?"
"Kaza ... Kötü bir kazaya uğradı."
"Durmadan ağlaman Kitron yüzünden mi? Yalan yok!"
"Onu ezilmiş arabadan çıkarıp hastaneye yetiştirmeye ça- lışıyordum. Kanlar içindeki başı dizimde duruyordu. 'Kitron, benim Zara, seni kurtaracağım, iyileşeceksin, bana bak, göz lerime bak' deyip durdum. On dakika kadar sonra gözlerini açıp beni duyar gibi oldu ve 'Sare' dedi. Anlayamadım, 'Ne?' diye sordum, yine tekrarladı. 'Sa-re, adın'. Şok geçirdiğini, kendini bilmeden sayıkladığını düşündüm. 'Zara, ben Za ra'yım, yüzüme bak, kendinde misin?' diyecek oldum, devam etti 'Gerçek adın, Sa-re ... Se-sen, Filistinlisin. Be-beni affet, kardeşimmm! ."
Selim'in dili tutulmuştu. İnanamıyordu. İnanılacak gibi değildi. Böyle bir şoktan sonra bu kızın mütemadiyen ağla ması normaldi. İster yirmi beş yaşına gelince başka birisi ol duğunu öğrenmek, ister dünyada en yakın saydığı ortağının kazaya uğraması, gözyaşları için yeter de artardı bile. Bir an ona sarılıp teselli etmek geçti içinden. Kendi gözündeki nemi hissetti. Elleriyle başını avuçladı ve gözlerinin ta içine baktı. Kalbini görmek ister gibi. Ağlayan kalbi de yaşı döken gözleri miydi yoksa? Ellerini ellerine alıp gülümsedi. Artık eşittiler, çünkü ikisinin de gözü ıslaktı. Selim bir an onun sevinçten ağlamasını umut etti.
"Saçmalama!" Zara hala bir muamma idi.
"İnanabiliyor musun Selim, adım Sare'ymiş."
"Belki de yalan söyledi yahut yanlış ... "
"Asla! İnsan öleceğini zannettiği bir sırada yalan konuş maz. Özellikle de kardeş yakınlığında ... "
"Yine de bir hata payı. .. "

"Hata payını kontrol etmediğimi mi zannediyorsun? İnsan kimliğinden şüpheye düştüyse onu öğrenmeden huzur bula bilir mi?"
"Ne yaptın!"
"Yapmam gerekeni, Kitron'un yanmış, ezilmiş bedenini has tane koğuşunda bırakıp doğruca Haham Elazer ben Mikael'e koştum, Zelotlann Yüce Efendisi'ne. Gecenin ikinci yansında."
HNe dedi?"
"Önce sakladı. Ama yalan söylediği her halinden belliydi.

Bunca yıldır görmediğim yüzüyle konuşmaya başladı ve ben de gereğini yaptım." uYoksa?"
"Evet. İki gün evvel babanı cehenneme gönderdiğini söyle yen birisi boğazını sıkmak üzere kollarını sana uzatırsa ölü mü hak etmiş sayılmaz mı?"
Selim bir yandan bu kızın bir ölüm makinası olduğunu, diğer yandan naif kalbiyle teselliye ihtiyacı bulunduğunu dü
şünüyordu. Başı büyük belada olmalıydı:
"Mossad seni arıyordur!"
"Zannetmiyorum, bana minnet duyacaklar. Çünkü kendine
Yüce Efendi diyen o alçak, Mossad'ın da baş belasıydı."
Aralarında bir müddet sessizlik oldu. Teselli için akan merhamet gözyaşlarıyla ciğer yangınını söndürmeye akan gözyaşları birbirine karıştı. Yan koltukta oturan çarşaflı ka dın yine mırıldanıyordu. Ama bu sefer elleri duaya açıktı. Ne- den sonra Zara iki koltuk çaprazından kendilerine bakan bir
çift gözle karşılaştı. Selim'e fısıldadı:
"Uçak CIA ajanı kaynıyor, bilgin olsun!"
"Hı? Öyle mi? Ben buradayım, korkma!.."
"Beni güldürme!"
"Gülmeye ihtiyacın var. Gözyaşlarını zapt etmeye de ... "
"Hı ... Hı. .. Elimden geldiğince."
Selim, Zara'nın elini sıkarak kalbine doğru çekti. Bu sefer kendi iradesiyle. Zara küçük bir tebessüm ile karşılık verdi.
Ve tepelerinde gülümseyen birini daha gördüler:

"Yemeğinizin yanında içecek olarak ne alırdınız efendim?"
"Bir disk alayım!"
"?"
Neşelenmek ikisine de iyi gelmişti. Yandaki çarşaflı ka dın onların kahkahalarını duyduğunda ellerini yüzüne sürüp gülümsedi. Yalansız, şüphelerden uzak samimi bir ortamda, uçakta halis tereyağ sürülmüş sıcak ekmek ve musakka yer ken Zara'nın gözyaşları artık akmıyordu. Mutluluk ile hüzün arasında, korku ile umut arasında, sevgi ile dostluk arasında bir gelgit idi.
Adıyaman Havalimanı'na indiklerinde Selim yanlarından geçen herkese şüpheyle bakıyordu. Sabah ölümden dönmüş, ardından iki kişinin ölümüne karışmış, öğlen bir müzeden tarihi eser kaçırmış ve yalan söylemişti. Polis muhakkak ken dini arıyor olmalıydı. Bir de şu CIA ajanları. Yakınlarda ona bakan birisi ya koluna yapışmak yahut ensesine sıkmak için bakıyor olabilirdi.

Adımlarındaki sarsaklığa Zara'nın gülesi geldi. Koluna girdi. Onu rahatlatmak istiyordu:
"Korkma Selim; şu anda ajanlar senin uçaktan indiğinden emin oldular. Bu onlar için yeterli. Sende olan şeyi ele geçir seler bile ne yapacaklarını henüz bilmiyorlar. Bu yüzden sen hayatta kalasın diye çevrende dolaşıp koruma görevi yapa caklar. Hatta polisi bile sana yaklaştırmazlar. Elbette !bra him'in mesajına ulaştığın dakikaya kadar."
Selim işittiklerinden üç tür memnuniyet duydu. Birinci si Zara'nın ağlamayı kesip normale dönmesinden, ikincisi kendisiyle senli benli konuşmasından -bu onunla arasında bundan böyle yalan ve art niyet olmayacağını gösteriyordu-, üçüncüsü de şimdilik canının emniyette olmasındandı. Şaka ya vurdurdu:
"Bütün ajanların yaptığı hep aynı desene?"
"Anlamadım?"
"Sen de bunun için yanımda değil misin sanki?"

"Seni tbrahim'in mesajı için değil ama işte bu sözün için öldürebilirim!"
"Şaka yapmıyorum!"
"Ben de!"
Hazırlıksız gelmişlerdi. Havaalanından şehre kiralık ara ba veya taksi bulamadılar. THY seıvisiyle giderken Baraj çev resindeki yeşillikleri, başakları ağdıran buğdayları, verimli ama atıl düzlükleri izlediler. Selim, bölgenin imkanları ve
şartlarını düşünerek kah üzüldü, kah hayıflandı. Türkiye'nin güneydoğusunda olup bitenler üzerine bir hayli sohbet et tiler. Sıcak, riyasız, dostane ... Bir ara yine yaşlar yanaklara süzülerek ve yine teselli sözleri edilerek. .. Neden sonra yan larındaki iki koltuğun yolcuları indi. Zara atıldı:
"Evet, şu diske bakalım mı artık?"
"Sin-Ammar'ın pırlantasına? Bakalım Sare!"
Zara birden irkildi. Gerçek adını ilk kez birinin ağzından duyuyordu. Zara Musevilerin de kullandığı bir isimdi ama
Sare'yi yalnızca Müslümanlar kullanıyordu. Hıristiyanlar ise
Sara diyorlardı. İsmin "Sare" telaffuzu sanki daha naif ve na zenindi. Ve eli çantasındaki üzeri kanlanmış gömleğe dokun du. "Sare bebeğin fistanı!" Selim'e kulak verdi:
"Zara, Sara, Sare ... İşte Abum Rabum'un evrensel mesajı;
Musevi, Hıristiyan ve Müslüman geleneğin ortak ismi. Tıpkı
Hanif akidesinin dosdoğru olma prensibi gibi. Telaffuzda de

ğişik ama özünde aynı."
"Sen yine de Zara de! Ve şimdi biraz Sin-Ammar'la ilgile nelim."
Yeni ismini reddettiğine göre Zara'nın kalbinden geçenleri Selim'in anlaması daha zaman alacaktı. Belki de bunu hiçbir zaman başaramayacaktı. Üstelemedi. Başını eğdi. Artık ikisi de tuttukları şeye, iki bin yıl önce kendilerine mesaj gönde ren bilge mimarın özenilmiş şaheseri olduğunu düşünerek dokunuyorlardı. Bir an evvel okunmak istenecek değerli bir mektup ... Şekiller özenle kazınmış, boyanmış, pişirilmiş ve

korunmuş ... Arkeoloji Müzesi'ndeki tablet zarfına yerleştiri lirken altıyla üstü yeniden sırlanmış, zamanın yüküne daya nıklı hale getirilmiş olmalıydı.
"Sadece bu diske bakarak bile tarihin Sümer'de başladığı nı anlamak sence mümkün görünmüyor mu?"
"Çağdaş insanın hayatını dolduran ne varsa, bundan beş bin yıl evvel Sümerler onun doğumuna şahitlik ettiler Zara.
Öğretmen veya bilim adamı, tarihçi veya şair, ressam veya felsefeci, hukukçu veya yönetici, siyasetçi yahut mimar, hey keltıraş veya muhasebeci, tamirci veya marangoz, herkes ilk meslektaşını Sümer'de görebilir."
"Oysa biz bütün bunlann ilk örneklerinin hep Batı'da orta ya çıktığını öğrendik. İcatlar ansiklopedisi..."
"Sanayi devriminden sonra Batı dünyası, geçmişte yapıl mış her güzel şeyi kendi atalarına bağlama gibi bir hastalığa kapıldı maalesef. Kültür tarihçileri arasında Sümer diye bir medeniyetin varlığını ortaya çıkarmaktan bugün pişmanlık duyanlar bile vardır zannederim. Oysa yüz sene kadar evvel Osmanlı topraklanna bilim adamlanyla, arkeologlanyla, as kerleri yle saldınrken niyetleri yalnızca insanlığın kökenini aramaktı. Batılı atalannı bulacaklannı düşünüyorlardı ama karşılarına bambaşka bir Doğulu adam çıktı. Ve baktılar ki bulduklan her şey kendilerini değil, Doğuluları işaret ediyor,
Doğu birdenbire barbar ilan ediliverdi."
"Kimliksizleştirme çağının başlangıcı desene!"
"Yok sayına çağı, belki de. Oysa dikkatli bakanlar, bugün bir Ezop masalında, bir Süleyman meselinde, bir Ôklit teore minde, bir Atina senatosunda, bir Roma hukukunda, bir Nasa gözlemevinde, bir kraliyet armasının deseninde, paranın şek linde, ölçünün ve tartının derecelerinde hep Sümer'in, Babil'in, Asur'un, Akat'ın, kısaca Doğu'nun derin izleri ve öncülüğü ol duğunu kolayca göreceklerdir, beş bin yıl, on bin yıl evvel..."
"Güneş doğudan yükselir, diyenlere katıldın, farkında mı sın?"

"Batı dünyası iki yüz yıldır bunu inkar edip ışığın Batı'dan yayıldığını ispat için düzen üstüne düzen kuruyor, yalan üs tüne yalan söylüyor, savaş üstüne savaş çıkanyorsa ben ne den Doğuya medhiyeler okumayayım? Vaktiyle Roma senatö rü Marcus Cato'un daha İsa'dan evvel Kartaca'yı yok etmek üzere söylediği şu ünlü 'Delenda est Carthago' sözünün, yani 'Kartaca harap edilmelidir' repliğinin her çağda Batının slo ganı olduğunu ve kendileri için tehdit gördükleri herkes ve her şey hakkında durmadan söylendiğini biliyor muydun?
Bir zamanlar 'Delenda est Bağdado' diyorlardı, sonra 'Delen da est Aleppo' ... Şimdi de 'Delenda est Mezopotamio' diyerek meseleyi kökünden halletmeye çalışıyorlar.
"Çok acımasız yargılar değil mi bunlar Selim Bey?"
"Samimi konuşacaksam hiç acımasız değil sevgili Zara.
İşte senin çok iyi bildiğin İsrail, yıllardır "Delenda est Pa lestina!" demiyor mu? Yakında hepiniz bir olup 'Delenda est East' yahut 'Delenda est Muslims' diyecek olursanız şaşır mayacağım."
Zara Selim'e hayretler içinde bakıyordu. "Demek keskin bir militan tarafı var!" Bir ilim adamında olmaması gereken saplantılı bir bakış. Bunu kendisine söylemesi gerektiğini düşündü:
"Selim Bey, bu ne şiddet Allah aşkına? Burada savaş çı karmıyoruz, yalnızca tbrahim'in insanlığa getirdiği ortak gü lümsemeyi bulmaya çalışıyoruz, sakin olun lütfen?"
"Birileri bu şifreleri Delenda est East demek için kullanır sa diye söyledim, o kadar?"
"Bu birileri ben değilim herhalde?"
"Neden olmayasın! Sor bakalım kendine, şifreleri bulduğunda kime götürecektin?"
"Yüce Efendi'ye."
"O ne yapacaktı?"
"Elbette Siyon ülküsünün yükselmesi için kullanacaktı."

"Uçakta bizimle gelen CIA ne için kullanacak zannediyor sun?"
"Hıristiyanlığın evrensel hakimiyeti için?"
"İyi. Ben de böyle anlıyorum. Yani bir havra, kilise ve cami savaşı!"
"Şimdi camiyi mi temsil etmeye başladın? Diyanet nerede?"
"Diyanet'in Papalık veya Hahambaşılık gibi dünyaya inanç dayatma fikri hiç olmamıştır. İslamiyet'te irade kişinin ken disine aittir ve dinde zorlama yoktur.

Ancak beher Müslü man, şecaati ve fetanetiyle tek başına İslam'ı temsil maka-
mındadır."
"Papalık ve Siyonizm'e karşı; Selim, tek başına!.. Gülünç olma!"
"Hayır tek başıma da olsa hakikati söylemeye ve Batı'nın iki yüzlülüğünü haykırmaya devam edeceğim."
"O halde somut bilgilerle konuşmalısın!"
"Söyleyeyim; tarihte ilk site devletini kim kurdu denilse, eski Yunan'ı adres gösterir, bir de Grekçe 'polis' kelimesi ni delil gösteririz değil mi? Yanlış; Sümerler milattan önce
4.000inci yılda kurdular. Demokrasi'yi eski Yunan'ın bulup uyguladığı söylenir; öyle mi? Yanlış; milattan önce 2350, Sü mer. Stratejiyi bir teori haline kim getirdi denilse eski Yu nan' a bakılır ve askeri makam olan stratgos kelimesi de delil gösterilir. Yanlış, Babilliler, milattan önce 2500 lerde strateji uyguluyorlardı. Böyle böyle devam edebilirim. İster misin?"
"Bütün bunların İbrahim'le alakasını da kurabilirsen zekana şapka çıkartacağım!"
"İbrahim'le alakasını CIA ve Mossad yeterince kuruyor."
"CIA ve Mossad değil, Grup Kardeşlik ve Zelotlar."
Selim afalladı. Duyduğu kelimeler ona yabancı gelmişti:
"Zelotlan az evvel söylemiştin, Grup Kardeşlik de kim Al lah aşkına?"
"Dünyanın yeni çetesi. CIA'den birilerinin taşeronluğunu üst lendiği yan gizli bir örgüt; Kevin, Harput Ağa, Süslü Stone ... "
480

"Oh, Grup Kardeşlik'in taşeronu CIA, Zelotlann taşeronu
Mossad ha, ne ala!"
"Belki de tam tersi; ama bunu neden söyledin?"
"Kitron?"
"Kitron'a laf söyleme. O hiçbir zaman Mossad'ın ajanı ol madı. Sen kendine hak; MİT'e çalışan bir hoca?"
"?"
"Bakma öyle! Sahaya indiysen oyuncu transferi kaçınıl maz olur. Kitron öyleydi..."
Cümlesini tamamladığı sırada Zara'nın gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başladı. Selim önce onun Kitron'a üzüldüğünü düşündü. Belki de öğrendiği gerçeklere ağlıyordu. Farklı bir kimliğin trajedisi. .. Sahi Zara yeni bir kimlik mi bulmuştu, yoksa eski kimliğini mi kaybetmişti? Hangisine ağlıyordu?
Onu bir miktar kendi başına bırakmak iyi olabilirdi. Başını
çevirip telefonunu eline aldı. Havaalanında kapatmış ve aç mayı unutmuştu.

Açınca Alperen'den gelen bir mesajın kendi sini beklediğini gördü. "İyi adam lafının üstüne gelir!" Mesaj bir saat kadar önceyi gösteriyordu. Demek uçaktayken gel mişti. Bir soru:
"Nerdesin cancağızım?"
Telefonun çaldır tuşuna hastı:
"Adıyaman'dayım!"
"Şaka yapıyorsun!"
"Neden öyle dedin?"
"Bir saat sonra biz de orada olacağız çünkü."
"Tamam. Mönümüz şöyle: Meyir çorbası, ciğerli pilav, yar pızlı köfte, pirpirim mancası. .. Hımın ... Tatlı olarak da hesi de."
"Sıcak bazlama yaptırmayı unutma, tam bir saat sonra.
Dört kişilik hazırlat. Masaaki de bizimle."
"O halde beş kişilik ... Zara da benimle!
Maalesef bir saat sonra buluştuklarında Adıyaman mut fağının tadına bakmak yerine Adıyaman hastanesinde aşı-

n kan kaybından hayati tehlike geçiren taksi şoförüne ba kıyorlardı. B Rh(-) kan ihtiyacı için Zara ve Alperen sedyeye uzanmıştı bile. Ajanın başına gelenler yüzünden Zara'nın gözündeki yaşlan kimsenin merak edecek hali bile yoktu. Se- lim henüz onun hakkındaki gerçeği kimseye anlatmamıştı ve kendisi açmadığı müddetçe de bunu kimseyle paylaşmaya caktı. O sırada Vuslat Zara'ya baktı. Sırf Selim'in hatırına hiç tanımadığı bir rakip ajana kan veriyordu. "Büyük fedakarlık!"
Ona teşekkür için yanına yaklaşmak istiyor ama daha önce
'fahişe' demenin verdiği mahcubiyetle bunda zorlanıyordu.
Ajanın sargılı yüzüne bakarken bunu ona yapana vereceği ce zayı düşünüyordu.
"Kevin! Allah'ın belası!.."

XL iki saat sonra
Adıyaman, 5 Haziran, 18.20 evin , Süslü'ye rapor verecekti. Dilini kestiği MİT ajanından bahsetmesi ve Zara'nın gelip gelmediğini
öğrenmesi gerekiyordu. Beyaz Yıldız Oteli'nin sosyal
K mekanlarının tamamını dolaşmış, hiçbir yerde izine rast lamamıştı.
Bakmadığı tek yer, biraz sonra toplantının baş layacağı seminer odasıydı.
Kapıyı açtı. Hayır, içerisi boştu.
Köşede bir paravan gördü. Toplantının emniyeti için parava nın gerisini kontrol

etmek istedi. Temizdi. Geri dönerken oda kapısının açıldığını duydu. O da ne! Orta yaşlarda bir kadın, kendinden daha genç bir delikanlıya şehvetle saldırıyor, oval toplantı masasının üzerine doğru çekiyordu. Utandırmamak için paravanın arkasında kaldı. Delikanlının kıyafet ve tel siz donanımından toplantıyı yönetecek olan bakanın koru malarından olduğu anlaşılıyordu. Bekledi. Öpüşmeleri bitip
çıkarlar sanıyordu. Kapıda ikinci ses duyulduğunda koru ma kadının yanından derhal uzaklaştı. Her ikisi de alelace le Üzerlerine çeki düzen verdiler. A-ha! Gelen Süslü idi. Onu bulmuştu:
"Nasılsınız Sayın Bakan?"

Kevin dilini yutayazdı. "Bakan mı?" Koruma görevlisiyle kaçamak yapan şu orta yaşlı kadın, önünde herkesin titrediği
ünlü bakan mıydı yani; hani şu Grup Kardeşlik'in cadısı?
"Buyurun Süslü Hanım. Nihayet beklediğimiz gün geldi!
Umanın ödevinizi çalışmışsınızdır."
"Size mahcup olmaktansa ölmeyi tercih ederim Sayın Ba kan!"
Kevin Langley' deki arkadaşından adını duyduğu Grup
Kardeşlik'i biraz araştırmış ve dehşet senaryolannın uygu layıcısı gizli bir örgütle karşılaşmıştı. Şimdi adını duyduğu
şu bakan -eğer yanılmıyorsa-söz konusu örgütün önde gelen yöneticilerinden biriydi ve onunla kendi amiri arasında ge
çen cümleler resmiyetten uzak bir inatlaşma eseri gibi gö rünüyordu. Aralannda resmi bir iş ilişkisinin protokolü yok tu. Onun yerine kadının huzurunda el pençe duran bir Süslü vardı. Kevin hayretler içerisinde paniklemişti. Şimdi ne yapa caktı, ne yapmalıydı? Paravanın arkasında olduğu anlaşılırsa başı belada sayılırdı. Ortaya çıksa da başı beladaydı. Böyle güçlü bir kadın özel korumasıyla ilişkisini öğrenen birinin hayatta kalmasına müsaade eder miydi? En iyisi beklemek ti. Bir fırsat bulup çıkasıya veya toplantı sona eresiye kadar.
Büzüldü. Nefesini kontrol etti. Ölü gibi olduğu yerde kaldı.
Paravanın menteşeleri arasından sızan görüntü kesitleri ve kulağında seslerle. Şahit olduğu ve olacağı her şey için ...
Birkaç dakika sonra toplantı odasının kapısında dört koruma daha belirdi. Hemen arkalanndan kardinal kıyafet li birisi geldi. Herkes saygı için ayağa kalktığında kardinal hiç kimseye iltifat etmeden doğruca masanın başında oturan bakana yürüdü ve önünde eğilip perestiş gösterdi. Bir daki ka sonra herkes oval masanın çevresinde yerlerini almıştı.
Gömleğinin deseninde tarotlann kullandığı sembolleri, pan tolonundan da Uzay Yolu dizisinden kalma bir tarzı yansı tan genç bir hanım projeksiyon cihazını açtı. Bütün gözler sessizlik içinde perdeye çevrildi ve resimler akmaya başladı.

Uzay fotoğraflan, dini semboller, kadim ezoterik görüntü ler ... Dekolte giyimli ve şuh hareketli iki hizmetçi kızın, iki nargile getirip korlandırmalanyla kimse ilgilenmeden dik katle görüntülere bakıyorlardı. Birkaç dakika sonra odada ki toplantı baygın kapuçino ve vanilya kokularıyla nargile fokurtuları arasında sürdü. Bakan ile kardinal iyi içicilerdi anlaşılan. Projeksiyonu yöneten genç hanım terbiyeli bir kız
çocuğu gibi anlattı:

"Saygıdeğer beyefendi ve zarif hanımefendiler! Altı ay bo yunca Nasa'nın verilerini inceleyen enstitümüz, bu gecenin
Nemrut Dağı'nda özel bir gece olacağını size müjdelemekten gurur duyar. Bu gece Babil'in söyledikleriyle uzay bilimin söyledikleri birbirini doğruluyor olacak. Tam da Müslüman ların Kur'an'ında söylendiği biçimde. İbrahim mağaradan
çıkacak ve önce şu Jüpiter'i, sonra şuradaki ayı, sonra da güneşi görüp onların tann olabileceğini sorgulayacak. Bildi
ğiniz gibi dünyanın on katı büyüklükteki Jüpiter'in ışınları, uydumuz olan ayın parlak görüntüsü ve hayat kaynağı olan güneşimizin şuaları senede üç gece, çıplak gözle görülen bir buluşmayı gerçekleştiriyorlar. Lakin hiç birinde Jüpiter, bu gecedeki kadar parlak olmuyor. Gece yansından sonra Mar duk şurada olacak, Sirius şurada, Merkür şu ve nihayet şu da
Mars. Bu gördüğünüz dizilim bin iki yüz yılda bir defa ger
çekleşiyor ve Jüpiter dünyaya 47 yılda bir defa bu kadar yak laşıyor. Bu gece Jüpiter öylesine parlak olacak ki, onu bulmak için bir gök haritasına ihtiyacınız kalmayacak. Biraz sonra dışarı çıkın, onu ışıl ışıl göreceksiniz. Ve değerli beyefendi, kıymetli hanımefendiler, İbrahim bize seslenecekse ancak böyle bir gecede seslenecek, bundan eminim."
"Seslense iyi olur kızım. Öyle değil mi Bay Furlan?"
"Şüphesiz Sayın Bakan!"
"Eğer seslenmez ve Grup Kardeşlik yarın dünyaya yeni bir mesaj sunmazsa bütün avantajları elimizden kaçıracağız.
Yahudiler çoktan aleyhimize çalışmaya başladılar. Yeni mu-

hatabımız Müslüman dünya ise kaynıyor ve yer yer oyunun farkına varanlar çıkıyor. Hesaplanmızı doğru yapıp dünyaya gücümüzden yeni bir kesit servis etmezsek dengeleri kaybe debiliriz. Irak ve Suriye merkezli Mezopotamya operasyon lanmız Ortadoğu'yu birkaç yıl daha oyalayabilir ama bir birlerini kırmaktan bıktıklan an hedeflerinde biz olacağız.
Türkiye gibi bazılannın diklenmeye başlaması yakındır. İran ile Suudilerin birbirine güç gösterisi yapmalannın önünü açmak gerekiyor. Dünyada dolaşan parayı yönetmek elbette
ülkeleri yönetmekten daha zordur ve parayı yönetmek her zaman güç ister. Umanın Yüce Baba bize bu yeni gücümüzü yann sabah vermiş olur; yoksa ne siz, ne de ben koltuklan mızda rahat oturuyor olacağız."
"Bunun için her tedbir alındı Sayın Bakan. Bu gece aslan lı horoskopun üzerindeki on dokuz yıldız gökyüzünde yerli yerinde olacak ve aslan bütün

gücüyle dünyaya kükreyecek.
Onun sesi duyulduğunda dünya Grup Kardeşlik'in dünyası olmaya hazır demektir."
"Pekala! Şimdi sıra sende Süslü'm, ne hazırladın bize, gös ter!"
Kevin, irkildi. İsviçreli şehvet düşkünü bir bakanın kendi amirini, CIA'de ilah gibi görülen kadını adeta azarlar gibi yal nızca lakabıyla ve alay edercesine çağırması ağınna gitmiş ti. Daha garibi de amirinin bu hitap karşısında uslu bir kedi gibi davranmasıydı. Grup Kardeşlik'e ait gizli bir toplantının tam ortasına düşmenin tedirginliğini içinden küfürler ederek gidermeye çalıştı. Amirine baktı. Yerinden yavaşça kalkıp pro jeksiyon cihazının başına gelmişti. Bir düğmeye basarak slayt gösterisi başlattı. Her bir sayfada daha evvel ulaşılan ipuçla n, Sümerce metinler ve tercümeleri, Mossad ve zelotlann elde ettiği bilgilerle karşılaştınlmalan bir mantık örgüsü çerçeve sinde izah ediliyordu.
Kevin, pek çoğunu kendisinin elde etti
ği bu bilgilerin çözümlenmesi hususunda amirinin ne kadar başanlı olduğunu o anda gördü. Arka arkaya gelen cümleler,

cümlelerde yer alan şifreler ve onların şekillerle yapılan sağla ması. .. Slaytlarda tanımadığı tek görüntü Philedelphia Kütüp hanesi'nden alınan tablet kopyasıydı. İstanbul'da aradıkları nın bir başka versiyonu ... Gizli bilimlerin çözümlenmesi için
CIA'in farklı bir simgebilim kriptolojisi geliştirdiğinden orada haberdar oluyordu. Amiri anlattıklarıyla herkesi etkiliyordu ama bu anlatımda CIA menfaatlerinden ziyade Grup Kardeş lik örgütünün menfaatleri vardı. Amiri ülkesini satıyor olabilir miydi? Her bir başarısını ruhunda bir süs olarak taşıyan ve bu yüzden kendisine takılan 'Süslü' lakabını gururla taşıdı
ğını söyleyen, CIA'in müstakbel başkanı Susan Stone kimlere hizmet ediyordu böyle? Kafasının tamamen karıştığı sırada ekrana yeni bir görüntü yansıdı:
Başlığı, Marduk'un Sümer dilindeki yakıştırması; "amar-utu" olan bir görüntü. Denizde oturarak yüzmekte olan bir boğanın üzerinde resmedilmiş bir krala benziyordu. Başında taç vardı ve yan tarafından bir kuyruk sarkıyordu. Aslan kuyruğu. Bunu kendisi bulmamıştı.
Başka bir yerde de görmediğini düşündü. Demek Süslü için ça lışan başka birileri daha vardı.
"Bu gördüğünüz, Sayın Bakan, muhte rem kardinal, Şamas yahut diğer adıyla Marduk'tur. Amar-utu Sümerce'de 'Gü- ,...."""" neşboğa, güneşsel öküz' gibi bir anlama geliyor. Babilliler 'Göksel Öküz' demiş ler. Babil ve sonrasında bütün Mezopo tamya onu Marduk olarak pildi. İştar nasıl bir aslanın sırtında

resmedildiy se bu da bir boğanın sırtında resme dildi. Babil Yaratılış Destanı'nda bu konular kıyısından köşesinden anlatıl mıştır. Nemrut Dağı'ndaki aslanlı ho roskopun üzerinde yer alan yıldızlar, dikkat ederseniz eğer, aynen burada da mevcut. Sabaha doğru isterse- Boğa üzerindeki Şamas

niz horoskopun aslıyla da karşılaştırabilirsiniz. Benim size söyleyeceğim ise, şimdiye kadar bunun bir aslan olduğunu kimsenin fark etmemiş olması. Bütün araştırmacılar bu figü rün sağ elinde sarkıtarak tuttuğu şeyi yıldırım olarak tanıdı, oysa aslanımız kuyruğuyla suya dokunuyordu. Yani ilk yara tılış. Marduk'un üzerinde, tıpkı aslanlı horoskopta olduğu gibi on dokuz yıldız var. Yarın sırrı çözülecek olan horoskop aslanının sırtındaki üç büyük yıldız, bu aslanın eteğinde yer almış, işte bakın. Diğer yıldızlar da kollarında, görüyorsunuz.
Babil yaratılış destanı olan Enuma Eliş'te tanrıların en bü yüğü ve Babil'in koruyucusu olarak anılan Marduk "Büyük
Efendi, dünyanın ve cennetin efendisi" olarak bilinir. Sin-Aın mar denilen zeki mimar İbrahim'in şifrelerini dünyanın ve cennetin efendisinden başka kime emanet edebilirdi ki? Enu ma Eliş diye başlayan o destana göre, ilk kaosta -buna bugün
'büyük patlama' diyoruz- canavar Tiamat'ı yendikten sonra
"yeryüzünün ve göğün tanrılarının efendisi" oldu. Bu yüzden insanlarla birlikte bütün doğa, varlığını ona borçludur, ona
şükrederler."
"Tamam Süslü Hanım, sadede gelin!"
"Sadedi şudur efendim! Bize iki dünyada zenginliğe ulaş mak üzere Yüce Baba'yı takip ettiren temiz kalplilik, doğru luk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet gibi kavramlar bildiğiniz gibi İbrahim'in insanlığa getirdiği evrensel erdem lerdendir. İbrahim'in akidesi bütün bunları içinde barındıran bir doğruluk halidir. Müslümanların ifadesiyle Hanif akidesi; yani salt doğruluk ... Sin-Aınmar biz o akideye ulaşabilelim diye birkaç şifreleme metodu kullanmış. Biri kaybolursa di
ğeri yol göstersin diye. Şekiller, kelimeler ve kavramlar ... Hep si bizi İbrahim'in hazinelerine yönlendiriyor. MİT ve zelotlar
Arkeoloji müzesi tabletindeki erdemler listesini esas aldılar ve eksik olan iki kelimeyi Hz. İbrahim'in başka iki erdemi olarak düşündüler. Halbuki birileri bu iki kelimeyi yerinden kazımıştı. Şimdi soru şu: Burada yazılı kelimeler diğerleri

gibi insanlık için hayır getiren güzel erdemler olsaydı İbra him'in hangi mümini ona zarar verir, yerinden kazırdı? Cevap da şu: Buradaki iki kelime ancak şeytanın işi olursa inanmış birisi tarafından bağnazca yok edilebilir. Marduk, bildiğiniz gibi Satanizm'in baş aktörüdür. Satanistler Marduk'un Mero dak adlı bir Babilliden geldiğini, bu adamın tıpkı cennetteki iblis gibi yeryüzünde ilk yalanı söyleyen ve ilk isyanı çıkaran kişi olduğuna inanırlar. Siz bunu, İbrahim'in mücadele ettiği
Nur-Adud'un halk versiyonu kabul edin. Nur-Adud kendisini bir yaratanın olduğunu bile bile sırf insanları yönetebilmek ve iktidarını sürdürebilmek için onlara tanrılık taslayarak yalancılığın en büyük günahını işlemiş, hatta bununla yetin meyip tanrıya isyan için Babil kulesini yaptırmıştı."
"Yani?"
"Yani efendim, biz tablette eksik olan iki kelimeyi iki er dem yerine iki suç ile değiştirmeliyiz; insanın erdemlerden ziyade suç ve günaha bulaşık olduğunu itiraf ederek. Şeytan dan aldığımız en temel iki suçumuz; biri yalan ve diğeri ak- lımızın celladı alkolizm! .. Ancak o zaman bu kavramlar bize doğru şifreyi verecek."
Süslü anlatırken Kevin paravanın arkasında tomur tomur terliyordu. Rol model edindiği patronunun erdemlerden bah sederken bile insanlığın ruhunu satın alacak erdemsizlikler içinde olmasına şaşırıyordu. Grup Kardeşlik her kimlerden oluşuyorsa, Marduk'u bile şeytanlaştırıp emellerine alet et mekteydi. O Marduk ki Tevrat onu hürmetle anıyor, neredeyse
Yehova'yla eş tutuyor ve krallıklar ile uyruklarının yazgısını onun eline veriyordu. Dahası, Babil kralı Hammurabi, ünlü yasalarını kendisine dikte ettirenin Marduk olduğunu söylü yordu. Adalet, yardımlaşma, bereket, hep ondan insanlığa ya yılan erdemlerdi. Hıristiyanlara gelince, onlar Marduk'u gök kraliçesi ve kutsal anne olarak görülen Babil kraliçesi Semi ramis'in oğlu diye biliyor, onu neredeyse Meryem'in kucağı na İsa diye oturtuyorlardı.
Hıristiyanlığın ilk zamanlarında

olmayan, Kutsal anne Meryem ve bebek İsa inancı tamamen
Babil'deki Marduk kültünün dönüşümünden ibaretti. Hatta
Marduk güneş tanrısı Şamas olduğu için kundaktaki ve be
şikteki İsa'nın başucunda bir nimbus, bir hale yahut güneş
çemberi bulunuyordu, ışınlan yukarı doğru yayılan .. . Daha sonra pek çok İsa tasvirinde yinelenen güneş halesi...
"Marduk bizi nereye götürecek Süslü Hanım?"

"İbrahim'in hazinesine Sayın Bakan; elbette bazı sembol lerle birlikte. İştar doğduğunda Marduk veya Şamas, Sin veya horoskop bize rehberlik edecek ve Nemrut Dağı'nın içindeki dehlizlere hangi geçitten gireceğimiz aydınlanacak."
"Çakıl yığını arasında bir geçit var, öyle mi?"
"Öyle biliniyor. Ve bu gece Jüpiter'in, Ay'ın ve Güneş'in di zilişi bize orayı işaret edecek. Bunun için Jüpiter ile Ay zaten gökyüzünde olacak. Güneşin yerini de skymapten bulacağız.
Ve bütün bunların hizalandığı izdüşümü İbrahim'in dünyası na giriş kapısı olacak."
"Diyelim öyle oldu ve biz geçide girdik. Sonra?"
"Geçitten sonra labirent koridorlar başlıyor. Az evvel sayı lan erdemler burada devreye girecek ve sırasıyla kelimelerin gösterdiği koridorlarda ilerleyeceğiz. Şeytanın iki kelimesine gelesiye kadar. Şeytanın kelimeleri de bize mezar ve hazine nin kapısını açacak, ışıltılı hazinenin ... "
"Bay Furlan, sizce bu hazinenin ışıltısı nasıl bir şey; fikri nizi alabilir miyim?"
"Altın veya mücevher ışıltısı olmayacağı kesin Sayın Ba kan. Bence o hazine gönüllerde ışıyacak bir nura sahip. Dün yayı kuşatacak bir nur."
"Umalım da dediğiniz gibi olsun, Kardinal. Çünkü her tür lü altının ve mücevherin bir miktarı yahut ederi vardır, ancak bir nur ölçüye ve pahaya sığmaz, ne tartılabilir, ne satın alı nabilir."
Hepsi birlikte genç kızlar tarafından kadehlerine konulan
şaraptan birer yudum aldılar. Bakan "Alkolizm," dedi ve ka-

dehini havaya kaldırıp devamını getirdi: "Kutsal kan!" Hep si kadehlerini son damlasına kadar bir dikişte içtiler. Biraz sonra nargilelerin baygın dumanı kendir ve kenevir kokusu da yaymaya başlamıştı. Kevin içinde kopan fırtınaları dal galandırıp paravanın arkasından çıkmayı ve bu şer ocağını darmadağın etmeyi düşündü. "Hazır korumalar da dışarıda."
Beyni zonkluyordu; buradakiler için mi adam öldürmüş, giz li kapaklı işlere bulaşmıştı? Hayallerini süsleyen ajanlık bu muydu? Gözüyle mesafeyi ölçtü. Fırlayıp tetiği çekse ve her birerinin başına birer kurşun sıksa tamamı kırk saniye sü rerdi. Kapının dışındaki korumaların içeriye girmelerinden
önce yapacağını yapmış olurdu. Belindeki tabancasını yok ladı. Ayağa kalkmak üzereyken büzülü durmaktan dizinin uyuştuğunu hissetti. Kan deveranını normale getirip öyle ha rekete geçmeliydi. O sırada bakan kardinale soruyordu:
"Bütün bunların ters gitme ihtimaline karşı Bay Furlan, dönüş yolunda MİT ekibiyle Yahudi fahişesini ele geçirmek
üzere de adamlar bulunduracaksınız değil mi?

"I-hımm ... Bunun için Adıyaman'da yeterli ajanımız olma dığını düşünüyorum Sayın Bakan!"
"Yeterli ajan yoksa terörist de mi yok, kardinal. Bu bölgede her gün yollara mayın döşeyen, adam kaçıran etnik gruplara yıllardır silah ve para yağdırıp durmuyor muyuz? Araların dan iki polis ile üç sivili kaçıracak yirmi adam bulmak çok mu zor?"
"Efendim, isterseniz konuyla ben ilgileneyim, feda edebi leceğim bir ajanımı; Kevin Woodmaker' ı. .. "
"Fikir yürütmeyin Süslü Hanım, yalnızca emredileni yap mayı öğrenin."
Kevin, kadının patronunu azarlamasına hiç bu kadar sevi nemezdi. Dernek kendisini feda edilebilir görüyordu. Dünya da kimsesi yoktu. Türkiye'de ölüp Zara' yı göndermek istediği kimsesizler mezarlığına gömülürse kim onu araştırırdı ki?
Ürperdi.
491

"Bu işi hallet kardinal, işi şansa bırakma!"
"Haklısınız efendim, hallederim, merak buyurmayın!"
"Sabah Nemrut'tan mutlu dönenlerin bir Japon ile bir Ya- hudi olmasını sen de istemezsin sanının. Hele MİT ile Türk emniyetini asla kabullenemeyiz. Baylar, avınızı avlayamıyor sanız, bari avcıyı avlayınl"
492

XLI
"İbrahim 'i attıkları ateşin yanına yaklaşılamıyordu. Nemrut ateşin İbrahim 'i yaktığından şüphe etmeyerek birkaç gün geçirdi. Sonra hayvanına binerek ateşin yanından geçti. Toplanmış olan odunlar yanıyordu. Nemrut, İbrahim'in yanında kendisi gibi biri bulundu
ğu halde ateşin içinde oturduğunu gördü. Kavmine dönüp, 'Ben İbrahim'i ateşin içinde diri bir halde gördüm, bunu anlayamadım, şüphe içindeyim, benim için yüksek bir kule bina ediniz de bunun tepesinden ateşe bakarak İbrahim'in durumunu tespit edeyim.· dedi. Nemrut'un istediği kule yapıldı. O, kulenin yukarısından ve uzaktan İbrahim'e bakınca yanında kendisi gibi biri olduğunu yine gördü ve 'Ey İbrahim! Senin büyük İlahının kudret ve kuweti o kadar büyükmüş ki gözümle gördüğüm bu halden seni korudu.· diye seslendi."
[Taberı, Milletler ve Hükümdarlar Tarihi, 1, Ankara, 1954; s. 352-3)
493

Adıyaman, Nemrut, 6 Haziran, 03.20 ecenin sabaha evrilen ikinci yansında, Adıya man'dan Nemrut'a doğru turist otobüsleri ve özel araçlarla birlikte zırhlı iki VIP minibüsün de yola
G
çıktığını biliyorlardı. Hepsi de nadir yaşanan anlardan bi rine şahit olmayı umut ederek uykularından uyandırılmış ve karanlıklar içinde yollara dökülmüş bir sürü turist, sıra sıra otobüslerde kafileler halinde ilerliyorlardı. Güneşin do ğuşunu görmekti niyetleri. Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir mevsimde, güneş buradaki kadar ihtişamlı, büyülü, ışıl tılı ve rengarenk doğmuyordu çünkü. Turist otobüslerinin
çokluğu işlerine yarayacak, peşinde oldukları şeyi dikkat
çekmeden arayabilecek, ellerindeki diski yerleştirecekleri kapıyı böylece bulabileceklerdi. Lakin hala tartışıyorlardı;
Zara, diskin üzerindeki şekiller yerine o şekillerin ideogram larını esas almak gerektiğinde ısrarcı davranıyor, Alperen onu destekliyordu. Selim zihninden sahip olduklarını geçi riyor, diskin üzerinde merkezden dışarıya doğru helezonik sıralanan hayranlık verici şekiller ve figürlerden nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini düşünüp duruyordu. Öylesine
Vuslat'ın görüşünü sordu. Birer ideogram olarak okundu
ğunda, tabletteki erdemleri sayan 'temiz kalplilik, doğru luk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin ve

haddi aşmamak' kelimeleri şekiller halinde sıralanıyordu.
Ayrıca şifre cümleleri vardı: "Yüce Baba buyurdu: (Ey) in san! Kulluk Allah'adır, O'na karşı gelme!" Bir ayet mealiyle kısmen örtüşen bu kelam, Alperen'e göre yalnız şifre değil, aynı zamanda Hz. İbrahim'in getirdiği şeriatın İslamiyet ile aynı olduğunun da delili diye öne sürülmesi gereken ilahi bir emir gibiydi ve bu emir var iken hazine aramaya bile gerek kalmıyordu. "Diskin ve tabii tabledin de üzerinde ya zan erdemler, Hz. İbrahim'in insanlığı salt doğruya götüren
Hanif akidesinin Kur'an'da kısmen yinelendiğini dünyaya zaten gösteriyor." Kilise veya havra, İbrahim'in mesajına kendi dinlerini mirasçı gösterebilmek için onu istiyorlardı, oysa şu diske göre mirasçının Kur'an olduğu açıktı. Vuslat, Selim'in sorusu üzerine kocasının şecaatini takdir etmekle birlikte daha akılcı bir yol izlemelerini, dolayısıyla diskin
üzerindeki şekilleri başka türlü okumak gerektiğini, Hz. İb rahim'in izini takip ederken buldukları figürler ile bu metin arasındaki bağı çözme zaruretini

dillendirdi:
"Diskin arka yüzünde yer alan ideogramlar yerine ön yü zündekileri deneyin bence."
Selim hayretle diskin ön yüzünü çevirdi.
"Elbette yal İşte sembolleri.. Tam da bizim bulduklarımız la örtüşüyor. Şu, Mısır mezbahındaki İştar, arkasından çıplak tanrıça İanna ve sonra Sin, işte Şamas, şuradaki de savaş
çı İştar, şu da Mamre meşeliğindeki ihtiyarın bana verdiği mührün burçlar haritası."
"Hepsi tamam, anahtar hazır. Mesele kapıya ulaşmakta."
"Bu gece horoskop aslan onu bize gösterecek inşallah!"
"Aslan bize dağın giriş kapısını gösterecek, hazinenin de-
,
ğil her halde.,
"Evet, öyle umuyoruz."
"Bu durumda düşünmemiz gereken şey, dağın içinde ney le karşılaşacağımız ve yolumuzu nasıl bulacağımız bahsidir, doğru mu?"

"Doğru. Yolumuzu bulmak için işte tanrı figürleri ve he sapladığımız rakamlar; adım adım sayılacak. Şu da disk, bü tün figürleri bulduklarımızla aynı sırada dizilmiş durumda.
Sin-Ammar bu diski sıradan bir hazine kilidi olarak hazır lasaydı bunca figüre gerek duymayabilirdi. O zaman 'Yüce
Babayı takip ediniz!' ifadesi de boşlukta kalırdı. Galiba bu radaki 'takip ediniz'den kasıt, figürlerin baktıkları istikamet leri izleyiniz demek."
"Diskteki ideogramların baktıkları istikametler gibi öyle mi?"
"Aynen ... Şamas sağa, Sin doğru, Nibiru sola, İanna sağa ...
Vuslat Yenge!"
"Bence haklısın, ama bana yenge demeye deva ... "
"Kesin didişmeyi! Masaaki-san, senin görüşün ne?"
"Bence dua edin de dağa vardığınızda, yani İştar, Sin ve
Şamas dünyaya aynı düzlemden bakmaya başladıklarında en az birinizin haklılığı ortaya çıksın. Aksi takdirde bu şifreyi 4 7 yıl sonra birileri yeniden çözmek için uğraşıyor olacak. Ben derim ki her şeyi çok dikkatle izleyelim ve İbrahim'in gördü
ğü dilsiz gök cisimlerinin bize fısıldaması için kulaklarımızı açık tutalım."
Minibüs büyük bir sarsıntıyla durdu. Ardından vızır vı zır yağan kurşunları hissettiler. Silah patlaması duyulmuyor, yalnızca aracın kaportasında metalik

sesler çıkaran seri atış lar hissediliyordu. Susturuculu silahlarla birileri zırhlı aracı hedef alıyorsa bunun bir uyarı olması gerekirdi. Değilse terör süsü verilmiş bir roket veya iki mayın her şeyi hallederdi.
Üstelik özel bir gecenin çok işlek hale getirdiği bir yolda onca turist otobüsünden sonra yola çukur açıp minibüslerini dur durabilecek güce sahipken ... Demek ki birileri onlara "Sizi
öldürebiliriz ama öldürmüyoruz!" diyorlardı. Neden?
"Elimizdeki bilgilere ihtiyaçları olduğu için elbette!" dedi
Masaaki ve ilk itiraz Vuslat'tan geldi:
"Bilgiye değil, bulacağımız şeye talipler, bence."

"Bu bir şaşırtmaca, belki de bizi geciktirip geceyi burada geçirtmek niyetindeler!"
"O halde hazırlayın silahlarınızı!"
Selim, Alperen'in kendisine verdiği silaha baktı. Silahla n tanırdı, ilk kez eline silah alacak değildi, lakin bu silah kendisinden ziyade Zara'nın eline yaraşırdı; hanım işi. Ama hayır ... Bu çok tehlikeli bir fikirdi. Silahsız iken dehşet saçan bir kıza bir de silah verip bütün planları alt üst edemezdi.
Hala gözünden ara ara süzülen yaşlar bile buna mani değildi.
Boş bulunup fısıldadı:
"Yakınımda dur!"
Zara bu cümleyi küçük bir tebessümle karşıladı. Alay mı ettiği, yoksa minnet mi duyduğunu kestiremediği bir tebes süm. Zihninden geçenlere kendisi de şaşırdı:
"Aklınca beni korudu."
Silah kullanmaya gerek kalmadı. Birkaç dakika sessizlik oldu ve yanlarından geçen diğer araçlarla birlikte yola devam ettiler. Birileri kendilerini hissettirmiş, gözdağı vermişti.
Tam bir saat sonra ... Kalabalık turist grupları arasında gökler onlara aslan horoskopunun önünde fısıldamaya artık hazırdı. Herkes oradaydı. Rakipler, düşmanlar, turistler ve korumalar. Gözler doğacak yıldız, ay ve güneş kadar yekdi
ğerini de izliyordu. Selim çevresine bakındı. Herkesin zihni melekeleri Abum Rabum'un hazinesine ulaşmanın yollarına hasrolunmuş, başka her şeye duyarsız kalmış gibiydi. Çevre lerinde gizli örgütlerin ajanları cirit atıyordu. Yine de çevre de bir sükunet ve huzur hissetti. Belki de Nemrut Dağı'nın o ihtişamlı gizemiydi her şeye hükmeden. Yıldızlar yalnızca yukarıda değil, çevrelerindeydi. Her taraf ışıl ışıl. .. Gökyü zünde bir şehrayin, bir İlahi şölen ... Heyecan ve tedirgin lik de had safhadaydı. Az sonra teleskoplara ve dürbünlere

Jüpiter'in en parlak ve dünyaya en yakın görüntüsü yansı yacaktı. Arkasından mehtabın rüzgarı ve doğayı kokulandır dığını düşündürecek gösterisi başlayacak ve çok geçmeden

güneşin ufukta yükseleceği dakika gelecekti. İşlemeye başla yan bir saatlik periyodun çok şeye gebe olduğu herkesi diken
üstünde tutuyordu. Bir tek Vuslat, o çok sakindi. Elini karnı na koymuş, durmadan "İbrahiiiiim!" diye fısıldıyordu. Son ra "Eğer," dedi kendi kendine, "Hz. İbrahim'in baktığı İştar,
Sin ve Şamas buradakiler ise Hz. İbrahim mağaradan çıkıp o meşhur arayışını tam da 6 Haziran gecesinin sonunda yaşa mış ve yalnızca bir saat içinde üç ışığı aşıp gerçek nura ulaş mış olmalı." Zara'ya baktı. Dalgındı. Gözünde nem vardı. Ni
çin ağladığını kestirmeye çalıştı. Muhtemelen denizden iki kilometre yüksekten bakıldığında bütün bu gök cisimlerinin bambaşka görüldüğüne hayret ediyor ve yüksek dağların sır tında Yaratıcı'nın kudretini anlamaya çalışmaktan başka bir şey yapılamayacağını düşünerek içleniyordu. Ve işte ufuktan yayılan kızıl şualar göz alıcı bir ihtişamla birer ikişer gelme ye başladılar. Nemrut Dağı'nda bir kez daha ışıkların dansı başlıyordu. Heykellerin önünde biriken turistlerin hemen hepsi enginde oluşan gölgelere, ufuktaki göz alan parlaklığa ve gökyüzündeki tılsımlı atmosfere dalmıştı. Bir saat boyun ca herkesin gözü doğu semalarındaki rengarenk manzarada olacaktı. Vuslat, başını çevirdi; efsanevi Kommagene kralı Antiochos'un mimar Sin-Ammar'ı böyle bir gün doğumunda terastan yuvarladığını düşündü. Sin-Ammar muhtemelen bu anıtmezarı yaparken her sabah güneşin doğuşunu yeniden seyretmiş, bundan ayrı bir lezzet duymuştu. "Belki de bık mıştır!" İşte tam bunu düşündüğü anda güneşe sırtını dön dü. Şimdi ters istikamete bakıyor, Sin-Ammar'ın artık çakıl yığınına dönen abidesinin nasıl olduğunu ve gün doğumun da nasıl göründüğünü hayale çalışıyordu. Zara yanına gelip
"Akıllıca!" dedi. "Herkesin gün doğumunu izlemeye geldiği bir yerde gizli olanı görmek için herkesin bakmadığı yere bakmak gerekir elbette!" İştar'a, Sin'e, Şamas'a bakanların
Allah'ın kudretini, ama onların ışıklarının gölgelendirdiği dev heykellere bakanların ise heykeltıraş ile mimarın deha-

sını göreceği kesindi. Turistler aslanlı horoskopun çevresin de astrolojik dizilimleri karşılaştırıyor, yorumlar yapıyorlar dı. Vuslat yıldızların kendisine bir şeyler söyleyebileceğini düşünmekle birlikte ışıkların kademe kademe değiştireceği gölgeleri de izlemeye aldı. Dağda bir anıt saray hayal etti ve kapısının nerede bulunabileceğini düşündü. Bütün antik yapılarda aslanlar hep kapı girişlerine konuyordu. Belki de
Sin-Ammar kapıyı aslanın hizasında yapmış, yahut da aslan heykelini yapanlar onu kapının girişine koymuşlardı. Kara rını verdi. Tam güneşin doğduğu anda aslanın her noktasını görebilecek bir yer seçti kendine ve bekledi. Sırasıyla Jüpiter ve Ay o hayranlık verici gösterilerini tamamladılar. Güneş kursunun sırtı ufukta görünmeye başladığı andan itibaren ise kalabalıkların uğultusu kademe kademe arttı. Güneşin milim milim görünür olması insanlarda dalga dalga heye-
can ifadeleri oluşturuyordu. Vuslat'sa gözlerini aslanın yele lerinde, ağzında, gözlerinde dolaştırıyor, Masaaki'nin dediği gibi güneşin kendisine fısıldamasını bekliyordu. Ama sesin bir ışık olarak kendisine ulaşacağını hiç düşünmemişti.
Dev
Akbaba heykelinin arkasında beliren bir ışık ... Sanki aslanın ağzından girip orada bir noktayı işaret eder gibi. Kimseye hissettirmeden elini hareket ettirip aslanın ağzına gelen ışı
ğa gölge yaptı. Tahmin ettiği gibi, akbaba heykelinin ardın daki çakıllara yansıyan ışık kaybolmuştu. Elini çektiğinde yine oradaydı. Aslan üzerinde bir yansıma oyunu izliyordu.
Bu gerçek olabilir mi diye düşündü. Turistleri kızdırmamak için bir kaçamak daha yapacaktı. Herkesin güneşe baktığı bir anı kolladı. Ve evet, tekrar elini kapatıp açtığında ışık yine kaybolup görünmüştü. İşte fısıltı buydu: "Buradayım, gelin!" Bu sese inanmalıydı: "Buradayım, gelin!" Bu sefer fı sıltı sanki Sin-Ammar'ın sesiyle gelmişti. İyi ama Sin-Am mar'ın kapısı bu ışıltının arkasında duruyorsa aslan horos kopunun yüzyıllardır yerinden hiç kımıldatılmamış olması gerekmez miydi? Belki de kımıldatılmamıştı:

"Alpereeeen!"
Arkadaşları Vuslat'ın sesindeki heyecanı takip ederken uzakta bir bakış ile göz göze gelip karşılıklı isimler telaffuz edildi. Yüz metre öteden:
"Vuslat!"
"Kevin!"
Kevin'ın aklında omzundaki kurşunun, Vuslat'ın kalbinde ise dili koparılmış meslektaşının dostluğu vardı ve her ikisi de hesaplaşmak için yanıyorlardı. İkisi

de aynı anda "Hayır, intikam zamanı değil!" diye geçirdiler içlerinden ve Vuslat, "Önce İbrahim'in hazinesi!" Kevin ise "Önce hakikat!" kelime lerini ilave ettiler.
Vuslat hazineyi bulmayı düşünürken Ke vin buldurmamanın hesaplarını yapıyordu. Eğer akşam oval masa etrafında oturan Grup Kardeşlik bu hazineyi bulursa insanlık yepyeni bir evreye, şiddet ve kötülük çağına girebi lirdi. Sırf bunun için akşam düşündüğü cinayetleri işlemek yerine Vuslat ve Alperen'le işbirliği yapmaya karar vermiş ve herkes dağılasıya kadar salonda uyuşan dizini ovuşturup beklemişti. Şimdiıdoğru olanı yapmak niyetindeydi ama daha evvelki olumsuz ilişkileri yüzünden onlara yaklaşamıyordu.
Vuslat, Alperen, Masaaki... Hepsi buradaydılar ama kendisini gördükleri anda ortalık cehenneme dönebilirdi. Tabii bir de
Zara faktörü vardı; ölüme gönderdikten sonra doğru dürüst gömemediği için dirilen ve iş bitiminde intikama susayan
Yahudi. Son karşılaştıklarında bir gün mutlaka kendisinden intikam alacağını açıkça söylemişti. O gün; görevin tamam landığı bugün olabilirdi. Bir an onun hazineyi alıp zelotlara götürdüğünü hayal etti. "Hayır, asla! Dünya için daha büyük felaket!.."
Vuslat'ın Alperen'i çağıran heyecanlı sesi her şeyi başla tan haberci oldu. Kevin bir hareketlenmenin eşiğinde bek lediklerini anladı. Süslü buraya bir minibüs dolusu ajan getirmişti; her biri gözünü kırpmadan adam öldürebilecek eğitimli servis elemanları. Üstelik yolda rakiplerini ikaz ede-

rek korkutmuşlardı da. Eğer bunca turisti:n arasında bir ça tışma çıkarsa Vuslat ve ekibinin hiç şansları yoktu. Selim'i silahlı saymamak gerekirdi. Alperen ile Masaaki sıradan bi rer polistiler. Vuslat'ı bilmiyordu ama içlerinde korkulacak tek kişi Zara'ydı. Tehlikeli kız. Bir minibüs ajana bedel tek başına bir obüs ...
Hemen önünde duran Bakan Hanım'a bak tı. Çevresinde dört koruma, arkasında Bay Furlan ile Süslü.
Çevrede de işaretini bekleyen turist kılığında sekiz terörist;
Selim ve dostlarının her hareketini gözlüyorlardı. Kevin ola cakları hesap ederken Alperen'in iki turist rehberine eliyle tamam işareti yaptığını göremedi. Bir anda kırkar kişilik iki turist kafilesi rehberlerinin talimatıyla yeri tozutarak kar
şılıklı yürümeye başladılar. Kevin, Süslü'yü uyarmaya fırsat bulamadan turistler dalgalandı ve iki rakip ekibin aralarına kalabalıklar giriverdi. Üstelik birbirlerine kenetlenerek bek leşen kalabalıklar. Perdeleme başarılıydı. Bu arada birileri de Kevin'ın kolundan tutmuş turist grubunun arasında sürük lüyordu. Tabancasını almayı da ihmal etmediler. Kevin Vus lat ile arkadaşlarına baktı. Dev akbaba

heykelinin arkasında bir yerde kümelenmişlerdi. Bu dalgalanma harekatını onların tezgahladığını anladı. Kurşunların vızıldama ve sulu sepken yağma anıydı. Birileri yukarıdaki çakılların arasına kendi lerini gömmüş etrafa ateş yağdırıyordu. Ortalık cehenneme dönüverdi. Dehşetli bir panik haliydi. Turistler kaçışıyor, çığ lıklar, sesler birbirine karışıyordu. Ne CIA, ne başkaları ba şını kaldıramaz durumdaydı. İşte ne olduysa o sırada oldu ve Vuslat'ın işaret ettiği toplanma yerinde çakıllardan birka
çı kendiliğinden kaydı. Selim kayan çakıllardan birini eline alınca bir ısı hissetti. Güneş ışığı aslanın gözünden yansıyıp mercek etkisiyle burayı ısıtmış olabilir miydi? Bir çakılı daha yokladı. Evet, o da sıcaktı. Elini hareketli bölgeye daldırdığın da ise bir boşluk hissetti. Eline bir şeylerin dokunacağından, aç bir canavarın ısıracağından şüphelenip korkuyla çekti. O da ne? Çakıllar biri diğerinin yerine geçercesine yuvarlanı-

yor, arada bazıları kayboluyordu. İçeriye açılan bir dehlize mi düşüyorlardı yoksa? Eğer öyle ise bu bir geçit olabilirdi.
Az evvel elini uzattığında bir mekanizmaya dokunmuş oldu
ğundan şüphelendi. Alperen ve Masaaki o sırada çakılların arasına kollarını sokup hareketi hissettiler. Evet, bir boşluk.
Geniş ve dipsiz. Alperen Masaaki'ye "Beni koru!" dedi ve iki kolunu çakılların hareketli bölgesine soktu. Ardından kafası nı ve sonra da omuzlarını. Masaaki fısıldadı: "Evet, buradan!"
Arka arkaya başlarını çakılların arasına gömdüler. Bağırarak ve korkarak. Çünkü bel hizasına kadar geldikten sonra dü
şüyorlardı. Düşüyorlar ve birbirlerini düşerken görüyorlar dı. Neden sonra bunun bir aqua parkta kayar gibi kontrollü iniş olduğunu hissettiler. Galiba birisi o çatışma esnasında bir yere dokunmuş, bu gizli geçidin kilidini açmıştı. On beş saniye kadar sonra derinlerde bir yerlere patır patır dökül düler. Yukarıdaki hayatla ve yeryüzüyle bağlan artık kesil mişti. Yukarıda ise bir tek Kevin, olup biteni doğru okumuş ve bulundukları yerde birden yok oluşlarına bakıp kollarına yapışan iki çift pençeyi tartıp savuruvermişti. Göğüs göğüse müdafaa kurslarında öğrendiği birkaç numaranın yeteceğini düşünerek kendini kalabalıktan dışarıya çekti. Kollarına ya pışan iki muhafızı halletmek biraz zaman aldı ama ikisini de yere yapıştırması anca birbuçuk dakikasını aldı. Sonra çakıl lara doğru koştu, koştu ...
Baktığı yerde hala bir kımıltı devam ediyordu. "Burası olmalı!" Şimdi girmezse artık hazine hayal olacaktı. Gözüne kestirip kendini çakıllara gömdü. Nefes nefeseydi ve girdi

ği geçit hareketli bir mermerle kapanmak üzereydi. "Eyvah, geri çıkamayacağım!" İşte bu aklında yoktu. Düşüyordu. Yaralı omzunun üzerine çakıldığında bambaşka bir yerde olduğunu hissetti. Silah yok, güneş yok, ses yok, ışık da yoktu. Peki ama diğerleri neredeydi? Başka bir yere mi düşmüştü? Omzundaki hasann büyüdüğünü acısından anladı. Yine de haline sevindi. Etrafı dinledi. Bir müddet sonra uzaktan gelen uğultu şeklin-

deki sesleri duymaya başladı. Akustik ne tarafa gittiklerini kestirmesini olumsuz etkiliyordu. Telefonunun ışığını açıp
çevresine bakındı. Evet, bir labirentteydi. "Doğru düşüş!" O sırada telefonunun ışığı bitiş sinyali veriyordu. Düşük moda aldı. Artık gözü bulunduğu ortamı seçmekte zorlanıyordu.
Ayağıyla yokladı, yerler temiz ve pürüzsüzdü. Elbette önden gidenlerin ayak izlerini aramak zaman kaybı olacaktı. Dört ayrı istikamete koridorlar uzanıyordu. "Desene bu dağın altı,
üstünden daha muhteşem!" Seçebildiği kadanyla her bir kori dorun üst duvannda bir figür yer alıyordu. Sümer tannlannın ve göklerdeki cisimlerin sembolleri ... " Bir kısmı akşam ami rinin gösterdiği figürler ve resimler. Şifre olarak bulduklan kelimeler ve hiyerogliflere göre ipuçlannı değerlendirmeye çalıştı. Yalnızca tavanlardaki figürler yol gösterebilirdi, ama onlann da tamamına sahip olmadığını ve karanlıktan dolayı detaylan göremediğini düşündü. "I-ıh!" Uzaklaşan sesleri ye niden dinledi. Tahmin ettiği yönün koridoruna baktı. Üst du vannda İştar'ın sembolü gözüne ilişti. Ama ne bir kelime, ne bir yazı, yalnızca İştar ... Bu yetmezdi. Bayan Süslü akşamki bilgilerle buraya gelse yolunu kaybedeceği muhakkaktı. "Keş ke gelseydi!" Ne yapmalıydı; karar vermekte acele etmesi ge rektiğini biliyordu. Vuslat ve ekibinin sesleri uğultu halinde de olsa hala duyulabilirken. Belli ki onlar doğru yoldaydılar.
Onlan takip ederken yanlış bir koridora girerse bir daha çı - kamayacağı aşikardı. Sesleri son bir kez dinledi ve koşmaya başladı. Arkalanndan yetişmek için. O da ne? İlerledikçe ko ridora açılan başka koridorlarla karşılaşıyordu. Beş metrede, on metrede bir sağa veya sola açılan eşit genişlikte koridor lar. Bir müddet sonra sesler kanşıyor, yankılanıyordu. Yönünü
şaşırmak üzereydi. Sesler ileriden mi geliyordu, sağdan veya soldan mı? Kulak kesildi. Bütün dikkatiyle dinledi; kulağına birkaç cümlecik erişti. Yankı yapan cümleler:
"Bekleyin! Ayak sesi. .. Duyuyor musunuz?"
"Tek kişi. .. Yaklaşıyor!"

503

"Arkamızda mı. .. İyi dinleyin!"
"Pstt. Bana bırakın"
Kevin gerisini duyamadı ama fısıltılar devam ediyordu:
"Siz şu köşeye saklanın, ben hallederim."
"Zara, psst! Ben de yardıma geleyim!"
"Hayır, Selim, yine mi?"
Ayak sesleri yaklaşıyordu. Koridorun gerilerinde cılız bir
ışık hareket eder gibi oldu. Dinledikleri ayak sesleri birden dur du. Işık söndü. Birkaç adım ... Tekrar durdu. Bir bekleyiş baş ladı. Meraklı ve karanlık bir bekleyiş. Nefesler tutuldu. Gözler kısıldı. Hareketler durdu. Bekleşiyorlardı. Her şey bekliyordu.
İki bin yılın ardında kalan bir koridorda zaman durmuştu. Be reket versin içeride temiz hava vardı ve ölüm kokusundan baş ka bir koku duyulmuyordu. Böyle dehlizlerde asıl tehlikenin dehlizi dolduran metan gazı olduğunu biliyorlardı. Zehirleye bilir, kıvılcımla parlayabilir, bayıltabilirdi. Hazine avcılanmn
ölümleri genellikle bu yolla oluyordu. Masallardaki hazineleri bekleyen ejderhanın yahut tılsımlı yılanın modern adı metan idi. Alperen ve ekibi için şimdiki tehlike ise muhtemelen CIA olacaktı. Bekleyiş sinir harbine dönmek üzereyken büyük bir gürültü koptu. İki bedenin birbirine çarpma sesiydi bu. Sonra yerde yuvarlanmaya başladılar. Masaaki ile Alperen aynı anda olaya müdahale etmek için fenerlerini yakıp atıldılar. Evet,
Zara adamı yere yapıştırmış, kolunu belinde bükerek üstüne
çökmüştü. Alperen derhal plastik kelepçeyi taktı:
"Frrrıuırrrttt ! "
"Vay alçak! Sensin demek!
"Kimi bekliyordun?"
"Öldüreceğim seni!"
"Hayır Zara, bunu yapamazsın, onu ben öldüreceğim!"
"Vuslat Hanım size inanamıyorum. Omzumda bir kurşu- nunuz dururken sizin mi beni, benim mi sizi öldürmem ge rekirdi?"
"Herkes sussuuun! Bay Kevin diğerleri nerede?"

uçok şükür ki dışarıdalar! Yoksa ... "
"Yoksa ne olurdu? İki minibüs dolusu eşkıya ile Türk em niyetini alt edeceğinizi mi zannediyordunuz?
"Hayır ama bulaşacağınız bela büyük olacak, bulacağınız hazine de yanlış ellere

geçecekti?"
"?"
"!" uBu da ne demek şimdi? CIA ne zamandan beri kendisini eleştiren ajanlar yetiştirmeye başladı?"
"CIA her zaman kendini eleştirir ve bunu yapacak dürüst ajanlar yetiştirir. Lakin her kurum gibi onun içinde de bunun tersi görüntüler olacaktır. Nemrut'ta ters görüntüleri ortaya
çıkaranlar ise dünyanın hayrına insanlar değildi. Onlar bu operasyonu CIA adına değil, CIA adını kullanarak gizli bir
örgüt adına yürütüyorlar."
"Grup Kardeşlik?"
"Doğru, Selim Hoca!"
"Sen nerden biliyorsun bunu cancağızım?"
"Dün bana yolladıkları adamdan!"
"Ne adamı?
"Zara söylesin. Son nefesini verirken gözlerinin içinde onun parmaklan duruyordu."
"Zara?"
Zara sessiz kalınca Kevin atıldı:
"Demek Bay Noah'ı da sen hallettin? Onu Çamlıca'da saat lerce beklemiştik oysa!"
"Sen sus alçak herif!"
"Beni burada öldürebilirsiniz, bundan korkmuyorum ama dediklerime inanın. Buradan çıktığınızda sizi Urfa, Adıya man, Malatya, Kahramanmaraş ve Diyarbakır yollarında te rörist ekipler bekliyor olacak. Elinizdekileri alıp sizi infaz etmek üzere."
"Bizi inandırmak için uydu rulmuş bir yalan!"

"Bakın, yalnız olduğumu görüyorsunuz. Hazineyi ele ge
çirmek emelinde olsaydım yakalanacağımı bile bile buraya tek başıma gelir miydim?"
"Bu da her zamanki pis ve alçak planlarının bir parçası!"
"Bunu söyleyene de bak. Sanki Mossad sütten çıkmış ak kaşık!"
Zara bu cümleye daha çok öfkelendi. Hiç o ana kadar dü
şünmemişti ama demek ki CIA Yüce Baba Operasyonu'nu
Mossad'ın yaptığını söylüyordu. Belki de dışarıdan öyle gö rünüyordu.
Alperen'le göz göze geldiler. Onun bakışından
"Kevin haklı!" okunuyordu. Selim'e başını çevirdi, o da kaşıy la, "Adam haklı!"

işareti yapıyordu. Birden milli gururu incin miş gibi hissetti. Mossad değil bunu zelotlar yapıyor diyecek ti ki ürperdi: "Hangi milli gurur? Sen bir Yahudi değilsin ki?"
Ve gözlerinden iki damla yaş yine yanaklarına süzüldü. Yola çıktıklarından bu yana Zara olmaktan vazgeçip vazgeçmeme dilemmasını birazcık unutmuş, kendini işine vermişti oysa.
"İş mi?" Kitron dizlerinde inleye inleye ölümün eşiğini yok lamış, hastaneye zor yetişmişti. Yüce Efendi cezasını çekip cehennemi boylamıştı. Siyon diye bir ülkü gerilerde kalmıştı.
Artık sare diye de bir isim biliyordu. "Bu işi kim için yapı yorum ki artık?" İki bin yıllık bir tarihin içinde şimdi neden durduğunu, neden Kevin'ı öldürmek isteğini, neden bir hazi nenin peşinde olduğunu yeniden düşünmesi gerektiğini an ladı. "Sare, senin adın Sare mi?" Yüce Baba adını duyduktan bu yana geçen beş günde hayatının nasıl değişiverdiğini ve karmaşıklaştığını düşündü. Kevin ile bir derdi kalmadığını o vakit anladı. İşkenceleri yapan Harput Ağa'ydı. Kevin'a em retmiş, o da kendisini mezara gömmek yerine morga götür mekle bir bakıma iyilik bile yapmıştı:
"Kevin, ne halin varsa gör!"
Zara bunu söylediğinde gözlerinden süzülen damlaları silmeye çalışıyordu. Selim haricinde kimse onun neden ağla dığını bilmiyordu. Vuslat'a göre - arkadaşına kan vermiş olsa

da- o hala Mossad'ın bal tuzaklarından biriydi ve burada bu lunma sebebi hazineyi ele geçirme emeliydi. "Bu iş bittiğinde tıpkı Kevin gibi ona da fırsat tanımamalıyım!" Elini silahı na dokundurdu. İlk seferdeki gibi avucundan kaçırırsa Vedat
Bayrak canına okurdu. Şimdilik Selim'in hatırına Zara'ya kat lanacaktı, o kadar. Kevin ise zaten elleri bağlı duruyordu.
"Ayaklannı da bağlayıp burada bırakalım!"
Alperen'in bu teklifine hem Selim, hem Masaaki itiraz et- tiler.
"Niyetin ölüme terk etmek mi kardeş?"
"Hayır, elbette onu öldürecek değiliz."
"O halde yanımızda gelecek Alperen-san. Çünkü aynı yol dan geri dönmeyebiliriz."
Masaaki doğru bir noktayı işaret etmişti. Girdikleri men fez çakıllarla kapanmıştı. Başka bir çıkış bulmak veya gittik leri yere işaretler bırakarak gitmek zorundaydılar. Kevin'ın ellerini arkadan bağladılar. Ancak labirent misali birbirine benzeyen dehlizlerde işaret bırakacak hiçbir şey yoktu. Üste lik işaret

bırakmak, Kevin gibi arkalarından geleceklere he def göstermek de sayılırdı. İşaretleri Sin-Ammar bırakmıştı ve Selim, onlan doğru takip ettiklerinde emniyetle geri döne ceklerine herkesi inandırdı: "Tek çare yolu ezberlemek" Yine de bu konuda zekasına güvenilecek birine ihtiyaçlan vardı.
Selim bunun Vuslat olduğunu düşündü ve dehlizlerin geri ka lanında ilerlerken dönecekleri her köşe başında ona sapacak lan koridoru tekrarlattırdı. Elbette durduklan kavşağın fi gürlerine bakıp diskin üzerindekilerle sağlamasını yaparak:
11
Şamas sağa. 401 adım"
"Şamas sağa. 401 adım"
Yürüdüler. Saya saya .. . Bir, ik, üç, dört .... Oç yüz doksan dokuz, dört yüz ve dört yüz bir ... Yeni bir kavşaktay dılar.
Kavşakta dehlizleri işaretleyen resimlere yeniden baktılar.
Selim elindeki listeyle kontrol etti:
"Sin, doğru, 110 adım"
507

"Sin, doğru, 11 O adım"
Bir, iki, üç, dört ...
"Eeveeet ... Şimdi?"
"İanna sola, 167 adım"
"İanna sola, 167 adım"
Selim, yıldızların isimlerini Ebced' e çevirdiği listeye bakıyor, kaç adım ilerleyeceklerini belirliyor ve artık Alpe ren'in saydığı adımlar tamamlandığında yeni bir kavşakta dört koridorun girişine gelmiş oluyorlardı. Beşinci kavşak tan itibaren eğimli menfezde yürümeye başladıklarında yöntemlerinin doğru olduğundan şüpheleri kalmadı. He sap edilen adımlar, tavanında bir sonraki yıldızın veya ge zegenin sembolü bulunan yerde son buluyordu. Sembolle rin doğruluk sırasını da diskten kontrol ediyorlardı. Önde
Selim ile Masaaki, ortada Zara ile Kevin, arkalarında da
Vuslat ile Alperen kırk dakika kadar dolanıp durdular. Da
ğın dışarıdan görünen kısmını hesap ettiklerinde bunca yol kat ettikleri dehlizlerin bir düzlem üzerinde değil kat kat olduğu anlaşılıyordu. Sin-Ammar, binlerce yıl evvel metro sistemiyle dağın altını birkaç kat delip hazineyi derinlere koymuş olmalıydı. İlerlediler. Kevin, bileklerini sıkan plas tik bağı yumuşatmaya çalışırken Zara'dan yardım istemeyi düşündü ama onun gözünde yine yaş gördü. Ne oluyordu bu kıza? Bedenindeki çürükler geçmeye başlamış ama yüzünün rengi solmuştu. Her şey bitip de bu dehlizlerden çıktıkla rında

onunla başa çıkıp çıkamayacağını kestirmeye çalıştı.
Dudağını buruşturdu; başa çıkması zordu. İzlemeye devam etti. Adımlarını atışındaki isteksizlikten gücünü yitirdiğini, yaşama sevincini kaybettiğini anlıyordu. İki gecede insan bu derece başkalaşabilir miydi? "Kitron'un başına gelenlerden etkilenmiş olmalı; belki de başka bir şey."
Heyecan ve adrenalinin arttığı son dehliz onları bir du varın karşısına çıkardı. Böyle olmasına önce sevindiler, son ra üzüldüler. Sevinçleri yolun bitmiş olması ve doğru yere

geldiklerinin ispatı; üzüntüleri ise bomboş bir oda ve düz bir duvarla karşılaşmış olmalanndandı. Odanın her yanına baktılar. Sağdaki duvara yakın yerde küçük bir kum yığını vardı, o kadar. Sanki üzerinden birkaç avuç alınıp öylece bırakılmıştı. Sonra bütün odayı santim santim gözden geçirdi ler. Selim gözleriyle, diğer beşi de elleriyle yoklamadık duvar bırakmadılar. Nafile, hiçbir şey bulamadılar. Bir düğme, bir gizli mekanizma, bir menivela ... I-ıh. Yalnızca sesleri burada diğer koridorlarda olduğundan fazla yankı yapıyordu. Alpe ren öfkeyle homurdandı:
"İmkansız. Hiçbir şey bulamayacağız!"
Diski yeniden incelediler, olmadı. Duvarlan incelediler, ol madı. Kum yığınını eşel ip dibini gördüler, ı-ıh!.. Selim Za ey ra'nın kulağına mınldandı:
"Kelimelere bakma zamanı!"
"Ha r, Yüce Baba' uyandırma zamanı!" yı yı
Ve avazı çıktığı kadar bağırdı:
"Yüce Baba, uyaaaaan!"
Zara'nın zekasına şahit olmak hepsini etkilemişti. Çünkü ses yankılanırken odayı bir gürültü doldurdu. " ... aaaan, ... aa aan, ... aan ... "Ve yankıya kanşan başka bir ses. Taşlardan biri yerinden oynamış da yeniden yerine oturmuş gibi. Zara ses titreşimlerinin bir yerlerde kurulu bir düzeneği harekete ge çirdiğini düşünürken Vuslat mınldandı:
"Yanlış cümle zelotl Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ... demeliydin."
O sırada Alperen artık ezberlediği bu cümleyi, Hz. İbra him'in inanç esaslannı sırasıyla ve yüksek sesle tekrar etti.
1çki içmeyen ve haddi aşmayanlan da ilave ederek; bir ayin de okunan ağır ilahilerin bas bariton edasıyla ve sesini Pa varotti'ye benzeterek. Alperen tekrarlarken yine gürültüler duydular, dört bir yanlanndan:
"Takip ediniz lbrahim 'i, ey temiz kalpli ve dosdoğru olan lar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve mer-

hamet sahipleri, ey içki içmeyen ve haddi aşmayanlar, iki dünyada zenginliğe erişinceye kadar."
Nihayet Zara Selim'in elindeki diski alıp figürleri yeniden gözden geçirdi. Selim'e baktı. Aynı şeyi düşündüklerini his settikleri anda Selim okudu ve Zara haykırdı:
"(Ey) insan! Kulluk Allah'adır, O'na karşı gelme!"
"Yanlış Zara-san, Sümercesini söyleyecektin: 'nam-lu-ulu

ı bi-lu-da dingir-se-am ı dingir-ra sag nu un-gal"
Masaaki Selim'e baktı. Vaktiyle kilidin sesle açılacağını söylediğinde kendisine inanmamış, bunun masallarda ol duğunu söyleyip bir de "Açıl susam açıl!" repliğini okuyarak alay etmişti. Selim sağ elinin başparmağıyla tebrik işareti yaptı. Çünkü Zara cümlesini bitirir bitirmez duvarda kol bo yunda bir taşın yerinden hareket ettiğini gördüler. Sonra iki karışa iki karış olmak üzere taş ortadan ayrılıp yana kaydı.
Tıpkı İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde diski koruyan zarf tablet gibi. "Aynı sistemle gizlenmiş kilit ve anahtarı; çok akıllıca!"
Baktıkları taş, duvardan dört parmak önde çıkıntı yaparak sarkmıştı; bir gizli kasa mekanizmasının tıkır tıkır işleyişi nin sesini çıkararak. Hepsi taşın yuvasına baktılar. Evet, işte oradaydı. Disk büyüklüğünde bir oyuk. "Kilidi bulduk!" Sevinç
çığlıkları attılar. Ellerindeki diskin kabartmalarını inceleyin ce vaktiyle buradan çıkarıldığını veya burası için hazırlan dığını hepsi anlamışlardı çünkü. Artık anahtar ellerindeydi.
Hazineye açılacak son kapı. Maddi veya manevi... Hatta ikisi de ... Selim Zara'nın tekrarladığı cümleyi düşündü. Ankebut suresindeki ayetle benzeşen cümlenin mealini yüksek sesle söyledi:
"(Ey) insan! Kulluk Allah'adır, O'na karşı gelme!"
"O'na karşı gelme! Acaba bu son cümle, Sin-Ammar'ın son ikazı mıdır? Sakın Allah'a karşı geliyor olmayalım?"
Bu soruyu diğerlerine de sorduğunda hepsi büyük bir te reddüdün eşiğine geliverdiler. Bunca emek çekilmiş, tehli ke atlatılmış, uğrunda insanlar ölmüştü, şimdi vazgeçmek,

buradan eli boş çıkmak olur muydu? Oflayıp puflayanlar ...
Nasıl yani mealinde jest ve mimiklerle diğerlerini caydırma ya çalışanlar...
Sonra bir an sessizlik oldu. Kimse diğerinin yüzüne bakmıyor, sanki bakışlarını kaçırıyordu. Herkesin aynı soruyu kalbine sorduğu andı: "Kapıyı açarsam O'na kar
şı gelmiş olur muyum?" En kolay vazgeçenler Kevin ile Zara oldular. Çünkü ikisi de artık hazinenin de, şifrelerin de pe
şinde olma hedeflerini yitirmişlerdi. Sonra Masaaki pes etti.
Burada bir cinayetin katilleri yüzünden bulunuyordu, hazi ne aramak için değil. Alperen emniyet teşkilatının kendisine böyle bir görev vermediğini hatırladı.
Bir tek Vuslat; Vedat
Bayrak'a vereceği cevabı düşünüyordu. Selim ise kendinden emindi, Hz.

tbrahim'in vahyini içeren tabletlerde Kur'an'daki ayetlerin benzerlerini bulacaku.
Ve o ses duyuldu:
"Eğer bu son ikaz ise ve bulacağımız şey insanlığın hayrı na olmayacaksa ben vazgeçiyorum, hazine sizin olsun!"
Zara'ya bakanlar karardan değil de böyle bir karan ilk onun dillendirmesinden dolayı şaşkındılar. Çünkü hiçbir Ya hudi güce de, paraya da hayır demezdi.
Yüzüne çevrilen hay ret bakışlarını da anında cevapladı?
"Mossad istiyorsa kendisi gelip alsın!"
Bu cümleyle Zara'nın kendisinden böyle bir gücü veya ha zineyi isteyen kimsenin kalmadığını ilan etmekte olduğunu bilen tek kişi Selim'di.
Kevin buradan hazineyle çıkmanın hayatlarına mal olabi leceğini dillendirerek fikrini söyledi:
"Hazine Grup Kardeşlik'in eline geçerse dünyada din sa vaşlarının başlayacağından zerre şüpheniz olmasın."
Alperen, buradan eli boş döndüklerinde Vedat Bayrak'ın
Vuslat'a başarısız deyip demeyeceğini düşünüyordu. "De mez!"
Masaaki şaka yaptı:
"Üç dinin ihtiyacı yoksa ben alayım!"
Bu sefer Selim yüksek sesle açık arttırmaya çıkardı:

"Hz. !brahim'in Hanif akidesine Yahudilerin ihtiyacı var mı?"
Cevap Kevin'dan geldi:
"Elbette, ama ellerine geçerse Siyonizm uğruna kötü amaç- lar için kullanacaklarından şüpheniz olmasın."
"Hıristiyanların ihtiyacı var mı?"
Zara karşılığını gönderdi:
"Hem de nasıl! Bir kaptırırsanız İncil şekil değiştirip dün- yanın başına bela kesilir?"
"Müslümanların ihtiyacı var mı?"
Selim razı olmuştu:
"Yok, çünkü zaten onun söyleyeceklerini söylemekte."
"İçinizden mücevherlere ve tarihi takılara ihtiyacı olan var mı?
"Birkaç parça görsek fena olmazdı!"
"Neden, Japonların paraya mı ihtiyacı var Masaaki-san?"
"Hayır, sizler körseniz ışığı ben isterim diye söyledim!"
"Şamas neyinize yetmiyor?"
"İbrahim'in ışığından sana ne? Sahi sen neyin peşindesin?
Aradığın katillerin birisi ölüp diğeri tarih olduğuna göre!"

Masaaki'nin hazineyi görmek isteme arzusu da, ona her ağızdan bir cevap yetiştirilmesi de elbette şakaydı. Yalnızca
Vuslat, hem Kitron, hem de Christopher'ın faili mechul ölüm lerini hatırlayıp Masaaki'nin Kudüs yolculuğundaki imalı cümlelerini yeniden düşündü. O sırada Alperen elindeki diski yuvasına yaklaştırıp hepsine tek tek baktı. Çevirmesi an me selesiydi. Hz. tbrahim'in mesajı hemen bir duvarın arkasın da duruyordu. Belki Antiochos'un mücevherleriyle birlikte.
Nefesler tutuldu. Herkes hem itiraz ediyor, hem de neyi bul duklarını şiddetle merak ediyorlardı. Nefisler ve şeytanlar kışkırtmak için her yandaydılar. Hiç toz bulunmayan odanın tavanından birkaç toz zerreciği Alperen'in eline döküldü. Alperen son bir kez arkadaşlarına baktı. Hepsi "Açma!" anlamında başını sallıyorlardı. O sırada Selim acındırıcı bir tonda mırıldandı:
512

"Belki de zemin ayaklarımızın altından kayacak ve yalnız ca birkaç tabletin üzerine yeniden kötü bir düşüş yapacağız cancağızım. Değer mi?"
Kalbini dinledi; söylediğine inanmadığı için gülümsedi; kapının ardındakileri görme merakı şiddetli bir arzuya dö nüşmüş bütün benliğini sarmıştı. Belki diğerleri de aynı du rumdaydı. Yine de açacakları kapının insanlığa hayır getire- ceğinden endişe duyuyordu.
Eli titredi. İyiden iyiye kararsızlaştı. Gönlü diski çevirmek istese de zihni karmakarışıktı. Tereddütle geçen her saniye de arzulara yenik düşüyorlardı. Ve ani bir hareketle kapıdan ayrıldı. Bir el kendisini geri ittirmiş gibi. Belki de iki bin yıl geriden bilge mimar Sin-Ammar'ın eliydi o. İyi ama bulma larını istemiyorsa neden şifreleri ve diski hazırlamıştı? Belki de zamanı değildi. Değerli hatırasını açmanın vakti gelme mişti. İnsanlığı barıştıracak, savaşları bitirecek bir emanetti o ve şimdi yalnızca savaşları körükleyecekti. Alperen yüzünü arkadaşlarına döndü, avcundaki diske son bir kez baktı. Her kesin izleyebildiği ağır hareketler ile yukarıya doğru kaldırdı ve aniden zemin taşına çaldı:
"Sırrın adınla yaşasın bilge mimar!"
Disk yerde irili ufaklı altı parçaya bölünmüştü. Alperen parçalan toplayıp ayağa kalktığında avucunun içinde tahrip edilmiş bir tarihi eser tuttuğunun farkına vardı. Kendini suç lu hissetti. Mahcubiyetle herkesin yüzüne tek tek baktı. Her bir parçasını yanındakilerden birinin eline tutuşturdu.
Zara yüksek sesle "nam-lu-ulu / bi-lu-da dingir-se-am / dingir-ra sag nu un-gal" diyerek mermer kapağı kapatıyor du. Anahtar parçalandığına göre kilidin açıkta durması da gerekmezdi. Selim kapanan duvarın eski şeklini almasından sonra ellerindeki parçalan kastederek şaka yaptı:

"Hazinelerinize sahip çıkın ve sakın Allah'a karşı gelmeyin!"
Zara, gözündeki yaşı silip gülümsedi.

<<@516>>

XLII
Birkaç gün sonra,
Tokyo, Fuchu, 08.00 (TS1: 02.00)
"Şintoistler ölülerin ruhlannın bir "karni" haline gele rek yaşayanlar arasında dolaştığına, mezarlannda bek leyip çocuklan ile torunlannın sevinçlerine, kederlerine ortaklık ettiklerine, onlara göz kulak olduklanna ina nırlar. Böylece ölünün ruhu bazı doğa olaylannı yönetir, doğumlan ve ölümleri kontrol eder, bereket getirir, mev simlerin oluşmasını sağlar, afetleri ve kıtlıklan meydana çıkanr yahut geride kalanlan koruyup kollar."
Jnançlar Ansiklopedisi'nden asaaki, Keiko'nun ofisini terk ettiği gibi buldu. Bir an evvel onun muazzep ruhunu serbest bırakmak
M istiyordu. Odaya girdiği sırada telefonunda bir me saj gördü.
"Masaaki-san,
Bir Japon güvercini için bir Fransız kekliği ve bir Kudüs
şahini çok değil midir?
"Sare"
515

Zeki kız, olup biteni keşfetmiş, ona hesap soruyor, "Ke kio'ya karşılık Christopher'ı sen öldürdün, Kitron'u sakat bıraktın, biliyorum!" diyordu. Adını Sare diye yazdığına göre
Kitron'un intikamı için Tokyo'ya gelmesinden endişe duyma sına gerek yoktu. Ama ya gelirse? ya
Keiko'nun masasına oturdu. önce üzerinde Z.E-M zan kamaya, sonra Kekio'nun çerçevede gülümseyen resmine baktı. Sonra da İstanbul'da olup bitenleri düşündü: "Ne yap tıysam Japon halkının onuru için yaptım!"
Asla cinayet değildi eylemi, hayır, böyle düşünmüyordu.
Yaptığı şey bir cezalandırmaydı. Buna asla cinayet denemez di. Belki bir ödeşme, başarılı bir uluslararası işbirliği netice sinde ... Keiko'nun resmine içini dökme ihtiyacı duydu:
"Ah, Keiko-san; keşke o Sümer tabletini hiç okumasaydın!
Bugün sen de, dünyanın uzak coğrafyalarındaki bazı ihtiras lı insanlar da ölmeyebilirdi. Sevgili Keiko; amirlerime katil lerinin cezalandırıldığını söyledim. Tutuklanacak bir suçlu kalmamıştı çünkü. 2 Haziran günündeydi. Her şey öğlen Üs küdar'daki cami müştemilatında Alperen ve Vuslat'la konu şurken Christopher ile Kitron'un Adıyaman'dan akşam uça

ğıyla döneceklerini öğrenmemle başladı. Ertesi sabah Urla'ya gidecektik. 'Madem Christopher ile Kitron İstanbul dışında, ben de gidip Kapalıçarşı'yı bir dolaşayım!' bahanesiyle yan larından ayrıldım. Bazı planlar yaparak Üsküdar Meydanı'n dan Kuzguncuk istikametinde yürüyordum. Paşalimanı'na geldiğimde zihnimdeki her şeyi daha detaylı şekilde gözden geçirmek istedim. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin sahil deki Beltur Cafe'sine girdim. Laptopumu açıp önce internet ten Adıyaman uçağının iniş saatine baktım. 21.lO'da Sabiha
Gökçen'e. Google Earth ve İETT'nin yol kameraları yardı mıyla Sabiha Gökçen'e doğru giden yollan kontrol ettim. Al tunizade kavşağı yakınındaki metro inşaatı amaca uygun görünüyordu. Tabii eğer Christopher ile Kitron 15 Temmuz
Şehitler Köprüsü'nden geçecek olurlarsa. Fatih Sultan Meh-

met Köprüsü'nden giderlerse diye de Kavacık yakınlarında bir inşaat alanının görüntülerine baktım. Her iki şantiyenin de büyük projektörleri vardı ve internette ulaştığım bilgilere göre gece çalışmaya devam ediyorlardı. Bir işçi tulumu temin etmem gerektiğini düşündüm. Kolaydı. Türkiye'deki bir şanti- yeye Japon mühendis kılığıyla girmek çocuk oyuncağıydı. Be limdeki tabanca iş görmeyecekti, mutlaka bir keskin nişancı tüfeği temin etmeliydim. Ortadoğu'da sürüp giden savaşlar sebebiyle bu da kolaydı; usulünü bildikten sonra internetten bile satın alınabiliyordu. Amerikan yapımı 408'lik bir Chey Tac ilanını bulmam fazla zamanımı almadı. Yine de, 12 kilo ağırlığı taşımaya üşendim. Hepsi hepsi 150 metreden hedef düşürecektim, iki kilometre menzil israf olurdu. Sitenin rek lamını yaptığı diğer silah, Vietnam Savaşı'ndan bu yana bili nen bir tüfekti; Dragunov. Sovyetler'in Afganistan işgalinde ve Avrupa'nın göbeğindeki Müslüman soykırımında Bosna'da
çok iyi neticeler verdiğini biliyordum. Sovyetler Birliği'nden geliyordu ve Ortadoğu'daki savaşlar için pek çok sayıda terö ristin elinde ABD mamulü M-24'lerle birlikte şimdilik bun dan vardı. Dürbünüyle 1300 metre menzile hükmediyordu
7.62 kalibre mermi kullanıyordu ve ağırlığı da beş kilodan azdı. Dört saat içinde TEM Pendik sapağında teslim şartıyla kredi kartından kaparo ödeyip silah işini hallettim. Sırada araç vardı. Paşalimanı Beltur Cafe'den çıkmaya hazırlandı ğım sırada fırsat ayağıma geldi. Yan masada ikiz bebekli bir aile oturuyordu. Durmadan ağlayan bebekler anneyi de, ba bayı da huzursuz etmişti. Baba bebeklerden birini kucağına aldığı sırada elindeki araba anahtarını masanın köşesine bı raktı. Hesabı ödeyip çıkarken anahtarı avuçlayıvermek hiç de zor

olmadı. Ver elini havalimanı.
Gelen Yolcu salonunda Kitron ile Christopher'ı gördüğüm de her ikisinin de beklediğimden daha uzun boylu oldukla rına şaşırdım. Seninle Christopher'ı yanyana hayal ettiğim de içim ezildi. Alçak herif seni aldatmıştı. Üstelik hiçbir şey
517

olmamış gibi Türkiye'de elini kolunu sallayarak geziyordu.
Kitron ise çevresiyle fazla ilgilenen bir tipti. İkisini birlikte biraz sonra cehenneme gönderecektim ama valenin getirdiği araca yalnızca Christopher bindi. Önce buna üzüldüm ama böylesi iyi oldu. Çünkü ikisinin birlikte ölmesi beni şüpheli yapabilirdi. Birer birer ölmeleri halinde kimsenin aklına mil letinin intikamını alan bir Keisatsu-chö gelmezdi.
Sultanbeyli gişelerine kadar uzaktan Christopher'ın aracını takip ettim. Gişelerden sonra Fatih Sultan Mehmet
Köprüsü yerine Çamlıca istikametine devam ettiğini görür görmez sollayıp Altunizade'ye yöneldim. İyi bir performans gösterirsem yerimi aldıktan sonra silahımı hazırlamam için tam dört dakikam olacaktı. İlk çıkıştan çıkmam, aracı park etmem, şantiye sınırında kalan üst geçitte yerimi almam ve tam beş dakika. Derin bir nefesten sonra Dragunov'un dür bününü gözüme dayadığımda Christopher'ın arabası da uzaktan görünmüştü. Sürati 130 olmalıydı. Yol aydınlatması aracın içinde onu görmemi sağlayasıya kadar yaklaşmasını bekledim, bekledim ... Nefesimi tuttum. Gözümü kırpmadan izliyordum. Bir ... İki... üç ... Dört ... Ve evet, işte kellesi görüş menzilimdeydi. Başparmağım, kalbimdeki öfkeyi küçük bir hareketle tetikleyiverdi:
'Keiko-san, ruhun huzura ersin!'
Aracın nasıl yuvarlandığını, başka hangi araçlara çarptı
ğını yahut o andaki dehşeti izlemeye vaktim yoktu. Yalnızca Christopher'ın parmaklarını hayal ettim. Yine golf topu çevi riyor olmalıydı.
üç çeyrek sonra Dragunov, yedek şarjörüyle birlikte Bo
ğaz'ın derinliklerindeydi. Dört saat sonra da araç Paşalima nı'nda park etmiş vaziyette bekliyordu. İçinde ikizler için çift
çift oyuncaklar ve giyeceklerle birlikte ... "
Masaaki bütün bunları hatırlarken Keiko'nun ruhunun odada dolaştığını hisseder gibi olmuştu. Teşekkür eden bir
518

mutluluk uçuşunda ... Gerisini, ruhun kendisini duyduğuna inanarak anlattı:
"Kitron'a gelince, sevgili Keiko-san, o senin katilin olması bir yana, şu elimdeki kamanın sahibine hizmet ettiği için bile cezalandınlmayı hak etmişti."
Kekio'nun kalbine saplanan kamanın üzerindeki İbranice harflere baktı. ZE-M. Jarusalem Gold'u hatırladı.
"Ilık bir bahar akşamıydı, sevgili Keiko-san. Kudüs'te Sü leyman Mabedi'nin altın kubbesi ışıl ışıl parlıyordu. Sınır dan girerken Yüce Efendi dedikleri Zelot - Elazer - Mikael'in
çok gecikmeden bizi bulacağını tahmin ediyorduk. Otelde
Mossad'ın kol gezdiğini görünce tahminde yanılmadığımızı gördük.
Hazırlıklanmı yapmış ve restoranın bahçe bölümüne geçmiştim. Burası otele giriş ve çıkışların en iyi izlenebildiği yerdi ve Vuslat ile Alperen'in arkasından peş peşe üç siyah aracın çıkışı dikkatimi çekti. El telsizleriyle donanmış adam- ların oturduğu araçlardan birini de Kitron'un kullanmasına
çok sevinmiştim. Takibe bir taksiyle başladım. Kitron'un Zey tindağı'nı gören şehitlik duvarına bitişik yol kenarında park ettiği aracının yanından geçerek dört kilometre sonra tak siden indim ve aksi istikamette seyreden araçlardan birini gözüme kestirdim; damperli bir kamyon. Şoförü ahmak bir
İsrailliydi. Yanına oturup da birkaç kelime edince kansından
şikayete başlayacak kadar da boşboğazdı. Kitron'un aracına yaklaştığımızda adamın ensesine bir uyuşturucu şırıngasını boşaltıp direksiyonu kendim tutmaya başladım. Adam yanın saat boyunca kendinde olmayacaktı ama iğneden sonra vücu du kasılacak ve ayağı gaza var gücüyle basacaktı. Geriye yal nızca direksiyonu tutmak ve uygun zamanda yol kenarındaki aracın üzerine çevirmek kalıyordu.
Kamyon önce ışıklı bir alandan geçti, gecenin o vaktinde
Hıristiyan hacılar için yol kenarında renkli kumla dolu ka vanozlar ve 'Yüzde Yüz Ürdün Nehri'nden' etiketiyle şişe lenmiş sular satan bir ihtiyarı sıyırdı ve Kitron'un aracına

yöneldi. Artık kamyondan atlama zamanıydı. Birkaç takladan sonra doğrulup kalktığımda Kitron'un aracı pestile çevrili yordu. Baktım, aracın içinde acıyla kıpırdanıyor, kurtulmaya, dışarı çıkmaya çalışıyor ... Fal taşına dönmüş gözlerini yakın dan görmek için yanına vardım. Sevgili Keiko-san, kurtar nam için bana yalvarışını görmeliydin. Hayır, ruhun huzur bulsun diye ona yardım etmedim ve son bir kez senin adını suratına haykırıp oradan ayrıldım. Köşeyi dönerken dönüp baktığımda yanında bir aracın durduğunu gördüm. İçinden

telaşla Zara iniyordu.
Sevgili Keiko-san, umanın çabalanın sonunda seni özgür kılmıştır."
520

Bütün yaşananlardan sonra;
Türkiye'de 7 Haziran tarihli gazetelerde AA kaynaklı "Ava
Giderken Avlandılar"başlığıyla haberler yer almış ve hemen hepsi Adıyaman-Diyarbakır yolunda dokuz teröristin etkisiz hale getirildiğini, sağ kalan tek teröristin de tuzağa düşür mek istedikleri siyah VIP minibüstekiler tarafından tuzağa düşürüldüklerini itiraf ettiğini yazmıştır.
Zara, Sare adıyla Filistin'de yetim ve kimsesiz çocukların dini eğitimiyle ilgilenmektedir.
Selim, İlahiyat Fakültesi'nin en müzmin bekarı unvanıyla doçentlik payesine yükselmiştir.
Alperen ile Vuslat, oğulları İbrahim'i büyütmekte ve yaz tatillerinden birini Tokyo'da geçirmek üzere Masaaki ile ya zışmaktadırlar. Tabii Vuslat, Vedat Bayrak'tan izin alabilir se ...
Süslü, Adıyaman'da polis sorgusundan geçmiş, Aınerika'ya döner dönmez de Bilgi Operasyonları Merkez Direktörlüğü'n den kendi isteğiyle ayrılmıştır.
Kızının gözetiminde alkol te davisi görmektedir.
Kevin, CIA'deki görevine başarıyla devam etmekte ve Baş kan'ın güvendiği isimlerden biri olarak bilinmektedir.
Kitron, uzunca bir süre hastanede yatmış, sağ ayağından aksak ve sol kolundan çolak kalmıştır. Kudüs'te çıkan radikal bir gazete haberine göre Haham Elazer Mikael'den sonra da
ğılan Zelotlar örgütünü diriltmeye çalışmaktadır.
521

Donald Furlan, hala müstakbel papa adaylan arasındadır.
Vatikan onun aleyhinde basına yansıyan haberleri daima ya lanlamaktadır.
Masaaki, başanlanndan ötürü Japon İmparatoru tara fından şeref nişanı verilen en genç Japon unvanını taşımak tadır. Her Mayıs sonunda Keiko'nun mezanna gidip sakura bırakmayı adet edinmiştir.
Grup Kardeşlik, hala bütün dünyada gizli faaliyetlerini sürdürmekte ve yılda bir defa ünlü bir otelde yapılan toplan tıları dünya basınında gündem oluşturmaktadır.
Zelotlar örgütü, son yıllarda Mossad tarafından sıkı taki be alınmış ve radikal eylemlerine son verilmiştir.
522

KAYNAKLAR

Kur'an-ı Kerim Meali, TDV., İstanbul, ts
İncil I Yeni Ahit (Ahd-i Cedid), Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstan bul, 2015
Tevrat I Eski Ahit (Ahd-i Atik), Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstan bul, 2011
Adalı, Selim F.; T. Ali Görgü, Babil Yaratılış Destanı - En uma Eliş, İstanbul, 2016
- Sümer Kral Destanlan, İstanbul, 2016
Aslan, Reza, Zelot: Nasıralı İsa'nın Hayatı ve Dönemi, (trc. Nalan Tümay), İstanbul, 2014
Aydın, Nafiz, Büyük Sümerce Sözlük, TDK Yay. Ankara, 3013
- Hammurabi Yasalan, İstanbul, 2017
Bakkal, Ali, Hz. İbrahim Sempozyumu Bildirileri: 1997, Urfa, 2007
Cezuli, Ebubekir b. Süleyman, Delail-i Hayrat Şerhi: Kara Davud, İstanbul, 2015
Crawford, Harriet, Sümer ve Sümerler, Ankara, 2015
Çığ, M. İlmiye, İbrahim Peygamber: Sumer Yazılanna ve Arkeo lojik Buluntulara Göre, İstanbul, 1997
-Kur'an, İncil ve Tevrat'ın Sumer'deki Kökeni, İstanbul, 1995
- Uygarlığın Kökeni Sumerliler ı: Tarihte nk Edebi Eserler- den Seçmeler, İstanbul, 2007
Albayrak, İrfan, Kültepe Tabletleri V, TTK Yay. Ankara, 2006
Bilgiç, Emin - Bayram, Sabahattin, Ankara Kültepe Tabletleri, TTK. Yay, Ankara, 1995

Güler, Selahaddin E., Hz. lbrahim: Hayatı, Urfa ve Harran'la niş- kisi, Urfa, 2007
Harman, ô. Faruk, "!brahim" DİA, c. 21, s. 266-272. İstanbul, 2000
Heller, Erdmute, Arabeskler ve Tılsımlar, İstanbul, 2000
Hrouda, Barthel, Mezopotamya, İstanbul, 2017
Jursa, Michael, Babilliler, İstanbul, 2017
Karadağ, Osman, Sümerler ve Sonrası, Ankara, 2014
Kramer, Samuel Noah, Sümerler, İstanbul, 2002
- Sümerlerin Kurnaz Tannsı Enki, İstanbul, 2000
- Tarih Sümer'de Başlar, İstanbul, 2014
Kuzgun, Şaban, Jslam Kaynaklanna göre Hz. Jbrahim ve Hanif lik, İstanbul, 1985
Kürkçüoğlu, Cihat, Jnançlar Diyan Şanlıurfa, Urfa, 2000
Laç, A. Şeref, Hz. Jbrahim (aleyhisselam) ve Nemrut, İstanbul, 2015
Ramazanoğlu, M. Sami, Hz. lbrahim Aleyhisselam, İstanbul, 1983
Reynolds, John Lawrence, Gizli Örgütler, İstanbul, 2007
Sitchin, Zecharia, Onikinci Gezegen, İstanbul, 2016
Schimmel, Annemarie, Sayılann Gizemi, İstanbul, 2017
Tekin, Arif, Sumerlerden !slam'a Kutsal Kitaplar ve Dinler, İs tanbul, 2005

<<@527>>

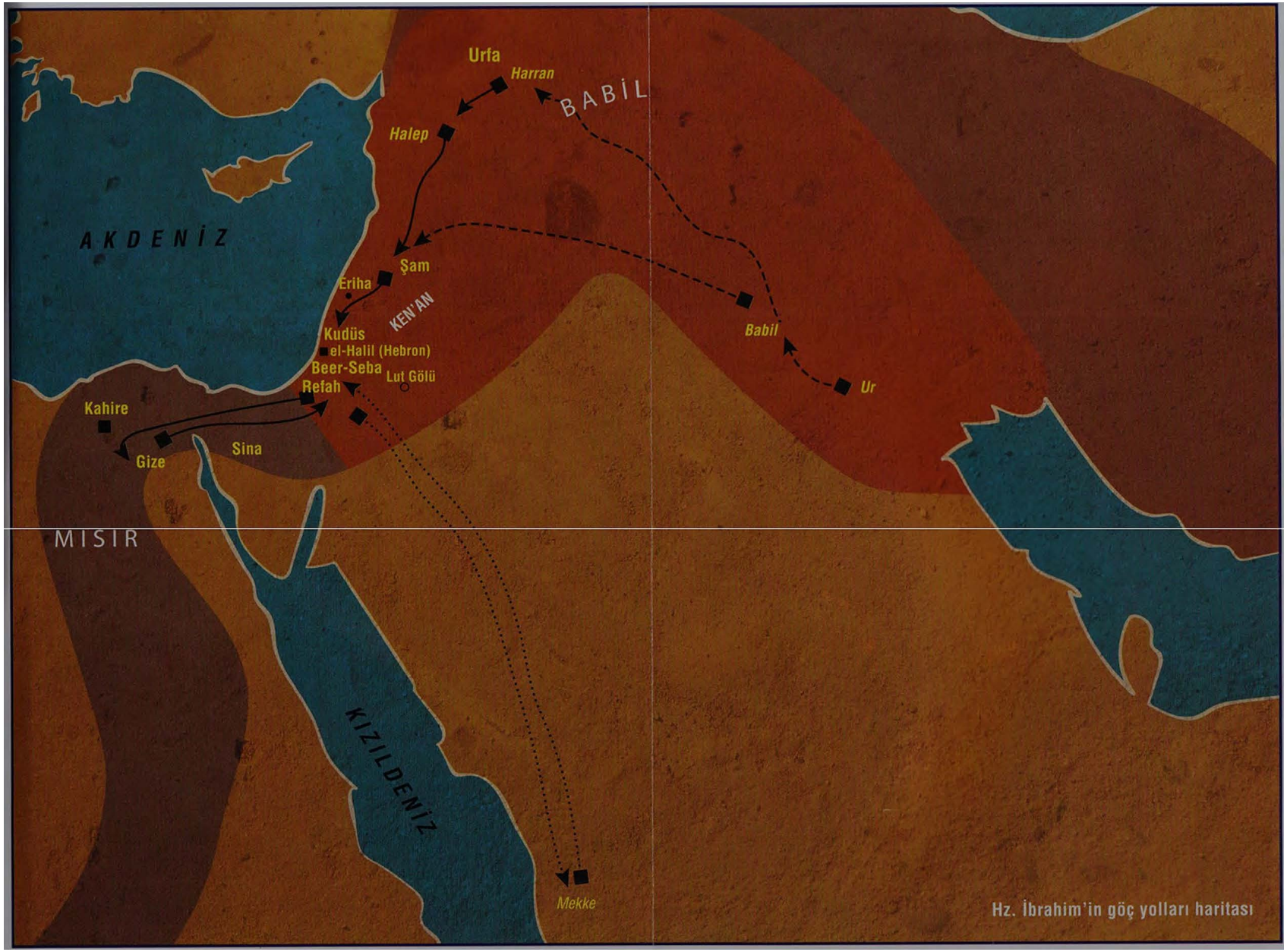

Hz. İbrahim'in göç yolları haritası

<<@528>>

<<@529>>

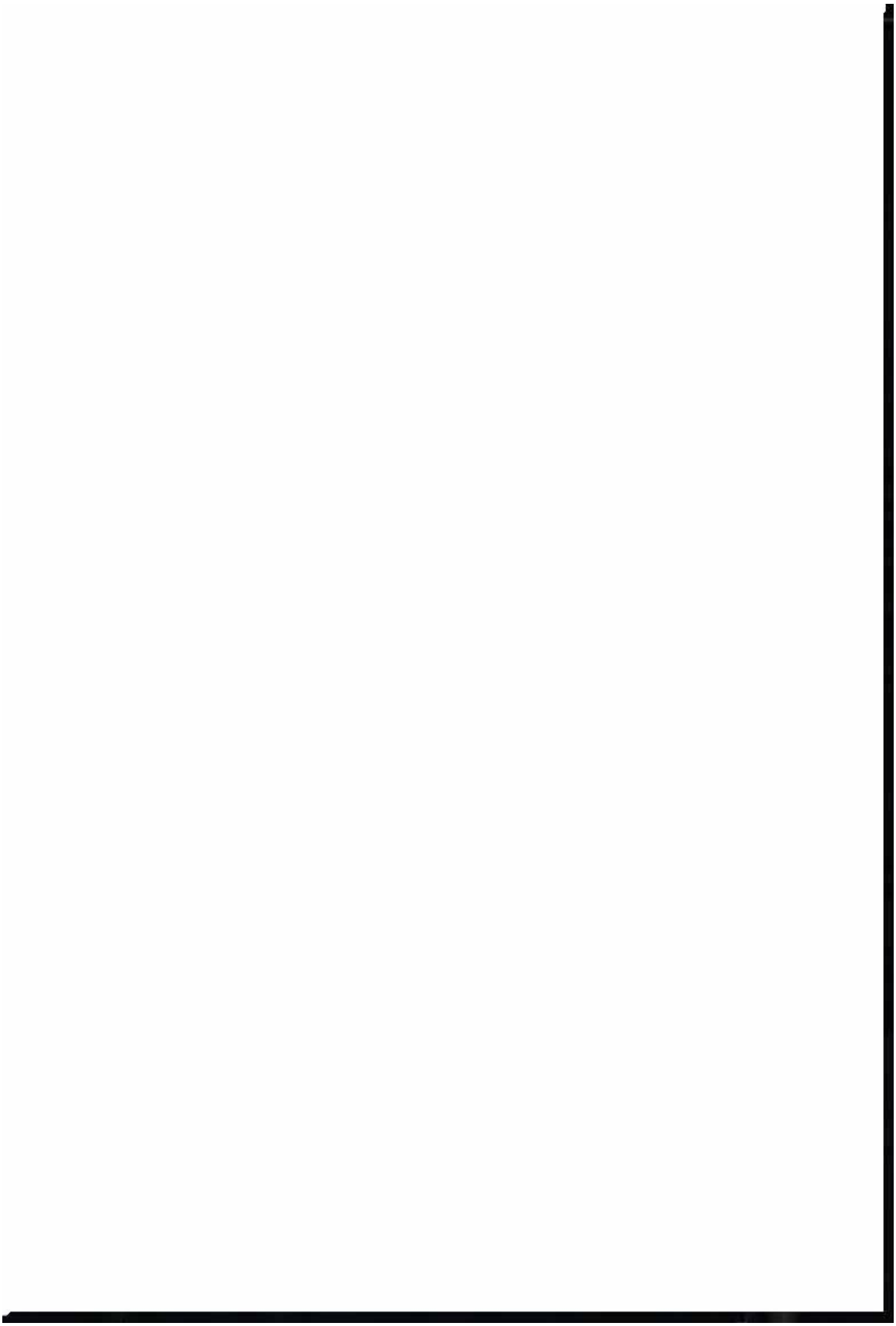

Karısı Saray, Avram'a çocuk verememişti. Saray'ın Hacer adında Mısırlı bir cariyesi vardı. Saray Avram'a, (...) "Lütfen cariyemle yat, belki bu yolla bir çocuk sahibi olabilirim" dedi. Avram Saray'ın sözünü dinledi. (...) Rabb'ın meleği (hamile kalan Hacer'e) (...) "Bir oğlun olacak, adını İsmail koyacaksın. (...) Herkes ona karşı çıkacak, kardeşleri onunla hep çekişme içinde yaşayacak" dedi (Tevrat, Tekvin, Bâb 16).

İbrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu vardır. (...) Bu kadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri Sina Dağı'ndandır, köle olacak çocuklar doğurur; bu Hacer'dir. Oysa göksel Yeruşelim özgürdür, annemiz odur.(...) İşte böyle kardeşler, bizler cariyenin değil, özgür kadının (Sara'nın) çocuklarıyız (İncil, Galatyalılar 4/21-31).

Dünyanın en eski medeniyetlerine ev sahipliği yapan Ortadoğu... İnsanlığın beşiği ve Hz. İbrahim'in ayak izlerini taşıyan yurtlar... Ve Müslümanlar üzerinden süregiden savaşlar... Bir bakıma Hz. İbrahim'in mirası peşindeki evlatlarının amansız mücadelesi... Ortadoğu'da yalnızca fikirler, inanışlar, canlar değil, tarih de bir katliamın pençesinde. Artık hakikati görenler, Irak ve Suriye'de birinin kanı toprağa akarken uzaklarda kanı bitlenen birilerini, burada bir kurşun namludan fırladığında meçhul ülkelerde kabaran cüzdanları, burada annelerin ağıtları gözyaşlarına karışırken bir yerlere gizlice kaçırılan tarihi mirası fark edebiliyorlar. Oynanan oyuna insanlığın geçmişiyle hesaplaşması deniyor ama hakikatte geleceğini belirleme potansiyeline sahip.

Elinizdeki kitabı yalnızca Roma, Kudüs ve İstanbul ekseninde bir casusluk romanı olarak değil, aynı zamanda Mezopotamya'nın sosyal, siyasi ve sanatsal tarihi gibi de okuyacaksınız. İskender Pala'nın her zamanki yetkin kaleminden nefes nefese bir polisiye...

kapı
Kapı No: 586
İskender Pala Bütün Eserleri: 73

www.kapiyayinlari.com
/kapiyayinlarioffical
/kapiyayinlari
/kapiyayinlari

9 789752 448308

25₺